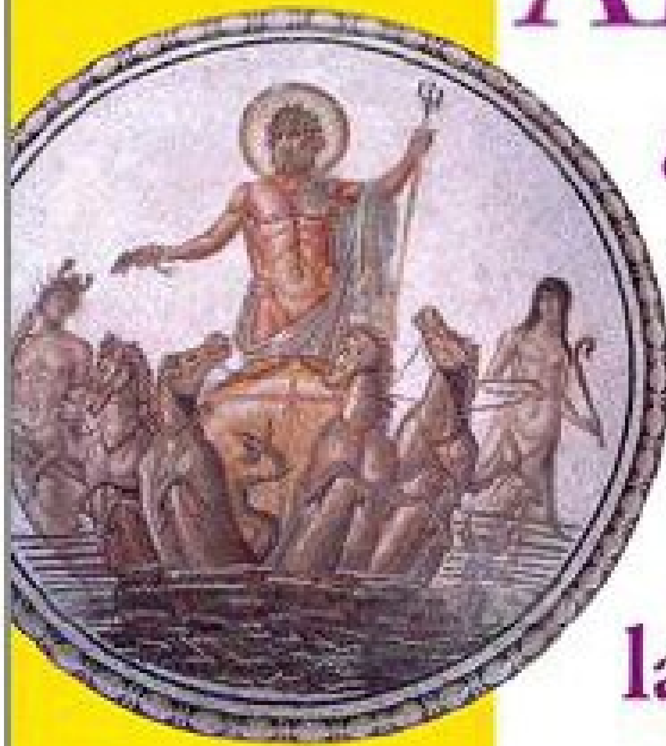
Pierre Engel

ADAM & ÈVE : la tentation solaire

éditions de la hutte
– collection feux sacrés

ADAM & EVA

Tentația Solară

Pierre ENGEL

Introducere

Voltaire susținea că Omul nu a venit pe Pământ îmbrăcat cu o cămașă de flanelă, pantaloni până la genunchi, un *lexicon* și o *sintaxă*[1]. Formula este genială, și am putea spune genială, deoarece enunță în câteva cuvinte problema dublei origini a Omului, fiziologică și spirituală. Pe vremea lui Voltaire, se înclina în general să se urmeze declarațiile cardinalului irlandez James Usher, care calculase că Omul s-a născut într-o zi de 4 octombrie, în anul 4004 î.Hr. Iar Omul avea într-adevăr un lexicon și o sintaxă, deoarece vorbea cu Dumnezeu în Grădina Edenului - și se știe ce a urmat după aceea.

Mitul Creației din Geneza biblică a modelat societatea occidentală, la fel ca și lumea care urmează cele trei religii "ale Cărții". Textul original, din cauza structurii limbii ebraice, trebuie abordat direct pentru a fi înțeles în multiplele sale dimensiuni, legate de "jocul de cuvinte" permis de rădăcinile de 3 litere (3 consoane, fără vocale) care pot evoca mai multe sensuri. Traducerile în engleză sau franceză, și chiar și cele din Septanta grecească sau din latina Vulgata duc la false sensuri, în special din cauza imposibilității de a reda jocurile de cuvinte atât de numeroase în text.

Annick de Souzenelle, în cartea sa "*The Symbolism of the Human Body: from the Tree of Lives to the corporal scheme*", propune o abordare simbolică atașată literelor ebraice folosite pentru a forma nume de personaje și de locuri. Ea arată, de asemenea, modul în care literele sunt direct legate de corpul uman, corpul uman fiind direct conceput ca o proiecție microcosmică a marelui univers macrocosmic. Joseph Campbell dezvoltă, în demersul său de comparare a mitologiilor, relația de "oglindă" care apare între macrocosmos și corpul uman, ca imagine contractată și inversată (microcosmosul). Alți autori intră și ei în conținutul simbolic al literelor: Frank Lalou (*Les lettres hebraiques*), David Sacks (o istorie a alfabetului), apoi din nou Annick de Souzenelle: The Letter, Path to Life (Litera, cale spre viață). Apoi, "limba ebraică restaurată" de Fabre d'Olivet (1815) permite să se facă o punte între hieroglifa egipteană și litera-simbol ebraică. Fabre d'Olivet este cu siguranță unul dintre primii cercetători ai limbii care au înțeles relația directă dintre limba sacră egipteană și simbolurile purtate de Scripturile ebraice. El argumentează ideea bine răspândită a rădăcinilor de 3 litere, care sfidează bunul simț, pentru a apăra o structură de bază a rădăcinilor de 2 litere, o structură de 3 litere provenind din fuziunea a 2 rădăcini de 2 litere, pierzând o literă în acest proces.

Acest eseu încearcă să reconcilieze textul Creației de la începutul Genezei cu noțiunile energetice care structurează și susțin baza poveștii povestite de mit. Literele ebraice formează cărămizile cuvintelor, astfel se construiesc gândurile - deci reprezentările umane ale lumii. La început a fost verbul... Această abordare pe care o adopt îmi permite să explic de ce Moise se numește Moise, Avraam se numește Avraam etc. și ne oferă indicii despre semnificația numelor de locuri care au o relație simbolică cu povestea spusă. De exemplu, numele ebraic al Egiptului este MiTsRaYiM, care poate fi citit ca rădăcina centrală Ts-R (Tsade-Resh) care înseamnă "a tăia" în centrul - adică tăierea cuvântului - MaYiM "ape".

De ce să studiem astăzi Geneza? Pentru că mitul nu are legătură cu o epocă sau cu un timp, de îndată ce își părăsește contextul istoric la ușă. Campbell vorbește despre tărâmul "etnic", care acționează ca o deghizare, o piele sub care acționează forțele de construcție a spiritului uman. Schemele mitului devin atunci punți analogice între forțele macroscopice (constelații, planete, cicluri solare și lunare) și realizările umanității (literatură, artă, arhitectură), geografia (Galileea, Țara Galilor, Galia, Galicia, Portugalia). Și din punct de vedere cultural, această grilă de lectură permite stabilirea unor punți de legătură între civilizațiile antice mesopotamiene, egiptene, hinduse indiene, Grecia și Occidentul creștin, prin teme similare, dacă nu identice, îmbrăcate cu pieile lor etnice locale.

Forța majoră care îl locuiește pe om în evoluția conștiinței sale este cea a timpului: noțiunile de eternitate și de temporalitate se află la baza evoluției sale spirituale. Pentru a o spune rapid, se poate spune că cosmogonia povestită în miturile Creației este legată de percepția umană a timpului și a ciclurilor temporale. Fizica modernă a acceleratoarelor de particule, atunci când cercetează

---

1 Le Primate Intellectuel, Max Cousin, 1970, nepublicat.

momentul în care energia și materia se contopesc într-o singură entitate, ca o fuziune a celor 4 forțe fundamentale, pornește de la aceeași aspirație: este transcendentă. Totuși, această percepție umană a timpului se confruntă cu o dificultate majoră: timpul nu poate fi gândit decât din interiorul timpului, este imposibil să evadăm din dinamica timpului care ne conține în totalitate, decât printr-o metodă de proiecție mentală, de esență spirituală, care face apel la noțiunea de transcendență.

Timpul se măsoară cu ajutorul celor două mari cronometre cosmice pe care ni le oferă universul: revoluțiile soarelui și revoluțiile lunii. Istoria măsurării timpului în civilizațiile antice ne vorbește despre dificultățile cu care s-au confruntat magicienii și preoții pentru a împăca aceste două cronometre ireconciliabile. Încă de la inventarea scrisului, înregistrarea fenomenelor celeste, înregistrarea fazelor solare și lunare a condus la noțiunea de "ordine cosmică", în care evenimentele puteau fi prezise printr-o abordare matematică. Iar această "ordine cosmică" este cadrul în care se dezvoltă conștiința umană, într-un timp care este scenarizat de Soare și de Lună, când aceste două "luminițe", așa cum sunt numite în cartea Genezei, par să folosească tabele de timp diferite... nu întâmplător și cu întâlniri greu previzibile între ele. Soarele prezidează ziua, iar luna prezidează noaptea. Luna își imprimă pecetea asupra lumii femeilor, a căror matrice uterină urmează același ciclu de creștere și descreștere. Forma soarelui, prin comparație, este văzută ca fiind permanentă pe tot parcursul anului. Soarele prezintă atunci o imagine a eternității, în timp ce Luna este o imagine a dinamicii timpului.

Luna supraveghează mareele marine, iar puterea ei este întărită de soare în momentul echinocțiului de toamnă și de primăvară. Azimutul soarelui răsare la orizont și se deplasează spre sud-est până când "îngheață" ("moare") la solstițiul de iarnă, pe parcursul a 3 zile, apoi "renaște" în cursul său spre nord. La echinocțiu, cele două corpuri luminoase își schimbă într-adevăr puterile. Cele două "mari" corpuri luminoase domnesc asupra forței cosmice de la originea lumii și manifestă un fel de complementaritate în contribuțiile lor respective, dar fără a ajunge aparent la un fel de fuziune totală sau de "întregire" imaginând marea forță creatoare de la originea universului. Iar această forță creatoare unică a existat în mod necesar, deoarece nașterea universului, prin construcție, se află undeva între "nimic" și "ceva", și că unul este înaintea lui doi. Altfel spus, un mit cosmogonic pornește de la principiul că eternitatea a generat temporalitatea și că această temporalitate se exprimă în termeni duali (zile și nopți). Omul fiind emis de același proces, el este imaginea acestuia, a fost creat în "umbra" sa, iar creșterea conștiinței sale reflectă creșterea energiilor universului. Literele ebraice sunt imaginile acestor energii care sunt "cărămizile" conștiinței umane - ca și hieroglifele egiptene din care se nasc. A "decoji" cuvintele mitului este ca un proces de retroinginerie care are ca scop găsirea în grafii a noțiunilor energetice care stau la baza parcursului spiritual uman. Îl invit pe cititor la această călătorie inițiatică, o călătorie ludică și iconoclastă care mi-a permis să descopăr o lume destul de nouă, în care o nouă grilă de lectură permite să dau sens unui text fondator blocat în traduceri care nu reflectă sensul simbolic, sau sensurile simbolice.

CAPITOLUL 1: CHEILE DE LECTURĂ

Acolo unde acuz că doar Adam, singur, este alungat din Grădina din Eden. Eva nu este îngrijorată de situație. Cititorul este apoi introdus în jocul înscris, omniprezent în textele sacre, și în cheile de lectură corespunzătoare: întoarcerea literelor, pentru a citi în oglindă, valorile simbolice ale literelor și corespondența dintre litere și părțile corpului uman.

Adam şi Eva sunt expulzaţi împreună din paradis; întreaga iconografie a lumii occidentale recunoaște acest fapt. Iar mizeria omului, faptul de a fi "pedepsit din cauza păcatului originar, se datorează unei Eva neatentă, iresponsabilă, care a mâncat fructul din pomul cunoașterii Binelui şi a Răului. Acesta este punctul nostru de plecare: Femeia este iresponsabilă și ispititoare, cea nepăsătoare a fost subjugată de un șarpe (ea care de obicei este atât de îngrozită de șerpi...), iar un Dumnezeu al iubirii a devenit roşu de mânie, s-a pătat de furie și a alungat pe Adam și Eva din Grădină într-un moment de pură mânie divină. Iar lumea nu și-a mai revenit niciodată din asta. Bună scăpare!

Figura 1: Femeia cu șarpele — Biserica Oô, secolul al XII-lea (Foto PE. Muzeul Augustin; Toulouse). Vezi capitolul 18.

De ce mitul fondator al civilizației noastre este construit pe un divorț, pe o expulzare, pe o pedeapsă? Pe o tragedie? De ce Biserica este atât de inflexibilă în privința păcatului originar, declarând că fiecare bărbat și femeie este vinovat încă de la naștere? De ce a mâncat Eva acest fruct interzis, aflat la originea nenorocirii noastre? Să aruncăm o privire la ceea ce se întâmplă cu versiunea King James (Gen 3:23):

De aceea, Domnul Dumnezeu l-a trimis afară din grădina Edenului, ca să lucreze pământul de unde a fost luat.

Noua Biblie Americană[2] propune:

De aceea, Domnul Dumnezeu l-a alungat din Grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

Cine trimite? "DOMNUL Dumnezeu" - pe care îl voi traduce în acest eseu prin YHVH-Adonai 'Elohim, păstrând formularea ebraică. Voi explica, de asemenea, de ce sunt puse împreună cele două substantive YHVH-Adonai (Iehova) și 'Elohim (Dumnezeu). Dar, dacă ne uităm mai atent, este menționat doar Adam ca pronume personal singular "el": nici o mențiune despre Eva. Mă așteptam la ceva de genul "*De aceea, Domnul Dumnezeu i-a izgonit din grădină...*".

Figura 2: Adam și Eva alungați din Grădina Edenului. Gustave Dore

În următorul verset, unicitatea lui Adam care trebuie expulzat este întărită și confirmată:

Gen 3:24 - *A alungat deci pe om și a pus la răsăritul Grădinii Edenului niște heruvimi...* (versiunea KJ)
Gen 3:24 - *L-a alungat pe om și a așezat heruvimii și sabia de foc care se rotește la est de Grădina Edenului...* (NAB)

Deci, într-adevăr, Adam singur este expulzat după ce a fost alungat sau expulzat: Eva nici măcar nu este menționată. De ce? Nu este ea adevărata vinovată în poveste? Adam a mâncat fructul, însă Eva l-a mâncat și ea și l-a propus lui Adam: ea este pe deplin responsabilă.
Iată textul ebraic (traducerea mea aici):

לַעֲבֹד	מִגַּן־עֵדֶן	יְהוָה אֱלֹהִים	וַיְשַׁלְּחֵהוּ
La'eBoD	*MiGaN-'eDeN*	*'Elohim YHVH*	*WaYeShaLHeH**Ou***
să lucreze	din grădină-Eden	YHVH 'Elohim	Și l-a trimis afară

2 În cele ce urmează, voi folosi KJ pentru *King James* și NAB pentru *New American Bible*.

מִשָּׁם:	לֻקַּח	אֲשֶׁר	הָאֲדָמָה	אֶת
MiShaM	*LouQaH*	*'eSheR*	*Ha'**aDaMa**H*	*'eT*
de acolo	[a fost luat]	din care	Ha'AdamaH (face)	

"*Și l-a trimis, YHVH-Adonai Elohim, să lucreze Ha'AdamaH din care (fusese) luat: de acolo*". Eva nu este afectată de expulzarea din Grădină.

Iată deci care este interesul meu pentru mitul "căderii" lui Adam și a Evei: este menționat doar Adam, iar textul folosește de două ori forma singular.

De asemenea, vreau să subliniez acest cuvânt "Ha'AdamaH", atât de prost tradus ca "pământ" atât în Biblia KJV, cât și în Biblia NAB. Este scris ca "Adam luat în cleștele celor două litere **He**-respirație ה, care reprezintă suflarea vivificatoare. Consoana **He** ה reprezintă plămânul, suflul vieții. Se vocalizează printr-o expulzare rapidă a aerului prin bronhii. 'Adamah este solul fertil care trebuie lucrat pentru a face lucrurile să crească; nu este "pământul" pasiv, anonim și neutru la care trebuie să ne referim, ci materialul viu din care se nasc formele vii. În ebraică, articolul este "Ha" plasat în fața substantivului, astfel că "Adamah" se scrie "Ha'AdamaH", iar eu transcriu astfel, cu două majuscule **He**, acel substantiv magic al lui 'Adam luat în cleștele suflării vivificatoare.

Pentru a înțelege sensul acestor cuvinte și apoi pentru a înțelege sensul mesajului fondator al civilizației noastre, este necesar să ne scufundăm în misterele sistemului de scriere ebraică.

Uneori, va trebui să fac un ocol pe partea Sumerului, dar și pe partea hieroglifelor egiptene. Următoarele 50 de pagini ale acestui eseu încearcă atunci să prezinte această "muncă de bază", urmând organizarea de mai jos:

- Joc de cuvinte;
- Literele, receptoare ale energiilor lumii;
- Structura lumii având ca bază gramatica;
- Întoarcerea, baza spiritualității.

Este posibil ca aceste pagini să nu fie ușor de urmărit dacă cineva este începător în ebraică, dar am încercat să le redau cât mai ușor posibil. Următoarele paragrafe sunt necesare pentru a înțelege jocurile de cuvinte și noțiunile ascunse care sunt "chemate" prin folosirea anumitor cuvinte, din felul în care sunt ortografiate. Aceste subînțelesuri au dispărut, desigur, din traducerile noastre englezești, franceze sau germane, așa cum au dispărut și din traducerile în greacă sau latină. Jocurile de cuvinte sunt de cele mai multe ori imposibil de redat în limbi străine. Să reamintim, de asemenea, cititorului că vocalele au fost adăugate în text între secolele I și IV d.Hr.: ele nu fac parte din scrierea originală.

După ce voi încheia această prezentare a noțiunilor care locuiesc în literele ebraice, vom putea porni într-o călătorie care se anunță destul de plină de evenimente.

Pot să adaug, pentru a încheia acest preambul înainte de a dezvolta cheile de lectură, că îmi permit să ilustrez noțiunile descrise cu exemple care nu respectă niciun fel de scală cronologică sau geografică. Noțiunile care sunt dezvoltate în Geneza, scrisă între secolele IX și VI î.Hr., pot foarte bine fi ilustrate cu exemple din Evul Mediu, din Renaștere sau din orice altă perioadă sau zonă geografică. Ceea ce este important este "mesajul în principiul său", cu valorile simbolice și atemporale pe care le conține, și nu formele pe care aceste principii le pot lua în această sau acea perioadă sau țară. Aceste valori simbolice rămân de înțeles în epoca noastră modernă, cu puțină gimnastică a creierului: de exemplu, *berbecul solar* sau *taurul lunar* ca forțe fertilizatoare ale naturii, sau *Arborele* ca principiu al mutațiilor în timpul creșterii, pentru a transforma o sămânță într-un fruct - aceasta este o imagine atemporală.

Cheile de lectură

Prima cheie: jocul în scris

Scrisul din Geneza (ca și din celelalte cărți biblice) se bazează pe jocul cu analogiile. Jocurile de cuvinte sau de litere au o origine sumeriană și egipteană; și s-au pierdut în timpul traducerilor în greacă și latină. Jocurile de cuvinte sunt omniprezente în textele sacre, deoarece ele asociază semne tangibile (desenarea literelor în piatră, lemn, papirus sau metal) cu energiile pe care omul[3] le simte în popularea universului său. Literele au rolul de a transcrie aceste energii. Relația pe care Omul o întreține cu aceste energii formează niveluri de organizare și de structură care sunt cu "sertare". Organizarea literelor în cuvânt sau în propoziție este reflexia acestor energii, uneori în conflict între ele, alteori în armonie în spiritul uman ca și în lumea naturală. Ca atare, scrisul este un dar al zeilor în miturile sumeriene, egiptene și grecești - ca să nu mai vorbim de altele. Scrisul este o reprezentare tangibilă, fizică, sesizabilă de gândurile umane, a conștiinței, emoțiilor, speranțelor, interogațiilor, relațiilor, alegerilor: tot ceea ce traversează mintea umană în integralitatea sa și care rămâne nematerial. Prima misiune a scenariului este aceea de a transmite un mesaj: este un instrument de transmitere și, ca atare, o proiecție a voinței, o exteriorizare a unei voințe interioare către un univers exterior. Cuvintele, literele care formează cuvintele sunt vectorii sau vehiculele acestei voințe de transmitere. Literele sunt proiecții ale lumii sensibile.

Scrisul hieroglific este mai întâi un sistem de scriere sacru, ale cărui sensuri erau ținute ascunse: cei care știau să-l descifreze erau puțini și, în principal, oameni religioși. Apoi, "o sursă importantă a mitologiei provine din jocurile de cuvinte sau jocurile de scriere. Multe mituri cosmogonice se bazează pe jocuri de cuvinte. O consecință a acestei aptitudini pentru jocuri de cuvinte este, evident, posibilitatea de a stabili echivalențe esențiale între obiecte care au, în realitate, în comun doar denumirea lor, în timp ce există o tendință de a fuziona numele și lucrul, imaginea și lucrul, imaginea și numele[4]."

Referirea la imagine se manifestă în decorarea templelor egiptene precum Edfu sau Denderah, unde panourile decorative nu par să se supună unei ordini de lectură care să aibă vreun sens.

"*Chiar și în sanctuarul în care decorul ilustrează direct riturile din care făcea parte statuia lui Naos, ordinea de lectură nu este indicată. Prin raționament, arheologii moderni au găsit-o, stabilind că trebuia să se sară constant de la un perete la altul din față. În altă parte, jocurile sunt și mai subtile, și tocmai printr-un cuvânt ciudat din context se va indica necesitatea de "a sări" la celălalt perete, ca în curtea din Edfu, unde ordinea panourilor de pe un perete depinde direct de cea din fața lui. La Denderah, corespondențele erau cunoscute doar de cel care citește planul locului, dar care scapă înțelegerii vizitatorilor. Într-adevăr, unul dintre cele mai izbitoare "trucuri" din decor a constat în plasarea, pe spatele statuii mari de sistru care se află într-o gaură inaccesibilă din peretele sudic, a unei statui echivalente (invizibilă din curte) cu inscripții care indică o identitate cu cea exterioară (vizibilă). Nimeni, în afară de iscusitul preot-arhitect care a inventat piesa și de egiptologul care deține și planul templului, nu a putut cunoaște acest fapt. El ar fi primit doar "mesajul". Toate acestea funcționau în numele cosmogoniei, toate acestea erau folosite pentru a menține stabilitatea ordinii mondiale, nu fără motiv, se pare, deoarece, atâta timp cât ordinea socială egipteană a durat, s-au construit temple*"[5].

Prezentarea scenelor rituale într-o situație "față în față" există și în ritul care constă în menținerea bunei ordini a cursurilor solare și lunare, printre altele, prin prezentarea a două oglinzi

---

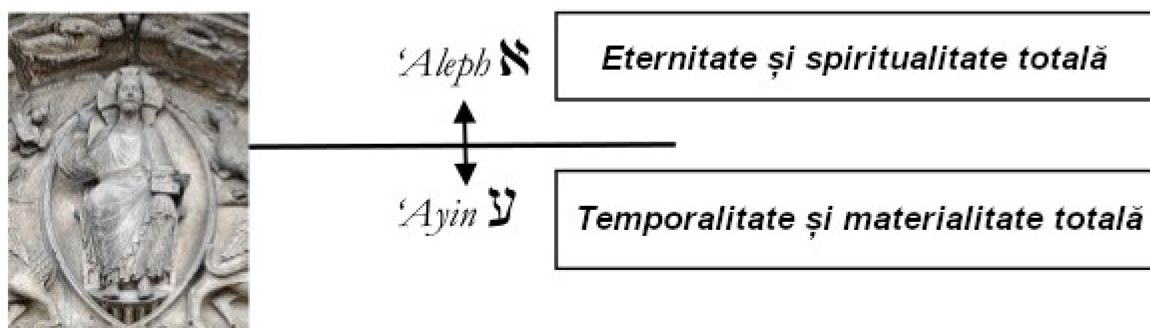
3 Scriu "om" ca "ființă umană" atât de sex masculin, cât și de sex feminin, pentru a face diferența față de "bărbat" ca ființă umană masculină sau doar de sex masculin.

4 *The Egyptian Religion* (*Religia egipteană*), Philippe Derchain, în Istoria religiilor, volumul 1, La Pleiades', 1970, p.76.

5 *The Egyptian Religion,* Philippe Derchain, *op.* cite; p.95.

ale zeiței Hathor (un avatar al lui Isis). Aceasta se contempla în oglinzi și provoca dubla lumină a zilei și a nopții. Oferirea a doi ochi ar da același rezultat. Această ofrandă ar putea căpăta o valoare specială atunci când destinatarul era zeul din Letopolis (la nord de Giza), care este alternativ orb și văzător.

Poziția preotului (sau a cititorului) față de statuie (sau față de text), ca și cea a cavalerului față de scutul blazonat pe care îl ține în mână, implică o deplasare sau o întoarcere de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga, în același mod în care microcosmosul uman este imaginea răsturnată a macrocosmosului cosmic și divin. Cele două se corespund reciproc, însă este necesar să se stabilească, din când în când, direcțiile "proprii" ale energiilor divine sau umane: dreapta-stânga, sus-jos. Uneori, unei litere-energie care este în esență spirituală îi va corespunde echivalentul său în domeniul materialității: de exemplu, semnul **Aleph א** al lui Elohim ca eternitate și spiritualitate totală va corespunde în oglindă cu semnul **Ayin ע** al temporalității și materialității totale:

În cartea sa despre alchimie[6], Bernard Roger citează lucrările lui Gracet d'Orcet și, mai ales, ale lui Fulcanelli, care a pus în evidență jocurile de cuvinte folosite din abundență în Cabala:

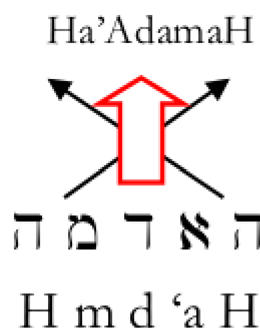
"*Cabala fonetică este textual calul discursului, iar principiul ei constă în ascultarea sunetelor cuvintelor sau propozițiilor dincolo de sensul lor literal, în afara logicii gramaticale și a regulilor ortografice. Acest limbaj, care se adaptează la toate limbile din lume, folosește "cam la fel ca", "aproape la fel ca", "aproape egal cu", "asemănător cu", "nu prea departe de" ca jocuri de cuvinte, uneori anagrame, adesea rebus, care au fost folosite mult pentru panourile comerciale de pe stradă și pentru conceperea stemelor. [...] Pe jocuri de cuvinte asemănătoare, dar spirituale, trebuie să se ostenească studentul în Știință care are adevărata dorință de a pătrunde sensul cărților vechi. Că el caută să "anatomizeze cuvintele, să le spargă scoarțele și să le elibereze spiritul, lumina divină pe care le ascunde" sub literă, după expresia lui Fulcanelli*[7]*, care dă prețiosul sfat de a se implica în greaca veche: "... ceea ce se supraveghează de obicei este că idiomul pe care autorii [din Evul Mediu] îl foloseau în termenii lor își avea rădăcinile în greaca arhaică, limba maternă după pluralitatea discipolilor lui Hermes*".

Ajung la concluzia că este imposibil să înțelegem complexitatea textului, profunzimea sa simbolică și "ontologică"[8], fără a ne implica în jocul cu cuvintele: imaginea umbrei, pe care o voi studia în detaliu, "răsturnarea" în cadrul textului, ne invită la schimbarea direcției de lectură, la schimbarea energiei-literei și la descifrarea sistematică a numelor proprii, a cifrelor și a numerelor care sunt construite în text cu un motiv anume. Este ceea ce face atât de dificilă traducerea, în același timp încarcerată în nume, date, vârste care suscită o lectură istorică și factuală. Să dăm câteva exemple de astfel de jocuri cu litere:

<u>Primul exemplu</u>: Ha'AdamaH (pământul cultivabil) deja menționat, și scris He-'Adam-He: adică *Adam luat în cleștele suflării He* (litera He simbolizează suflul vivificator).

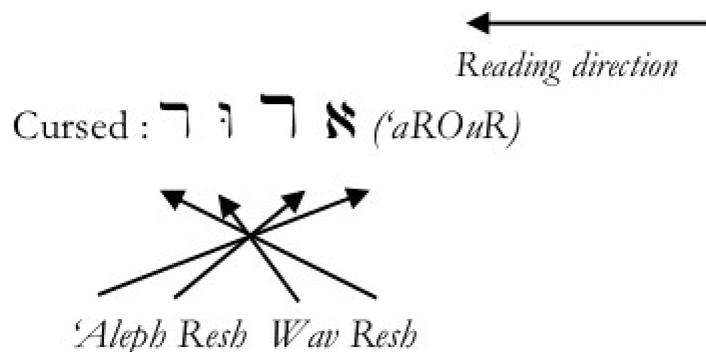
---

6 *A la decouverte de l'alchimie,* Bernard Roger, Dangles editions, 1984, pp 50-53.
7 *Le Mystere des Cathedrales,* Fulcanelli, Omium Littcraire, Paris, 1957 (citat de Bernard Roger).
8 Ceea ce este ontologic este ceea ce ține de natura profundă a Omului.

Cuvântul **adamah** înseamnă "pământ cultivabil" și se scrie Ha'aDaMaH cu articolul **He**. Această literă **He** reprezintă plămânul care dă viață lucrurilor pe care le animă și le orientează. Cultura, legată de fertilitatea pământului, este o calitate esențială a acestui pământ. Fertilitatea implică, pentru ca ea să se realizeze, ca pământul să fie "lucrat", cultivat. Și cum Adam se găsește în cleștele acelei suflări vivificatoare, este o referință a lucrării spirituale despre care vorbesc: în *Geneză*, avem de-a face întotdeauna cu lucrarea spirituală asupra sinelui - asupra lui Adam ca fiecare dintre noi. Această noțiune ar putea fi văzută în "grădina" din Eden: o grădină este, prin definiție, un loc de muncă, și chiar de muncă a iubirii. Ea se opune pustiului ("pustiul" lui T.S. Eliot), câmpiei, pășunii, naturii. Pământul lucrat care nu a produs încă este câmpul cu iarbă: bogat de toate potențialitățile sale de creștere. Aici, pe câmp, Cain își ia avatarul Abel și îl ucide[9]. Esențial este faptul că o grădină nu este un loc natural, ci un loc în care natura a fost lucrată. Iubirea nu este un lucru natural în acest sens, deoarece trebuie să fie lucrată cu eforturi (și întreținută). Pământul este natural; grădina este "culturală", deoarece necesită o muncă de transformare, de mutație pentru a se diferenția de acel pământ. Dacă lucrarea **Ha'AdamaH** este menționată ca motiv unic atunci când Adam este alungat din Grădina Edenului, atunci ne putem gândi că motivul alungării este absența muncii - voi reveni asupra acestui aspect.

Să încercăm un alt exemplu: cuvântul "blestemat", care se aplică mai întâi șarpelui, iar apoi lui **HaAdamaH** (cu Cain). "Blestemat" este **'aROuR** în ebraică:

Consoana **Resh** ר este "capul" și reprezintă raționalitatea, inteligența care calculează și deduce - și, de asemenea, "principiul", iar ca semn hieroglific, linia dreaptă fără alterare. Dacă renunț la acest cap rațional (la stânga lui Aleph în ebraica de mai sus), obțin cuvântul **'OuR**, care înseamnă "lumină":

Light: אור *'Aleph Wav Resh ('OuR)*

Această lumină este o lumină spirituală; o cunoaștem pentru că, în Geneză, ea apare în "Ziua

9 Capitolul 4 din Geneza: Abel este menționat în mod tradițional ca fiind "fratele", dar același cuvânt ebraic desemnează fratele, cel asemănător, aliatul, "avatarul". El capătă sensul pe care i-l dă La Fontaine în fabula "Lupul și Mielul": dacă nu tu, atunci fratele tău. Cuvântul Cain provine din QaYiN "centralizarea puterii de decizie", dar și "a făuri o armă", și se joacă cu celălalt sens de "gelozie". În lectura noastră, Cain-spionul îl ucide pe Abel "avatarul" său "nor, suflare fără consistență". A se vedea capitolul 17.

UNU", înainte de crearea celor două mari "lumini" care vor lumina cerurile și pământul în ziua a patra. Această lumină **'OuR** este formată din:

Litera 'Aleph א :	puterea creatoare infinită a spiritualității, semnul lui 'Elohim ca Principiu al Unității materializat prin apostrof în scrisul nostru. Litera 'Aleph nu se pronunță în sine: are nevoie de o vocală pentru a fi auzită.
Litera Wav ו :	această literă are funcția de a ridica lucrurile în poziție verticală, "înalță" într-o direcție verticală și, de asemenea, se întoarce, se deplasează și "agață" două lucruri. Este echivalentul cuvântului "și", care agață două lucruri împreună într-o propoziție. Este scris cu majusculă "(O)" în scenariul nostru de mai sus;
Litera Resh ר :	"principiul" (R majuscul), reprezentat de linia dreaptă ca valoare hieroglifică, ceea ce înseamnă că nu a fost curbat și nici curbat de ceva. Se află în starea sa "originală" și nu a fost supus niciunei curburi.

Lumina **'OuR** este cea care luminează capul gânditor sau meditativ (Resh) în axa spiritualității totale a lui 'Elohim. Ea corespunde iluminării lui Buddha: o lumină care transcende inteligența rațională. În franceză, "ravi" îl califică pe nebunul răvășit, al cărui suflet a fost răpit de Diavol. Dar cuvântul corespunde și adjectivului "răvășit": deziluminat; fără lumină. Aceasta este semnificația cărții de tarot Nebunul, al cărui cap este separat de corp printr-un băț pe umăr (figura 3). Îl voi studia în detaliu pe Nebun în capitolul 14.

Figura 3: Nebunul din cărțile de tarot, secolul al XVIII-lea, Franța.

Capacitatea de a fi subiectul unei răpiri este un principiu: este valabil peste tot și tot timpul (în toate epocile), în toate civilizațiile - și este principiul care subliniază psihicul uman. Cel mai probabil, acesta se află la originea dorinței omului cavernelor de a reprezenta energiile animale pe pereții peșterilor sale. Este la originea "viului". Tocmai această lumină este cea care permite "viziunea".

Această noțiune de lumină spirituală care nu trece prin cap este, de asemenea, ilustrată de o Fecioară în mișcare cu copilul din secolul al XIV-lea, aflată în Muzeul Augustanilor din Toulouse (a se vedea figura 4): copilul Iisus ține în mână un glob, simbolizând Pământul și lumea sensibilă, în timp ce mâna sa dreaptă ține o pasăre pe inima Mariei[10]. Aceasta este dualitatea dintre lumea

10 Am evidențiat contururile păsării de pe inima Mariei de pe imagine. Inima, ca organ al spiritualității și al iubirii divine, este organulsimbol al inferiorității. Pasărea, al cărei cap este întors, este simbolul spiritualității.

sensibilă și lumea spirituală, a cărei integrare, pentru creștin, se face prin Isus. Spiritualitatea, simbolizată de pasărea cu capul deplasat, este o afacere a inimii, și nu a capului (domeniul mental). Raționalitatea se opune spiritualității, iar inteligența rațională nu este calea inteligenței inimii.

Figura 4: Maria cu Pruncul, Muzeul Augustanilor, Toulouse, secolul al XIV-lea (Foto PE)

Raționalitatea este "în esență un concept normativ [...], care guvernează interpretarea noastră a oricărui sistem de credințe: modul în care atribuim credințe și comportamente raționale indivizilor[11]". Regăsim aici o axă care va fi dezvoltată în acest eseu: pentru a avea acces la spiritualitate (inima este litera **Beit ב** cu valoarea numerică 2), trebuie să transcendem raționalitatea (capul corespunzând literei **Resh ר** cu valoarea numerică 200). Această cale trece prin stăpânirea analogiei, reprezentată în alfabetul ebraic de litera **Kaf כ**, cu o valoare numerică de 20. Litera **Kaf כ** provine din hieroglifa palmei mâinii: "a apuca" (sensul "a ceva") și este reprezentată în această statuie prin cele două palme ale lui Iisus-copil care apucă lumea sensibilă cu o mână și lumea spirituală cu cealaltă mână. Analogia este un alt principiu: este de asemenea valabil în toate timpurile, în toate civilizațiile și în toată lumea: aspirația de a înțelege sensul lucrurilor și de a stabili legături între elemente care, *a priori*, nu au nicio legătură între ele atunci când sunt considerate de inteligența rațională.

De asemenea, aș putea juca înlocuind *'Aleph* (spiritualitate totală) din *'OuR* (lumină spirituală) cu cealaltă literă tăcută *'Ayin* (materialitate totală): obțin ***'OuR*** care înseamnă "piele". "Tunicile de piele" care îi acoperă pe 'Adam și pe soția sa ***'iShaH*** imediat după expulzarea din Grădina Edenului. Vom vedea ce reprezintă aceste tunici de piele; dar este interesant să ne dăm seama că ele erau folosite în riturile funerare din Regatul Meroe (Sudanul de astăzi), în care regii erau înmormântați doar acoperiți cu astfel de "tunici de piele".

Un alt exemplu: "Șarpele" se scrie **NaHaSh נחש** *Nun-Heit-Shin*. Litera guturală **Heit** provine din hieroglifa care reprezintă *bariera* câmpului care limitează și protejează și, prin extensie, tot ceea ce presupune o muncă, un efort, o oboseală. Este o barieră necesară pentru a progresa, deoarece trebuie trecută sau "sărită", la fel cum se avansează pe o scară călcând pe barele acesteia. Deci această barieră este și un punct de sprijin, dar și un obstacol. Ca sunet vocal, el exprimă viața elementară, tot ceea ce face ca această existență să fie manifestă și evidentă. Rădăcina **Heit-Shin** exprimă în ebraică, ca și în arabă, "haosul" (**HoSheKh**: "tenebros, întuneric"): semnul cel mai

11 *Normes logiques et evolution*; Pascal Engel, Universite de Caen et CREA, Ecole Polytechnique, Revue Internationale de Philosophie 2, 1997, pp. 201-219.

profund al manifestării acestei existențe. Rădăcina '**Aleph-Heit** nu este folosită de niciun cuvânt, cu excepția onomatopeelor pentru violența unui efort, a unui strigăt de exclamație sau a unei lovituri asupra a ceva. Rădăcina **Heit-Wav חו** este cea care poartă energia simbolului **Heit**, pe care o găsim în numele **HaWaH** "Eva".

Heit-ul șarpelui este încadrat aici de **Nun-Shin**, care este litera *Shin* ortografiată **ש** inversată în oglindă (adică: litera *Shin* este ortografiată în mod normal *Shin-Nun*). Litera *Shin* este asociată cu dorința de a progresa în călătoria spirituală: ea este frâna, "presiunea" asupra liniei drepte *Resh* care a fost făcută oblică, care și-a schimbat cursul inițial ("natural"). Litera **Shin** este redată prin "focul" **'eSh**, *'Aleph-Shin*. Litera **Nun** simbolizează individul mutant în călătoria sa spirituală, progresând pe calea sa. Putem considera atunci Șarpele ca fiind obstacolul care trebuie traversat sau transgresat pentru a progresa în căutarea noastră inițiatică a spiritualității. Obstacolul din mijlocul literei **Shin**, scrisă în întregime, împiedică realizarea deplină a dorinței de transcendență **Shin**. Dar litera **Shin** este inversată în oglindă (*Nun-Shin* mai degrabă decât *Shin-Nun*), astfel încât Șarpele ar putea fi văzut de fapt ca obstacolul în calea inversării spirituale care duce la dorința de spiritualitate și transcendență. Vă amintiți de capul inversat al păsării din mâna lui Iisus? Șarpele împiedică această inversare. Această răsturnare ar putea fi văzută ca fiind analogă cu răsturnarea fătului înainte de naștere.

Așadar, vom găsi pe calea noastră cuvinte care sunt inversate de la stânga la dreapta și care ilustrează inversarea înainte de a ne (re)naște la un nivel spiritual mai înalt - mai înalt decât nivelul anterior la care ne aflam.

Vom vedea mai târziu că proprietatea șarpelui biblic este și aceea de a se târî la suprafața pământului-humus: șarpele este de asemenea obstacolul în calea pătrunderii în profunzimea "apelor de jos" - și va trebui să fie călcat pentru a se coborî pe sine. Povestea micuțului David, care se luptă cu uriașul Goliat purtând un coif și o armură de bronz, folosește acest simbol, deoarece "bronz" se scrie **NeHoSheT** în ebraică, și este construit cu aceeași rădăcină ca și "Șarpele" **NaHaSh** Bronzul și Șarpele au aceleași calități.

Aș putea dori să subliniez un punct comun la toate aceste exemple: ele au sens doar după ce rezonanțele pe care le exprimă, sunetul clopotelor lor au fost auzite și identificate. În cazul Șarpelui, va trebui să fie identificat cu proprietățile sale comportamentale, asupra cărora voi reveni, dar care se bazează în esență pe limba sa bifurcată și pe capacitatea sa de a-și reînnoi pielea și de a renaște din el însuși: adevărul și El, viața și moartea.

Figura 5: Masaccio: Adam și Eva alungați din paradis. Santa Maria des Carmine, capela Brancaccio, Florența, 1425.

Exemplul Evei, care nu este expulzată din Grădină, este o ilustrare magnifică a fenomenului de întunecare globală a credinței populare. Nimeni nu trebuie să citească ebraica, sau greaca, sau latina pentru a realiza că Eva nici măcar nu este menționată în timpul expulzării din Grădină; toate traducerile sunt de acord în acest sens. Și totuși, imaginea lui Adam împreună cu Eva, amândoi expulzați din Grădină, stă la baza mitologiei noastre occidentale, a valorilor noastre de civilizație, și încă datorează femeilor o imensă asuprire datorată vinovăției de a fi responsabile de nenorocirea Omului de pe suprafața Pământului. De unde vine acest lucru? Că nimeni nu citește cu adevărat ceea ce este scris? Este adevărat că, timp de secole, doar Biserica a avut dreptul să citească Biblia (doar în latină), iar primele traduceri în limbi vernaculare au fost văzute ca o amenințare majoră la adresa puterii sale.

Răspunsul se află în text: trebuie să citim acest text identificând ce se spune, ce nu se spune și cum se leagă lucrurile între ele. Din când în când, suntem ajutați în lectura noastră cu povești mitice similare: Isis și Osiris în Egipt, Enki în Mesopotamia, mitologia greacă și romană care vine să întărească un anumit aspect; cum ar fi războinicul Ahile care moare de o rană în călcâi, de exemplu, și ne ajută să ne informăm despre Iacob **Ya'aQo<u>B</u>** care înseamnă "călcâi" în ebraică, dar și "viclean". Hercule ne va ajuta foarte mult în capitolul 18.

Voi folosi, de asemenea, un mozaic din Cartagina care îl reprezintă pe Neptun pe carul său pentru a ilustra o serie de noțiuni care sunt dezvoltate în aceste pagini; îl voi explora pe Neptun în capitolul 10.

Cabala (un termen care înseamnă "transmitere") se bazează în esență pe utilizarea jocului de cuvinte din aceste texte; și cred că abordarea este total justificată. Rămân mai sceptic în ceea ce privește utilizarea extensivă a valorilor numerice ale literelor din interiorul cuvintelor, într-un exercițiu numit Gematria. Acesta constă în însumarea valorilor literelor care formează cuvinte cheie și care "cheamă" alte cuvinte care au aceeași valoare totală. Jocurile de cuvinte studiate în epoca Sumerului sau a Babilonului, așa cum arată Jean Botero și Samuel Noah Kramer[12], sunt prezente și în textele egiptene, precum și în textele noastre biblice; dar acestea nu își au rădăcina (sau o au foarte rar) în valorile numerice ale literelor. Baza acestor jocuri de cuvinte este constituită de literele însele, atunci când se construiesc nume sau cuvinte-cheie. Aceasta este cea de-a doua cheie de lectură pe care o voi dezvolta acum.

A doua cheie de lectură: literele - energie

Literele ebraice sunt, în cea mai mare parte, derivate din hieroglifele egiptene, ceea ce înseamnă că sunt apropiate de ideograme: ele poartă noțiuni complexe, mult mai elaborate decât simplele sunete pe care le materializează sub formă de consoane sau vocale. Ele sunt, de asemenea, numere care reprezintă ele însele sintaxa energiilor lumii. Energia are o caracteristică aparte: atunci când se află în prezența omului, se construiește imediat o relație cu acesta, iar el fie domină acea energie, fie este dominat de ea. Nu există cale de mijloc. A spune că literele sunt materializarea, imaginile sau vectorii energiilor lumii înseamnă că, prin intermediul literelor, energiile pot fi mai întâi identificate, apoi recunoscute și apoi stăpânite. A învăța să citești înseamnă a învăța să descifrezi semnele care vor forma relațiile energetice dintre sine și lumea înconjurătoare. Este, de asemenea, posibilitatea de a recepționa mesajul celuilalt care dorește să comunice prin intermediul spațiului și timpului acea reprezentare, într-o manieră precisă, cu o calitate precisă.

În limbile moderne, am pierdut acest sistem relațional între literă și energia pe care o poartă[13]. Cu toate acestea, există totuși în culorile pe care un artist le folosește pentru a reda atmosfera din tabloul său. Prin manipularea culorilor și asocierea lor, artistul pictează o atmosferă, care este un fel de energie care califică relația dintre artist și tablou și, apoi, dintre tablou și observatorul care îl contemplă. Cititorul se află în acest fel într-o poziție de supunere față de scriitor: el primește un mesaj, a cărui formă este calificată într-un anumit fel, conform unei structuri care a fost dorită și gândită. A învăța să scrii înseamnă, așadar, a învăța să comunici calitățile relației dintre sine și lumea exterioară cu criterii și calități dorite și gândite - ceea ce implică necesitatea de

12 *Lorsque les dieux faisaient l'homme,* NRF, Gallimard, 1989, retipărit în 1993.
13 Cu excepția cuvintelor care provin direct din greaca arhaică, care sunt vehicule ale semnificațiilor mistice.

a stăpâni aceste relații pentru a le transcrie într-o structură originală.

Figura 6: Nicolas de Stael: Seaside Railway/Coasta maritimă (1955)

Scriitorul se află într-o poziție dominantă față de cititor. Să reamintim că nu se pune problema fiabilității mesajului: într-o lume în care cuvântul vorbit este dominant, bărbații și femeile au memoria mesajului. Povestitorii nu inventează: ei spun povești cunoscute cu cadre invariabile. Ceea ce variază este organizarea poveștii, calitățile asociate mesajului scris care pot, din construcția lor, să implice relații (energii) cu noțiuni care ar fi absente din mesajul oral. Acest efect este întărit de faptul că vocalele sunt absente din mesajul scris original din Biblie. Aceste vocale au fost adăugate în scriere mult după scrierea originală, în jurul secolelor al V-lea și al VI-lea d.Hr. Cuvântul *'Adam* într-adevăr se scrie «**'dm**» (*'Aleph* nu se pronunță decât atunci când este prezentă o vocală - dar, precis, nu există nicio vocală în textul scris; și apoi *Dalet* pentru "**d**" și *Mem* pentru "**m**": rămâne la latitudinea cititorului să pronunțe *'Adam* sau *'Edim*, *'Odem* sau orice altceva are sens). În consecință, rădăcinile care formează cuvintele poartă un mesaj esențial în felul în care este ortografiat. Dar apoi, textul original ebraic nu are nici punctuație: este o propoziție fără punct de separare a propozițiilor, fără virgulă, fără accente: depinde de cititor să separe propozițiile, și apoi cuvintele unele de altele, într-un mod care să aibă sens (pentru el). Iată-ne aici...

Numele

Numele biblic al unui individ urmărește, din modul în care este scris, energiile de care dispune atunci când primește numele de la părinți sau de la Dumnezeu în Biblie[14]; iar mandatul său va fi acela de a identifica, recunoaște, integra și stăpâni aceste energii. În felul în care este scris, substantivul "NUME" indică această noțiune: **SheM** **שם** în ebraică, scris **Shin-Mem**: spațiul situat între semnul mișcării curbe **Shin** **ש** pe care l-am abordat deja, și pe care l-aș numi "cultură" prin opoziție cu "natura" (definesc aici cultura ca fiind orice proces natural care a fost "curbat" de voința Omului într-o dinamică de stăpânire a respectivului proces), și originea colectivă **Mem** **ם** a "lumii de jos": apele matriciale, substanța colectivă și nediferențiată primordială a tot ceea ce a fost creat. Numele **SheM** reprezintă o schemă care caracterizează relațiile dintre energiile pe care individul le va activa pe parcursul creșterii sale spirituale. Este reprezentarea statică a unei dinamici între sine și mediul înconjurător.

Exemplu: Moise

Numele lui Moise, **MoSheH** în ebraică, este format din consoanele **Mem Shin He**: **משה**, și poate fi citit **Ha-SheM**, așa cum este inversat în oglindă: "Numele" (rețineți că consoana proximală **He** este articolul "*the/**acel***"). Acel cuvânt **HaSheM** "Numele" este un mod de a-l desemna pe "DOMNUL" YHVH-Adonai. Moise "salvat (sau mai degrabă: frământat) din ape" reprezintă atunci

14 De exemplu, Abram devine Avraam, Sarai devine Sara, Iacob devine Israel, etc.

capacitatea de a identifica și recunoaște energiile NUMELUI într-o dinamică de "răsturnare" (transformarea lui **MoSheH** în **HaSheM** YHVH-Adonai). "Moise salvat-frământat din ape" extrage din profunzimea "apelor" *MaYiM* **Yod**-ul central care simbolizează manifestarea conștiinței în temporalitate, pentru a începe creșterea sa spirituală. În următoarea parte a povestirii, întregul popor evreu, sub conducerea lui Moise, va trece granița spirituală, ca un botez colectiv, și se va regăsi pe uscat: lumea tangibilului, a realității fizice și materiale - voi reveni asupra ei mai târziu. NUMELE este atunci o călătorie inițiatică în sine, drumul dintre originea în materialitate și ceea ce va fi descris ca fiind manifestarea lui **'Elohim** pe Pământ: prezența divină care poartă NUMELE său, YHVH-Adonai, simbolizat prin litera Yod.

Fiecare literă a alfabetului ebraic este o emanație a literei **Yod** **י** ; o literă-punct care în sine este manifestarea a tot ceea ce există în timp. În această etapă, îl rog pe cititorul meu să își amintească faptul că litera **Yod** este litera manifestării conștiinței umane în domeniul temporal.

Litera Yod

"Apele" **MaYiM** scrise **Mem-Yod-Mem** este un termen care ar fi mai bine tradus prin "materie fecundată de spirit". Ele ascund **Yod**-ul central, germenul conștiinței umane care va deveni și care simbolizează manifestarea sa. **Yod**-ul **"y"** este o literă în formă de punct, graficul scânteii de conștiință care este prezentă ca potențial în corpul nou-născutului. Este un punct adimensional reprezentat de intersecția a două linii drepte care formează ființa umană: linia care reprezintă dimensiunea sa naturală și fizică în lumea realității materiale și linia care reprezintă conștiința sa umană, facultatea sa de a se proiecta, dimensiunea sa spirituală manifestată. Ea materializează manifestarea în durata originii (divine) a dimensiunii sale spirituale individuale, care leagă în mod indestructibil ființa umană de originea sa cosmică și transcendentă. **Yod**-ul provine din hieroglifa *mâinii* manifestării (cuvântul **YaD** înseamnă "mână" în ebraică), care reprezintă puterea conștientă a Omului asupra lumii: puterea de a face lucruri, de a construi instrumente, gânduri, modele și șabloane; puterea de a transforma care diferențiază esențial Omul de "animal". **Yod**-ul trebuie înțeles atunci ca fiind germenul "a face", al împlinirii, al lucrului. Prin construcție, numele YHVH-Adonai reprezintă manifestarea acestei lucrări spirituale pe care Omul o poate pune în aplicare sau o poate realiza asupra sa atunci când își caută adevărata sa natură, NUMELE său, când se "orientează". Există "viața" spirituală, prin opoziție cu viața în principiul ei, independentă de orice orientare.

Yod **י** este deci litera-energie de la YHVH-Adonai, emanație a unui **'Elohim** manifestat și care poate fi înțeleasă de procesul gândirii umane: se trece de la lumea Creației la lumea faptei, la manifestarea ei în domeniul temporalității și la realizarea ei. **Yod**-ul este punctul adimensional, picătura originară care instigă și însămânțează corpul colectiv și nediferențiat al ființei umane (poporul), reflexie sau proiecție în spiritul uman în devenire a cosmicului și transcendentului **'Aleph-'Elohim**.

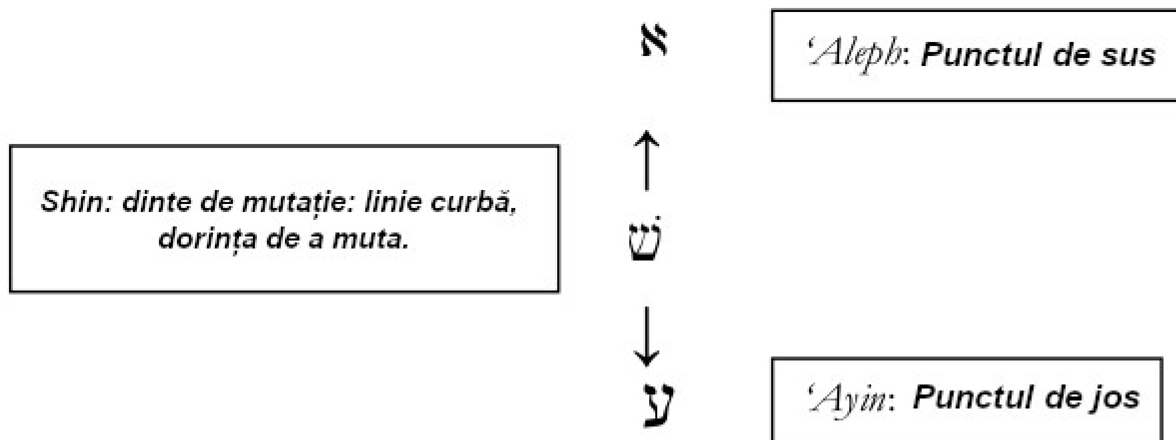
Literele Shin שׁ și Sin שׂ

Shin שׁ **și** **Sin** שׂ

Litera **Shin** prezintă trei Yod-uri asociate sub forma unei "coroane". Este, într-un fel, un Yod cubic. Litera **Shin** provine din semnul hieroglific care reprezintă mișcarea curbă, iar în alfabet, ea urmează imediat după litera **Resh** "linie dreaptă, mișcare proprie". **Shin** este o alterare a mișcării proprii care și-a schimbat direcția, care a fost modificată, transformată, mutată prin voința de a modifica, transforma, muta. În ebraică, cuvântul **SheN** înseamnă "dinte", adică dintele maxilarului, la fel ca și piatra din mortar, care poate zdrobi, măcina, dilua și ucide, sau poate da drumul și înghiți fără să distrugă. În acest sens, este o alterare a elementului natural original care este mestecat, transformat, "curbat" pentru a fi înghițit și digerat. Altfel spus, alterarea este culturală, ca provenind din dorința de a muta mișcarea inițial proprie a unei stări naturale. Acest *dinte* este cel care mușcă din metal pentru a-i testa calitatea, la fel cum un bijutier își va folosi piatra de încercare pentru a valida calitatea unui metal. Aici metalul nu trebuie înțeles cu sensul său modern: el înseamnă

materie primă, iar piatra este prima dintre aceste materii prime. În acest sens, alchimiștii vor vorbi despre "piatra filozofală", despre mercur, sulf, mercurul filozofilor etc. **Shin** "piatra de foc", piatra dorinței, meteoritul în flăcări determină o încercare, o probă: proba focului divin care testează dorința de a muta, de a se transforma, de a se desprinde de "piele" **'OuR** pentru a vedea acea "lumină" **'OuR** - ca într-o băutură.

Această mutație poate lua una dintre cele două direcții: spre "Punctul de deasupra" **'aYiN** scris cu un **'Aleph** și care reprezintă Principiul Unității în eternitate și universalitate; sau spre "Punctul de dedesubt" **'aYiN** scris cu un **'Ayin** și care reprezintă Principiul materialității totale (piatră brută) în temporalitate.

Atunci când dorința de a muta este orientată spre **'Aleph**, litera se pronunță **Shin** și se scrie cu un punct diacritic în dreapta literei, pe partea realizată: **שׁ**. Când dorința de a muta este orientată spre **'Ayin**, litera se pronunță **Sin** și se scrie cu un punct diacritic în stânga literei, pe partea neîmplinită: **שׂ**. **Shin** și **Sin** sunt două aspecte ale aceleiași litere, iar aceste forme contează de obicei ca una singură în dicționare printre cele 22 de litere ale alfabetului. Originea diferențierii dintre **Shin** și **Sin** este controversată și pare să fie mult mai târzie decât alfabetul ebraic propriu-zis. Nu pot să nu mă gândesc la cuplul mesopotamian **Shemesh-Sin** în legătură cu această dualitate: **Shin** zeul Soarelui **Shemesh**, fiul zeului Lunii **Sin**.

Atunci când litera **Shin** este asociată cu **'Alpeh** "putere spirituală pură", ea formează cuvântul **'eSh אש** "foc" ('Aleph-Shin). Focul se transformă pe măsură ce gătește și, în special, transformă apa lichidă în vapori și face mâncarea comestibilă. Dacă focul **'eSh** este prea puternic, distruge, reduce în cenușă și face mâncarea necomestibilă. Omul este singura ființă vie care a stăpânit focul: litera dublă **Shin-Sin**, în relația sa cu **'Aleph**, cu **Mem** și cu **Resh**, exprimă curbura mișcării proprii (ea fiind **Resh**) într-o dinamică de transformare, pentru a face "digerabil" un element natural (pe calea integrării puterii, a energiilor sale). În acest sens, Shin-dorință corespunde "culturii" care, atunci când acest foc mestecă și gătește ceva în "fălcile" sale (**SheN** este "dintele"), corespunde acțiunii Omului asupra naturii. Subtilitatea pe care îi cer cititorului meu să o ia în considerare este că focul nu transformă decât ceea ce gătește: el trebuie să fie "hrănit": fără hrană, focul va funcționa în mod neutru. Nu va fi suficient ca 'Adam să "dorească", să vrea într-un mod sălbatic de entuziast, el va trebui totuși să imprime o direcție dorinței sale pentru ca aceasta să se transforme într-o dinamică de realizare. În acest text, mă refer de mai multe ori, vorbind despre **Shin**, la dorința de spiritualitate: este atunci acest **Shin**-dorință și dinte dezvoltat de puterea lui **'Aleph** care formează "focul" **'eSh** și care ridică cultura la nivelul unei dorințe de creștere spirituală. Prima creație a lui 'Elohim este "**ShaMaYiM**": Cerurile (o formă dublă la plural) care formează căsătoria acelui foc (**'eSh**) împreună cu "Apele" **MaYiM**.

Shin sau "dintele" **Sin** și, prin extensie, "piatra de foc", este imaginea meteoritului care vine din Cer pe Pământ: ilustrarea tangibilă a unui foc cosmic, o lumină pe cerul nocturn și o legătură care unește cosmosul cu Pământul. Ea reprezintă în oglindă, atunci când acest meteorit este aruncat înapoi în cer, imaginea ultimei părți a călătoriei inițiatice, când Omul se confruntă cu **'Aleph-'Elohim**. Acesta poate măcina și distruge, sau poate lăsa să plece. În reprezentarea

escatologică a lumii, el exprimă dorința de eternitate a Omului, dorința de transcendență, dorința de a trece dincolo de lumea sensibilă, de a influența mișcarea proprie a naturii într-o dinamică culturală curbă. Valoarea numerică a lui **Shin** este 300: este etapa posterioară a transcendenței dualităților, reprezentată de litera **Resh** cu o valoare de 200. **300-Shin** redă aceeași vibrație (dar cu două octave mai sus) ca și litera 3 din **Gimel ג** (valoarea 3), ca o etapă de vibrație spre **'Aleph**. Champollion scrie[15]:

"*Sunetul **Shin** în ebraică este reprezentat în alfabetul hieroglific printr-un caracter care reprezintă un fel de grădină, semn hieratic care corespunde semnului coptic **Shei ϣ** și care poate fi schimbat, deși rar în textele hieroglifice, cu semnul de gâscă, mai comun, al consoanei S*".

Litera **Shin** este uneori sunetul **Sh**, așa cum este reprezentat de zeul soarelui mesopotamian *Shamash* ("**SheMeSh**" este "soare" în ebraică, reprezentat cu flăcările care îi înconjoară capul pe figura 7, care are piciorul pus pe ape); alteori sunetul **S** reprezentat de imaginea **שׂ** a zeului lunar babilonian **Sin**, tatăl lui *Shamash*. Acest nume al zeului lunar al întunericului evocă **SaTaN** *Sin Tet Nun* **שׂטן**, format pe scutul **Tet**, care va trebui străpuns pentru a pătrunde (identifica) și stăpâni puterea nopții **SiN שׂן**.

Figura 7: Zeul mesopotamian Shemesh, zeul justiției (=dreptatea)

Rămâne de explicat de ce pare să existe acest joc între **Shin** și **Sin**; de ce aceste două litere înseamnă "dinte" și de ce sunt considerate ca fiind identice, dar totuși diferite... Poate că are legătură cu sâsâitul pe care l-ar face o gură fără dinți? Poate că lipsește un dinte, fie pe maxilarul superior, fie pe cel inferior? Sau de sunetul săgeții zburătoare, care șuieră (verbul **'aSaPh**) atunci când părăsește arcul? Adevărul este că aceste litere sunt marcate de cele de sus și de cele de jos și că ele acționează împreună în opoziție: dintele de sus (Shin) este puternic doar atât timp cât este opus celui de jos (Sin) și viceversa.

În acest eseu, voi folosi foarte mult litera **Shin שׁ** ca "dorință de a muta, de a transforma sau de a altera" ceea ce a fost neatins de om (ceea ce a fost neatins de om este "natural"). Subtilitatea folosirii acestei noțiuni vine din faptul că dorința, care este suferită, trebuie transformată în voință pentru a deveni motorul unor acte conștiente ale Omului privind propria sa transformare. Dorința este atractivă și este suportată; voința este o putere care se exercită[16].

Doresc să exprim în mod clar dubla imagine a **Shin**-ului solar și a **Sin**-ului lunar. Imaginea ar putea fi următoarea: dintele superior **Shin** este imobil; dintele inferior **Sin** este mobil și are o

15 *Precis du Systeme Hierogiyphique des Anciens Egyptiens*, Champollion, ediția a 2-a, cu un volum de planșe, 1828 ; on line la : http://books.google.fr/books?id = 604GAAAAQAAJ
16 Edmond Goblot

dinamică; așa cum Luna prezintă o dinamică în comparație cu soarele, care își păstrează constant aceeași formă.

Dualitatea **Shin-Sin** este unul dintre cele mai misterioase, dacă nu chiar marele mister al alfabetului ebraic. Este, de asemenea, una dintre cheile dualităților ascunse, care nu este recunoscută "oficial", deoarece aceste două litere nu contează decât ca una din cele 22 de litere ale alfabetului ebraic. Cu litera dublă **Shin-Sin**, intrăm în inima misterului.

Litera Resh

Litera **Resh** este capul care gândește și reprezintă inteligența rațională, lumea "mentală" care constituie un obstacol în calea sensibilității inimii și a spiritualității. Fabre d'Olivet o descrie ca fiind "mișcarea proprie": mișcarea care este insensibilă la acțiunile venite din exterior. Este, de asemenea, starea de "natură" care precede și se confruntă (fără a fi opusă) cu starea de "cultură". Este ceea ce se aplică la cazul general; este litera folosită în gramatica franceză pentru a caracteriza forma infinitivului (-er, -ir, -oir etc.), înainte de a se aplica orice conjugare și în afara oricărui context. Acest cap mental este pus să fie distrus, sau mai degrabă transformat, lucrat, cultivat. Când focul divin "dorința de a muta" este luat în sensul său spiritual în capul Omului (litera **Resh ר** este hieroglifa capului uman), el devine **R'eSh ראש** : "principiul" scris *Resh, 'Aleph, Shin*.

Cu acest cuvânt se deschide Geneza: "În principiu", într-un "cap"; "In principio" în latină, **BeR'eShYT בראשית** în ebraică, tradus din păcate prin "La început..." în engleză, franceză sau germană. Chouraqui îl traduce prin "În frunte".

Acest început nu este un început istoric: este un preambul al Creației și al organizării lumii. Un principiu este o reprezentare mentală a unei cauzalități raționale: Într-o reprezentare rațională mentală a cauzei primare, 'Elohim creează Cerurile și Pământul... Iar această reprezentare mentală **R'eSh** este cea a focului divin al dorinței din cap: "Focul Alianței". Alianța divină pe care 'Elohim o încheie cu Avraam și cea pe care YHVH-Adonai o încheie cu Noe se scrie **BeRiYT**: *Beit-Resh-Yod-Tav*. "Focul" **'eSh** ('Aleph-Shin) intră în capul **Resh** prin puterea lui Yod (Yod este litera-simbol a lui YHVH-Adonai) pentru a forma acel "principiu" **BeR'eShiYT**. Diferența esențială față de "La început" este că "În principiu" implică imediat prezența unui creier uman inteligent pentru a înțelege acel principiu. "La început" este independent de omenire: ființa umană poate să fie sau să nu fie acolo. Este un început istoric.

"În principiu", ca reprezentare intelectuală și mentală a cauzei primare raționale, implică Omul pentru a gândi această cauză primară ca principiu. Conștiința umană este implicată în această reprezentare; ea este implicată de la "început". Este ceea ce Michel-Angelo a zugrăvit în reprezentarea *Creației* de pe tavanul Capelei Sixtine (Figura 8), unde Creatorul este învelit într-o haină care are forma unui creier uman.

Figura 8: Michel-Angelo: Creația. Când Dumnezeu îl creează pe Adam, acesta este deja înconjurat de haina sa în forma unui plan sagital al unui creier uman. Foto PE.

"Capul" **R'eSh** ortografiat **Resh 'Aleph Shin** este construit ca unitatea *'Aleph* (litera *'Aleph* reprezintă unitatea UNU) încadrată de (sau, ar trebui să spun: separând) *Resh* "mișcarea proprie, linie dreaptă", naturală și mentală pe de o parte (proximală), și *Shin* "mișcarea relativă, linie curbă", culturală și de foc pe de altă parte (distală).

Să ne întoarcem la energia noastră - literele. Ele scriu lumea sau, mai exact, relațiile pe care omul le întreține cu lumea: calitățile asociate reprezentărilor mentale pe care omul le întreține cu mediul său. Aceste calități energetice gravate în piatră sunt reflexele psihicului uman, întrucât psihicul este preambulul oricărei reprezentări mentale a tuturor lucrurilor. Parcurgând alfabetul, aceste calități sunt cele ale originii matriciale (litera **Mem**), ale deschiderii prin producție sau fructificare (litera **Pe**), ale puterii infinite și universale (**'Aleph**), ale direcției voinței (litera **Lamed**), ale obstacolului de depășit în timp ce se folosește ca suport [punct de sprijin?] (litera **Heit**), a măririi prin diviziune (litera **Dalet**), a stăpânirii mentale a venirii la conștiință (litera **Kaf**), a finalității unei dinamici (litera **Tsade**), a suflării vivificatoare și intuitive (litera **He**), a semnului formelor (litera **Tav**), a verticalizării, mutației și maturizării spirituale (litera **Wav**), a protecției (litera **Tet**), a transformării individualității și a personalității (litera **Nun**), a dorinței de a deveni prin alterarea mișcării proprii într-o mișcare curbă și relativă (litera **Shin**), a materialității și temporalității totale (**'Ayin**), a manifestării (litera **Yod**), etc.

Mișcarea propriu-zisă **Resh** este destinată să devină relativă prin acțiunea Omului, iar dintr-o linie dreaptă, devine o linie curbă. Aceasta nu înseamnă că această dinamică a devenit stupidă sau delincventă, ci că a devenit sensibilă la imaterial, la inefabil, la eterul spiritual care transcende sau, mai bine zis, se învârte în jurul naturii. Litera **Resh** are valoarea numerică 200: ea joacă pe transcenderea dualităților și este plasată imediat înaintea lui **Shin** (valoare 300) "întoarcerea naturii", care vine din dorința de a crește. Îmi permit să reamintesc cititorului meu că, la "nivelul" lui **Shin**, această dorință nu este orientată. Este un "foc" fără substanță: totul va depinde de ceea ce vrea să gătească Omul...

Când litera **Resh** este silabisită, se scrie **ריש** *Resh Yod Shin*. Legenda Sfântului Denys (Dionysos, zeul arborescenței, al tuturor fluidelor vitale, al viilor, al vinului care învârte capul și duce la beție și transă mistică) îl arată decapitat în fața templului lui Hermes din Paris, iar apoi purtându-i capul până în nordul orașului, în locul care este astăzi Saint Denis (vezi figura 9), unde au fost îngropați toți regii francezi. Pierderea capului rațional este cea care permite plecarea în călătoria (trimiterea la Hermes) spre întuneric, spre nord, unde se află renașterea la lumină.

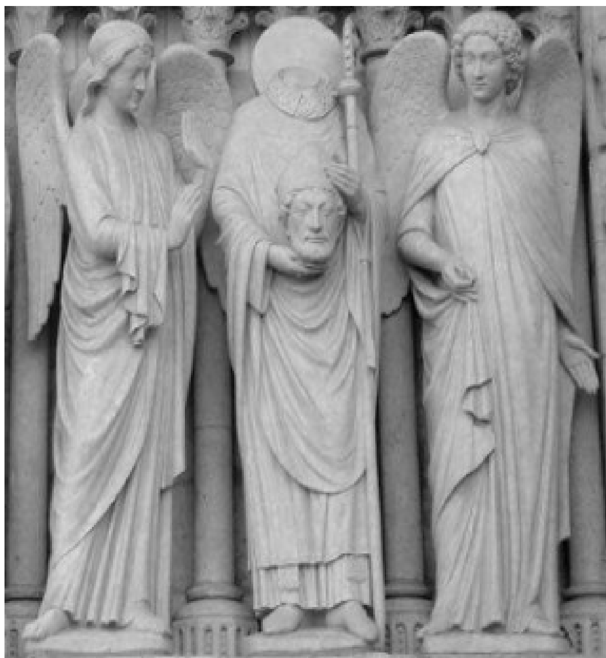

Figura 9: Sfântul Denis purtându-și capul. Bazilica Saint Denis, Paris.

Pentru a descifra Geneza, este necesar să ne amintim simbolurile asociate acestor litere-energie. Pentru a facilita lectura acestui eseu, aceste noțiuni sunt rezumate pe scurt pe clapele de pe coperta cărții. Crearea alfabetului este o operațiune mentală care are ca scop redarea organizării lumii pentru a răspunde nevoilor de comunicare. Cum inventarea scrierii este datată în mileniul al III-lea î.Hr. în Mesopotamia, primul alfabet este datat în jurul anului - 2000 și este fenician, adică semit. El provine dintr-o transformare a hieroglifelor egiptene, probabil de la mercenari fenicieni înrolați în armata egipteană, și ale căror urme au fost găsite cu ocazia a două descoperiri importante, în 1905 în Muntele Sinai[17] și în 1994 în centrul Egiptului[18]. Aceste descoperiri sunt relatate de David Sacks[19].

Fiecare literă-simbol devine atunci "proprietarul" conceptului pe care urmărește să-l redea, iar asocierea literelor creează reprezentarea mentală a organizării lumii. Fiecare literă poartă, de asemenea, o valoare numerică legată de rangul său în alfabet și materializează unitățile, zecile și sutele. Aceste valori numerice sunt utilizate în mod tradițional pentru paginarea și numerotarea capitolelor și versetelor, precum și pentru calendar.

Litera Mem

Mem **מ** (sau **ם** pentru forma finală) reprezintă originea colectivă, substanța primordială, matricea. Ea poartă valoarea 40 (600 pentru forma sa terminală). Este, în toate limbile din întreaga lume, litera care redă noțiunea de "mamă". În ebraică, cuvântul "mamă" este pur și simplu rădăcina lui **Mem** care exprimă toate potențialitățile semnului: *Aleph-Mem 'aM* **אם**. Ca mamă primordială, ea este constituentul apei (vezi hieroglifa corespunzătoare, pagina 42), care se scrie *MaYiM* **מים** *Mem-Yod-Mem*. **Mem** este litera lumii de jos, care, asociată cu Yod, formează *YaM* **ים** : "oceanul", marea ca manifestare (litera Yod) a substanței primordiale. Marea este matricea **Mem** care acoperă (ascunde) Yod, litera-simbol a lui YHVH-Adonai. Această mare primordială se regăsește în numeroase cosmogonii: Marea de Lumină chineză, Marea de Lapte hindusă...

Litera 'Aleph

'Aleph **א** este litera energetică a lui 'Elohim, Principiul Unității, principiul cosmic creator care exprimă potențialul și puterea infinită și care transcende toate gândurile umane. Ea corespunde lui Atman hindus: Sinele interior care este etern și care nu este supus unui corp sau oricărei forme. Simbolul său este Leul: energie sălbatică, arzătoare, primară și chiar mai neguvernată decât lumina radiantă a soarelui. **'Aleph**-ul este semnul puterii totale și al potențialității totale. Valoarea sa numerică este 1 (sau 1000 atunci când se află la sfârșitul unui cuvânt). Tradiția opune "nimicul" **'aYiN** scris cu un **'Aleph** "Punct de Sus" al spiritualității și eternității totale ('Aleph Yod Nun) la "nimicul" **'aYiN** scris cu un **'Ayin** "Punct de Jos", "nimicul" materialității și temporalității totale ('Ayin Yod Nun). Omul se înscrie în tensiunea dintre aceste două litere, dintre aceste două "nimicuri". Aceste două litere **'Aleph** și **'Ayin** sunt singurele litere care nu se pronunță, ele corespund unui stop glotal[20]. Ele sunt scrise în acest eseu cu un apostrof < **'** >. **'Aleph** este asociat cu aproape toate celelalte litere pentru a exprima rădăcina lor inițială (de exemplu **'aB 'Aleph-Beit** **אב** pentru rădăcina inițială a lui *Beit, 'Aleph-Shin 'eSh* **אש** pentru rădăcina inițială a lui **Shin**, etc.). Cu aceasta în minte, exprimă toate potențialitățile energiilor literelor la care este conectat.

Litera He

He **ה** este plămânul, respirația divină a unei esențe feminine, cu o dinamică ascendentă. Este energia care este constitutivă a creșterii. Ea poartă o valoare numerică de 5, jumătate din Yod. Ea formează verbul "a fi": **HaYaH** (He-Yod-He). Ea corespunde hieroglifei omului care se roagă, cu mâinile ridicate, și se află la originea literei noastre **E**.

17 De arheologul englez William Flenders Petrie. A se vedea bibliografia de la sfârșitul volumului.

18 De către arheologul american John Coleman Darnell și soția sa, Debora.

19 *A History of Alphabet,* David Sacks, Les Editions de L'Homme, 2003.

20 O oprire glotală poate fi simțită atunci când se șoptește Oh! Oh! Oh! Oh! Oh! Oh! în maniera unui cimpanzeu (gândiți-vă la filmele cu Tarzan).

Litera Wav

Litera **Wav ו** este cârligul care permite răsturnarea, mutația și trecerea de la neîmplinit la împlinit și viceversa. Ea poartă valoarea numerică 6: ea intră în acțiune odată ce suflul lucrează și corespunde stării din ziua a 6-a a Creației, adică a lui 'Adam creat, dar încă inconștient de destinul său divin. Este un simbol al "verticalizării": ea "agață" umbra Omului pentru a-l aduce pe verticală în plină lumină.

Litera Heit

Litera **Heit ח** reprezintă efortul, munca necesară pentru a sări peste barieră; un obstacol care trebuie considerat ca un punct de sprijin pentru progres. Obstacolul este acolo pentru a fi trecut, **Heit** este atunci un efort aplicat unei dinamici de progres, cum ar fi bara unei scări pe care se calcă pentru a urca (vezi hieroglifa corespunzătoare la pagina 41). El este materializat în corp prin diafragmă: un mușchi care acționează asupra plămânilor pentru a produce expirația și inspirația (contractându-se sau relaxându-se). Fără diafragmă, nu există respirație. Ea este personificată de Eva, **HaWaH**, al cărei nume transmută (litera **Wav** centrală) obstacolul (**Heit**) în respirația vivificatoare (**He**). Noțiunea de efort pe care o transmite **Heit** îl face să fie unitatea "vieții-existență", ortografiată **HY** (Heit-Yod). Litera **Heit** poate fi atunci auzită ca semn elementar al existenței. Verbul **HaWaH** înseamnă de fapt "a exista".

Litera Tet

Litera **Tet ט** este carapacea blindată, "scutul": este o protecție și se materializează în corpul uman prin stern, care primește punctul de inserție al coastelor (care materializează litera **Samekh**) și închide cutia toracică. **Tet** protejează plămânii-respirație și, mai ales, protejează inima. Rădăcina **Tet-Lamed** formează rădăcina verbului "a adăposti" (TLL), a "acoperi" (**TL'** cu un **'Aleph** terminal), a "uni" (**TYL**), a "reface" sau a "repara" (**TLH**). Acesta este forța de protecție este ilustrată și de mielul **טלה TaLeH** *Tet-Lamed-He*: "protecție pentru suflare", care poate fi scris și טלא **Tet-Lamed-'Aleph** "protecție pentru **'eL**-Dumnezeu". Grafia ebraică **Tet-Lamed-'Aleph** reprezintă expresia "mielul lui Dumnezeu" ca "joncțiune către 'Elohim". Termenul francez pentru *miel* este "**agneau**" și este legat de **Agni**, "focul" (al lui Dumnezeu) (gândiți-vă la "aprinderea" unui foc), care este și numele zeului hindus care poartă aceeași noțiune (focul care arde veșnic în Sine). De aceea, *mielul* este legat de Paște, de "Mielul pascal", ca "foc" nou apărut la "poartă" ("pascal" vine de la **PeSSaH** - "a trece prin poartă"), în momentul echinocțiului de primăvară. Cuvântul **LamB** în limba engleză ar putea, poate, să poarte aceeași noțiune prin **Lamed-Beit**, care înseamnă "spre inimă" (**Beit** este "inima-foaier"). *Mielul* este adesea asociat cu *lupul* **Za'aB זאב** scris **Zain- 'Aleph-Beit** în Biblie (și care apare în fabulele lui Esop, de asemenea în fabulele lui La Fontaine care derivă din cele ale lui Esop); iar **Za'aB** este literă cu literă: "arma" **Zain** a (sau împotriva) "Tatălui" **'aB**. Așadar, există un joc de simboluri între **Tet** care protejează inima și **Zain**, arma-lupul masculin care străpunge acest scut protector (cf. Isaia 11:6 și 65:25).

Tabelul 1 de la pagina 41 sintetizează noțiunile simbolice care sunt atașate literelor. Tabelul 2 de la pagina 42, preluat din "*Les Lettres Hebraiques*" de Frank Lalou, prezintă evoluția acestor litere de la hieroglifele egiptene, trecând prin cele proto-sinaitice, grecești și până la cele latine.

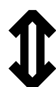
Litera Nun

Litera **Nun נ** (ן în forma sa terminală) este peștele Abisului, care reprezintă mutația individualității, a ego-ului care este agățat de realitățile lumii sensibile ("Punctul de jos" menționat mai sus). Această individualitate este mestecată de Dintele-**Shin** ("dorința de a muta". **Shin** se scrie **Shin-Nun**) și apoi înghițită fără a fi distrusă pentru a renaște într-o formă spirituală ascendentă în direcția "Punctului-de-sus". Este vorba de continuitatea existenței, dar cu o nouă producție a unei noi generații: este un prag important. Există doi termeni care reprezintă "peștele" în ebraică: **Nun**, de origine aramaică, și apoi **DaG**. **Nun** este peștele masculin: cu o esență masculină; cel care pătrunde în adâncul abisului și inseminează apele (feminine) din adâncuri. **DaG** este peștele feminin: cel care este aproape de lumină, aproape de suprafață, și care este materializat prin

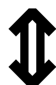
nenumărații peștișori mici și prăjiți. Este peștele "Apelor de Sus". În limba arabă, cuvântul **Nun** face trimitere la balenă, adică la marele pește mare care vine să ia aer la suprafață și se scufundă la adâncimi fantastice, acoperind și inseminând partea integrantă a adâncului marin, "Apele de jos". În limba arabă, litera **Nun** are o poziție la sfârșitul primei jumătăți a alfabetului (de 28 de litere) și încheie calea descendentă înainte de a trece în sus și de a urca în a doua jumătate. În ebraică, **Nun** poartă valoarea numerică 50 și reprezintă jumătate din valoarea "perfecțiunii", care este 100 - puritatea. Cuvântul **No' נא** (Nun-'Aleph) înseamnă "pe jumătate gătit"; prin gătit total înțelegându-se că cineva devine **'eSh** - **focul** lui însuși, ceea ce înseamnă că a atins partea integrantă a tuturor potențialităților literei **Shin**.

Litera **Nun** materializează pragul individualității care trece din lumea materialității în lumea spiritualității, la jumătatea traseului.

'AYiN: Punct-de-sus
('Aleph-Yod-Nun: spiritualitate totală)

'ANY: "Eu" "eu însumi"
('Aleph-Nun-Yod ca individ în mutație)

'AYiN: Punctul de jos
('Ayin-Nun-Yod: materialitate totală)

Cuvântul "Eu" (sau "eu însumi") în ebraică se scrie **'aNY אני** *'Aleph-Nun-Yod*: călătoria **Nun** luată în tensiunea dintre 'Aleph-'Elohim și Yod-YHVH-Adonai. Este, de asemenea, "vasul", corabia care îl poartă pe Jonas pe mare; și este apoi un substantiv feminin (ca în engleză). Încă un cuvânt despre Nun, luată ca individualitate în mutație, atunci când se împarte prin mutația dintre o stare și alta: împărțirea este materializată de litera **Dalet**, care reprezintă noțiunea de prag, de poartă. Divizarea **Nun**-ului este דן Dalet-Nun: **DeN** "judecata".

O judecată hotărăște părțile sau împărțirea părților: ce aparține cui. Noțiunea de împărțire a teritoriilor este folosită de rădăcina indo-europeană **DN** care formează numele marilor râuri central-europene: Don, Dunăre, Nipru, Nistru și, bineînțeles, numele râului central în povestea noastră: râul Iordan, **YaRDeN** în ebraică. În limba turcă, "marea" este **DeNizi**.

<u>Litera Tsade-Floare</u>

Litera **Tsade צ** (și ץ în forma sa terminală) este o literă care este asociată în mod tradițional cu undița de pescuit, cu sulița, dar care derivă din caracterul sumerian **Ti** (figura 10). Sumerianul **Ti** este legat de viață, este prezent în cuvântul "pește" (**ti**, este atunci sub semnul apei); în cuvântul "pasăre" (**ti**), în cuvântul "femeie" (**mu-ti-in**), în cuvintele "latură" și "coastă" (**ti**), la originea jocului de cuvinte de la nașterea lui **'iShaH** (**'iShaH** o precede pe Eva, ea se naște atât din latura cât și din coasta lui 'Adam).

Figura 10: Sumerianul Ti

Acest **Ti**-life este imaginea florii de trestie-lotus care traversează suprafața apei: viața emergentă, legătura dintre partea acvatică (materia-matrice-mamă) și partea aeriană. Mlaștinile mesopotamiene erau domeniul zeului Enki, zeul pământului, asociat și el copacului, peștilor și păsărilor[21]. "Trestiile lui Enki" fac referire la un rit funerar în care defunctul este așezat pe un pat de trestie înainte de a fi incinerat, pe un teren rezervat în mijlocul mlaștinilor[22]. În ebraică, această literă aparține, potrivit lui Fabre d'Olivet, "*în calitatea de consoană fluierată, reprezintă toate obiectele care au o relație cu aerul și cu vântul. Ca imagine simbolică, ea reprezintă aspirația Omului și termenul în care acesta duce. Este semnul final și tematizant legat de ideile de sciziune, de termen, de soluție, de scop. Când este plasat la începutul unui cuvânt, indică mișcarea care duce spre termenul al cărui semn este. Plasat la sfârșitul unui cuvânt, el marchează chiar termenul în care a condus*."

Tsade formează cuvântul "floare" **TsiYTs ציץ** (Tsade-Yod-Tsade), "copac" sau "lemn" **'eTs עץ** *'Ayin-Tsade*, care reprezintă orice materie vegetală ca proces evolutiv. Pe acest lemn **'eTs**, Avraam îl va așeza pe fiul său Isaac (**YTsHaQ** în ebraică) pentru a-l sacrifica, asemănător cu ritualul funerar al decesului pe trestiile lui Enki. Litera **'Ayin ע** "Punctul-de-jos" reprezentând materialitatea și temporalitatea, "copacul" **'eTs** reprezintă sfârșitul, termenul materialității și temporalității, adică ansamblul etapelor care corespund mutației progresive a materialității totale în spiritualitate totală și mutației temporalității totale în eternitate: materia la lucru. Arborele este simbolul suitei mutațiilor spirituale din Om, în dubla direcție descendentă (Arborele cunoașterii) și ascendentă (Arborele vieții). Floarea de trestie este simbolul-cheie al primei părți a Genezei. Hristos are o trestie în mâna dreaptă după procesul cu Ponce Pilat. "Lotusul de trestie" este o figură veșnică a spiritualității care face legătura între cele două lumi, cea a Apelor de Jos și cea a Apelor de Sus. Hieroglifa chinezească a arborelui (figura 11) adoptă, de asemenea, desenul de trecere dintr-o lume în alta. Este ceea ce reprezintă litera **Tsade**: dinamica acestei evoluții. În cuvântul "copac" **'eTs**, prima literă **'Ayin** reprezintă materia, iar **Tsade** este finalitatea dinamicii mutante aplicate materiei.

Figura 11: "Arbore" în chineză (mu)

<u>Tsade-Qof: Laringe și faringe</u>

Tsade צ se regăsește în cuvinte care se referă la vomă (**Tse'aH** cu un *'Aleph* central), a sufla (**TsBH**), a înflori (**TsOTs**), a coborî (**TsNH**). **Tsade** poate reprezenta trecerea spre **Qof ק** care este următoarea literă din alfabet și care materializează un canal de scurgere al unui proces care duce undeva. **Tsade** împreună cu **Qof** reprezintă în eseul nostru cuplul laringe-faringe, gâtul, zona de trecere strategică a aerului și a materiei, care duce spre plămân sau spre burtă, în funcție de "capăt" (**QeTs**: *Qof-Tsade*) a ceea ce se înghite prin gură **Pe פ**. **QaPaTs** înseamnă "a închide" (gura); **QaTsaPh** înseamnă "a se supăra".

Atunci când laringele și faringele sunt supuse acțiunii diafragmei **Heit ח**, se obține "râsul" **TsaHaQ**. **QOTs** este "dezgustul", cuvântul putând însemna și "a dărâma, a sfâșia"; iar **QYTs** este "a trezi"; **QaYiTs** este "vara, fructele de vară", iar **QaTsiYR** este acțiunea de a "culege" ceea ce s-a copt. A "vomita" sau a "regurgita" este **QiYa'** (cu *'Aleph*) și vom întâlni acest cuvânt cu Jonas, care este vomitat de peștele cel mare, împreună cu cuvântul **QiYQaYON** tradus de obicei prin "plantă

---

21 Peter Espak "*Ancient Near Eastern Gods Enki and Ea*"; Tartu 2006, Teza de masterat online la: http://dspace.utlib.ee/dspace/bitstream/ 10062/958/5/espakpeeter.pdf , p 109.

22 "Tablettes sumeriennes archaiques, materiaux pour servir a l'histoire de la societe sumerienne " H. Genouillag, 1909, în linie la: http://www.archive.org/stream/tablettessumriOOgenouoft/tablettessumri00genouoft_djvu.txt. Iisus are o trestie în mâna dreaptă atunci când este răstignit (Matei 27:29).

de ricin" care provoacă vărsături. În limba galică celtică, litera **Qof** nas a devenit un **G** tare și a dat o serie de cuvinte care se referă la gât: "*gosier*, *gorge*" (gât), "*egosiller*" (a țipa, dar inițial a vomita), iar la forma pronominală "*crier*": a plânge, a țipa, a striga; **QeRa'** în ebraică, de unde provine cuvântul arab Coran (*Coran* înseamnă "chemarea, strigătul").

Un termen important pe care îl vom întâlni foarte des în povestea noastră este **MiTsRaYiM**: Egipt, cu o literă **Tsade** în poziția a doua. Ce este Egiptul? Este cel mai puternic regat de pe Pământ la acea vreme; autoritatea sa este omniprezentă, administrează toate teritoriile, de la actualul Sudan, în sud, până la granițele Mesopotamiei și ale Asiriei, în nord. În Geneză, este descris ca un teritoriu al servituții, al înrobirii: Se spune că poporul evreu era sclav în Egipt. Bogăția sa le permite să evite penuria: este un fel de teritoriu care este ținut în dispreț, dar în același timp furnizează hrană și siguranță. Față în față între Moise și faraon (înainte de Exod) va permite poporului evreu să se elibereze din sclavie (este sclavia celor neîndeplinite) prin traversarea Apelor ("ape" este **MaYiM** în ebraică, un cuvânt dublu plural), după teribila succesiune a plăgilor din Egipt. Dar atunci **MiTsRaYiM** poate fi citit **MaYiM** ("ape") cu rădăcina **TsR** *Tsade-Resh* în mijlocul acestor Ape; iar această rădăcină **TsR** înseamnă "a tăia, a despica, a crăpa". **TsoR** este "foarfeca" sau "dalta", iar verbul **YaTsoR** folosit atunci când YHVH-Adonai 'Elohim îl "face" pe 'Adam în Geneza 2 înseamnă "a tăia prin, a ascuți, a tăia, a sculpta". Așadar, Egiptul este țara prin care apele sunt tăiate, nu doar în povestea Exodului, ci chiar în numele său.

Tabelul 1: Literele ebraice și valorile simbolice aferente

Litera	Noțiune transmisă prin literă	Litera	Noțiune transmisă prin literă
א	**'Aleph** nepronunțat: simbol al lui Elohim, al energiei cosmice, al spiritualității totale. Numerele 1 și 1000).	ל	**Lamed** L: legătură cu cele îndepărtate, coaste cartilaginoase, învățătură, călăuză prin umezeală; prepoziția "spre" și "pentru". Numărul 30.
ב	**Beit** B: foaierul, casa, inima. Prepoziția "în". Dualitate 2.	םמ	**Mem** și **final Mem** M: Ape, mare, origine, matrice, totalitate. Numărul 40 și 600.
ג	**Gimel** G: cămila care se învârte în jurul incintei de uscat. Dinamica lentă a creșterii, a ceea ce se întinde și învăluie. Numărul 3.	ןנ	**Nun** și **final Nun** N: Peștele Abisului, noua individualitate mutantă, fiul, generarea. Numărul 50 și 700.
ד	**Dalet** D: poarta. Creștere prin diviziune, emanație, structură, prag. Numărul 4.	ס	**Samekh** *S:* the supporting pillar, the cycle, the circle, the circumference, the round The ribs structuring the thoracic cage. Number 60.
ה	**He** H: respirația, plămânul, intuiția feminină, inspirația. Numărul 5.	ע	**'Ayin** nu se pronunță, sursa cunoașterii, ochiul. Simbol al materialității și temporalității totale. Numărul 70.
ו	**Wav** V: cârligul. Semn de verticalizare, de asemenea, cuvântul "și". Numărul 6.	ףפ	**Phe** și **Pe** P: gura, cuvântul, deschiderea, fructificarea. Numărul 80 și 800
ז	**Zain** Z: arma masculină care va străpunge scutul Tet. Organ sexual masculin. Numărul 7.	ץצ	**Tsade** și **Tsade final** Ts: laringele care desparte aerul și materia; simbol al dinamicii materiei în mutație spre un termen, un sfârșit. Numărul 90 și 900.
ח	**Heit** H̲: gutural: diafragmă. Barieră folosită ca punct de sprijin pentru a crește. Viață elementară. Numărul 8.	ק	**Qof** Q: faringe care coboară și trece prin ochiul acului său (mărul lui Adam). Numărul 100
ט	**Tet** T: Scut care protejează inima și Nun. Sternum. Semn de rezistență. Numărul 9.	ר	**Resh** R: capul, principiul, linia dreaptă. Simbol al inteligenței raționale. Numărul 200
י	**Yod** Y: Litera-simbol pentru YHVH-Adonai, punct fără dimensiune. Yod se află la originea tuturor literelor. Simbol al împlinirii și al manifestării. Numărul 10.	שׂשׁ	**Shin** și **Sin** Sh și S: dintele, cocoșul. Poartă forța lui Shaddai cel Atotputernic (3 Yod). Dorința de a muta, trident. Numărul 300

כך	**Kaf** și **Kaf final** K: palma deschisă a mâinii: pentru a apuca dimensiunea a ceva. Numărul 20 și 500.	ת	**Tav** T: forma, semnul, marca. Extremitatea inferioară a sternului (osul xifoid). Numărul 400

Tabelul 2: Evoluția alfabetului ebraic (sursa: F. Lalou, toate drepturile rezervate)

Hiéroglyphes	Protosinaïtique	Paléohébreu	Araméen Ve siècle	Moyen Âge	Typo moderne	Nom	Valeur	Grec antique	Latin
					א	aleph	1	A	A
					ב	beth	2	B	B
					ג	guimel	3	Γ	G
					ד	daleth	4	Δ	D
					ה	hé	5	E	E
					ו	vav	6	Y	U
					ז	zayin	7	Z	Z
					ח	het	8	H	H
					ט	tet	9	Θ	
					י	yod	10	I	I
					כ	khaf	20	K	K
					ל	lamed	30	Λ	L
					מ	mem	40	M	M
					נ	noun	50	N	N
					ס	samekh	60	Ξ	
					ע	ayin	70	O	O
					פ	pé	80	Π	P
					צ	tsadé	90		
					ק	qof	100		Q
					ר	resh	200	P	R
					ש	shin	300	Σ	S
					ת	tav	400	T	T

Această dinamică a tăierii prin Ape trebuie comparată cu ceea ce am spus despre litera **Tsade** în sine, care trece de la matricea întunecată ascunsă în adâncul Abisului pentru a tăia suprafața Apelor și a înflori în lumina deschisă, în viziune. Cu alte cuvinte, este o trecere din lucrarea întunericului în lumea luminii. Este un botez. Este o naștere. Poporul evreu traversează Apele pentru a se regăsi în "uscatul" deșertului și dă naștere lui **Yod** (litera-simbol a lui YHVH-Adonai) care se află în centrul cuvântului **MaYiM**. Poporul (**'aM** *'Ayin-Mem* în ebraică: cel mai de jos nivel de spiritualitate) este apoi hrănit de "mana" lui YHVH-Adonai.

Odată întoarsă, rădăcină **Ts-R** devine **R-Ts** care formează verbul **RaTsaH**: a vrea, a dori.

Aș dori să remarc, ca o concluzie la acest paragraf despre litere, că o serie de litere ebraice formează rădăcini în cuvinte latine sau săsești care par în concordanță cu noțiunile ebraice pe care le poartă; fie prin valorile lor simbolice, fie mai simplu ca "strămoși" ai literelor care constituie cuvinte în engleză, în franceză (și în alte limbi latine) sau în germană:

Tabelul 3 : Litere ebraice și valori analoge în engleză, franceză sau germană

Litera ebraică	Valoarea simbolică	Transformarea în engleză, franceză	Exemple în cuvinte în engleză, franceză sau germană
ר **Resh**	Principiul, ceea ce este adevărat în general	**r** final în verbe	Rule, regular. În franceză, formele de infinitiv ale verbelor care se termină cu -er, -ir, -oir.
פ **Pe**	Fructificare, eliberare, deschidere	**ph** sau **f** (prin intermediul limbii grecești Phi **φ**)	Fruit (engleză și franceză), Fruschte (germană) Produs, producție Port Aperture, open (engleză)
ק **Qof**	Traversarea aerului și a materiei	**q** puternic **g** puternic **c**	Gosier, gorge, egosiller (franceză) Garrot (engleză, franceză) Col, collet, cou, collar Cry, scream, to cosset o.s.
ד **Dalet**	Creșterea prin divizare	**d**	Diviziune, diferențiere, prefixul **de**- în cuvinte care indică o diviziune (depart, destroy, do, individual)
ת **Tav**	Marcă, semn, "forma formelor"	-ty	Sufixul -ty în cuvintele feminine care indică semnul unei calități (novelty, honesty, femininity, etc.).
ל **Lamed**	Legătură, lungă: ceea ce este departe se unește pentru că e departe	l	Ligament, legătură, lung. 'eL. ('Elohim) se află la originea articolelor franceze le, la, Ies, prin intermediul limbii arabe ('Allah)
מ **Mem**	Semnul originii colective nediferențiate: matricea (Mem final)	m	Marine, maritime, matrix. Maman (French) Mutter (German) Mother (English)
ע **'Ayin**	Ochi Sursa de cunoaștere a materiei și a timpului	Și **O** în *ou* sau *om*	În franceză: œil, œuvre, ouvrage, œuf (noțiunea de sursă). **O** din ombre (*'eBeR* în ebraică) care este *côté*, ceea ce *passe devant* când merge spre vest.
ג **Gimel**	Organic învăluitor incintă	**C** **G** tare sau moale	GN în *gyne*-, gown, vagina, engender, guard / guardian, gaine (franceză), Prefix *gam*- (marriage), Gahanna), reco**gn**ize, sufix -*gee* (Gaia, hypogea, apogee etc.), gestation, gesture, garden, Garten (germană), jardin (franceză), gnosis.

A treia cheie: gramatica

După litere, gramatica este o cheie de lectură, în sensul că conjugarea verbelor exclude timpul prezent. Verbele se conjugă în funcție de două mari timpuri: **TOB**-ul împlinit (ca "trecut") și **Ra'** neîmplinit (ca "viitor"). Verbele descriu o acțiune sau o schimbare de stare: ele aparțin domeniului mutațiilor (germana a păstrat litera finală **Nun** în majoritatea verbelor sale la forma infinitiv: *sein*, *leben*, *sehen*, *boren*, *essen*...), iar verbele se conjugă în funcție de o evoluție dinamică. Ceea ce noi numim "prezent" este foarte rar redat în text, iar atunci când este, este redat printr-un participiu activ sau pasiv: "el mănâncă": mănâncă. Când este redat în acest fel, nu există evoluție; este o stare statică.

Tetragrammatul **YHVH יהוה** este uneori tradus în engleză prin "Eu sunt cel ce este", dar în ebraică această formă gramaticală nu există. Tetragrammatonul, cu care pot vedea o legătură cu verbul "a fi" **היה**: Yod-ul lui YHVH-Adonai încadrat de respirația **He**, nu poate fi tradus - și nu se pronunță. Cea mai bună traducere ar fi "Eu sunt cel care va face să devină". Când apare în text, se spune "Adonai" pentru "Domnul"[23]. Eu îl scriu în acest eseu YHVH-Adonai.

Un alt element care trebuie verificat este răsturnarea, adică inversarea a ceea ce nu s-a realizat în ceea ce s-a realizat, prin adăugarea consoanei **Wav ו** ca prefix (deci la dreapta verbului), așa cum este ilustrat în figura 12. Timpul neîndeplinit este indicat, de asemenea, prin adăugarea unui **Yod י** la începutul verbului, imediat după un **Wav** în sensul de citire de la dreapta la stânga. **Yod**-ul este semnul a ceea ce rămâne de realizat...

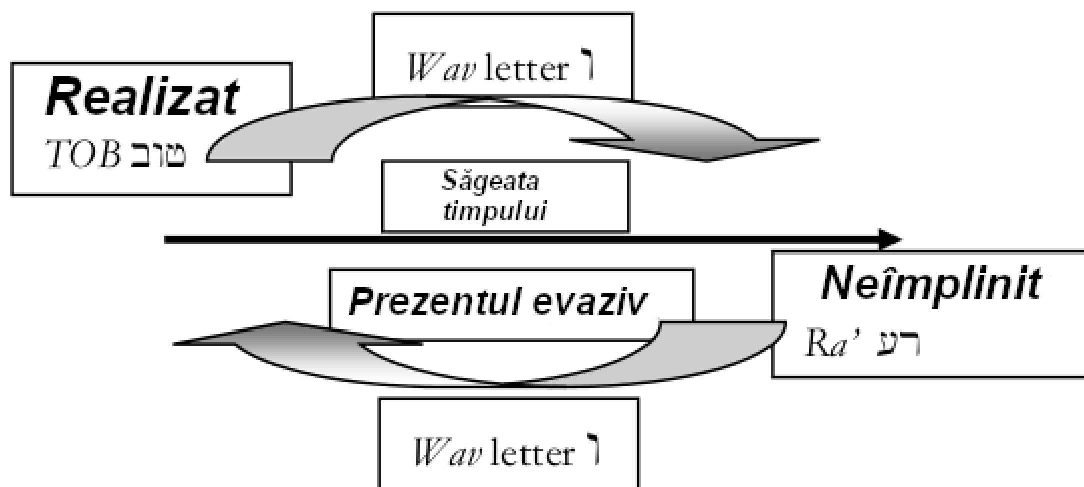

Figura 12: Dinamica gramaticală între împlinit și neîmplinit

Să citim ce ne spune Isus despre aceasta în Matei 5:17-18, aici versiunea King James:

17. *Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau proorocii: N-am venit să distrug, ci să împlinesc.*
18. *Căci vă spun că, până ce vor trece cerul și pământul, nu va trece din Lege nici o **iotă** și nici o părticică, până nu se vor împlini toate.*

Acest "**iotă**" pe care îl menționează Isus este **iota**: cel mai mic semn, semnul-cărămidă **Yod** care face toate celelalte litere. **Yod**-ul fiind cea mai mică cărămidă constitutivă a tuturor literelor, "a schimba o iotă" (**Yod**-ul grecesc) înseamnă că tot edificiul alfabetului, deci lumea este cu susul în jos și răsturnată.

Yod-ul este semnul manifestării: cuvântul **YaD** în ebraică înseamnă "mână" (în latină se vede cuvântul "**mani**-" pentru "mână" în manifestare: ceea ce poate fi apucat cu mâna). În fața unui verb, el indică modul neîmplinit (viitor), în același timp este pronume personal de persoana a treia, forma singular. Aceasta înseamnă că toate versetele care încep cu "*El va spune...*" **Yo'MeR** sunt de obicei precedate de un **Wav** de inversare pentru a transforma modul neîndeplinit în modul împlinit:

---

23 De fapt, "Domnul meu".

WaYo'MeR ויאמר : *Și spunea*... la modul împlinit, la trecut;
Yo'MeR יאמר : *El va spune*... la modul neîndeplinit, la timpul viitor.

Din punct de vedere gramatical, timpul prezent este atunci "în afara timpului", este o imagine a eternității. Eternitatea se află în prezent, în clipa insesizabilă și de neatins a răsturnării între modul neîndeplinit și cel împlinit.

Verbele au variații de intensitate, ceea ce înseamnă o diferență energetică în acțiunea sau starea pe care o reprezintă. Se descriu modurile **Qal** (a aprecia sau a mânca, de exemplu), un **Niphal** pasiv (a fi apreciat, a fi mâncat), un **Piel** intensiv activ (a iubi, a devora), un **Pual** intensiv pasiv (a fi iubit, a fi devorat), un **Hitpael** intensiv reflexiv (a mă iubi, a mă devora), un **Hiphil** cauzal activ (a mă face plăcut, a mă face devorat), un **Hofal** cauzal pasiv (a mă face iubit, a mă face devorat). Pronumele personale sunt incluse în formele conjugate; ele nu apar ca atare (există și excepții). Formele de persoana întâi de la singular și plural sunt comune, în timp ce persoanele a II-a și a III-a au forme specifice de masculin și feminin. Există verbe puternice și slabe, ale căror conjugări variază în funcție de modul în care consoanele structurează verbul.

Rădăcina **'eT** *'Aleph-Tav* este folosită în ebraică pentru a introduce un complement de obiect: obiectul acțiunii verbale. Această rădăcină indică potențialitatea și puterea ('Aleph literă) semnului, forma (Tav literă), și înseamnă "esența proprie" a cuvântului la care este atașată. În calitate de cuvânt, nu este aproape niciodată tradusă. În engleză și în franceză, ar putea fi considerat ca fiind înrudit cu sufixul **-ty** care ilustrează calitatea substantivelor sau adjectivelor feminine: sensitive —> sensibilitate; feminine —> feminitate; etc. Voi menționa în cadrul studiului expulzării din Grădina Edenului "ciclul **Tav**"; iar acest ciclu **Tav** trebuie înțeles ca fiind deschiderea sensului mitului în sens larg, despre care Joseph Campbell explică[24] că el (mitul) reprezintă "forma tuturor formelor". Aceste concepte se referă la capacitatea umană de a transcende sensul imediat al poveștilor pentru a prinde o semnificație existențială mai profundă, "într-un principiu", fără a fi deturnat către detaliile etnice, care sunt "piei" ce ascund un adevăr ontologic îndepărtat de vedere. Acesta este punctul important: *forma formelor* este un principiu; formele sunt hainele principiului. Acesta este sensul expresiei **Tohu-Wa-Bohu** din Geneza 1:2 tradusă de obicei prin [Pământul era] "fără formă și gol", însă nu este corect, deoarece **Tav** este tocmai "forma", iar "fără" din "fără formă" nu se regăsește în text. În momentul Creației, Pământul (de fapt, "teritoriul" uscat) este "o formă, și gol": o formă fără îmbrăcăminte, fără detalii etnice, fără piei. Este o formă într-un principiu al tuturor formelor care vor popula teritoriul atunci când Omul (Adam) îl va locui. În acest moment al poveștii nu există Adam, deci nu există piele. Există doar "esența" acelei forme care va conține toate formele.

După ce am comentat proiecțiile energiilor lumii în alfabet, trebuie să spun pe scurt câteva cuvinte despre finalitatea acestor procese de comunicare prin intermediul scrisului, al scrierii. Finalitatea este aceea de a se angaja pe calea descoperirii și apoi a cunoașterii sinelui - și apoi, dincolo de aceasta, a esenței acelui sine. Jocul este de a te angaja în descoperirea energiilor care constituie ființa noastră, a fiecăruia dintre noi, în mod individual, și într-o dinamică temporală. NUMELE evocat ca fiind reprezentativ pentru energiile care formează individul este o căutare a cunoașterii. Această căutare trece prin identificarea acestor componente, la început insesizabile și confuze, pentru a le stăpâni. A discerne pentru a identifica, a identifica pentru a cunoaște, a cunoaște pentru a stăpâni și apoi a stăpâni pentru a se implica în principiul vieții prin voința de a se uni cu acest principiu de viață în lumina propriului NUME: aceasta este valul propus pentru a avansa.

A patra cheie: Discernământul și căutarea NUMELUI

Creația trece prin jocul continuu al discernerii a ceea ce este confuz, contopit, amestecat și care va trebui să fie separat, identificat ca realitate intrinsecă cu o natură ontologică, proprie naturii profunde a ființei. În același mod, pentru a se dezvolta, omul va trebui să discearnă și să identifice energiile care se află în el pentru a deveni capabil să le stăpânească. A nu stăpâni o energie înseamnă a fi stăpânit de ea. A identifica natura energiei, sau a oricărui lucru, înseamnă a o numi:

24 *Transformations of Myth through Time*, vezi bibliografia de la sfârșitul volumului.

NUMELE este central în procesul de căutare a naturii ultime a ființei Omului.

NUMELE se spune **SheM** în ebraică: **Shin-Mem שם**. A se împlini pe sine înseamnă a porni în căutarea propriului NUME, adică a parcurge energiile care separă, în alfabet, litera **Mem** (originea, matricea) de litera **Shin**: "dintele" cu trei Yod, tridentul care te va trage în sus, cu fața la 'Elohim-Unitatea-Principiu. Litera **Shin**, am văzut-o, reprezintă și dorința Omului de transcendență totală pentru a se uni cu principiul universal 'Elohim. Cu alte cuvinte, cuvântul **SheM** descrie dorința de a harpona "multiplul nediferențiat" (**Mem** final), cu originea sa centrală în Apele spiritualității și care conține toate energiile lumii care trebuie integrate. A pescui: a harpona pentru a scoate din Ape și a mânca (ingera, integra) energiile ascunse; a se scufunda adânc în căutarea lui **Yod**: scânteia de conștiință din inima fiecăruia dintre noi - în temporalitate, și a o prelucra până la starea sa de împlinire. A interoga propriul NUME este o călătorie de inițiere. Această călătorie este cea pentru "viață": viața spirituală într-un principiu, în opoziție cu "existența" care face trimitere la "formele", la hainele îmbrăcate de el sau ea în timpul trecerii sale pe suprafața Pământului. Această "viață" este forma tuturor acestor forme-existențe.

Verbul "a exista" **HY חי** (pronunțat **rhay** cu **Heit** gutural) în Geneza face referire la această căutare a împlinirii, iar fiecare împlinire este o separare și un discernământ a ceea ce înainte era confundat, contopit și amestecat. **HY** reprezintă atât efortul diafragmei **Heit** de a crește germenul **Yod** al lui YHVH-Adonai, cât și manifestarea **Yod** a lui **Heit** ca "existență elementară". Acest germen Yod este îngropat în cel mai adânc nivel al **MaYiM מים** "Apele", și va trebui să meargă în căutarea NUMELUI, prin întregul lot de energii integrate de individ în drumul său spre a se alătura 'Elohim-ului universal "Principiul Unității". "Fiul" spiritual se va alătura "Tatălui" inseminator, la originea tuturor principiilor din universalitatea totală. Însăși această viață este manifestarea evoluției spirituale în existența fizică și materială. Fiecare separare, discernământ și realizare pentru fiecare energie formează un ciclu care corespunde unei morți și unei învieri. De exemplu, la un nivel de bază, un adolescent moare ca adolescent pentru a renaște ca tânăr adult cu noi convingeri și un nou set de adevăruri care se vor "împlini" pentru el/ea în funcție de specia sa, adică vor forma o nouă certitudine care îi va permite să se ghideze în alegerile sale. Iar mai târziu, această certitudine va deveni incertitudine, tânărul adult va fi încadrat de durerile îndoielii, se va scufunda în haosul tenebros al apelor sale interioare în căutarea unui nou set de adevăruri, până când le va găsi și se va trage pe sine pe un nou teren (uscat): om nou - sau femeie nouă. Și așa mai departe... La fiecare moarte și înviere (aici, în lumea încadrată natural), omul se apropie de natura sa ontologică, de "adevăratul" său NUME și de stăpânirea energiilor care îl compun. Aceasta se petrece la nivelul existenței individuale. La nivelul unui popor sau al unei națiuni, se pot regăsi cicluri similare: *regele a murit: viață lungă regelui*! La nivelul unei civilizații, se poate considera că civilizațiile se nasc, cresc și evoluează, apoi mor pentru a renaște sub o nouă formă de evoluție - sau, uneori, sub o devoluție, ca în prezent. La fel se întâmplă și cu planetele și stelele. Universurile...? Principiul de bază este principiul vieții orientate în căutarea NUMELUI: o mișcare curbă (**Shin**) spre matricea originară, universală și principială: "Apele" înainte de a se diviza în "Apele de sus" și "Apele de jos". Fiecare ciclu este deci o existență, care este o emanație și o manifestare temporală a unui principiu non-temporal și care se găsește încadrată de un înveliș istoric în geografie, cultură, istorie și noțiuni de adevăr care se manifestă într-un mod particular în acest moment, în acest loc: toate hainele, toate pieile cu care se îmbracă principiul atemporal atunci când se manifestă în temporalitate.

La fiecare pas pe calea NUMELUI, ne confruntăm cu marele pește al Abisului: **Nun**, simbol al transformării individualității sau al ancorării ego-ului în realitatea lumii noastre sensibile de atunci - și care trebuie transcendată. **Nun** exprimă schimbarea nivelului de personalitate în timpul creșterii, este peștele care îl va înghiți pe individ (ca Jonas), jupuindu-l fără a-l ucide. În alți termeni, individualitatea va fi înecată și dizolvată; ego-ul dispare în folosul unei renașteri în lumea celor uscate (tangibile), la un nivel superior de spiritualitate. Cu toate acestea, nu se poate să nu se revină pe uscat și să se cadă ca victimă a Șarpelui care se târăște la suprafața solului; voi ajunge mai târziu la acest aspect.

Să încheiem acest paragraf despre NUMELE **SheM** printr-un mic joc de Gematrie: litera

Shin poartă valoarea 300 și rezonează cu litera **Lamed** care are valoarea 30 și cu litera **Gimel** de 3. Aceste trei litere formează împreună cuvântul **SheLeG**: zăpada, a cărei albeață și constituție atât apoasă, cât și solidă o fac un simbol al purității și al promisiunilor de împlinire. Cuvântul **ShaGaL** înseamnă "a face dragoste cu" (cea aleasă) și, prin extensie, "regina legitimă". Voi reveni în detaliu asupra rădăcinii **GL** care leagă 3 (al lui *Gimel*) de 30 (al lui *Lamed*). Omul își schimbă atunci domeniul cu un factor 10 de manifestare a lui *Yod* (valoarea 10), trecând de la domeniul unităților (domeniul arhetipurilor) la cel al zecilor, domeniul ființei individuale: "valul" este **GaL**, și se "rostogolește" (**GaLL**), imagine a jubilației (**GYL**) transformării prin asimilarea forțelor ascunse ale întunericului feminin. "Regina" **ShaGaL** reprezintă Omul care aspiră să se transforme din domeniul individual (zecile) în domeniul cosmic al universului manifestat în multiplicitate: sutele. Aceste treceri sunt etapele unei creșteri care se gestionează prin răsturnări succesive: este acest aspect al răsturnării pe care îl voi aborda acum.

A cincea cheie: răsturnarea

Noțiunea de răsturnare, care este centrală în *Shabbat*, nu este vizibilă imediat, fiind elaborată progresiv în text. Cheia este noțiunea purtată de cuvântul **TseLa' צלע**: "partea" și "umbra" în același timp. Acest cuvânt este folosit în două ocazii majore: 'Elohim îl creează pe 'Adam în "umbra" sa, iar mai jos, YHVH-Adonai 'Elohim o formează pe **'iShaH** luând "partea" lui 'Adam, care se află sub influența toropelii. Această noțiune implică o inversare, deoarece capul umbrei este cel mai îndepărtat de capul care primește lumina. Picioarele (**ReGeL** în ebraică), la celălalt capăt, se ating: umbra picioarelor și picioarele reale. Umbra este deci imaginea inversată a Omului în lumină simplă.

Să încercăm să ilustrăm acest lucru cu o "imagine" aproximativă a ceea ce se întâmplă, cu cuvântul "nume" scris greșit ca **NYM** (să zicem că am un puternic accent australian și ocolesc "e"-ul terminal):

Lui "MY-NYM" îi corespunde imaginea sa inversată ca o umbră: MYN-YM" (pus pentru "numele meu" și însemnând "eu").

Din păcate, traducerile au dificultăți în redarea unor astfel de noțiuni, deoarece acestea se bazează pe realități specifice scrierilor bazate pe ideograme. Verticalizarea la care mă refer de atâtea ori este tragerea în sus a acestei umbre, care, dintr-o poziție orizontală, trebuie să se reunească din nou cu Adam cel vertical, în plină lumină - și vedere.

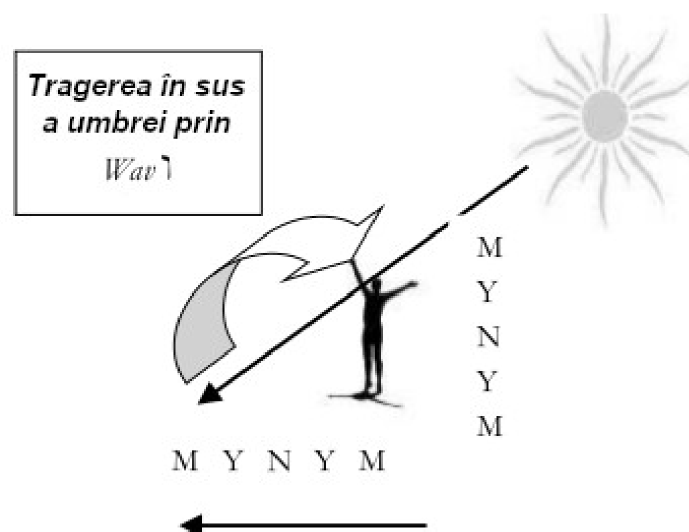

Figura 13: Umbra și inversarea

Cârligul **Wav ו** este cel care permite să prindă umbra și să o ridice în poziție verticală; acesta asigură inversarea între lumea uscată și cea umedă. Fiecare etapă a acestei inversări corespunde

unui ciclu de "viață": moarte și înviere. Sunt 9 etape (Evanghelia menționează "ore") pentru ca Principiul Fiului **Yod** (valoarea 10) să se reunească din nou cu Principiul Unității Tatălui 'Elohim Aleph (valoarea 1) și să fuzioneze cu acesta. Între cele două se află celelalte 20 de litere ale alfabetului care corespund energiilor care trebuie identificate și stăpânite.

Cuvântul "alfabet" include bine tot ansamblul literelor: **'Aleph** (alfa grecesc) și litera **Beit** (ortografiată complet *Beit-Yod-Tav*), care la rândul său este ansamblul literelor de la **Beit** la **Tav** (**Tav** este ultima literă a alfabetului ebraic). Aceste două litere sunt asociate rapid în Geneza (versetul 2 din primul capitol!), în descrierea "teritoriului" (Pământul) care este creat **Tohu-Wa-Bohu**: **Tav** și **Beit**; literele în ordine inversă de la **Tav** la **Beit**. Sarcina Omului va fi de a pune în ordine energiile corespunzătoare prin "tragerea în sus" a fiecărei energii, de a o inversa în domeniul lumii tangibile, în lumină simplă (lumina spirituală, nu lumina "soarelui") și, ca atare, de a readuce Fiul (Yod) ascuns și îngropat spre Tatăl ('Aleph): să transcendă manifestările lucrurilor pentru a ajunge la Principiul de bază. Sarcina este apoi de a pune ordine în dezordinea **Tohu-Wa-Bohu**, iar această ordine se face printr-o răsturnare alimentată de energia lui **Shin**: dinamica curbării naturii, mișcarea relativă care va impacta și încovoia natura **Resh**, ea însăși "mișcarea proprie", dinamica liniei drepte, a capului gânditor și a raționalității. Natura este impactată și curbată în cultură.

Să adăugăm că această întoarcere-întoarcere (*Shabbat* **Shin-Beit-Tav**) este corolarul orbirii din alte mituri, nu ca o infirmitate, ci, dimpotrivă, ca devenire "oarbă" la lumina soarelui din lumea sensibilă, ceea ce înseamnă că a dobândit o nouă vedere, o nouă viziune pentru lumea Creației și lumea arhetipurilor. Oedip devine orb înainte de a accede la tronul din Teba. Odin își pierde un ochi într-o luptă, ca și Horus[25]. Sfântul Pavel devine orb în timpul celor trei zile de coborâre în infern, în drumul său spre Damasc (Damasc este "poarta" de acces pe calea rătăcirii **MaSheQ**, verbul **MaSheQ** înseamnă "a veni și a pleca"). Samson **ShiMShON** (care își ia de la zeul solar sumerian **SheMeSh** numele solar) devine și el orb înainte de a-și regăsi puterea și de a distruge templul filistenilor[26]. Această orbire este accesul la viziunea unei lumi noi.

Lumile noi care devin luminoase prin vederea propriei orbiri sunt lumile arhetipurilor, ale individului conștient și lumea universalității cosmice manifestate. Fiecare lume, în alfabetul ebraic, este reprezentată de un ordin de mărime: unitățile sunt arhetipurile, zecile sunt individul conștient, iar universalitatea cosmică sunt sutele. Trecerea de la una la alta, întotdeauna de un factor 10, se face prin **Yod** (de valoare 10).

"Conjugând" inversiunea orizontală (cea prin Wav) cu cea verticală (cea prin orbire fiind accesul la o nouă viziune), se poate explica probabil, cel puțin parțial, faptul straniu că ebraica oferă uneori pentru același cuvânt sensuri care sună radical în opoziție.

De exemplu, rădăcina *'Ayin-Resh* **ער** înseamnă "trezirea", verbul *'Ayin-Wav-Resh* **עור** înseamnă "a se trezi", dar substantivul *'Ayin-Wav-Resh* **עור** înseamnă "orb"... Trezirea unui spirit de natură spirituală îl face pe om orb față de lucrurile din lumea sensibilă și duce la apariția sau descoperirea (verbul *'aRaH* **עוה** *'Ayin-Resh-He*) a ceea ce este ascuns vederii celui care nu s-a trezit. Așa se face că Isus dă vederea orbilor. Prin inversarea aceleiași rădăcini, *Ra'* **רע** (*Resh-'Ayin*) neîmplinit (tradus și prin "**rău**") devine un **Ra'** "prieten" (aceeași ortografie). Verbul *Ra'H* **ערה** înseamnă "a lega o prietenie cu", dar și "a frânge, a zdrobi, a distruge". Neîmplinitul din Apele de Jos devine prietenul din Apele de Sus prin răsturnarea viziunii readuse de orb... Un alt exemplu este rădăcina *Beit-Lamed*, emblemă a gândirii fără frontiere și a sufletului universal (cuvântul "universal" este important aici), dar și negația "nu", pentru nimic și vid absolut: amintiți-vă de Abel "deșertăciune". Aceste răsturnări de valori, de stăpânire a energiilor materializate de literele întâlnite pe cale îmi ghidează pașii în lectura mitului Creației din Geneză - pe cât posibil și în limitele propriei mele viziuni.

Am încheiat cu trecerea în revistă detaliată a instrumentelor pe care le voi folosi în analiza

25 Horus este șoimul solar, fiul lui Osiris cel lunar. Șoimul are particularitatea de a efectua o mutare în fiecare an, la începutul primăverii (spre martie), iar mutarea sa se încheie în septembrie. În această perioadă, pasărea este firavă și greu de dresat: este numită "turbată" (sau "sălbatică"). Perioada de reproducere este în momentul în care începe mutarea.

26 Samson își pierde puterea atunci când părul îi este ras de Dalila, al cărei nume este construit pe **LaYiLaH** "noaptea".

textului ebraic. Le sintetizez din nou rapid:

- Jocul de cuvinte care stă la baza principiului analogiei, pe care îl regăsesc în tot textul biblic;
- Literele, imagini ale energiilor fertile ale lumii;
- Gramatica, cu preponderență gestionarea a două moduri în stil ebraic: cel împlinit și cel neîndeplinit, gestionate prin folosirea literei **wav w**, și fără prezent: întotdeauna într-o dinamică;
- Ieșirea din confuzie prin discernământ, căutarea cunoașterii pe baza principiului diviziunii (a timpului, în special) și a semnificațiilor simbolice atașate literelor care formează nume;
- Răsturnarea, pe care o putem numi și transcendență, convertire, depășire, mutație, și care are ca scop să facă femininul să izbucnească din masculin și să treacă dintr-o lume în alta (individual, arhetip, cosmic manifestat).

Există doi actori principali în această parte a cărții Genezei: omul colectiv ('Adam) și Dumnezeu. Cu toate acestea, textul ne îndeamnă să ne confruntăm destul de repede cu o dublă dualitate: 'Adam este deopotrivă bărbat și femeie, și împreună cu un **'iShaH** luat de la una dintre coaste (care este partea sa umbrită); iar zeul creator 'Elohim se împarte și el cu o latură YHVH-Adonai, tradusă în mod tradițional prin "Domn" (cuvântul ebraic **Adon** înseamnă "stăpân, lord").

Vă propun să intrăm cu îndrăzneală în această dualitate a celor două nume ale zeului din Geneză: 'Elohim și YHVH-Adonai, numit și Iehova. Această dualitate, care este adesea considerată ca un exercițiu de scriere stilistică, stă la baza relației dintre ființa umană și lumea care o înconjoară. Ea este introdusă într-un mod destul de subdefinit, într-un verset greu de tradus la începutul celui de-al doilea capitol al Genezei (Gen 2,4), și care, pe parcursul a două capitole întregi, va lipi cele două nume: YHVH-Adonai 'Elohim. YHVH-Adonai va fi lăsat singur abia la începutul capitolului al patrulea; adică după alungarea din Grădina Edenului.

Ca o introducere, propun cititorului scena dialogului dintre **'iShaH** și șarpele **NaHaSh**. Această scenă din capitolul al treilea este de fapt singura în care 'Elohim este menționat singur după introducerea lui YHVH-Adonai la începutul capitolului 2.

De ce? Răspunsul la această întrebare determină întreaga relație dintre bărbați și femei în civilizația noastră occidentală, de la începutul creștinismului în Europa, în urmă cu aproximativ 1600 de ani.

Cuvântul **'iShaH** desemnează și jertfa prin foc: numele este construit pe **'eSh** "focul". Această putere ('Aleph) a "focului" din **Șin** este puterea voinței: de a schimba ceea ce este pentru a frâna evoluția naturală a lucrurilor - acesta este și scopul ofrandei, care provine din dorința de a schimba cursul evenimentelor într-un act. **'IShaH** este imaginea dorinței Omului care vrea să acționeze asupra sa, asupra destinului său și asupra mediului său. **'IShaH** nu este o femeie. Ea este o funcție, o facultate, o înclinație a omului de a acționa asupra destinului său. Am păstrat această imagine în zicerea oarecum umoristică: "Voința unei femei este voința lui Dumnezeu!". Dorința de a îndoi cursul firesc al lucrurilor prin acte conștiente fiind cu caracter de producție, de transformare, de mutație, ea are o esență feminină. **'IShaH** "focul" va deveni **<u>H</u>aWaH**, al cărui nume se bazează pe verbul "a învăța". Montaigne ilustrează relația dintre "foc" și "învățătură": "*A învăța, nu înseamnă a umple recipiente, ci a aprinde focuri*".

Îl rog pe cititorul meu să asocieze numele de **'iShaH** cu noțiunea de dorință - voi reveni în detaliu asupra acestui aspect. Atâta timp cât dorința rămâne la nivelul unei simple dorințe, ea este neoperantă; este o speranță pioasă supusă iremediabil bunei voințe a naturii sau a lui Dumnezeu-'Elohim: **'Inch 'Allah** în arabă. Dorința trebuie transformată în voință pentru a deveni operativă, cu o direcție și obiective identificate. Într-un fel, **'iShaH** are nevoie să fie fecundat de un proces de orientare pentru a se manifesta prin acte conștiente și voluntare, care vor participa din creșterea Omului spre orientarea sa. Voi explica mai târziu cum această transformare a dorinței în voință este opera soțului masculin **'Ysh**.

CAPITOLUL 2: DUMNEZEU SAU DOMNUL?

Cititorului i se propune o versiune iconoclastă a unui monoteism care nu este cu adevărat monoteist: 'Elohim și YHVH-Adonai sunt ca cele două fețe ale aceleiași monede care nu prezintă aceeași imagine și nici aceeași funcție, 'Elohim creează după legi universale, într-un principiu și pentru eternitate. YHVH-Adonai face, iar ceea ce face el poate fi anulat, refăcut sau perfecționat în temporalitate. Cititorul este invitat, de asemenea, să facă distincția între pom, al cărui consum este interzis, și fruct, al cărui consum nu este interzis.

'Elohim și YHVH-Adonai

"Adam este alungat din Grădina Edenului la sfârșitul celui de-al treilea capitol din Geneza.

Cine este expulzat?

Textul spune: "YHVH-Adonai 'Elohim" (sau: în engleză, "DOMNUL Dumnezeu"). Ceea ce este curios este că în primul capitol se menționează doar 'Elohim, când în capitolele doi și trei apare "DOMNUL-Dumnezeu" YHVH-Adonai' 'Elohim. Cei doi termeni sunt împreună, unul lângă altul. De fapt, capitolul al treilea îl menționează pe 'Elohim doar în două ocazii: când șarpele vorbește cu **'iShaH** și când **'iShaH** îi răspunde (Gen. 3:1-3):

Într-adevăr, 'Elohim a spus cu adevărat că nu puteți mânca din niciun pom din Grădină?
*Și **'iShaH** îi spune șarpelui:*
Din roadele pomilor din Grădină putem mânca, iar din fructul care este în mijlocul Grădinii, a spus 'Elohim, nu puteți mânca din el departe de noi și nu aveți voie să vă atingeți de el, ca să nu muriți!

Când șarpele vorbește, el insistă asupra identității celui care a exprimat interdicția: "Este într-adevăr 'Elohim care a spus...?". Această insistență este redată prin particula **'aPh**:

←

אַף כִּי־אָמַר אֱלֹהִים

'Elohim... -'aMaR KiY 'aPh

'Elohim a spus cu adevărat într-adevăr

Textul stipulează că această interdicție vine de la YHVH-Adonai 'Elohim (Gen. 2:16-17):

Și YHVH-Adonai 'Elohim a poruncit asupra lui 'Adam ca el să spună:
"Din toți pomii din Grădină, să mănânci;

Dar din pomul cunoașterii împlinite și neîndeplinite, nu, să nu mănânci de la noi [sau: din el [27]*], căci din ziua în care vei face acțiunea ta de a mânca de la noi [sau: din el], vei muri*[28]!"

Așadar, la întrebarea șarpelui "*Este într-adevăr 'Elohim care a spus...*", răspunsul ar fi trebuit să fie: "*Nu, este YHVH-Adonai 'Elohim care a spus...*".

27 Am discutat mai jos despre acest cuvânt important: **MiMeNOu** din textul ebraic, care poate fi tradus prin "din el" (așa cum se întâmplă de obicei), dar care are în primul rând sensul de "departe de noi". Sensul acestui verset este, de asemenea, foarte mult schimbat prin alegerea făcută aici în traducere.

28 Aceste construcții "mănâncă, vei mânca" (**'aKoL To'KeL**) și "mori, vei muri" (**MoT TaMoT**) sunt construcții idiomatice care întăresc mesajul. Am putea traduce aceste expresii prin "vei mânca absolut" și "vei muri iremediabil" sau "vei muri de moarte letală".

Am insistat asupra importanței NUMELUI, care reprezintă, prin forma sa scrisă, energiile care sunt mobilizate sau care pot fi mobilizate de entitatea numită. A vorbi de 'Elohim (Dumnezeu) sau a vorbi de YHVH-Adonai (DOMNUL) nu acoperă aceleași energii, aceleași calități. Dacă textul face o distincție între 'Elohim și YHVH-Adonai', trebuie să existe un motiv. Ce anume îl deosebește pe YHVH-Adonai de 'Elohim?

'Elohim: Geneza 1:1-5

'Elohim este actorul de la începutul Genezei:

> *În principiu, 'Elohim creează cerurile și pământul.*
> *Și pământul era **tohu și bohu** [formă goală], și întuneric pe fețele abisului, iar o briză de la 'Elohim plutea peste fețele apelor;*
> *Și 'Elohim a spus: "lumina va fi" și lumina a fost.*
> *Și 'Elohim a văzut că lumina s-a împlinit, și 'Elohim separă lumina de întuneric;*
> *Și 'Elohim strigă către lumină: "Zi!" și strigă către întuneric: "Noapte!". Și a fost o seară și a fost o dimineață: ziua UNA.*

'Elohim creează; el este Creatorul în principiu. El creează cerurile (**ShaMaYiM**) și pământul (**'aReTs**). 'Elohim se scrie **אלהים** : 'Aleph, Lamed, He, Yod, Mem final. Este forma de plural a lui **'Eloha**, care este un pronume care înseamnă "aceștia", deja un plural. Iar **-YM** (Yod final Mem) este forma de plural: este un plural al pluralului, care ar putea reda un superlativ, ca în Cântarea Cântărilor **ShiR HaShiRYM** care înseamnă "cel mai cântat dintre cântece". "*Aceștia dintre aceștia*". Cele mai multe dintre acestea din acestea... Intraductibil!

Particula **'eL אל** (primele două litere ale cuvântului 'Elohim) înseamnă "spre"[29], iar ultimele două, pronunțate "**YaM**" **ים**, înseamnă "mare"; iar cu articolul **He ה** plasat în fața lui "mare", 'Elohim ar putea însemna "*spre mare*". Această mare nu este doar marea fizică, cu valuri (din engleza veche și saxonă "a se mișca încoace și încolo", ci corespunde oceanului primordial (egiptean) sau Mării de Lapte (hindusă), sau Mării de Lumină (chineză); este lumea "Principiului Cauzal" dincolo de lumea realității, matricea din care apare lumea reală.

În următorul verset, este menționată o "briză a lui 'Elohim" (care) plutea (sau zbura) pe fața apelor". Aceste ape-matrice sunt atunci anterioare cerurilor și pământului care sunt create în primul verset. În mitologia hindusă a Kundalini Yoga, imaginea primordială este cea a unui iaz, în care se reflectă imaginea lumii. Suprafața apei-matrice este perfect calmă, iar imaginea lumii este o imagine perfectă. Nu există dinamică, nu există timp, nu există mișcare. Apoi începe să sufle o mică briză: suflarea lui Brahma, și provoacă mici valuri la suprafață, iar imaginea perfectă se sparge... provocând spargerea eternității imobile, spargerea imaginii unice a lumii într-o multiplicitate de imagini în mișcare, o dinamică, pe scurt: se naște timpul. Spiritul uman este asemenea acestei suprafețe ondulante, mereu în mișcare: încercați să vă fixați gândurile pe un gând unic și să îl mențineți nemișcat: nu putem. După câteva secunde, alte gânduri secundare vin inevitabil să interfereze cu gândul primar. Spiritul este ca atare: mereu într-o dinamică, sub puterea dinamicii timpului. El respiră, într-un fel, în același mod în care respiră marea prin mareele sale. Yoga caută să reconstruiască, din punct de vedere spiritual, stabilitatea și apoi imobilitatea gândurilor. "Briza lui 'Elohim"[30] este cea care determină introducerea dinamicii timpului în reprezentarea noastră despre lume.

"Apele" **MaYiM** se scriu ca "originea mării"; prima literă **Mem** "originea" (= de la), iar **YaM** "marea". Principiul Unității 'Elohim poate fi înțeles în acest sens ca "spre originea mării": principiul, reprezentarea mentală a cauzalității, la originea fisurii spațio-temporale. În fizică, această noțiune se numește "punctul de inflexiune", sau cauza Big-bang-ului: fisura stării statice a

---

29 Este rădăcina proprie a lui Lamed, construită ca potențialitate infinită ('Aleph) a lui Lamed care exprimă ideea de infinit îndepărtat.

30 În mod tradițional, cuvântul **RouaH** este tradus prin "vânt", noi preferăm să-l traducem prin "briză" din cauza sensului său mai apropiat de "suflare" și de "respirație" pe care funcția sa îl desemnează aici.

universului care dă naștere spațiului și timpului.

Este plauzibil ca această "briză a lui 'Elohim" care activează Apele (**MaYiM**) provocând respirația lor: "briza" **RouaH** *Resh Wav Heit* רוח este mișcarea corectă (litera **Resh**) a diafragmei **Heit** care ridică și coboară **MaYiM**-ul, începând să respire. Această respirație agită plămânul **He** ה al matricei **TeHOM** תהום: abisul. Această pulsație se va regăsi mai târziu în **MiRYaM**: Maria / Maryam sora lui Moise sau mama lui Iisus, al cărei nume redă această noțiune de "mișcare proprie" în centrul **MaYiM** al Apelor: mareele, care de fapt, reprezintă bătăile inimii matricei din care se naște realul, natura în ansamblul ei. Maria Magdalena urmează același principiu, dar cu o precizare: Maria Magdalena este Maryam **Ma-GDaLa-N**, ceea ce înseamnă *Maryam de la* (**MiN**: prepoziție care indică originea) **GaDoL**: "marele" (luminător): soarele.

O pot concepe atunci pe Maria ca pulsație de principiu a matricei, respirație a mării originilor, efect al diafragmei cosmice "briza lui 'Elohim" și mișcare proprie a Apelor, care împreună cu Isus se va despărți sau "desfășura" într-o maree lunară (Maria mama lui Isus) și o maree solară (Maria Magdalena). "Briza" **ROuaH** este de fapt un cuvânt care își împarte rădăcina **RH** cu "luna" **YaReaH**. "Luna" este "manifestarea" (litera Yod) a brizei **ROuaH** a lui 'Elohim.

Eternitate și temporalitate

Înainte de nașterea timpului, ne aflăm în domeniul eternității. Această noțiune este foarte importantă: eternitatea nu face parte din domeniul timpului, ci este tocmai "în afara timpului". 'Elohim este Principiul Unității în afara timpului, în domeniul eternității. El este Eternul! Acest principiu este transcendental, întrucât lumea sensibilă este supusă dinamicii timpului și că nu scăpăm de dualitățile pe care le generează. Transcendența este atunci o operație spirituală care vizează proiectarea lumii noastre temporale, organizate spațial, într-o lume eternă, în afara timpului, în afara spațiului așa cum îl percepem, spre "fisura spațiului-timp". Această operațiune este în mod necesar spirituală, deoarece și corpul nostru este închis în spațiu-timp. Această noțiune va fi la originea respingerii lucrurilor corporale de către creștinismul paulin, din secolul al IV-lea d.Hr. judecat ca fiind murdar, vulgar și josnic. De asemenea, va explica de ce, în momentul în care Hristos moare pe cruce, "vălul sanctuarului se despică la mijloc, de sus până jos".

Aspectul spiritual al acestei proiecții se află de fapt în primul cuvânt al Genezei: **BeReShYT** "În principiu"; tradus prin "*In principio*" în latină (Vulgata), tradus în mod misterios prin "*La început*" în bibliile noastre vernaculare. Cine spune *în principiu* spune că *mintea să gândească principiul*. Fără minte și gândire, nu există principiu, nu există "reprezentarea mentală a cauzei primordiale". La orele de matematică, profesorul afirmă:

– *Fie ABC un triunghi dreptunghic în spațiul euclidian...*

Vă mai amintiți? Acest triunghi va fi dărâmat, tăiat, ipotenuza sa va fi străpunsă, figura va fi sfertalizată... totuși nu există nici o îndoială că acest triunghi există, real într-adevăr, pentru că noi îl gândim.

"*Fie ABC un triunghi...*" este "*Să punem, a priori, într-un principiu, existența unui triunghi ABC care este cauza primordială a durerilor noastre...*"...

'Elohim este în principiu "tată". De ce tată și nu mamă? Noțiunea de inseminare, de fecundare a tatălui este o cauză anterioară funcției de gestație a mamei. 'Elohim este în principiu tată pentru că el inseminează, el fecundează Apele cu o "briză": "Și o briză a lui 'Elohim" (plutea deasupra Apelor): **We-RouaH** ורוח: "capul" **Resh** încadrat de două litere **Wav** verticale care exprimă verticalizarea, și asociat cu "efortul" **Heit**. Capul luat într-o mișcare verticală indică ascensiunea spirituală; bariera **Heit** indică un efort, o muncă[31]. Această briză a lui 'Elohim, care este anterioară luminii primare, reprezintă inseminarea în lume a dinamicii necesare ascensiunii spirituale, în același mod în care bara scării este necesară pentru a urca pe această scară. Fără efort, fără un punct de sprijin, nu există progresie. Fără o diafragmă, nu există respirație.

31 Reamintim cititorului că litera **Heit** este simbolul obstacolului pe care se află diafragma care permite plămânului **He** să respire.

Această adiere vine imediat după menționarea pământului care era **Tohu și Bohu** și a întunericului care acoperea abisul și chiar înainte de apariția luminii. Briza lui 'Elohim urmărește atunci să umple un recipient gol (**Tohu și Bohu** înseamnă "formă și gol": o formă goală) și să lumineze întunericul **<u>H</u>oSheKh**. Acest întuneric[32] **<u>H</u>oSheKh** este construit cu diafragma-barieră **<u>H</u>eit**, litera centrală **Shin** "dorința de spirit" la nivelul universalității cosmice, și litera terminală **Kaf**: ultima etapă ("respirație") a mutației între lumea universalității cosmice și lumea arhetipurilor. Rădăcina **ShaKh** înseamnă "întoarcere asupra propriei persoane, liniște exterioară, conștiință, contemplare, meditație profundă". Scopul este de a sesiza dimensiunea rezistenței la respirația conștientă, la accesul la lumea arhetipurilor - aici este întunericul. Este absența dorinței de a crește (un termen calitativ)! Este această dorință pe care va trebui să o trezești, sau să o faci să se nască, luminând-o, în așa fel încât să poată fi "văzută", scoasă la lumină, pentru ca apoi să devină voință orientată și, în cele din urmă, un act conștient.

Întunericul, ca obstacol și rezistență la lumea arhetipurilor, sunt peste fețele abisului **TeHOM תהום** scris **Tav-He-Wav-Mem**: este același cuvânt cu *Tohu* al lui **Tohu și Bohu**, asociat cu semnul terminal **Mem** al originii colective. **Tohu și Bohu** înseamnă "formă goală", abisul **TeHOM** este forma matricei-origine **Mem**, forma care conține ființa și neantul, haosul și ordinea. Briza **ROua<u>H</u>** "plutește" **Ra<u>H</u>ePh** pe fețele Apelor: este rădăcina **R<u>H</u>** *Resh-<u>H</u>eit* care prezidează la aceste două cuvinte. Ea exprimă mișcarea propriu-zisă, linia dreaptă a domeniului aerian. Semnul **<u>H</u>eit**, ca sunet vocal, este cel al existenței elementare, este principiul vieții căruia i se supune o orientare pentru a deveni existență; el reprezintă principiul inspirației vitale (mușchiul diafragmei la originea contracției plămânilor) care se va manifesta în semnul vieții respiratorii "plămân" **He**. Termenul **ROua<u>H</u>** va deveni Spiritul Sfânt, Duhul Sfânt. Ca o consoană, **<u>H</u>eit** reprezintă munca Omului în lumea arhetipurilor, ceea ce necesită din partea lui un efort, o grijă, o oboseală, și pe care îl asociez în acest eseu cu diafragma care este atât obstacolul cât și punctul de sprijin pe care se așează plămânii respiratori. Litera finală a lui **Pe** preia exact aceeași noțiune, însă în domeniul universalității cosmice și nu în cel al arhetipurilor.

YHVH-Adonai

YHVH este NUMELE lui Dumnezeu 'Elohim și nu se pronunță: acesta este motivul pentru care, în loc să spună YHVH (Yahweh sau Iehova), credincioșii spun "Adonai" = DOMNUL meu. În acest text, am pus laolaltă cuvântul Adonai și transcrierea Tetragrammatonului YHVH.

La versetul 4 al celui de-al doilea capitol, YHVH -Adonai apare sub forma YHVH-Adonai 'Elohim, și va fi entitatea care va rămâne în text până la începutul capitolului 4 din Geneza, unde 'Elohim dispare complet. Iar YHVH-Adonai apare în acest al doilea capitol într-un verset criptic, greu de înțeles (și de tradus).

Iată cum îl traduce versiunea King James (KJV):

Gen 2:4

Acestea sunt generarea cerurilor și ale pământului când au fost create, în ziua în care Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerurile.

Noua Versiune Internațională (americană) (NIV) propune:

Aceasta este istoria cerurilor și a pământului când au fost create. Atunci când Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerurile...

Vedeți că versiunea NIV împarte propoziția în două propoziții, luând a doua parte a versetului ca fiind începutul versetului următor: "*Când Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerurile - și încă nu apăruseră pe pământ nici un arbust de câmp și nu răsărise încă nici o plantă de câmp, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese ploaie pe pământ și nu era nici un om care să lucreze pământul,...*". Această împărțire a celui de-al doilea verset în două propoziții nu se regăsește în text - dar, de altfel, nu există punctuație în textul ebraic, pentru ca introducerea unei astfel de

32 **HoSheKh** este un cuvânt masculin în ebraică".

împărțiri să fie o alegere. Ea schimbă însă fundamental sensul versetului, ceea ce arată că traducătorii nu l-au înțeles în forma sa originală.

Textul ebraic este următorul:

←

בְּהִבָּרְאָם	וְהָאָרֶץ	הַשָּׁמַיִם	תוֹלְדוֹת	אֵלֶּה
BeHiBaR'aM	WHa'aReTs	HaShaMaYiM	TOLeDOT	'eLeH
în starea lor în care au fost create	*și din Pământ*	*din Ceruri*	*le naște copilul*	*Pe aceștea*

וְשָׁמָיִם׃	אֶרֶץ	אֱלֹהִים	יְהוָה	עֲשׂוֹת	בְּיוֹם
WeShaMaYiM	'aReTs	'Elohim	YHVH-Adonaï	'aSOT	BeYOM
și a cerurilor	*a uscatului*	*'Elohim YHVH-Adonai*		*creării de către*	*în ziua*

Primul cuvânt **'eLeH** înseamnă "aceștia" și este tradus prin "acesta" (în NIV) și "aceștia" în KJV. "Aceștia" este mai corect decât **'eLeH**, deoarece este un plural. În "aceștia", văd o formă scurtă pentru 'Elohim, așa cum am discutat despre cum acest termen era un plural al pluralului: "acești-aceștia ai acestor-aceștia". 'Elohim este menționat uneori și ca **'El** sau **'Eloha**. Consider că acest prim pronume **'eLeH** este o modalitate indirectă de a ne îndemna să înțelegem că 'Elohim este în acțiune aici. Construcția întregului verset va justifica această alegere de sens.

"Aceștia" fac atunci "nașterea de copii": **TOLeDOT**. Acest cuvânt este format pe radicalul verbului **YaLaD**: "a da naștere unui copil, a produce", și pe substantivul **LeD** "copil", încadrat de două litere-cuvinte **Tav** pe deplin exprimate (litera **Tav** se scrie **Tav-Wav**, **Wav** este scris aici ca "**O**"), cel de-al doilea "**OT**" fiind un "**TO**" inversat, în concordanță din nou cu construcția versetului (aveți răbdare! Există un joc la lucru în tot acest verset). Substantivul **TOLeDOT** este apoi tradus de obicei prin "generarea" (ca în KJV) derivat din "semnul" sau "forma" (primul **Tav**) de a da naștere unui copil, sau de a produce un produs"; și apoi prin extensie: ceea ce derivă din...: poveștile, relatările (ca în NIV, deși din nou terminația - **OT** ar fi un plural, iar NIV folosește o formă de singular). Dar sensul principal și primul sens al acestui cuvânt este "acțiunea de a da naștere unui copil". Construcția verbului **YaLaD** exprimă faptul că această acțiune de a da naștere unui copil este legată de manifestarea lui YHVH-Adonai prin intermediul primei litere **Yod** (litera-simbol a lui YHVH-Adonai): "manifestarea (Yod) de, sau prin acțiunea de a da naștere unui copil (**LeD**)".

T	O	**LeD**	O	T
ת	ו	לֶד	ו	ת
Semn		*Copil*		*Semn*

"Dând naștere unui copil", deci, "*în starea lor de a fi creat*" **BeHiBaR'aM** KK la modul pasiv, derivat din verbul "a crea" **BaRa'** (*Beit-Resh-'Aleph*), care este al doilea cuvânt care deschide Cartea Genezei: ***Be-ReshiYT BaRa' 'Elohim***: *În principiu, 'Elohim creează...* Acest verb **BaRa'** (a crea) anunță "nașterea unui copil" în felul în care este scris:

BaR: *fiul tânăr, dar și "sămânța", bobul de grâu;*

'Aleph: *litera-simbol a lui 'Elohim care exprimă infinitul tuturor potențialităților.*

Prima acțiune a lui 'Elohim, *în principiu*, este apoi să dea naștere unui copil, să producă o sământă, să creeze - sau să "insemineze", am scris pentru a prinde noțiunea de "cauză primordială a acțiunii de a produce un copil" care este dezvoltată aici.

Următoarele cuvinte **Be-YOM 'aSOT** "*în ziua facerii lui*" este o expresie idiomatică, redată prin "*în ziua în care DOMNUL Dumnezeu a făcut*" de KJV, însă verbul este în formă de infinitiv-construit, nu conjugat. Modul corect de traducere ar fi "*în ziua acțiunii de a face din*". Forma infinitiv-construit înseamnă că așteptăm obiectul verbului de acțiune imediat după verb: *de-facere a... ceva*. Aici, obiectul este YHVH-Adonai 'Elohim. Deci, de fapt, versetul se referă la acțiunea de a face pe YHVH-Adonai 'Elohim, spre deosebire de 'Elohim singur, așa cum a fost 'Elohim până acum. Așadar, a scrie "în ziua în care DOMNUL Dumnezeu a făcut..." nu este corect, deoarece DOMNUL Dumnezeu nu este subiectul verbului **'aSOT** "a face", ci obiectul. Acest lucru schimbă radical sensul versetului. Cealaltă greșeală, care se regăsește în textul NIV, este introducerea unui punct de punctuație înainte de acest **Be-YOM 'aSOT,** care desparte propoziția pentru a începe una nouă și, de asemenea, corupe radical sensul versetului.

Acest verb **'aSOT** "a face" (sau: realiza) este de opus verbului "a crea", care se află în prima jumătate a versetului ("în stare de a fi creat"). Diferența dintre *a crea* și **a face** este esențială: ceea ce este creat nu poate fi des-creat; în timp ce ceea ce este făcut poate fi desființat. Se poate distruge o creație, dar nu se poate desființa. Ceea ce este creat este "scos din neant" (este definiția), în timp ce ceea ce este făcut face trimitere la "tot ceea ce poate fi realizat". Acest lucru are legătură cu simbolul literei Yod pentru "manifestare[33]" și cu hieroglifa corespunzătoare care reprezintă **mâna**. Substantivul **YaD**, în ebraică, înseamnă "mână" și, de asemenea, "a cunoaște, a recunoaște" sub forma **YaDa'** (cu un **'Ayin** terminal).

YHVH-Adonai se scrie **Yod-He-Wav-He**. Ca atare, nu poate fi tradus. Am văzut că consoana **He** materializează energia respirației. Această respirație încadrează **Wav**-ul verticalizării, pe care acționează ca un burduf. **Yod**, *mâna*, materializează energia puterii: capacitatea de a produce, de a face, de a efectua, de a forma și, mai ales, de a realiza. **Yod**, cea mai mică literă dintre toate literele ebraice, este cea pe care se sprijină totul. Toate celelalte litere sunt emise din **Yod**, ca o realizare energetică a lui **Yod** într-o anumită direcție, sau mai degrabă într-o anumită dimensiune. În NUMELE YHVH-Adonai, **Yod**-ul trebuie să se realizeze într-o dinamică de verticalizare, alimentată de suflul **He**.

O altă adăugare ciudată în bibliile vernaculare este articolul "the" în fața lui YHVH-Adonai 'Elohim sau DOMNUL Dumnezeu. Articolul nu se regăsește în textul ebraic și, din nou, schimbă sensul versetului. Atunci când textul ebraic prezintă un articol în fața unui substantiv, se cere traducerea "the". Atunci când nu există articol, ar corespunde unui articol nedefinit "a". Dar, în ambele cazuri, un articol este relevant pentru un substantiv, nu pentru un nume propriu, precum YHVH-Adonai. La urma urmei, la începutul Genezei: **BeReShiYT BaRa' 'eLoHiYM** se traduce prin "*În principiu, Dumnezeu a creat...*" și nu "*un Dumnezeu a creat...*".

YHVH-Adonai corespunde nașterii lui 'Elohim în conștiința umană, în temporalitate. YHVH-Adonai este principiul "a face", adică principiul realizării. El este fiul tânăr / sământa (**BaR**) a lui 'Elohim. În lumea creștină, Iisus, care este echivalentul lui YHVH-Adonai, se numește pe sine însuși "fiul Omului"[34]. YHVH-Adonai este NUMELE lui 'Elohim, în mod necesar sărăcit în comparație cu 'Elohim, deoarece poate fi manipulat de conștiința umană, în timp ce 'Elohim transcende iremediabil orice gândire umană prin chemarea sa la potențialități infinite, universale și eterne. YHVH-Adonai este proiecția, în sens matematic, a dimensiunilor infinite ale Principiului Unitar 'Elohim într-o gândire umană, cu scopul de a o face inteligibilă, comprehensibilă într-o dimensiune finită. YHVH-Adonai reprezintă germenul conștiinței umane în temporalitate, în durata sa în timp, materializată prin litera-punct fără dimensiune. Este oarecum similar matematicianului care proiectează într-un punct dimensiunile infinite ale eternității pentru a o reprezenta, sau pentru a o manifesta, într-o manieră conceptibilă în spațiu și timp.

Versetul 33 din capitolul 21 din Geneza indică relativ clar această noțiune, aici adaptat din

---

33 Ceea ce este manifest, de la *manifestus* în latină: ceea ce poate fi luat în mână ("mână" este **Yad** în ebraică).

34 Prin "Om" trebuie înțeles aici "Tatăl"; vom discuta această denumire mai târziu.

versiunea *Young's Literal Translation*:

*El [Avraam] a plantat acolo un tamarisc în **Be'er Șeba'** [Pușul Reversului]; a strigat acolo pe numele lui YHVH-Adonai, **'eL 'oLaM** - zeu de veacuri.*

YHVH-Adonai: dumnezeu (**'eL**) de veacuri (**'oLaM**); aceasta este durata temporală, exact opusul veșniciei.

Această naștere a copilului[35] se află în imaginea lui **TOLeDOT**: este acolo ca potențial, ca "semn de verticalizare" (redat de **TO**: *Taw-Wav*), dar nu s-a manifestat încă. Din acest motiv, termenul 'Elohim îi este încă juxtapus: YHVH-Adonai 'Elohim. Pe parcursul celui de-al doilea și al treilea capitol, YHVH-Adonai 'Elohim îl plasează pe 'Adam în Grădina Edenului, apoi îl scoate și îl alungă (două acțiuni distincte). Abia apoi, începând cu începutul celui de-al patrulea capitol, YHVH-Adonai va rămâne singurul la bord ca ghid al realizării lui 'Adam.

Juxtapunerea celor doi termeni YHVH-Adonai - Fiul și 'Elohim-Tatăl, ne amintește filigranat că Fiul locuiește ~**'eL Ha-YaM~** "spre mare", îngropat în cel mai adânc nivel al **MaYiM** (Apele). Va trebui să ne scufundăm pentru a-l găsi.

Versetul se încheie cu "pământ și ceruri" (sau, mai degrabă: uscatul și cerurile), care vin într-un mod simetric în comparație cu începutul versetului: "cerurile și pământul" (sau "uscatul"), și fără niciun articol. Versetul în ansamblul său este construit ca un cântar, a cărui bară de echilibru este timpul: "în ziua".

Astfel, 'Adam este creat mai întâi ca o creatură, la fel ca și Cerurile și uscatul pământului, copacii, peștii, păsările și micile animale de pe pământ care reprezintă toate energiile regnului vegetal și animal pe care va trebui să le stăpânească în evoluția sa. Aceasta este aici acțiunea lui 'Elohim, Principiul Tatălui creator inseminator. Apoi 'Elohim se retrage pentru a lăsa locul lui YHVH-Adonai 'Elohim, dublu principiu Fiu și Tată, care injectează în 'Adam, cu săgeata timpului, capacitatea de a realiza. Intrăm într-o dinamică propriu-zis umană. Ceasul începe să ticăie. Este timpul ca 'Adam să înceapă să se facă pe sine, să se realizeze. Acest destin este o împlinire spirituală, materializată de germenul **Yod** care trebuie să crească și să devină vertical în suflul **He** prin YHVH-Adonai *Yod + He-Wav-He*. Scopul acestui proces de creștere spirituală este, ca și în lumea Kundalini Yoga, de a reveni la imobilitatea suprafeței Apelor: de a se apropia de eternitate, în afara timpului. Creșterea Fiului are ca scop găsirea Principiului Tatălui. Când Fiul îl va fi găsit pe Tatăl, totul va fi împlinit.

În limbaj creștin, suflarea **He** care încadrează și alimentează procesul de verticalizare se numește *Duhul Sfânt* sau *Spirit Sfânt*. Semnul crucii redă gestul simbolic al Tatălui pe frunte ("în principiu"), al Fiului (inima) și al Sfântului Duh (respirația) pe plămânul stâng și pe cel drept. Prin suflarea Duhului Sfânt, YHVH-Adonai, 'Elohim manifestat, se va alătura Tatălui.

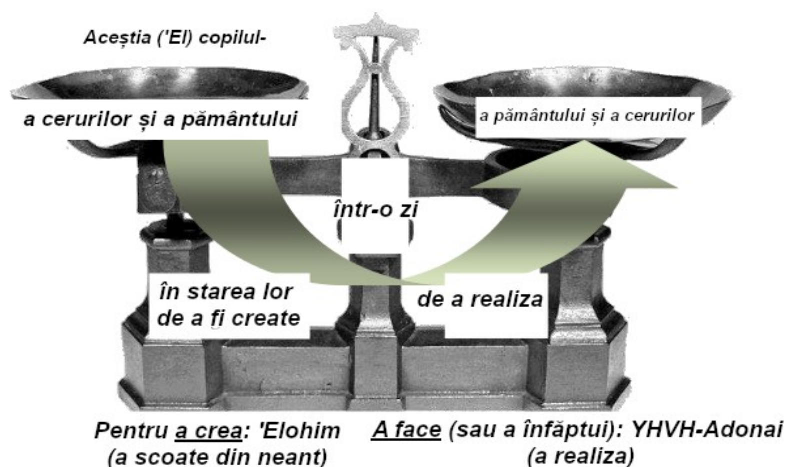

Figura 14: Apariția lui YHVH-Adonai în lumea faptelor (Gen 2:4)

35 Cuvântul LeD înseamnă "copil" în ebraică.

În acest capitol, am încercat să stabilesc diferențele dintre 'Elohim și YHVH-Adonai; primul transcende orice gândire umană. Principiul Unității, deoarece insemnează "în principiu" conștiința umană prin cel de-al doilea, "Fiul său cel tânăr", principiul facerii, al manifestării, al recunoașterii, al cunoașterii și conștientizării, al împlinirii cu scopul de a crește, de a se "verticaliza" în puterea respirației.

Un alt element major al acestei distincții este injecția de timp: în timp ce 'Elohim creează în principiu în afara timpului (în eternitate), YHVH-Adonai manifestat este parte integrantă a "veacului-durată: a timpului, a duratei și a durabilității. Litera **Yod**, litera-simbol a lui YHVH-Adonai, redă dublul proces de: 1) manifestarea individualității, în 2) o dinamică temporală. Juxtapunerea celor doi termeni indică faptul că ne aflăm într-o perioadă de tranziție; momentul Creației s-a încheiat, dar momentul creșterii individuale a "spiritualității lui 'Adam în sine nu a început încă. Conștiința timpului este însă acolo pentru ca 'Adam să apuce, în momentul din Gen. 2:4, când apare YHVH-Adonai. Figura de mai jos ilustrează elementele asociate cu 'Elohim și, respectiv, cu YHVH-Adonai, separate prin cuvântul " **'aNY**" = "eu":

De ce am scris, la sfârșitul primului capitol, că răspunsul la întrebarea referitoare la menționarea lui 'Elohim singur de către **'iShaH** în dialogul ei cu Șarpele este atât de important? Răspunsul începe să apară aici; a menționa doar pe 'Elohim înseamnă a nega existența lui YHVH-Adonai ca "proces de realizare" a lui 'Adam.

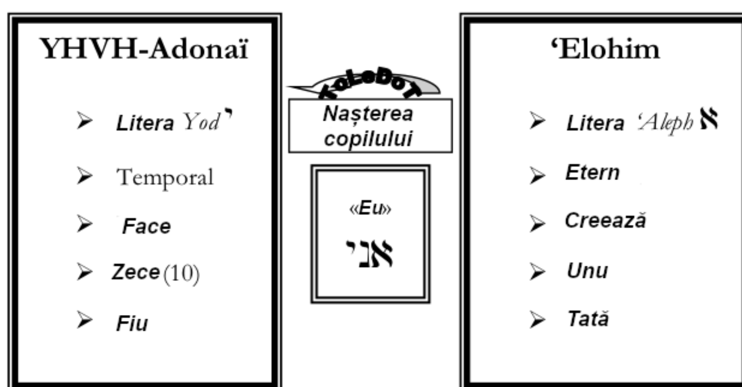

Figura 15: "Elohim și YHVH-Adonai încadrând "eu" (sau "mine")

În acest capitol, stabilesc diferențele dintre cele două entități divine care sunt considerate în mod tradițional ca fiind una singură: 'Elohim și YHVH-Adonai. Figura 2 enumeră aceste diferențe. Distincția dintre cele două entități este capitală pentru restul eseului nostru: ea permite înțelegerea a ceea ce s-a întâmplat în Grădină între **'iShaH** și Șarpe și oferă cheia expulzării lui 'Adam din Grădina din Eden. Să ne amintim că 'Elohim reprezintă Principiul Cauzei eterne, "mișcarea corectă" sau "ordinea lucrurilor" în lumea naturală și universală, în afara oricărei inferențe contextuale, în afara oricărei compasiuni, sensibilități sau emoții, și chiar în afara oricărei inteligențe umane. El generează prin acțiunea de a crea, din neant. YHVH-Adonai este responsabil de acțiunea de **a face**, iar acțiunea sa se înscrie în temporalitate. Dacă 'Adam este creat de 'Elohim, el va fi "făcut" sau "format" de YHVH-Adonai, iar această *facere* va fi întotdeauna însoțită de "desfacere", "refacere" și "transformare", ceea ce va face ca YHVH-Adonai să fie calificat drept **ShaDDaY** "distrugător", deoarece fiecare facere este concomitentă cu o desfacere. YHVH-Adonai este manifestarea în timp și în conștiința umană a unui 'Elohim" etern, atemporal și universal. El este "germenul" spiritualității care va crește în același timp în care 'Adam se va "**face**" pe sine prin cicluri de viață succesive.

Distincția dintre creatura 'Adam 'Elohim și cadrul împlinirii sale spirituale prin YHVH-Adonai (în prezent juxtapusă la 'Elohim) este descrisă la sfârșitul primului capitol din Geneza. Vă sugerez să detaliați aici procesul în desfășurare. Acesta face obiectul celui de-al treilea capitol al nostru.

CAPITOLUL 3: ETAPĂ ȘI STRATEGII

În care cititorului i se propune o lectură a Creației lumii umane spirituale care va veni, mai degrabă decât a creației unei lumi fizice; în care zilele sunt tot atâtea trepte care să ducă spre desprinderea Omului de condiția sa de creatură, spre condiția sa de om conștient, potențial bogat al căutării unei creșteri spirituale. Etapa este organizată în jurul unor cicluri de lumină și întuneric, uscat și umed, zi și noapte, care sunt, de asemenea, masculine și feminine.

Cadrul creației: PRIMA ZI

'Elohim lucrează prin despărțirea lucrurilor unul după altul: Unitatea cheamă o altă unitate și formează imediat o dualitate. Cuvântul 'Elohim este deja o formă de plural. Pământ și Ceruri: cuvântul "ceruri" **ShaMaYiM** este un plural dual: există două ceruri - implicând de facto trei termeni (un Pământ și două Ceruri). Cele două ceruri sunt formate din Apele **MaYiM** și litera **Shin**, pentru care am văzut că corespundea "pietrei de foc", tridentul, curbura culturală a mișcării proprii naturale; dorința de spiritualitate care transcende ordinea lucrurilor. **ShaMaYiM** formează lumea umedului: **MaYiM** matricea acvatică curbată de **Shin** și care devine pregătită pentru alterare, pentru mutație, pentru aportul cultural. "Pământul" **'aReTs** reprezintă principiul (litera *'Aleph*) finalității (litera finală *Tsade*): teritoriul aridului de unde **MaYiM** sunt absente, dar care va aduna roadele evoluției sale (adică: roadele alterărilor, mutațiilor, culturii agronomice). Acest pământ-finalitate este pentru moment o "formă goală" **ToHu BoHu**, deoarece nu există nimic de finalizat. Aș putea să o numesc și "formă virgină", al cărei destin este de a fi penetrată și inseminată. **MaYiM** (Apele) sunt evidențiate imediat după, cu o '"briză Elohim care plutea deasupra apelor". Primele două versete formează deja un ciclu de penetrare, după cum indică Annick de Souzenelle:

umed -> uscat -> umed

Cerurile **ShaMaYiM** injectează "focul"[36] de alterare **Shin** în matricea **MaYiM** Apele[37]. Imediat după aceea vine teritoriul **'aReTs** uscat, unde se vor desfășura evenimentele lumii. Briza lui 'Elohim este scrisă ca mișcare proprie (*Resh*) asociată cu diafragma **<u>H</u>eit**, principiul de rezistență care duce la pulsația apelor-matrice - deci o dinamică.

Cineva ar putea fi surprins că prima creație de la 'Elohim ar fi o barieră, un obstacol. Dar această barieră nu împiedică lucrurile să se întâmple; dimpotrivă, ea este cea care permite apariția vieții-existenței. Este un punct de sprijin, o pârghie arhimedică. În primul rând, a părăsi Principiul Unității și a intra în lumea dualităților implică o separare, deci o barieră. Diferitele etape ale Creației sunt alcătuite din separări, deci din instituirea de frontiere pentru a separa ceea ce fusese anterior contopit. Apoi, viața pe Pământ este posibilă datorită membranelor celulare, alcătuite din molecule polarizate, cu polarități hidrofile și hidrofobe, care permit constituirea unor medii omogene în medii eterogene și invers. Viața, din punct de vedere fizic și chimic în temporalitate, este lupta orientată și continuă pentru a menține diferența de potențial electric între aceste medii, datorită membranelor celulare. Viața se bazează atunci efectiv pe prezența unor bariere. Prin identificarea acestor bariere transpuse într-un mediu de creștere spirituală se dezvoltă conștiința umană: discernământul. Despre aceasta este vorba aici. "Abisul" **TeHOM** centrat pe plămânul **He**, întunericul **HoSheKh** generat de diafragma **<u>H</u>eit** reglează motorul de pulsații care face ca matricea **MaYiM** să bată precum mareele cosmice și principiale.

"Ziua UNA" folosește de fapt această noțiune:

אֶחָד יוֹם

ONE *'e<u>H</u>aD* day *YOM*

---

36 Rădăcina *'Aleph-Shin* **אש 'eSh** înseamnă "foc": **ShaMaYM** sunt adunarea focului (Shin) și a apelor (**MaYiM**). Calea de inițiere are ca scop contopirea Apelor cu focul.

37 "Apele" **MaYiM** desemnează, de asemenea, substanța "principială" originară

'eHaD "unu" este **'Aleph** (Principiul Unității, litera 'Elohim), **<u>H</u>eit** (barieră) și **Dalet** (structură, prag, poartă): momentul (ziua) instalării barierei către Principiul Unității. "Prima zi" ar fi **YOM HaRiShON**, un cuvânt - și o semnificație - complet diferită. Unitatea primară, sau universalitatea, este apoi ruptă prin plasarea unei bariere care implementează de facto o dualitate. Cuvântul **YOM** "zi" ilustrează ridicarea, prin intermediul **Wav**-ului central (aici **O**), a "mării" **YaM**: toate ideile de adunare și de pilotare (**Yod**-ul este manifestarea, **Mem**-ul final este colectivul), adică manifestarea universală a luminii.

Să observăm, de asemenea, că expresia **YOM 'eHaD** este anagrama lui **'aDaM We <u>H</u>Y**: "Adam și Viața". Este, în două cuvinte, subiectul ('Adam) și obiectul (Viu) al Creației: coincidență divină!

Orizontul RaQiY'a: a doua zi

În "a doua zi" **YOM SheNiY** îl vede pe 'Elohim creând o nouă graniță, **RaQiY'a רקיע**, ortografiată Resh, Qof, Yod și 'Ayin; tradusă ca "firmament" în versiunea King James, "boltă" în Biblia evreiască, un "spațiu" în *New Living Translation*, dar niciunul dintre aceste cuvinte nu transcrie dinamica **RaQiY'a**. Traducerea acestui **RaQiY'a** în "întindere" în *New American Standard Bible* și în *Young's Literal Translation* este mai bună. Eu o traduc prin "orizont" din motive pe care le voi explica mai jos. Este "întinderea" care crește orizontul, care este menționată în *Geneza*, în Ezechiel (Ez. 1:23, 10:1), în *Psalmi* (Ps. 19:2) și în *Daniel* (Dan 12:3). Acest orizont desparte apele (Gen 1:6-8):

Gen 1:6-8:

6. Și 'Elohim a zis: Să fie un orizont în mijlocul apelor și să fie ordine de despărțire între ape față de ape,
7. Și 'Elohim a făcut orizontul și a despărțit între ele apele care [erau] sub orizont și apele care [erau] deasupra orizontului; și așa a fost.
8. Și 'Elohim a strigat către orizont: Ceruri! Și a fost o seară și a fost o dimineață: ziua a doua.

Această a doua zi necesită mai multe observații:
- Este singura zi care nu este calificată drept "**<u>T</u>OB**" ca fiind "împlinită": de ce? Pentru că orizontul **RaQiY'a** nu a fost creat, ci realizat, ceea ce înseamnă că orizontul ar putea fi "nefăcut" sau "refăcut". Înțelegem că acest orizont este orizontul spiritual care se mărește din ce în ce mai mult pe măsură ce conștiința spirituală devine verticală într-o dinamică temporală. Orizontul se va lărgi pe măsură ce 'Adam se va face pe sine (se va "verticaliza") în tensiunea care îl animă între YHVH-Adonai și Principiul Unității 'Elohim.
- Cuvântul **RaQiY'a** "orizont sau expansiune spirituală" se scrie *Resh Qof Yod 'Ayin*. Cele două litere centrale **Qof** și **Yod** reprezintă cordonul de canalizare (litera **Qof**) care duce spre YHVH-Adonai (litera **Yod**) și sunt încadrate de "neîmplinirea" **Ra'** (*Resh 'Ayin*) (vezi figura 1). Orizontul **RaQiY'a** reprezintă pătrunderea celor neîndeplinite de către YHVH-Adonai într-o dinamică de expansiune a împlinirii **<u>T</u>OB**. Litera **Qof** (având o valoare de 100) exprimă această pătrundere și va fi ilustrată pe deplin de **QaYiN** (Cain) ucigându-și aliatul firav **HaBeL** și mărșăluind în căutarea sa rătăcitoare trecând prin **Ha'AdamaH**, care a devenit blestemat în acest moment al poveștii. Expresia "și să se facă o ordine de separare între ape față de ape" folosește forma cauzală *Hiphil* "a face", participiu activ al verbului **BaDaL**: și să se facă separarea...

A doua zi a Creației îi vede deci pe 'Elohim stabilind cadrul în care va crește conștiința lui Adam, prin despărțirea matricei-Apă în două ansambluri: un ansamblu "dedesubt" și un ansamblu "deasupra". Tradiția face referire la aceste două ansambluri sub numele de "Apele de jos" și "Apele de sus". Această dualitate nu este împlinită: orizontul este dinamic și crește odată cu lucrarea conștiinței lui Adam, care pătrunde în lumea lui neîndeplinită[38].

38 Această imagine este analogă cu universul, care creează spațiu și timp prin expansiunea sa.

Pe măsură ce Omul se îndreaptă[39] spre Numele său, orizontul său se schimbă și se lărgește. Această lucrare (mersul înainte) începe cu identificarea energiilor lumii prin numirea lor. Astfel, 'Elohim va "striga" nume structurilor lumii: verbul "a striga" se scrie **YiQR'a** și folosește aceleași litere ca și **RaQiY'a**, cu excepția faptului că 'Ayin-ul temporalității și materialității din **RaQiY'a** este înlocuit cu un 'Aleph al eternității și spiritualității din **YiQR'a**:

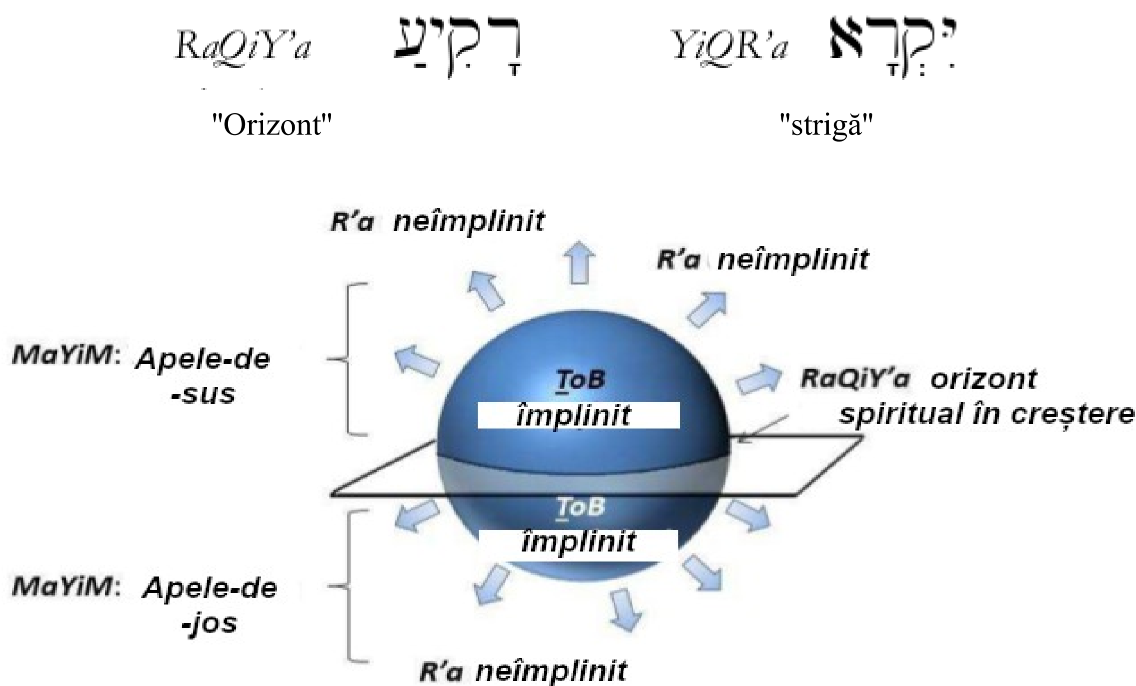

Figura 16: Orizontul spiritual în creștere RaQiY'a

Țipătul este o proiecție de energie spirituală (redată prin litera 'Aleph) care dă substanță obiectului țipătului: el stabilește orizontul existenței materiale (redat prin litera 'Ayin, simbolul materialității în **RaQiY'a**), prin identificarea acestui obiect; obiectul poate fi o persoană sau un lucru, nu este important. Ceea ce este important este raportarea țipătului **YiQR'a** la orizontul conștiinței **RaQiY'a** care stabilește existența relației dintre cel care țipă, și obiectul țipătului. Cuvântul arab **QuRaN** (Coranul: strigătul, chemarea, invocarea) provine chiar din această rădăcină. Este sensul pătrunderii de către conștiință a ceea ce nu este împlinit: **Yod** (adică YHVH-Adonai în putere) pătrunzând în **R'a**-ul care nu este împlinit. Deoarece conștiința este destinată să crească și să se maturizeze, orizontul aferent nu este fixat, nu este terminat, nu este "împlinit" **TOB**, iar 'Elohim nu îl "vede".

Uscatul și mările: Ziua a treia

A treia zi se ocupă de Apele de jos, care sunt împărțite în două subansamble "pământ" și "mări" (Gen 1:9-13):

Gen 1:9-13

09. Și 'Elohim a zis: Să se adune apele de sub ceruri într-un loc unic și să se vadă uscatul: și așa a fost.

10. Și 'Elohim strigă către uscatul uscat: Pământ! Și către adunarea apelor strigase: Mări! Și 'Elohim a văzut: Într-adevăr, s-a împlinit,

11. Pământul să se înverzească, verdele ierbii care dă sămânță și pomul fructifer care dă roade după soiul său, care [are] sămânța sa în sine, pe pământ; și [a fost] așa.

12. Și El a făcut ca pământul să aducă iarbă, verdeață de iarbă care dă sămânță după soiul său și copac care dă rod, care își poartă sămânța în sine, după soiul său;

39 A se vedea rădăcina verbului **ShOuQ**, *Shin-Qof*: a se angaja pe drum.

și 'Elohim a văzut: într-adevăr, s-a împlinit.
13. Și este o seară și este o dimineață: ziua a treia.

Este important să observăm că prima mișcare de organizare a lumii, după ce am separat cele de jos de cele de sus, este să ne ocupăm de cele de jos. Este necesar să ne "scufundăm" în Ape pentru a face să iasă la suprafață uscatul. Mai târziu, apariția creaturilor va începe cu peștii. Și, în general vorbind, direcția de realizare începe cu o scufundare în Ape. Este sensul botezului, este și sensul traversării Mării Roșii de către poporul evreu în Exod; este și sensul traversării râului Iordan pe care poporul evreu va refuza să o facă și care îl va determina să petreacă 40 de ani în deșert (Numeri, 32:13).

Pământul uscat

Deși primul și al doilea verset se refereau la pământul umed, iată că în cel de-al treilea verset vine apariția pământului uscat **HaYaBaShaH היבשה**. Cuvântul este construit pe baza verbului **YaBaSh**: a se contopi, iar la modul pasiv (Niphal) folosit aici, el capătă sensul de "a se usca". Substantivul derivat din el este tradus prin "cel uscat". Cuvântul este încadrat de două litere **He**-suflet. "Uscatul" are de-a face cu fuziunea, care este opusul separării. Această fuziune trebuie să fie "văzută" (și uscăciunea va fi văzută: este o neîmplinire). "văzut" este **TeRa'H** de la verbul "a vedea" **R'aH** (Resh-'Aleph-He). Acest **Ra'**-văzut cu 'Aleph se opune **Ra'**-neîmplinit cu 'Ayin. Ideea de a "vedea" fuziunea - de fapt o "confuzie" - este de a ieși din ea. În alți termeni, "secul" este menit să fie umezit: secul este chemarea pentru umed.

De asemenea, mă pot gândi la "uscat" și la confuzie atunci când mă gândesc la un răspuns care nu mi-ar veni în minte: se rămâne "uscat", procesul de gândire nu este atât de fluid pe cât ar fi trebuit să fie.

'Elohim strigă către cei uscați: Pământ! **'aReTs ארץ**. Cuvântul este construit pe rădăcina **'aR** *'Aleph-Resh* **אר**, care asociază semnul puterii infinite cu mișcarea adecvată. Ele formează împreună simbolul elementului "principiu", în orice fel de mediu, și a tot ceea ce aparține acestui element sau naturii în general.

Litera finală *Tsade* **ץ**, am analizat-o ca fiind termenul, limita, finalitatea: pământul **'aReTs** este atunci un cuvânt care înfățișează "principiul finalității", adică lumea în care mișcarea naturală și proprie, nesupusă presiunilor exterioare, va înceta să mai fie insensibilă pentru a deveni sensibilă, permeabilă, curbată de forța culturală, de puterea "focului" **'eSh** care gătește, care transformă și face comestibilă mâncarea. Este ca o forță de "curbare" care ar putea fi asimilată unei înclinații spre - tradusă ca forță a dorinței. Astfel, acel pământ - **'aReTs** va fi populat cu energiile pe care 'Adam va trebui să le folosească pentru a-și alimenta "focul", pentru a-și împlini "dorința" și a o transforma în acte conștiente și voluntare, în drumul său spre NUMELE său. Acest cuvânt "pământ" reprezintă, de fapt, teritoriul natural supus culturii 'Adamului care trăiește în el, adică suprafața pe care Adamul o are la îndemâna și sub responsabilitatea sa pentru ca el să o crească și să o cultive - sau să o abandoneze și să o neglijeze. Un teritoriu are particularitatea de a exista doar după ce a fost definit. Atunci când teritoriul **'aReTs** este fertil, el este numit **'aDaMaH**. Dacă 'Adam îl lucrează, el poate deveni un "câmp" **SaDeH**, cuvânt apropiat de "sân" **SaD** (care împarte aceeași rădăcină) ca și dătător de hrană. Dacă este lucrat bine și dă roade, el poate deveni o "grădină" **GaN**... Să adăugăm pentru a încheia aceste observații asupra cuvântului **'aReTs** "pământ" **ארץ** (adesea tradus prin "țară" sau "pământ"), că atunci când **'Aleph** "spiritualitate totală" este înlocuit cu **'Ayin** "materialitate totală", cuvântul devine **'aReTs ערץ**: "a zgudui, a oprima, a fi îngrozit". Cuvântul se regăsește în 3 cazuri în Vechiul Testament, și de fiecare dată împreună cu cuvântul **'aReTs** cu 'Aleph:

Isaia 2:19 și 2:21 sunt la fel (aici în traducerea literală Young)

*Și [oamenii] au intrat în peșteri de stânci și în peșteri de țărână, din cauza fricii de Iehova și din cauza onoarei măreției Lui, În ridicarea Lui pentru a **îngrozi** pământul.*

Ps 10:17-18

17. Dorința celor smeriți am auzit-o, Iehova. Tu le pregătești inima, Tu faci ca urechea Ta să fie atentă,
*18. Ca să judeci pe cel fără tată și zdrobit; El nu mai adaugă nimic ca să **asuprească** pe [omul de pe pământ]*![40]

Acest sens se explică prin descompunerea cuvântului: materialitate și temporalitate totală 'Ayin + principiul Resh = **'aR**, adversarul, dușmanul; asociat semnului de finalitate **Tsade**. Finalitatea dușmanului este de a genera opresiune, o teroare care "trezește" (același cuvânt **'aR**: trezirea).

'Elohim asociază pământul cu uscatul. În acest text, scriu "pământ uscat" pentru **'aReTs**. Următoarea acțiune va consta în determinarea echilibrului uscatului: umedul, apele, mările.

Gen 1:10

. ...și spre adunarea apelor a strigat: Mări! Această "adunare laolaltă" **MiQeWeH** este centrată pe litera-cuvânt **Qof** ortografiată *Qof-Wav* în centrul "substanței" **MaH**. Șirul nostru de pătrundere **Qof** este cel care exprimă o tensiune spre un scop. Noțiunea este întărită în versetul precedent de unicitatea locului acestei adunări: "locația UNICĂ" **MaQOM 'aHaD**: **Qof** în centrul lui **MaM** "substanța colectivă originală". Strigătul este "Mări!". **YaMiYM** ימים *Yod-Mem-Yod-Mem*. Acest cuvânt este pluralul lui "mare" **YaM** care, la singular, redă ideea de îngrămădire, de adunare, de grupare a unei substanțe manifestate. Sub acest aspect, el constituie pluralul substantivelor ebraice (ca în **'eLoH-YM**). Dacă litera **Wav** este inserată în mijlocul său, semnul adăugat de verticalizare, de creștere, schimbă sensul cuvântului pentru a descrie aglomerarea de lumină care permite viziunea, adunarea elementelor vizibile, pentru a deveni **YOM**: "ziua".

Substanța primordială

Apele **MaYiM** sunt împreună, ca și cum ar fi coagulate, prin pătrunderea lui **Qof**. Aceste **MaYiM**, o formă dublă de plural a lui **MiY** (există două ape) sunt imaginea manifestării **Yod** a substanței colective **Mem**, originea tuturor lucrurilor. "Apa" a dat, în toate limbile, cuvintele care indică substanța "ce":

În engleză, "water" se referă la "what = ce";
În germană, Wasser se referă la "was = ce";
În latină, **aqua** se raportează la ***quis***, ***quae***, ***quod*** (cine? ce?);
În chineză, **choui** (apă) se referă la ***choui***[41].
(cine?);

Choui: apa

În ebraică, **MaH** sau **MiY** (apă) se referă la **MaH** și **MiY** (ce, cine).

Acest "ce" arată substanța primordială, iar "apa" de aici nu este decât manifestarea acestei substanțe din care se extrage realitatea tangibilă, grea. Prima creație a lui 'Elohim este "**Sha-MaYiM**": "ceruri", care se scrie prin contopirea lui **'eSh** "foc" și **MaYiM** "ape". O căsătorie improbabilă, cu siguranță, dar care se află la baza spiritualității și a căilor de inițiere în toate civilizațiile. Această căsătorie (reamintim: un plural dublu transcris prin "două" ceruri) este

---

40 Această propoziție este tradusă de obicei prin "...ca omul de pe pământ să nu mai asuprească"; totuși, omul de pe pământ este complement, nu subiect.

41 Ideograma este diferită, dar pronunția este similară.

consacrarea dorinței spirituale orientate spre dorință (focul") care animă substanța primordială (apele"). Grecii vor folosi și ei această noțiune de substanță primordială, dar îi vor minimaliza aspectul mistic, asociind-o cu *apa* (Thales din Millet, 625 î.Hr.), cu *aerul* (Anaximandru spre 585 î.Hr.), cu *focul* (Heraclites din Efes, spre 550 î.Hr.) și cu *pământul* (Xenofan din Colophon, secolele IV-V î.Hr.); acesta din urmă fuzionând pământul și apa umezind pământul în două substanțe primordiale și nu una singură. Empedocle din Agrigento (secolul al V-lea î.Hr.) pledează pentru un "pluri-substanțialism": existența a patru constituenți primordiali de importanță egală: focul, apa, aerul și pământul[42].

Ruptura orizontului: Ziua a patra

Dacă ziua a treia a fost ocupată cu structurarea spațiului prin adunarea apelor într-un loc unic și prin apariția pământului uscat, ziua a patra se ocupă de structura temporală a lumii. Timpul este dificil de definit; dicționarele fac adesea referire la noțiunea de durată, dar această noțiune fiind direct corelată cu măsura timpului, nu permite o definiție independentă (a defini timpul fără a face referire la timp). Din punct de vedere fizic, timpul este "o mărime măsurabilă care separă două evenimente". Este tocmai noțiunea care este introdusă la această a patra zi în Geneză:

Gen. 1:14-19

Și 'Elohim a zis: "Să se producă o ruptură în orizontul cerurilor pentru a face separația dintre zi și noapte; și acestea să fie semne pentru pașii temporali și pentru manifestarea fenomenelor [zilelor] universale; și [vor fi] două[43]; și să fie lumină în orizontul cerurilor pentru a ilumina pământul uscat"; și așa a fost, într-adevăr.

"Și vor fi repere luminoase la orizont, care vor străluci deasupra pământului uscat"; și așa a fost, într-adevăr.

Și 'Elohim a făcut din ruptură dualitatea reperelor mari de lumină: reperul mare pentru a reprezenta simbolic ziua [manifestarea fenomenelor universale] și reperul mic de lumină pentru a reprezenta simbolic noaptea [manifestarea negației], și stelele [forța fecundantă a universului];

Și 'Elohim le-a dat la orizont pentru a ilumina deasupra uscatului;

Și pentru a avea putere asupra manifestării fenomenelor universale [ziua] și asupra manifestării negației [noaptea], și pentru a face separația între lumină și întuneric. Și 'Elohim vede, pentru că a împlinit. Și a fost o seară și a fost o dimineață; ziua a patra.

Două luminițe pentru o ruptură

Versiunea King James traduce greșit prima propoziție prin "*Și Dumnezeu a spus. Să fie lumini [la plural] în firmamentul cerului pentru a despărți ziua de noapte*"; substantivul folosit în **YeHi Me'oRoT יהי מארת** "*să fie o ruptură*" provine din verbul **Ma'oR מאר** "*a sparge*". Cuvântul **Me'oRoT** nu este înrudit cu **'OuR** "*lumina*" cu o formă de plural feminin **'oT**[44], așa cum traduc King James și celelalte biblii, iar verbul "să fie" **YeHi** este la singular, nu la plural. Această ruptură are loc "în orizont" **BiRQiY'a** (litera proximală **Beit** înseamnă "în", iar această ruptură **Me'oRoT** în orizont **RaQiY'a** se joacă cu modul în care sunt construite cuvintele însele:

Ruptură: **Me'oRoT** în identificarea "luminii" **'OuR** în centrul cuvântului **MOT** "moarte": cu alte cuvinte, lumina rupe moartea;

Ruptură: **RaQiY'a** în identificarea firului-șir **Qof** care plonjează spre centrul lui **Ra'** cel neîndeplinit.

---

42 *Spectroscopie atomique: instrumentation et structures atomiques,* Emile Biemont, 2006, p.20.

43 Cuvântul **ShaNiYM** este tradus de obicei prin "ani", însă construcția versetului nu favorizează acest sens. **ShaNiYM** este pluralul lui "doi": cei doi. De asemenea, dacă acest cuvânt ar trebui tradus prin "ani", acești ani sunt perioade ontologice de mutații interioare, nicidecum perioade de 365 de zile solare.

44 Forma de plural feminin ar fi mai degrabă -**OT**, cu o literă **Wav** (transcrisă aici ca "**O**"), care este absentă din text. În plus, litera **Mem** proximală nu este luată în considerare în traducerea acestui verb ca "lumini"...

Cele două cuvinte scrise unul lângă altul redau noțiunea că această ruptură a luminii duce la pătrunderea în inacoperit. Iar dacă această ruptură duce la scindarea timpului, ea este, prin construcție, și baza gramaticii pe care se sprijină orice gândire. Într-adevăr, gramatica este structura gândirii în timp, cu distincția dintre ceea ce este împlinit (trecutul) și ceea ce nu este împlinit (viitorul: ceea ce rămâne de împlinit). Această ruptură în conștiință (orizontul spiritual **RaQiY'a**) este cea care induce "semnele pașilor temporali și ale manifestărilor fenomenelor universale".

Reprezentarea simbolică

Spargerea orizontului (spiritual) induce o structurare a lumii între doi poli: ziua și noaptea. Această zi și această noapte sunt simbolurile a două forțe structurante: cuvântul **MeMeSheLeT ממשלת** pe care eu îl traduc prin "a reprezenta simbolic" poate însemna "a prezida", ca din verbul **MeShOL** "a fi președinte, judecător sau prinț". Cu toate acestea, acest verb înseamnă mult mai des "a fi modelul, reprezentantul, simbolul a ceva" sau "a vorbi cu alegorii, în parabole". Cuvântul **MaMaSh** înseamnă "esența, substanța esențială, realitatea fundamentală". Când "luminătorul mare" reprezintă simbolic "ziua", iar "luminătorul mic" reprezintă simbolic "noaptea", trebuie să aprofundez această opoziție, care transcende alternanța fizică a luminii zilei și a întunericului nopții. 'Elohim face ca cele două luminătoare "mari" să fie **GaDoLiYM** ("mare" la plural), cuvânt tradus prin "mare" în versiunea NKJ care folosește "mai mare" și "mai mic" pentru a califica cele două luminătoare, dar comparativele nu se regăsesc în text: textul ebraic folosește din nou **GaDoL** pentru a califica marele și "**QaToN**" pentru a-l califica pe mic. Desigur, acestea se referă la Soare și la Lună; totuși, acești doi termeni (respectiv **SheMeSh** și **YaRea<u>H</u>**) nu sunt menționați. Luna vine cu Iosif, reprezentând deschiderea unui ciclu lunar de creștere (Gen 37:5), iar soarele vine cu Avraam (Gen 15:12).

Cuvântul **GaDoL גדל** "mare" care se aplică Soarelui este construit pe litera centrală **Dalet**: creșterea prin divizare, prin separare. Acest **Dalet** separă **Gimel** "călăuză în uscat" de **Lamed** "călăuză în umed". Această diviziune este semnul Soarelui: elaborarea prin curbura structurii, NUMELE **SheM**. În context creștin, Maria (Mi**R**YaM) din **Ma-GDaLe-Na** reprezintă mișcarea proprie (litera **Resh**) a **MaYiM** (Apele) "din" (prepoziția **MiN** prezentă ca **M-N**) încadrând marea forță solară "**GaDoL**": marile maree de echinocțiu, la Timpul de Est[45].

Cuvântul **Qa<u>T</u>oN קטן** "mic" care se aplică la Lună este construit ca și cordonul **Qof ק** care duce la "vază" **<u>T</u>YN טן** ; rădăcina **Tet-Nun** preia sensul de "coș, vază" împreună cu sensul de "a umezi, a uda": cu Luna "mică", intrăm în lumea feminină a umezelii. Acest "coș umed" este coșul umed făcut din burta unei femei.

Ziua

Am menționat că cuvântul "zi" **YOM יום** este făcut din semnul manifestării, **י Yod**, legat de semnul acțiunii exterioare folosit ca semn colectiv **Mem** final **ם**. Această rădăcină este cea a ideii de manifestare universală și dezvoltă orice idee de grămadă, de movilă. Fără un Wav central cuvântul este **YaM ים** : manifestare universală a substanței primare (Apele): marea. Cu un **Wav** central, el însuși formând cu **Yod** rădăcina **Yod-Wav יו** : manifestarea luminoasă, orice lucru inteligibil, devine "manifestarea universală a luminii ca reprezentare inteligibilă": ziua. Acest sens particular îl regăsim în expresii precum "a aduce la lumină", adică a face inteligibil, comprehensibil, ceva ce era ascuns sau confuz.

Noaptea

"Noaptea" **LaYiLaH לילה** este formată din rădăcinile **La'**, **LY** și **LL** amestecate împreună.

---

45 Din cauza precesiei echinocțiilor, data echinocțiului variază în timp atunci când se folosește calendarul iulian. Se poate socoti, ca o primă aproximație, o decalare de o săptămână la o mie de ani: în anul 1000 î.Hr. echinocțiul de primăvară era la 30 martie, la 7 aprilie în -2000, la 14 aprilie în -3000, la 22 aprilie în -4000. În urmă cu 2000 de ani, echinocțiul de toamnă era un 9 octombrie. Calendarul gregorian limitează această variație la 3-4 zile în jurul unei date fixe (21 iunie pentru solstițiul de vară, de exemplu).

Rădăcina **La'** (Lamed-'Aleph) este simbolul liniei prelungite până la infinit: mișcarea fără termen, o acțiune căreia nimic nu-i limitează durata. De aici evoluează ideile de ființă și de nimic sau de neant pe care această rădăcină le dezvoltă în majoritatea cuvintelor în care apare. Extinderea la infinit induce o proiecție fără termen care se exprimă în sens abstract prin negație: nu, nici, nimic, neant. Rădăcina **LY** exprimă ideea de legătură, de legare și de înnodare a obiectelor între ele: este legătura universală; aceste două litere **Lamed** și **Yod** exprimând direcția și, respectiv, manifestarea. Rădăcina **LL** reprezintă mișcarea expansivă care se repliază pe ea însăși și dă ideea unei mișcări circulare: a se mișca în cerc, a se întoarce, a învălui lucrurile. Cuvântul **LaYiLaH** "noapte" reprezintă ceea ce învăluie lucrurile într-o distanță infinită, ceea ce le leagă și le unifică într-o infinită depărtare. Germana folosește aceleași simboluri cu *Nacht*, *nicht*, *knotten*; iar franceza cu *nuit*, *non*, *ne*, *noeud*.

LaYiLaH ne duce în picaj spre întunericul insondabil, infinit, în direcția (litera **Lamed**) lui Yod-germenul lui YHVH-Adonai din centrul cuvântului. Voi vorbi mai târziu despre Demetra care se scufundă spre întunericul Pământului pentru a o lua pe fiica sa Persefona, iar apoi când vom discuta despre clovn și nebun.

Stelele

Ebraica folosește cuvântul **KOKaB** provenind din fuziunea a două rădăcini: **KO כו** și **'OuB אוב** exprimă orice forță de asimilare, de comprimare, de reținere, ea însăși derivată direct din litera-energie **Kaf כ** despre care am spus că reprezintă capacitatea de a "apuca dimensiunea de". **Kaf** este imaginea hieroglifică a palmei mâinii, pe jumătate deschisă, ca un recipient gata să primească. Rădăcina **'OuB** este o extensie a rădăcinii **'aB**: principiul paternal, fecundant, forța generativă, exprimând într-un sens extins misterul universal, matricea universului, **Oul** lui Orfeu, lumea, **Vasul** lui Isis; și într-un sens mai sărăcăcios: pântecul, o cavitate, un vas, o piele de capră. Reunirea celor două rădăcini exprimă capacitatea de a sesiza dimensiunea fecundantă a misterului universal, adică "forța virtuală și fecundantă a universului". Am discutat despre praf și cenușă ca fiind aspectul volatil al materiei în multiplicitatea ei. Stelele sunt diseminarea volatilă a luminii care se condensează, se coagulează în cele două "mari" corpuri luminoase ale Soarelui și Lunii.

Timpul

"Timpul" se scrie **'eD** ('Ayin-Dalet sau mai des **'eT** ('Ayin-Tav) **עת** în ebraică: cele două litere dentare sunt interschimbabile, așa cum se întâmplă adesea în evoluția limbilor. Substantivul **'aD עד** dublat în **'aD-'aD** înseamnă "întotdeauna". Timpul este reuniunea a două litere-energie care reprezintă, pentru **Ayin ע**, sensul de materialitate pură și de temporalitate pură, "rădăcina" realității; și mai înseamnă și "ochiul" ca "sursă" (același cuvânt **'aYiN** complet ortografiat). Tocmai această sursă este sursa cunoașterii: astfel, "al treilea ochi" care completează cei doi ochi biologici ai noștri. Dacă cea de-a doua consoană este **Dalet ד** (creșterea prin divizare, individualizarea), timpul corespunzător este cel al lucrurilor trecătoare și efemere de scurtă durată, al lucrurilor delimitate, al revenirilor periodice. Este rădăcina cuvântului **'eDeN** (cel din grădină). Definiția modernă a timpului ca fiind "o mărime măsurabilă care separă două evenimente distincte" este perfect în acord cu acest sens. Noțiunea de diviziune este o noțiune pe deplin constitutivă a noțiunii de timp.

Dacă cea de-a doua consoană este **Tav**[46] **ת**, timpul corespunzător este "produsul sensului material" care se lasă simțit, care se simte sau se face simțit, care se folosește, care cântărește. Acest timp este semnul materialității grele și simțite, forma viziunii pe care am putea-o califica drept "semnificativă". Acest timp care se simte, cel al buretelui lui Proust[47], este un corolar al conștiinței umane: cele două sunt intim legate. Fără conștiință, nu există un timp **'eT עת**, dar ar putea exista un

---

46 **Tav** este litera "formei", a "semnului"; este semnul hieroglific al simpatiei (a merge cu) și al reciprocității: ceea ce se aseamănă se adună pentru a defini un ansamblu. La nivel arhetipal, este "forma formelor" care unifică totul prin simpatie reciprocă. Atunci când **Tav** este împuternicit de **'Aleph,** el redă noțiunea de "esență" a ceva.

47 Din romanul lui Proust *În căutarea timpului pierdut*, naratorul mănâncă o prăjitură Madeleine și își amintește o întâmplare din copilărie în care mânca prăjituri; textul îl face pe cititor să realizeze cât de subiectivă este noțiunea de timp.

timp fizic **'eD עד**.

Atunci când cele două aspecte ale timpului **'eD** și **'eT** sunt fuzionate, obțin **Da'aT דעת** "cunoașterea" care transcende aspectele fizice și spirituale după ce le-a distins - și care reprezintă obiectivul final al poveștii noastre.

Time : *'eT* *'Ayin-Tav*	עת	עד	**Time** : *'eD* *'Ayin-Dalet*
"now" *'aTaH 'Ayin Tav Hé*	עתה	עדה	pass time : *'eDeH* *'Ayin-Dalet-He*
"in now" *Be-'aTaH* Fright, intense fear	בעתה	בעד	separation : Be *'eD Beit-'Ayin-Dalet*

Figura 17: Timpul ca 'Ayin-Tav sau 'Ayin-Dalet

Fructificarea

Ca substantiv **'aTaH עתה** *'Ayin-Tav-He*, timpul este transcris ca "acum". Când cineva este închis și încadrat de "acum" **Be-** (litera **Beit** "în") + **'aTaH** "acum", cuvântul devine **Be'aTaH** frica, consternarea, groaza. În ebraică, a te simți în interiorul lui "acum", în timpul prezent, este o nulitate spirituală, este consternare. Când cineva se află în "acum", nu există nici înainte, nici după, nici memorie, nici dinamică. Nu se întâmplă nimic. Nu se poate prevedea nicio fructificare.

Rădăcina **PR פר** dezvoltă toate ideile de deschideri roditoare, de producție (verbul **PaRaH** este "a da roade", de asemenea vaca care alăptează). Regăsim această literă de deschidere **P** în latinescul *pomum* "măr", care desemnează fructul generic (*Phruit* [48]), și care în engleză a fost înlocuit cu cealaltă labială **B** (în loc de **P**) ca **B-R** în cuvântul *berry*. Când rădăcina **P-R** este încadrată de "timp" **'eT**, avem **'oPhaReT** "plumb" (metalul), care reprezintă în alchimie temporalitatea pură ce trebuie să fie transmutată în aur (având sensul de eternitate). Această transformare este o eliberare, o deschidere, redată prin litera **P**. Vom vedea mai târziu că *'Adam* devine om-praf, Adam-**'aPhaR**, ortografiat în același mod.

Din punct de vedere simbolic, acest praf este echivalentul în **Ha'adamaH**, al stelelor din **ShaMaYiM** (ceruri). Praful volatil și alimentat este imaginea potențialităților tuturor energiilor care sunt împrăștiate în univers (stelele) sau în **Ha'adamaH** pentru *'Adam*, pe care acesta le va stăpâni cu răbdare în căutarea Numelui său - astfel este sensul acestui verset "*a avea putere asupra*" zilei și "*a avea putere asupra*" nopții.

Această reflecție ne face să spunem că destinul lui 'Adam este tocmai acela de a mânca fructul **PeRiY**, adică de a-și integra energiile productive pentru a le stăpâni și de a-și continua progresul de emancipare intelectuală. "Fructul" **PeRiY פרי** se ortografiază "taurul meu": pronumele posesiv "meu" ca **Yod י** și **PaR פר** (Pe-Resh) ca substantiv "taur": simbolul energiei cosmice fecundante cu deschiderea roditoare a întregii Creații, alături de simbolul lunar major al civilizațiilor sumeriană, egipteană și greacă. Reunirea celor două noțiuni energetice ale deschiderii fecunde și ale materialității este redată în simbolul *păsării* **'oPh** ('Ayin-Pe), despre care voi vorbi mai târziu. Să adăugăm că primul "fruct" al ființei umane rămâne "copilul", **PueR** în latină, care derivă în "pueril" pentru copilăresc, din rădăcina sanscrită **°pu** "a produce, a naște, a rodi".

Etapele sunt gata

La sfârșitul acestei a patra zile, scena etapelor este gata. Cele patru zile formează structura

48 În greacă, fructul este *Phruta* cu **Phi-Ro**, *Früchte* în germană, *fruit* în franceză.

pătratului în care se va juca marea piesă de teatru a Principiului vieții prin existența fizică în temporalitate, iar apoi prin "curba" spirituală scenarizată în această temporalitate, ca evoluție umană. Pornind de la unitatea cosmică primordială, diverse sciziuni vor induce cerul, uscatul, mările, întunericul, structura spațiului cu un orizont dinamic, mişcat el însuși de dinamica timpului reprezentată de Soare și Lună, de stele, formând împreună lumina lumii.

Numărul 4 și numerele care derivă din el (patruzeci, patru sute...) reprezintă forța structurii în toate mitologiile lumii. El limitează pătratul celor patru direcții din spațiu care îl înconjoară pe om: nord, sud, est și vest; el limitează cele patru dimensiuni ale ciclului zilei: seara, noaptea, dimineața și ziua. La al doilea capitol al Genezei, 'Edenul va fi inundat și structurat de patru râuri, din care Omul va trebui să urce pe jos pe pârâuri. Figura de cvadrilaterală este atunci un model structurat simbolic al cosmosului. Conform principiului conform căruia "tot ceea ce este jos este imaginea a tot ceea ce este sus", pe care Părinții Bisericii îl vor folosi foarte mult, construcțiile pătrate sunt modele-simbol ale ordinii, atât celeste cât și terestre. Templul (în greacă: *temenos*) este format pe radicalul **tem**, ceea ce înseamnă: "a tăia, a limita, a rezerva o partaja"; ceea ce este echivalentul rădăcinii **DN** în ebraică, ca în **DeN**: "a despărți, a judeca". Templul este o incintă pătrată care limitează un sanctuar; el leagă "ceea ce este sus" de "ceea ce este jos", între macrocosmos și microcosmos. Astfel, vedem harta pătrată a orașelor, a taberelor militare, a palatelor, a sanctuarelor, a castelelor cu turnuri etc. În afară de funcția sa de orientare, cifra patru reprezintă ceea ce este închis și limitat, ceea ce înconjoară, ceea ce încadrează, ceea ce structurează.

Așa aș înțelege "cei patruzeci de ani în deșert" prin care trece poporul evreu când iese din Egipt (Egipt este **MiTsRaYiM** în ebraică, "țara calvarului", unde identific "foarfeca" **TsoR** în mijloc, tăind **MaYiM** apele), așa aș înțelege și "cele patruzeci de zile în deșert" ale lui Iisus. Numărul 4 este o poartă într-un moment în care are loc o mutație interioară profundă și apare o nouă stare de conștiință, sprijinindu-se pe o structură puternică și solidă. În ebraică, litera care poartă valoarea 4 este **Dalet ד**, care înseamnă "ușă, prag". Numele lui **David דוד** (Dalet-Wav-Dalet) reprezintă verticalizarea omului prin structurile care îl încadrează și îl susțin.

Primele patru zile ale Genezei se încheie cu introducerea semnelor luminoase care guvernează timpul: "marele" **GaDoL** și "micul" **QaToN** - cele două fiind calificate de "mare, uriaș, măreț": **GaDoL**, *Gimel-Dalet-Lamed*.

Figura 18 reprezintă configurația acestor două mari semne luminoase, marele și micul, care structurează motorul pulsatil al matricei. "Ușa", pragul central **Dalet** separă lumea uscată ghidată de **Gimel** (*Gamal* înseamnă "cămilă" în ebraică și în arabă) de lumea umedă ghidată de **Lamed**.

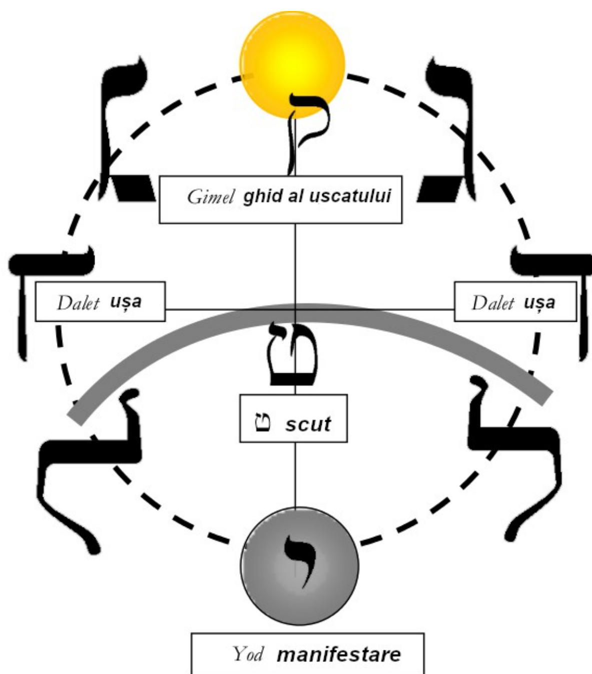

Figura 18: Cele două mari semne ale timpului: ***GaDoL***

Aceste două semne **GaDoL** formează lumea în general, cu toate potențialitățile și toate finalitățile sale. Pe grafic, luminătorul "mic" se află sub scutul **Tet**, accesibil prin canalul **Qof**, ca un canal-călăuză pentru ceea ce este ingerat sau primit de sus. **Yod**-ul central reprezintă energia de manifestare a ansamblului care începe să respire în respirația **He**. Ghidul din **Lamed**-ul umed, atunci când este energizat de **Yod**, formează "noaptea" **HaLaYiLaH**.

Timpul este apoi structurat între două mari ansambluri. Proprietatea celui mare este de a fi învăluitor (**GaDoL**), în timp ce micul **QaToN** (*Qof-Tet-Nun*) este așezat pe umed, pe apos (semnificația rădăcinii *Tet-Nun*). Acest sistem dual se înregistrează în tensiunea dintre Soare și Lună, iar această dualitate acoperă dualitatea zi-noapte care formează principiul călăuzitor al timpului.

Se pare că această dualitate este cea mai puternică pe care omul o poate experimenta vreodată. De ce? Pentru că ființa umană este singura creatură care integrează mai multe calități care se referă la o natură lunară:

- Sexualitatea sa este deconectată de anotimpuri, spre deosebire de marea majoritate a animalelor de pe Pământ, care își depun ouăle sau își nasc puii primăvara. Copiii oamenilor se nasc în orice moment al anului, iar ciclurile de reproducere umană nu urmează ciclul solar al animalelor;
- femeia este ciclică pe un ciclu lunar - cel puțin ca o primă aproximație, dar care este decisiv atunci când Omul încearcă să-și integreze ființa în concertul forțelor cosmice active pe Pământ.

În timp ce natura în general pare să urmeze un ciclu solar, ființa umană pare a fi deconectată de acest ciclu.

Singura manifestare naturală care urmează un ciclu lunar pe Pământ este făcută de mareele marine - și, de asemenea, de femeia care este considerată a deveni soție și apoi mamă. Imensitatea marină "bate" ca o inimă umană în timpul unui ciclu lunar. Este apoi firesc să ne gândim că imensitatea marină adăpostește principiul feminin al vieții, de unde, prin respirația divină, vor ieși toate elementele vii de pe Pământ. Această legătură justifică probabil numele de "Maria" **MiRYaM** pentru sora lui Moise, mama și soția lui Iisus: litera **Resh**, "principiul", în centrul cuvântului **MaYiM**: "Apele". Fecioarele Negre (statuile Madonei Negre) urmează aceeași idee ca reprezentând forțele telurice subterane din care ies sursele cunoașterii.

Ființa umană, de natură lunară prin femeie și prin sexualitatea sa deconectată de anotimpuri, mănâncă plante și animale care urmează toate ciclurile solare. El este chiar singurul, într-un mediu mioritic, care pescuiește, în afară de câteva păsări care ar deveni simbolul legăturii cu sferele "umede" și superioare[49]. Acest lucru conduce la o interdependență între ciclul solar și ritmul lunar, ca un principiu solar și energizant "Tată" care permite creșterea unui principiu lunar "Fiu". Creșterea spirituală urmează același traseu, cu cele trei etape ale acestui traseu care sunt: stadiul umed, cel aerian și cel terestru. Și așa cum fătul înoată în apele matricei feminine, Omul trebuie să se scufunde în propriile sale Ape de jos pentru a-și începe călătoria.

Semnele Soarelui și ale Lunii vor structura creșterea **RaQiY'a**, orizontul spiritual al omului în căutarea sa. **Resh**-ul "capul" (litera pentru "principiu") este solar, deoarece un principiu este adevărat indiferent de condițiile locale "etnice" care se întâmplă să fie. La fel sunt și regulile naturale, ghidate de ciclul imuabil al anotimpurilor. Natura este ontologică prin definiție. Aceasta înseamnă că face trimitere la "mișcarea proprie", la realitatea esențială a lumii, la ordinea lucrurilor și la formele de viață pe care le guvernează. Producțiile de fructe, producțiile de cereale, producțiile de miei, iezi, viței, pui, toate urmează un ciclu solar: ele se înscriu într-un principiu solar care este ontologic, natural și imagine a eternității.

Ființa umană este deconectată de acest ciclu, iar marea sa întrebare este: de ce?

---

49 Se poate observa că, în nordul emisferei boreale, **ursul** este unul dintre animalele rare de pescuit. Ursul este "arctic", el materializează noaptea de iarnă și axa cosmică de rotație a acesteia și reprezintă o divinitate recunoscută de mai bine de o sută de mii de ani. El este, de asemenea, venerat de către **Ainus** (în Japonia). El este personificat de regele Arthur, el însuși axa cosmosului, în jurul căruia se învârte curtea celor 12 cavaleri ca zodie.

Este prea devreme pentru a răspunde la această întrebare.

Astrologii și magicienii din antichitate au căutat să stabilească funcția numerică ce explică ordinea cosmică dintre Pământ și Lună - sau Ceruri. Această funcție este descrisă ca fiind "pătratul cercului", care reprezintă măsurarea diametrului Lunii adus la diametrul Pământului (figura XXX). Această măsură se întâmplă să fie în egală măsură raportul geometric care există între două arcuri ale unui curcubeu dublu; semnul alianței dintre 'Adam și 'Elohim prin Noe (Gen 9:9), iar mai târziu al alianței dintre 'Adam și YHVH-Adonai prin Avraam (Gen 17:1) și prin Moise (Ex 34).

Figura 19: Cuadratura cercului
*Circumferința cercului mare care trece prin Lună și măsoară 7 este egală cu 7*2Pi rad = 44 și este, de asemenea, egală cu perimetrul pătratului care măsoară 11 pe fiecare latură: 11x4 = 44. Proporția Lunii este 3 în raport cu Pământul.*

Circumferința cercului cu raza 7 care trece prin lună (44) și care are el însuși un diametru de 3 este egală cu perimetrul pătratului care conține Pământul și care are latura de 11. Reunirea pătratului Pământului și a cercului Lunii se materializează în "Cortul întâlnirii", sau "Cortul": **'oHeL MO'eD אהל מועד**, sau "Cortul anotimpului", unde se recunoaște rădăcina **'eD** ('Ayin-Dalet): "timpul". Cortul Tabernacolului este Cortul Timpului al întâlnirii dintre Pământ și Lună - sau dintre Pământ și cosmos, pentru a pune este într-un context mai global. Din acest cort, YHVH-Adonai se va adresa lui Moise și îi va da Legea.

Raportul 11:3 între aceste două diametre este "raportul just" care leagă Pământul de Ceruri. Raportul 3:7:11, care leagă Pământul de Lună, leagă, de asemenea, Omul de Lună, așa cum a fost

interpretat de Leonardo da Vinci.

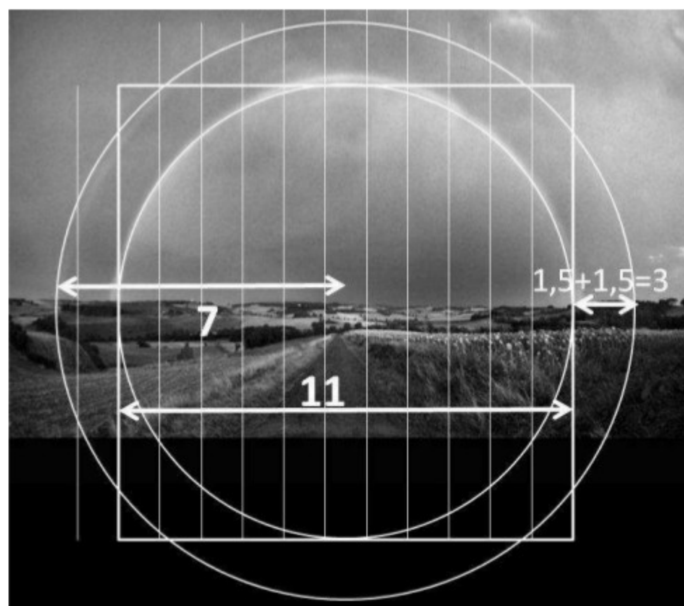

Figura 20: Cuadratura cercului cu curcubeul dublu

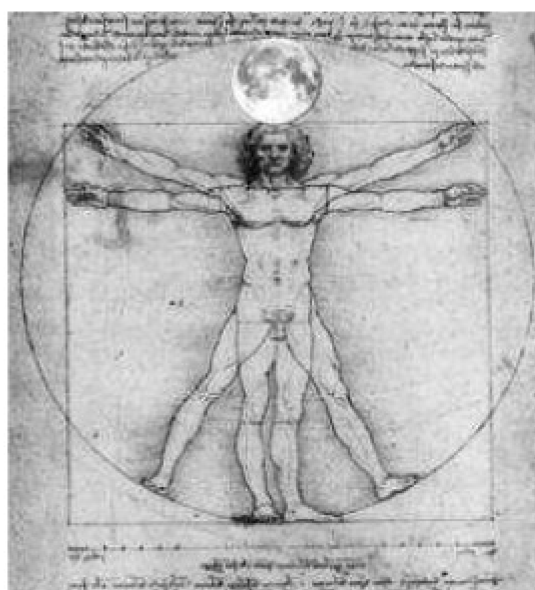

Figura 21: Omul vitruvian, Leonardo da Vinci, cu pătratul cercului.

Acest raport just devine 3*11=33 în Geneza 46:15, de exemplu, unde "*producția de la **Le'aH*** [**Le'aH** înseamnă a obosi, a folosi cu timpul] *pe care i-a născut-o lui Iacov* (în țara lui) **PaDaN-'aRaM**; *fiica sa **DiYNaH*** [**DYN** = dreptate], *toate fetele fiilor și fiicelor sale: treizeci și trei*". Acest număr "drept" este cel al asocierii masculinului uscat terestru cu femininul lunar umed: **Gimel** care valorează 3 cu **Lamed** care valorează 30. Miturile scandinave sunt pline de astfel de referiri la 33 de "războinici", adică "oameni care merg pe jos" sau pietoni care își continuă drumul.

Deocamdată, structura lumii este stabilită - dar această lume este încă o "formă goală" (*Tohu Wa Bohu*): este o scenă fără actori, evoluând în vibrația care separă timpul de eternitate, Soarele de Lună, marele de mic, Pământul de Ceruri. Să reținem din acest capitol că această lume este structurată în jurul celor două mari luminițe reunite de **GaDoL** (mare, imens): **Gimel** "călăuză în uscat", cu valoarea 3, și **Lamed** "călăuză în umed", cu valoarea 30, separate de "ușa" **Dalet** cu valoarea 4. Această ușă-prag este trecută în direcția **QaṮoN** "mic", care în creștinism va fi o chemare la smerenie, pentru a deveni un "*sooterkin/sufletel*", cel mic suficient de mic pentru a trece

prin gaura literei **Qof** ק [50].

Pot să mă joc și cu litera **Tet** ט: "scutul" din centrul "micului" **Qa<u>T</u>oN**, lăsând accesul la rădăcina **QN** de la baza lui Cain (**QaYiN**), al cărui nume este legat de "făurirea unei arme", armă care îl va ucide pe fratele-avatar Abel, cel fără consistență, cel mut, fantoma de care trebuie scăpat pentru a merge mai departe și a înainta pe calea cunoașterii (despre Cain intru mult mai adânc mai târziu). **Qa<u>T</u>oN** poate fi citit și ca **Qof**, conductul care duce la **<u>T</u>N** "a umezi, a uda, a pune într-un vas" (vasul este **TYN**, și este imaginea Graalului ca "vas care gătește peștele").

Vom vedea în capitolul următor că primul pas al ciclului de creștere este pătrunderea în umezeală.

Dar actorii lipsesc de pe această scenă: despre acest lucru vorbește capitolul următor în ultimele două zile ale Creației.

---

50 Acum înțelegem de ce cămila (litera *Giwel*) poate trece prin gaura literei *Qof* ק.

CAPITOLUL 4: VIEȚUITORII DIN ZIUA A CINCEA

În care cititorul se confruntă cu pești, apoi cu păsări înaripate care reprezintă energiile viului, pe care ființa umană 'Adam va trebui să le identifice mai întâi, apoi să le stăpânească pentru a deveni "înflăcărat" - înțărcându-se pe drumul său spre împlinirea spirituală.

Am arătat în capitolul precedent formarea scenei mondiale în care "Adam se va putea dezvolta: "crearea Sinelui". Principala forță care structurează această lume spirituală umană are legătură cu timpul, cu "semnele" solare și lunare și cu lumina stelelor care sunt asociate cu uscatul și umezeala, cu lumina și întunericul și, prin extensie, cu masculinul și femininul. Dar, înainte de a vorbi despre masculin și feminin, să observăm că noțiunea de "viu" nu a apărut încă. Acest capitol se ocupă de apariția celor vii în ziua a cincea, care precede imediat apariția lui 'Adam în ziua a șasea.

Cuvântul ebraic "viață" din Geneza (**<u>Ha</u>Y**, *<u>H</u>eit-Yod*) are prea puțin de-a face cu ceea ce noi astăzi considerăm a fi procesul biologic al vieții fiziologice - cu excepția faptului că rămâne o "apariție". Nu ne aflăm acolo pe un teren darwinist, ci la un nivel mai profund al naturii vieții în sensul său spiritual: capacitatea de a evolua, de a crește, prin asimilarea[51] energiilor universale și a forțelor cosmice care modelează lumea. Pentru a fi mai clar, textul ebraic va adăuga substantivul calificativ "**NePheSh**" la cuvântul viață. **NePheSh** a fost tradus prin "*suflet*" - dar în realitate are legătură cu "respirația" în sens spiritual, așa cum ne putem referi la "respirația oceanului" atunci când ne gândim la mareele marine și la briza oceanului - și la procesele noastre imaginative, de gândire, de iubire și de speranță în general în căutarea armoniei în lumea noastră. Așadar, "viața se referă la organisme care respiră, agățate de structuri care vor exista acolo unde pot exista, aici, pe această planetă dominată de frig și dependentă de mediul înconjurător[52], constând în oceanele vaste care respiră, atmosfera care respiră și demografia tuturor formelor de animale bazate pe uscat - deci viitoarele referiri la pești și păsări și animale pentru a umple "Apa" acestei lumi cu aceste energii cu scopul de a le asimila și de a crește. Aceste "viețuitoare" vor lua forme diferite pe fiecare suprafață, planetă, lume în care vor apărea ca manifestări ale acestui principiu - iar acest lucru este de pus în legătură cu viitoarea Eva care va fi numită "*Mama tuturor viețuitoarelor*" sau, și mai bine: "Mama tuturor celor vii".

Să observăm, de asemenea, că ziua a cincea, care arată apariția peștilor, este completarea celei de-a doua zile în care apăruseră mările. Păsările (sau păsările) formează completarea celei de-a patra zile cu ruperea orizontului Cerurilor (**ShaMaYiM**). A șasea zi cu 'Adam, care are mandatul "de a crește [energiile vii], de a înmulți [aceste energii] și de a umple [lumea sa interioară]" în uscatul uscat. Să "domine" peștii și păsările (ceea ce înseamnă să stăpânească aceste energii ale *Apelor de Jos* și ale *Apelor de Sus*) este completarea primei zile în care au fost create uscatul și Cerurile.

Popularea mărilor și a cerurilor: Ziua a cincea

<u>Gen 1:20-23: (traducerea mea aici)</u>

> *Și 'Elohim a spus: "Să abunde apele: să abunde suflarea vie; și păsările să zboare deasupra uscatului; deasupra fețelor orizontului cerurilor!"*
>
> *Și 'Elohim a creat toți peștii mari și orice suflare vie, târâtoare, care abundă [în] Ape, după specia sa; și orice pasăre cu aripi, după specia sa. Și 'Elohim vede, așa cum [s-a] realizat.*
>
> *Și El îi binecuvântează zicând:: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți Apele în mări [de asemenea: în zile], iar păsările să se înmulțească pe uscat.*

---

51 Principiul principal al asimilării este legat de sânge, **DaM** în ebraică, care formează rădăcina de bază a cuvântului 'Adam și, de asemenea, "asemănarea" cu 'Elohim, care are proiectul neîmplinit de a-l "face pe 'Adam după asemănarea sa". Sângele reprezintă principiul asimilării, deoarece el hrănește fătul în timpul sarcinii, în loc să se piardă ca atunci când femeile nu sunt însărcinate. Capacitatea de asimilare a energiilor vii pentru a crește este aici forța motrice.

52 Peter Bolton, comunicare personală.

Și [a fost] o seară, și [a fost] o dimineață: ziua a cincea.

Ziua a cincea dezvăluie trei noțiuni:

- "*Abundența*" se referă la **MaYiM**-ul Apelor: este analog cu "frământarea" Apelor din mitul hindus discutat anterior. Cuvântul este înrudit cu verbul **SheReTs שרץ** "a abunda, a se înmulți, a mișuna, a zumzăi", construit pe rădăcina **Shin-Resh** care este conjuncția hieroglifică a mișcării relative (**Shin**) și a mișcării proprii (**Resh**), exprimând noțiunile de eliberare, de soluție, de deschidere spre litera finală **Tsade ץ** : scopul ultim, finalitatea. Termenul se regăsește de două ori: "*...apele abundă în abundență de viețuitoare*" (New King James Version), sau (Young's literal Translation): "*...apele abundă în abundența de ființe vii*". Să observăm că acest **SheReTs** "abundent" al Apelor rezonează cu **'aReTs**-ul uscatului: dacă uscatul reprezintă finalitatea **Tsade** a Principiului cauzal universal al lui 'Elohim (prima literă 'Aleph din **'aReTs**), abundența abundentă a Apelor este determinată de mișcarea relativă **Shin**. Această observație mă face să mă gândesc la o posibilă analogie cu "Marea de Lapte" hindusă, care trebuie agitată pentru a obține ceea ce este viu din ea, ca niște cocoloașe care se formează din smântâna coagulată în partea superioară a amestecului. A o agita înseamnă a o întoarce, a o prelucra, iar această noțiune de muncă, de "îndoire" a mișcării proprii a naturii într-o lume umană " îndoită " cultural este prezentă în acest text cu **SheReTs**: "frământarea" Apelor.

- Frământarea induce "**NePheSh <u>H</u>aYaH**", o expresie feminină la singular, tradusă de obicei prin "ființe vii" la plural, dar pluralul nu se regăsește în text[53]. De asemenea, **NePheSh** nu este o "creatură", ci este legată de suflul respirator (verbul NaPhaSh înseamnă "a respira"). Cuvântul este construit pe litera **Pe**, simbol al deschiderii gurii, încadrată de litera **ShiN**, complet ortografiată și reverberată (**Nun-Shin**, spre deosebire de **Shin-Nun**), așa cum s-a întâmplat cu **NaHaSh** "Șarpele". Ne putem aștepta atunci ca "gura" să fie o cheie pentru a deschide "bariera" **<u>H</u>eit** a Șarpelui. **NePheSh** poate fi citit și **Nun-PheSh**, adică evoluția transformatoare (litera **Nun**) a lui **PheSh** "abundența și mulțimea". Este clar că nu ne aflăm aici într-un mod darwinist, fiziologic și biologic. Argumentele creaționiștilor sunt un nonsens.

Substantivul **<u>H</u>aYaH** provine din verbul **<u>H</u>Y** "a trăi": este un substantiv "cel viu". **NePheSh HaYaH** este, așadar, o expresie care poartă noțiunea de suflare vie, de respirație a vieții. Această respirație tremurândă iese din **MaYiM** *Apele* și vine apoi peste uscatul uscat, iar apoi pe "fețele orizontului Cerurilor". Această progresie de la Ape spre uscat și apoi spre Ceruri este inversul Creației, care începuse cu Cerurile **ShaMaYiM**, apoi cu uscatul ("pământul" **'aReTs**, care trebuie înțeles ca un "teritoriu uscat" mai mult decât planeta Pământ), apoi cu "mările" (el însuși "teritoriu umed-pământesc"). Este direcția acestei respirații: după inspirație urmează expirația. Să observăm, de asemenea, că această a cincea zi prezintă o analogie cu litera **He ה**, care poartă valoarea 5, și pe care am asociat-o cu plămânii, cu respirația.

- A treia noțiune este cea de 3 ordine tradusă de obicei prin "crește, înmulțește-te și umple", care vine imediat după binecuvântare.

Verbul "**<u>a crește</u>**" este **PaRaH פרה** (cu un **He** final) cu sensul de a fi roditor: este aceeași rădăcină cu substantivul "fruct" **PeRiY**. De asemenea, este înrudit cu **PaRa<u>H</u> פרח** (cu <u>H</u>eit final), care înseamnă "a înmuguri, a ieși, a crește sau a face să crească" pentru o plantă, iar litera **<u>H</u>eit** transcrie aici efortul necesar în a împinge învelișul pentru a-l extinde. Rădăcina comună este **Pe-Resh** și a fost deja discutată: este energia deschiderii fructuoase și productive.

Verbul "**<u>a înmulți</u>**" este **RaBaH רבה**, bazat pe rădăcina **Resh-Beit**, care înseamnă "a spori, a se mări". **HaReBaH** înseamnă "foarte, mult"; **RiBu** este "miriade". **RaB** este cel care are abundență și care a ajuns la plenitudine, la unitate: cel mare, cel măreț, cel înțelept, rabinul. Maria Magdalena, când îl vede pe Hristos, care a deschis mormântul, îl numește **RaBBuNiY**. Îl numește pe Cristos **RaBBuNiY** pentru că atunci când intră în mormânt, Cristos-fiul s-a reunit (sau este pe cale să se reunească) cu Tatăl: ciclul este complet, dualitatea celor două mari lumini (Cristos-fiul lunar și Tatăl

53 Cu toate acestea, "Pomul vieții" din Grădina Edenului folosește forme de plural în textul ebraic: traducerea corectă ar fi "Pomul viețiilor" sau "Pomul aparițiilor vii". În aceeași manieră, Eva este "Mama tuturor formelor vii", tot o formă de plural.

solar) a fost transcendată și formează acum o unitate.

Verbul "**a umple**" este **MaLa' מלא**, bazat pe rădăcina **Mem-Lamed** care înseamnă "completitudine", ceea ce a atins cea mai mare înălțime. "Regele" este **MaLaKh**, trimisul este **MaLaKie**, femeia însărcinată este **MeL'aHa**. Vom întâlni aceeași rădăcină la începutul capitolului 2 din Geneza, când 'Elohim consideră că lucrarea sa, "finalizarea deplină" sau "împlinirea completă" **MaLe'aKaH** este în ziua a șaptea.

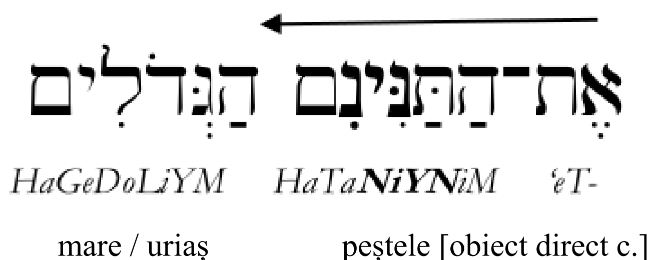
Ceea ce îngrijorează puțin în zilele noastre este faptul că expresia "a crește și a se înmulți" (de obicei se uită "a umple") se reduce, printr-un fel de comprimare idiomatică, la înmulțirea în care "a crește" derivă în "a crește în număr", în esență într-un context economic. Este vorba de aritmetică. A crește și a înmulți devine o redundanță, un pleonasm. Am subliniat că sensul "creșterii" este "a deschide [Sinele] pentru a da roade". Este o acțiune calitativă de a deveni roditor, și nu una cantitativă. "înmulțirea" poate avea un sens cantitativ, atunci când înmulțirea se referă la creșterea numărului de fructe care sunt apoi folosite pentru a "umple" Apele - sau zilele (la plural), deoarece aceste două cuvinte sunt identice în ebraică: **Ba-MaYiM**.

Roadele care se vor înmulți și vor umple Apele sau zilele sunt "peștele cel mare" din adânc și "pasărea cu aripi" din aer.

Păsările vor fi, de asemenea, vectorii creșterii până la orizontul cerurilor: Să zboare păsările deasupra uscaturilor, deasupra fețelor orizontului cerurilor!

Peștele cel mare

Am văzut că Marele-Pește al abisului este "**Nun**", un cuvânt aramaic care a rămas în arabă pentru a desemna "balena". Expresia este: "*Elohim a creat peștele cel mare*".

mare / uriaș peștele [obiect direct c.]

Cuvântul **TaNiYNiM** este un plural (redat prin litera finală **Mem** a lui **TaNiYNiM**: pluralul colectiv). Este format pe rădăcina **Nun-Nun**, care poate fi declinată în **Nun-Wav-Nun** sau **Nun-Yod-Nun**, ca aici. Această rădăcină **Nun-Nun** este semnul "existenței individuale și produse" legată de ea însăși ca semn augmentativ, care caracterizează continuitatea existenței prin generare. Este vorba de o nouă producție care se naște dintr-o producție veche, pentru a forma un lanț continuu de indivizi din aceeași specie. Ca atare, **Nun-Nun** se regăsește în cuvintele care exprimă "ceea ce se înmulțește cu abundență, tot ceea ce se extinde și se umflă, iar în sens restrictiv: specia de pește și acțiunea de a abunda"[54]. În ebraică, **NYN** înseamnă "descendența, neamul". **BeN** "fiul" trebuie citit ca "în semn de existență individuală și produsă de...". Litera **Nun** este simbolul individualității care este capabilă să evolueze[55].

Adjectivul la plural **GeDoLiYM** "mare" corespunde singularului **GaDoL** "mare, uriaș": *Gimel*, *Dalet* și *Lamed*. Rădăcina **GaD** exprimă un zid care înconjoară (adică litera **Gimel**, purtătoare a noțiunii de "înveliș") ca formând o unitate și legată de mărirea prin divizare (**Dalet**[56]); tot ceea ce acționează ca o mulțime, care curge masiv, care se agită și asaltează ca o trupă. Aceste noțiuni vor fi pe deplin exprimate în povestea lui Jonas care este înghițit și apoi regurgitat de peștele

54 Fabre d'Olivet: *La langue hebraique restituee,* 1815.

55 Cuvântul "eu însumi sau "eu" în ebraică este **'aNiY**: Aleph-Nun-Yod, și este atât de tentant să îl citim ca fiind o evocare a sinelui între Aleph ('Elohim) și Yod (YHVH-Adonai).

56 **Dalet** are o valoare numerică de 4; poartă simbolul structurii și al pragului: creștere prin divizare. Cuvântul ebraic **DaLeT** înseamnă "ușă" în sensul de prag.

cel mare[57].

Este amuzant să observăm - și poate fi o coincidență - că expresia **TaNYNiYM GeDoLiYM** asociază cei doi pești aflați unul în fața celuilalt: peștele mare al abisului **NuN**, pe care tocmai l-am menționat, și peștele oglindit-**GaD** al DaG[58], peștele mic de la suprafață care respiră aerul atingând suprafața apei. Este ca și cum această expresie ar introduce o tensiune între abis și suprafață, între peștele-germen unic al Apelor de Jos și peștele-pilot-delfin al Apelor de Sus. În cartea lui Jonas, acest pește-pilot-delfin masculin **DaG**, calificat drept "mare", este cel care îl înghite pe Jonas și îl aruncă în abisul adânc al Apelor feminine: **DaG GaDoL**; iar aceste două cuvinte exprimă împreună pragul (**Dalet**) al zidurilor (**Gimel**) care reprezintă penetrarea și inseminarea Apelor feminine.

Există un singur cuvânt în ebraică pentru a reprezenta toți peștii din toate speciile - și 400 de cuvinte în greacă! Ca atare, **DaG** "pragul de mărire" reprezintă un număr imens de ființe marine cu facultatea incredibilă de a se înmulți într-un timp foarte scurt. Cuvântul **TaNYNiYM** transcris aici prin pește se regăsește de două ori în Psalmi (74:13 și 148:7) cu sensul de "monstru marin". De fapt, nu este vorba de un pește propriu-zis, căci sensul de "pește" joacă cu celălalt sens de "șarpe", ca o reducere a monstrului marin. Acest șarpe-**TaNiYN** se regăsește în povestea lui Moise care îl înfruntă pe Faraon împreună cu fratele său Aaron (Ex. 7:8-9);

*Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, zicând: Când Faraon vă va vorbi, zicând: Arătați o minune pentru voi, atunci tu vei spune lui Aaron: Ia toiagul tău [**MaTe**] și aruncă-l în fața lui Faraon, ca să se facă șarpe [**TaNiYN**].*

Figura 22: Moise și Aaron în fața lui Faraon. Gustave Dore

Acest toiag magic **MaTe** (*Mem-Tet*) care devine un pește-șarpe este cel care "trage linia" în fața faraonului, care va reprezenta în curând tărâmul celor neîmpliniți. Acest toiag este precursorul

57 **YoNaH** în ebraică înseamnă "porumbel", iar "porumbelul" **HaYoNaH** poate fi citit ca **YoN** "noroiul", "nămolul", încadrat de litera de respirație **He**. Porumbelul, ca simbol al Duhului Sfânt, este pasărea care reprezintă transformarea individului manifestat (litera **Nun**) prin acțiunea lui YHVH-Adonai (Yod). Așadar, Iona este imaginea acestei transformări în respirație.

58 Jocul de cuvinte dintre **DaG** și **GaD** este curios, deoarece **GaD** ne-a dat **Gadus** "cod" (unde **c**-ul ar putea proveni din acel **g**). Specia *Boreaogadus saida* [**Boreao** = nord, **gadus** = mare, **saida** = pește] poate fi legată de Casa astrologică a Peștilor *Beit Saida* sau *Beit Sidon*, deoarece Sidon *Tsade-Yod-Dalet-Nun* înseamnă "pește" în feniciană. Se regăsește această construcție în numele **Po-SeiDoN** ca deschidere (litera **P**) a "[Casei] Peștilor". *Beit-Tsaida* din Galileea se află la extremitatea nordică a lacului Tiberiadei, nu departe de gura de vărsare a râului Iordan.

bastonului magic, care transformă ceea ce atinge. El are o energie pozitivă, care emană din "matrice" (litera *Mem*) spre granițele sale, materializată prin "scutul" **Tet**. Povestea Exodului este pentru poporul evreu de a părăsi **MiTsRaYiM**-"Egiptul", iar **Pha-Raoh** reprezintă aici deschiderea tărâmului celor neîndeplinite:

Pha (deschidere) + (neîndeplinit).

Moise, prin toiagul său - Șarpele, trasează linia care va trebui să fie trecută pentru a avea acces la Apele de Jos (Marea de Stuf).

Textul urmărește crearea acestor mari monștri marini:

Geneza 1:21

Și 'Elohim a creat marii monștri marini și orice viețuitoare care se târăște, cu care s-au înmulțit apele, după felul lor, și orice pasăre înaripată după felul ei; și 'Elohim a văzut, pentru că [este] împlinit.

De la marele pește **TaNYNiYM**, textul continuă cu "toate formele de viață care respiră, care se târăsc" - care anunță **TaNiYN**-Serpent prin omofonie, Șarpele care se târăște la suprafața apelor **MaYiM**. Un alt cuvânt, însă, va fi folosit în capitolul al treilea: **NaHaSh**, deja prezentat la începutul acestui eseu, care este Șarpele care se târăște la suprafața uscatului. Urmează "păsările înaripate", introduse în a treia zi. Îmi place această mențiune "fiecare dintre rudele sale" **LeMiYNeHou**, deoarece introduce diversitatea imediată în înmulțirea sau creșterea pe care o generează peștii și păsările - adică energiile de care dispune Omul-creatură universală "Adam" pentru a se face pe sine. Voi reveni asupra acestui aspect atunci când voi studia Turnul Babel. Cuvântul este structurat ca Lamed "spre", iar **MiYN** *Mem-Yod-Nun* tradus prin "fel", și desemnează tipul, genul, felul, specia - orice categorie care se referă la originea comună manifestată (*Mem-Yod*: **Mem** este originea, **Yod** este manifestarea în timp și spațiu); "substanța" din care se formează individualitatea în evoluție (**Nun**). Iată creația actorilor piesei: diversitatea totală în mări și în ceruri, toate energiile care ocupă Apele - fiecare după felul său. Întreaga lume umană viitoare, în diversitatea ei multiformă, este aici, răspândită alături de pești, de animalele de pe pământ și de păsări, ca tot atâtea energii vii care trebuie identificate și apoi stăpânite pentru a se dezvolta. Literatura din toate timpurile recepteazà aceste animale atât ca simboluri, cât și ca imagini, asociind figuri de animale indivizilor umani: așa este un rechin, acest alt individ este un leu feroce, o rață șchioapă sau un prostănac, un hămesit avid, un fluture social sau o pisică grasă, în timp ce acesta s-a speriat în ultima clipă. Mama mea se referea la o doamnă normandă nu prea amabilă și cu sânii mici ca la o "talpă *dieppoise*[59]"... Armele moderne se identifică cu puterea Tigrului, a leopardului, a Hornetului, a Warthog-ului și poartă rachete Stingray... Acestea sunt "formele vii care respiră" care abundă după felul lor peste tot în omenire.

Pasărea cu aripi

Precizarea "*orice pasăre înaripată*" sau "pasăre înaripată" este un pic redundantă: ce pasăre nu ar avea aripi? Expresia din text este **KoL-'oPh KaNaPh כל־עוף כנף**, care permite dublarea literei finale **Pe**, reprezentând energia de eliberare și de deschidere, deschizând litera **Ayin ע**, semn al unei energii de materialitate pură (sau de absență a spiritualității) care o precede. "Pasărea" **'oPh**, simbol al deschiderii și al eliberării este și **TsiPoR** "pasăre, vrabie", unde se găsește rădăcina **P-R** a fructului **PeRiY** (așa cum este în greacă prin intermediul ebraicului-fenician **Pe** transformat în litera **Phi**, în latină, apoi în germană, engleză și franceză etc., unde **Phi** a devenit **F**). Această rădăcină **P-R** este asociată noțiunii de finalitate cu **Tsade**: finalitate ca ajungerea la un nivel superior de conștiință și de spiritualitate, în care fiecare nivel corespunde fructului celui precedent (și germenului celui care va urma). Cuvântul **TsiPoR** este, de asemenea, piatra de tăiat folosită pentru circumcizie, ea însăși actul de a tăia un nivel animalic oarecum bestial pentru a ajunge la un nivel spiritual superior: Avraam este circumcis atunci când este copt să se angajeze în călătoria sa

59 Dieppoise înseamnă "din orașul Dieppe", în Normandia.

spirituală după alianța sa cu 'Elohim, în așa fel încât toată descendența sa (toate roadele sale[60]) să fie pregătită pentru harul lui YHVH-Adonai. Pasărea reprezintă atunci finalitatea oricărei producții de fructe, corespunzând unei înălțări a conștiinței.

Cuvântul **KaNaPh** "aripă" se regăsește în expresia idiomatică "coada hainei" **KeNaPh-Me'iYLO כנף־מעילו** care se regăsește în *Deut. 27:20*: "*Omul să nu ia soția tatălui său și să nu rostogolească coada hainei tatălui său*", precum și în *1S 15:27* când David smulge simbolic regalitatea lui Saul tăindu-i coada hainei.

> "Coada hainei" era considerată o extensie a personalității și a autorității și putea fi folosită ca semnătură. Este edificator să observăm că într-un oraș în care obiceiurile nu sunt în contact cu cele din Israel, în Mari, s-au găsit contracte în care sigiliile contractante erau făcute din amprenta cozii hainei cuiva. Tabelul judiciar *ARM VIII*[61] prezintă, lângă o astfel de amprentă, justificarea scrisă de scrib: pe prima latură "Amprenta lui Iahad-Erah", iar pe a doua "Amprenta [x] de pe haina lui Iasurah". Unul dintre gesturile care apar în timpul lui Hammurabi și mai târziu, în secolele IX-VIII, sub regele arameu Panummu, pentru a pecetlui o alianță oficială era de a apuca coada hainei regelui. O astfel de valoare juridică acordată cozii hainei manifestă rolul său semnificativ. De aici, o serie de gesturi în care intră în joc îmbrăcămintea pot fi considerate ca având o valoare juridică[62]. Dacă a apuca coada hainei unui superior era o expresie a supunerii, a o tăia ar putea însemna o expresie a revoltei. A tăia coada hainei ar putea însemna, de asemenea, anularea unei alianțe, deoarece verbul folosit **KaRaT** este folosit pentru a însemna "a rupe o alianță", fiind și un eufemism pentru a desemna organele sexuale; actul de a tăia coada hainei lui Saul ar putea fi o metaforă pentru retrezirea progeniturii sale. Polisemia cozii hainei și diferitele trimiteri la alte texte sugerează interpretarea potrivit căreia Davis rupe toate alianțele cu Saul și cu urmașii acestuia."

Obiceiul de a "tăia coada hainei", pentru a tăia aripa, a ajuns în Galia[63], unde este menționat în *Histoire de la Nation Francaise*[64], cel mai probabil preluat din Războaiele galice ale lui Cezar. Descriind furtunoasele dezbateri galice, atunci când un vizitator nedorit întrerupe un orator, ușierul îl avertizează de trei ori, iar a patra oară "îi taie coada hainei și îl privează de producția (fructele) discursului.

Păsările înaripate indică deci păsări, a căror finalitate ar fi aceea de a produce roade (roade spirituale în lectura noastră), adică o progenitură care va scăpa de domeniul materialității pure. Pleonasmul introdus de "păsări înaripate" poate fi legat de această chemare la o deschidere către progenitura spirituală, redată în grafie prin intermediul rădăcinii **N-Ph** a lui **KaNaPh** ("aripă"), pentru care Fabre d'Olivet afirmă că "redă orice idee de dispersie, ramificare, efuziune [sau] inspirație"[65]. Prima literă **Kaf** corespunde manipulării, luării în posesie sau controlului dimensiunii elementului corespunzător, adică: a identifica, a realiza, a stabili o analogie (**Kaf** se traduce prin "ca" atunci când este o prepoziție).

---

60 Legătura dintre fructe și urmași există și astăzi în cuvântul **proletar**: cei care își lasă societății doar copiii. De remarcat că rădăcina latină pentru "copil": **puer**, poartă aceleași litere de rădăcină.

61 *Lecture narrative de l'Ecriture, un exemple : le livre de Samuel.* Sophie Ramond, http://www.catho-theo.net/spip.php?article225

62 H. Haulotte, *Symbolique du vetement duns la Bible,* Paris, Aubier, coll. « Theologie » 65, 1966, p. 76-77., citat de Sophie Ramond, *op.cite.*

63 Galatenii originari erau mercenari anatolieni prezenți în Israel și în tot Orientul Mijlociu; ei sunt celți care vor migra mai târziu spre vest până în Țara Galilor, Galia și apoi în Galiția... Ei sunt cei care au adus cultul lui CYBELE în întreaga lume romană - și probabil că această poveste a cozilor de haină i-a urmărit.

64 Gabriel Hanotaux, *Histoire de la Nation Francaise, tome 3: Histoire politique, 1st volume: Des origines a 1515,* 1920, p.34. Vezi: www.archive.org/stream/histoiredelanati03hanouoft#page/34/mode/1up

65 Fabre d'Olivet, L*a langue hebraique restituee.* Vol. 1, rădăcina **NPh**., 1815.

Căldura <u>H</u>eM din ziua a cincea

Expresia "a cincea zi" este interesantă: **YOM <u>H</u>aMiYShY**. Ea derivă din cuvântul **<u>H</u>aMeSh** "cinci", la rândul său bazat pe rădăcina **<u>H</u>eit-Mem** care înseamnă "fierbinte". Construcția ordinală merge sub forma **<u>H</u>eM** "fierbinte" + **Yod-Shin-Yod**, ca și cum **Shin**-ul central ar fi fost încălzit de cleștele celor două mâini **Yod**[66]. Acest **<u>H</u>eM** ridică făina din "pâinea" **Le<u>H</u>eM**, care este același cuvânt ca și "război". Casa zodiacală a Pâinii este **BeYT-LeHeM** (Betleem), casa Fecioarei Maria care corespunde echinocțiului de toamnă[67]. Această perioadă a anului este perioada în care boabele de grâne sunt îngropate în pământ după recoltă pentru a le proteja de șoareci și șobolani și pentru a le păstra ca rezerve pentru iarna care se apropie. Grâul este scos din pământ la mijlocul lunii decembrie pentru a fi măcinat. Cam în aceeași perioadă, la echinocțiu, fermierul își greblează câmpurile pentru a pregăti răsadul, deoarece boabele trebuie să petreacă iarna în pământul rece pentru a germina.

În capitolul al cincilea din Geneza, lunga suită de patriarhi care se nasc unul din altul este foarte asemănătoare cu vârstele din "cinci": Enosh trăiește 815 ani pentru a da fii și fiice și moare la vârsta de 905 ani. Mahalel îl naște pe Yered la vârsta de 65 de ani, iar acesta moare la 895 de ani. Henokh are 65 de ani când primește Mathusalem, are 365 de ani când naște noi fii și fiice - și moare din această cauză, la această vârstă de 365 de ani. Lamekh trăiește 585 de ani înainte de a obține fii și fiice (!), iar în cele din urmă, când Noe[68] (fiul lui Lamekh) ajunge la 500 de ani, el îi naște pe Shem (care înseamnă "nume"), <u>H</u>am (cel "fierbinte") și Iaphet (cel "deschizător").

Această "pâine" care îl leagă pe Lamed de **<u>H</u>eM** "fierbinte" se regăsește din nou mai târziu la Noe, când 'Elohim îi spune ce dimensiuni să "facă" pentru Arcă (Gen. 6:15): *trei sute de coți lungime, cincizeci de coți lățime [...] și treizeci de coți înălțime. În timpul Potopului, Apele se ridică și se ridică din nou pe o distanță de cincisprezece coți, acoperind munții, [...] și atunci (și numai atunci) moare toată făptura pe uscat, tot ce mișună în jur și fiecare 'Adam*.

Un alt sens al cuvântului **La<u>H</u>eM** este "război" și ilustrează această construcție de "spre căldură". Mișcarea politică furibundă și violentă **<u>H</u>aMaȘ** (*<u>H</u>eit-Mem-Samekh*) este legată de aceasta; cuvântul este construit ca **<u>H</u>eM** "căldură" + "bază" sau "ciclu" (litera *Samekh*).

Istoria civilizației leagă pâinea și războiul.

Această a cincea zi, în care 'Elohim creează peștii mari din mări (sau din "zile") și păsările din Ceruri, este deci "Ziua Căldurii", care precede ziua a 6-a, ocupată cu crearea animalelor vii din uscatul uscat (va fi singura parte a Creației care va fi "făcută", deci supusă desfacerii sau refacerii, spre deosebire de pești și păsări, care nu pot fi transformați), și cu crearea ulterioară a lui Adam. Cu această "căldură" **<u>H</u>eM** în a cincea zi a Creației, care ne duce în adâncul mărilor și în înălțimile Cerurilor, se poate, poate, să ne facem o idee despre tema exilului. Legătura dintre "pâine" (sau grâu), "fierbinte", îngroparea boabelor în septembrie, după recoltă, în momentul Casei Pâinii; această legătură se regăsește în povestea Persefonei[69], numită și Kore, tânăra fată crescută în secret

---

66 În ebraică, cuvântul "mână" este **YaD** - se stabilește în mod direct legătura dintre litera **Yod** ca simbol pentru YHVH-Adonai și funcția sa de "manifestare în spațiu-timp" (deoarece "manifestare" înseamnă "ceea ce poate fi apucat de mână").

67 "Fecioara" este **BeiTouLaH**. Maria este fecundată de 'Elohim (Dumnezeu-Creatorul) prin intermediul îngerului Gabriel (**GiBOR** înseamnă "forța, puternic, eficace", vezi capitolul despre Eroi); Gabriel înseamnă "forța lui **'eL**". El merge să o viziteze pe Maria la Nazaret ("odrasla", "micuța") în "luna a șasea" - adică la echinocțiul de toamnă, deoarece anul începe la echinocțiul de primăvară pentru calendarul iulian. Aceasta corespunde cu **BeYT-LeHeM**, anotimpul "Casei pâinii", la echinocțiul de toamnă, când soarele în descreștere "insemnează" Luna în creștere cu puterea sa. Timp de 6 luni, Luna va purta forța universului. În această perioadă au loc marile maree și este posibil ca numele Mariei să fie legat de mările respiratorii (**MiRiYaM** = "principiul" central (litera Resh) al **MaYiM** al Apelor) din această perioadă a anului - cealaltă Marie, Maria **MaGDaLeNa**, fiind cea asociată cu mareele echinocțiului de primăvară (**Ma-GDaLe-Na** fiind construită ca **MiN** ("din") **GaDoL** (luminarul "mare" = Soarele)).

68 **NoaH** în ebraică înseamnă "odihnă". **NoaH** personifică "momentul de odihnă" al naturii, în care natura o ia de la capăt după un ciclu cosmic care corespunde precesiei echinocțiilor. A se vedea capitolul 19 pentru o analiză mai detaliată.

69 Se spune că Persefona are o etimologie necunoscută, dar ar putea foarte bine să provină din **PeR-TsePhoN** "deschiderea Nordului", care este atât **Gahanna** (iadul), cât și locația "foarte sfântă" (**TsePhoN** înseamnă "sfânt,

de mama sa Demeter, mama agriculturii, a recoltelor și a fecundității. Kore-Persefona este răpită prin violență și aruncată în adâncul Lumii de Jos pentru a satisface apetitul sexual al unchiului ei Hades 6 luni pe an, în fiecare iarnă, și se întoarce primăvara pentru a sărbători renașterea naturii în toată splendoarea ei. Voi dezvolta această poveste mai târziu.

Acest capitol arată apariția energiilor care sunt formele vii create - astfel, ele nu pot fi desființate, transformate sau refăcute: ele sunt ceea ce sunt, ca peștii și păsările - și ordinea este importantă: mai întâi trebuie să cobori și apoi să te ridici. Drumul în jos anunță direcția viitorului Copac al Cunoașterii, penetrarea și inseminarea masculină, în timp ce drumul înapoi anunță direcția viitorului Copac al Vieților, funcțiile feminine de germinare și creștere. Acest ciclu se află la baza creșterii spirituale prin devenirea fructuoasă (creșteți fructe în voi înșivă mergând la pescuit și învățând să zburați la înălțime), înmulțiți-vă (aceste fructe generează alte fructe, pentru că, în esență, fiecare fruct este o deschidere) și umpleți apele (apele voastre interioare Apă-de-Afară și Apă-de-Sus). Aceeași imagine este redată prin Alchimie cu Opus-ul negru (masculin), Opus-ul alb (feminin) și Opus-ul roșu (reuniunea celor două). Primul nivel se referă la Apele de Jos, unde trebuie prinși peștii pentru ca 'Adam să devină "viu" (adică activ din punct de vedere spiritual prin propria căutare), apoi păsările zburătoare din Apele de Sus pentru a-i ridica nivelul de conștiință pe calea sa.

Următorul capitol se ocupă de uscatul și de animalele care sunt create acolo.

---

foarte sfânt" și, de asemenea, "Nord"). Într-adevăr, Nordul este ascuns, voalat, întunecat, necunoscut, departe, feminin și periculos - și aici este locul unde germenul conștiinței umane crește în singurătatea întunecată a iernii, cu îndrumarea lui YHVH-Adonai.

CAPITOLUL 5: ADAM

Care vede apariția animalelor din uscatul uscat, care sunt "făcute" (nu create), în timp ce 'Adam, care a fost anunțat ca fiind "făcut", este creat... Cititorul este invitat să mediteze asupra umbrei și a imaginii, asupra asemănării cu 'Elohim și asupra hranei-energie atunci când "totul" este hrană.

Crearea lui "Adam: a șasea zi

Gen. 1:24-25

*Și 'Elohim a zis: "Uscatul va țâșni o suflare vie către cei din neamul său: mormăitoare [**Ha-BeHeMaH**][70] și târâitoare [**ReMeSh**] și viețuitoare ale uscatului către cele din neamul lor." Și așa a fost.*

*Și 'Elohim a făcut ca vietățile din Uscat să se îndrepte spre neamul lor, iar mârâitoarele spre neamul lor și toate târâtoarele din **Ha'AdamaH** spre neamul lor. Și 'Elohim a văzut, așa cum [a fost] împlinit.*

La începutul celei de-a cincea zile, am văzut Apele **MaYiM** abundând în **NePheSh HaYaH**: respirația vieții. Acum este rândul pământului uscat. Și așa cum înainte au fost creați peștii și păsările, acum vedem animalele care trăiesc pe pământ (**Ha-BeHeMaH**) sau care se târăsc pe el (**ReMeSh**), cu excepția faptului că cele care se târăsc se poziționează pe **Ha'AdamaH**: solul fertil. **BeHeMaH** (de unde provine cuvântul Behemoth) reprezintă universalitatea tuturor animalelor terestre cu care se confruntă Iov, înainte de Leviatanul în care îl recunoaștem pe marele nostru pește **TaNiYN**. Forma la singular **BeHeMaH** reprezintă animalele care nu înoată, nu zboară și nici nu se târăsc. Se poate citi **Be-HeMaH**: mârâit, răget, și ar putea fi legat de ceea ce vedem astăzi ca fiind "mârâitul originilor materiei, spațiului și timpului": radiația de 3 grade Kelvin de la nașterea Universului. Acest mârâit și acest răget al energiilor originare ale vieții sunt ceea ce "masculul" are sarcina de a-și aminti atunci când își îndeplinește funcția de inseminator[71]. Litera **Mem** centrală încadrată de cele două litere **He** "respirații" arată respirația lumii, zgomotul de fond al Universului, muzica cosmică cântată de hinduși în **Aum** sau **Om** (ॐ): strălucirea lui Dumnezeu. Acest sunet are patru componente - așa cum "vitele" au patru picioare:

Sunetul A, care simbolizează starea de veghe a tuturor ființelor;

Sunetul U, care simbolizează starea de somn cu vise. Cele două vocale se pronunță imediat una după cealaltă pentru a forma un sunet apropiat de "O", pentru a reprezenta cvasisimilitudinea acestor două stări de "realitate slabă";

Sunetul M simbolizează starea de somn profund, fără vise, ca stare de cunoaștere intuitivă sau de înțelepciune, care este o stare de "realitate puternică";

Figura 23: Semnul hindus Aum

Liniștea, încă plină de rezonanța consoanei **M**, liniște care este ilustrată de punctul dintr-o

70 Verbul **HeMaH** înseamnă "a mârâi" și este construit ca "ce" (**MaH** însemnând: materie) încadrat de două semne **He**, reprezentând respirația vieții. **Be-HeMaH** poate fi citit atunci "mormăit", iar substantivul **Ha-BeHeMaH** este tradus în mod tradițional prin "animale".

71 **ZaKaR** "masculin" este același cuvânt cu verbul "a ține minte".

semilună deschisă spre viitor. Această a patra stare scapă oricărei definiții, ea reprezintă "fericirea pe care o procură o conștiință absolută a ființei".

Verbul **HeMaH** poate însemna și "a fi agitat" sau "a răcni". În secolul al IV-lea, Vasile din Cezareea afirmă într-un celebru omagiu (I, 19):

> *Este o mulțime imensă de fiare sălbatice pe care le porți în tine... Mânia e o mică pisică sălbatică atunci când latră în inima ta. Șiretenia care se ascunde într-un suflet perfid, nu e mai sălbatică decât ursul de peșteră? Ipocrizia nu este o fiară sălbatică? Omul cu invective mușcătoare nu este un scorpion? Cel care, în întuneric, se aruncă în răzbunare nu este el mai periculos decât o viperă? Iar cel ambițios nu este el un lup răpitor? Ce fel de fiară nu ar fi în noi înșine? Cel care are pasiune pentru femei nu este el un cal furibund?*

Versetul 25 "*Și 'Elohim face ca viețuitoarele din pământul uscat să se îndrepte spre neamul lor...*" folosește verbul "a face" **'aSaH**, și pentru care am spus că se opune creației, deoarece verbul "a face" implică o realizare în timp, iar ceea ce este făcut, sau realizat, sau format, poate fi des-făcut, des-realizat, trans-format și refăcut, spre deosebire de creație, care nu este supusă niciunei dinamici de transformare. Spre deosebire de peștii și păsările create, viețuitoarele din uscaturi sunt făcute spre felul lor, căci ele vor forma "cărămizile" facerii lui 'Adam (de către el însuși), odată ce va fi aruncat în timp și spațiu[72]. Aceasta înseamnă că aceste animale care respiră viață trebuie considerate ca fiind bucăți de informații și materiale de construcție pe care 'Adam le va identifica (le va da mai târziu un nume) și le va stăpâni (le va crește) pentru a le folosi în progresia sa spre cunoaștere (umplerea Apelor); iar aceste bucăți de informații și materiale de construcție, ca elemente de "viață care respiră", vor fi supuse schimbării, evoluției și amendamentelor, datorită funcției productive feminine a Evei (Mama emergențelor vii - sau: Mama Emergențelor). Peștii și păsările reprezintă funcțiile de coborâre (peștii) și de ridicare (păsările) pentru a evolua de la un nivel de conștiință la altul: o *transmutare* a Sinelui.

Există o schimbare în text între **'aReTs** de pe uscat și **HaAdamaH**, care primește animalele "târâtoare". Ce este acest **Ha'AdamaH**, care anunță prin omofonie 'Adamul care va veni? Am evocat într-adevăr **Ha'AdamaH** la începutul acestui eseu, ca "sol fertil". Chouraqui îl traduce prin "glie", așa cum traduce cuvântul 'Adam prin "glod"; am putea folosi termenii "humus" pentru **Ha'AdamaH**, iar apoi "**Homo**" pentru 'Adam. Acest sol fertil este scris ca 'Adam încadrat de două litere **He**, semnul vieții care respiră (cuvântul **Ha** este articolul demonstrativ "cel", care dă viață lucrurilor la care se referă, prin opoziție cu articolul nediferențiat "a", care nu există în ebraică). Pentru a reflecta construcția acestui cuvânt, îl scriu "**Ha'AdamaH**" în loc de **'aDaMaH**. Ca și solul fertil, este bogat din potențialul de creștere nerealizat al lui 'Adam (fructele"), iar 'Adam va realiza acest potențial prin "suflarea de viață" Cel care îi încadrează numele. Este matricea spiritualității, mama-compost din care 'Adam izvorăște, și nu trebuie confundat cu "pământul uscat" (**'aReTs**) care este un simplu teritoriu. În alți termeni, uscatul este scena, în timp ce **HaAdamaH** este un actor, în maniera lui L'Arlesienne, opera lui Bizet: ea nu se vede, nu apare pe scenă, nu o auzim, dar întreaga operă se concentrează asupra ei. Ca o mamă-compost, ea (**HaAdamaH**) trebuie să fie căsătorită și fecundată de către 'Adam pentru a-și activa suflul de viață.

Așadar, târârea / târâtul a evoluat între versetul 24 și 25 și ocupă acum nivelul **Ha'AdamaH**. Acest lucru este important, deoarece, mai departe în poveste, unul dintre principalii actori ai acestei piese va fi Șarpele, ca gardian al **HaAdamaH** - și un gardian care trebuie învins[73], așa cum este ilustrat de Sfântul Gheorghe luptând cu balaurul sau de Faraon luptând cu crocodilul în mlaștinile din Delta Nilului.

---

72 "Grădina" este un domeniu al eternității, este construită "în "Eden", unde "Edenul" reprezintă temporalitatea. Voi arăta mai târziu că atunci când 'Adam este trimis afară din Grădină, el cade în domeniul 'Eden-temporalitate.

73 Vom vedea că, atacând capul șarpelui, 'Adam îl va "amuți": **NaHaSh** (Șarpele) devine **HaSha(H)** = a amuți, a reduce la tăcere.

Vom face "Adam la umbra noastră" (Gen. 1:26)

Gen. 1:26-27

Și 'Elohim a zis: "Vom face pe 'Adam în umbra noastră, ca o asemănare a noastră; și să domnească în peștii mării, în păsările cerului, în mârâitori, în tot uscatul și în orice reptilă care se târăște pe deasupra uscatului.

Și 'Elohim l-a creat pe 'Adam în umbra lui: în umbra lui 'Elohim îl creează, bărbat și femeie; el îi creează.

În mod tradițional, bibliile englezești traduc "*Vom face pe Adam după chipul nostru, după asemănarea noastră...*". (King James Version), dar cuvântul **TsaLeM** care este folosit în text are mai mult de-a face cu umbra decât cu imaginea. S-ar putea păstra cuvântul imagine dacă imaginea ar fi înțeleasă ca imagine proiectată a lui 'Adam pe pământ. Astăzi, în lumea noastră modernă, unde imaginile sunt peste tot, ele nu au aspectul de proiecție pe care îl sugerează acest cuvânt **TsaLeM**. Imaginile de astăzi, cu ajutorul televizorului, filmelor, revistelor și afișelor, seamănă atât de mult cu realitatea fizică (chiar și cu 3D acum), încât confuzia dintre imagine și realitate este imediată, prin aspectul de "imersiune" pe care jocurile video prosperă. Poate că ne putem gândi la desene animate și la piese de teatru de umbre, unde sunt prezentate adevărate "imagini". Imaginea nu este prin natura ei prea asemănătoare: ea poate fi inversată, deplasată, deformată și transformată, ea poate fi o metaforă, o siluetă. Ea nu arată nimic din profunzime, din relief, din textură. Verbul **TsaLaM** înseamnă "a ascunde, a umbri, a întuneca" și este construit pe rădăcina substantivală **Tse'eL** (*Tsade-Aleph-Lamed*) "umbră". Termenul este folosit pentru a desemna partea peretelui care se află la umbră și unde se poate sta - și această idee de "parte" va fi prezentă și pentru **'iShaH** atunci când va fi luată din partea lui 'Adam: va fi folosită aceeași rădăcină, **TseLa'**, cu un **'Ayin** terminal mai degrabă decât un **Mem** aici.

Cuvântul **'aDaM** (*Aleph-Dalet-Mem*) poate fi citit ca fiind "forța și potențialul infinit universal" ("litera *'Aleph*") al **DaM** "sângelui", care este legat de asimilare, de identitate, de omogenitate, de fiecare parte care nu mai poate fi distinsă, de tot ceea ce încetează să mai fie diferit și care se identifică cu întregul - tot ceea ce se liniștește, se domolește și doarme. Putem spune acest lucru pentru că 'Adam apare în text împreună cu acest alt cuvânt construit pe aceeași rădăcină: "asemănare" sau "similitudine" **DeMaH**, care, conform grilei noastre de lectură simbolică, s-ar traduce prin "semnul de viață" (El) al "sângelui" **DaM** (pentru asimilare). **DaM** este format cu *Dalet* reprezentând "diviziunea", "partea" (de asemenea, pragul), iar *Mem* Matricea care este folosită ca semn al comunității nediferențiate: pluralul - așa cum 'Adam este plural. Această legătură între sânge și asimilare este construită și pe asimilarea de către făt a sângelui mamei în timpul sarcinii, acest sânge nu mai este "pierdut", așa cum este "pierdut" atunci când mama nu este însărcinată. Așadar, în esență, fătul asimilează toate energiile pe care mama sa i le prezintă - nediferențiate.

'Adam este ființa umană nediferențiată, aici nu există "după felul său", el este tocmai Omenirea fără specie și fără gen, el este "ei" bărbat și femeie împreună - și nu va înceta niciodată să fie așa. Celelalte substantive folosite pentru a desemna "Omul" vor apărea mai târziu în text: **'YSh** mai întâi pentru "soț", **'eNOSh** apoi pentru "muritor" și **GiBoR** pentru "eroul" din etapa finală. 'Adam este întregul gen uman, identic și omogen în principiul său, cu darul de a asimila energiile din lumea sa. Substantivul singular 'Adam se construiește cu un verb la plural: 'Adam, va domina în pești, în păsări... Pentru a reda mai corect acest lucru în text, am ales în mod deliberat să folosesc în textul meu pronumele la plural, atunci când mă refer la pluralul 'Adam.

Iar textul din Geneza insistă în următorul verset (27): "*în "umbra lui 'Elohim, l-a creat bărbat și femeie, i-a creat*".

Așadar, 'Adamii sunt dublul ființei umane, bărbat și femeie. El este unic ca ființă, ei sunt duali din punct de vedere sexual, și rămâne așa, căci nicăieri în text nu se spune că 'Adam ar fi devenit, din stadiul de două sexe, unisex sau numai bărbat - da, voi pune că Eva (sau **'iShaH**) nu reprezintă genul feminin, nici femeia prin opoziție cu 'Adamul numai bărbat. Dacă Eva ar fi fost

femeia, atunci ea ar fi fost menționată în text pentru aruncarea din Grădina Edenului - dar textul din acest moment arată foarte clar că doar 'Adam este vizat de această aruncare.

Și - o răsturnare dramatică de situație - verbul "a face" a dispărut, iar 'Elohim s-a întors la creație!

În versetul 26, acțiunea care este anunțată este "a face" (sau "a împlini") într-adevăr! Iar în versetul următor (27), realizarea se referă la "a crea". Să repetăm că facerea permite o desfacere și o refacere, pe când creația nu: o creație poate fi distrusă, dar nu și "refăcută", asta ar fi doar facere (construire, inginerie, formare).

Iată secretul a ceea ce se consideră în mod tradițional ca fiind "două povești într-una" pentru crearea Omului, atunci când se opune acest verset la cel de-al 7-lea verset din capitolul al 2-lea:

*YHVH-Adonai 'Elohim îl formează [=dăltuiește] pe 'Adam - 'Adam, murdăria lui **Ha'AdamaH**. El îi suflă în nas o suflare de viață și iată-l: 'Adam, spre o ființă care respiră viață*.

Prepoziția Lamed "spre" din textul ebraic nu este niciodată tradusă în bibliile noastre vernaculare; ea are însă o importanță capitală, deoarece 'Adam nu este încă o ființă care respiră viață desăvârșită, ci doar pe cale de a deveni astfel.

Cuvântul 'Adam, un cuvânt la singular, comandă un verb la plural: este opusul a ceea ce am văzut pentru cuvântul 'Elohim, un cuvânt la plural care comandă un verb la singular - cu excepția acestui verset (Gen. 1:26): "*Și 'Elohim spune: Noi îl vom face pe 'Adam...*"

Noi vom face: **Na'aSeH** persoana a treia a pluralului, folosind un mod neîndeplinit numit *Qal volitive Jussive*, care ar putea fi tradus și prin "*Vom face...*".

Iată ce spune Chouraqui despre aceasta:

> *Exegeții biblici, pentru a scăpa de ceea ce ar putea fi o lectură politeistă a Bibliei, afirmă că înainte de a-și da stăpânul Creației, Omul, 'Elohim s-a consultat cu toți cei pe care îi crease deja, inclusiv cu îngerii. De aici și folosirea formei de plural, corectată imediat în versetele următoare cu forma de singular. Această implozie a pluralului este eficientă pentru a sublinia importanța unică a Omului în ierarhiile universului: totalitatea realului prezidează într-adevăr la creația sa.*

Această observație, dacă mie îmi sună disperat de puerilă, are meritul de a sublinia dualitatea dintre o realitate și reprezentarea ei - și merge și ea pe o caracteristică a acestui text, aceea de a lansa către cititor imposturi, "bărbi false" și prefăcătorii, pentru ca atenția și concentrarea lui să fie deturnate de la detaliile importante. Într-adevăr, în timp ce exegeții se rătăcesc în a medita asupra acestei forme de plural și îi cheamă pe îngeri în ajutor (la urma urmei, 'Elohim este un cuvânt la plural, iar incongruența este că, în mod normal, el comandă un verb la singular!), aceiași exegeți nu fac niciun comentariu cu privire la *facere* versus *creație* și nu văd că *creația* este opera lui 'Elohim singur, în timp ce *facerea* este opera lui YHVH-Adonai 'Elohim[74]. Am început acest eseu cu analiza lui 'Elohim (Dumnezeu) și YHVH-Adonai[75] (YHVH-Domnul) tocmai pentru a mă putea concentra acum asupra acestui punct. Acest plural "noi" asociat verbului "a face" se referă în mod clar la entitatea duală YHVH-Adonai 'Elohim, o prezență divină dublă, alcătuită dintr-un aspect Dumnezeu-Creator și un aspect Dumnezeu-Făcător reunite în aceeași expresie - la fel cum se referă creștinii la Fiul și Tatăl, care sunt unul, desigur, dar sunt și doi... Am arătat că acest Creator YHVH-Adonai este "**TOLeDOT**" ("semnul unui copil") al lui **'El** (vezi Gen. 2:4 și capitolul 2) într-un domeniu al timpului/temporalității și într-o direcție Pământ spre Ceruri, în timp ce 'Elohim se află în domeniul eternității/fără timp și acționează într-o direcție Ceruri spre Pământ. În acest eseu, îl consider pe YHVH-Adonai ca fiind proiecția în timp și spațiu, și într-un domeniu uman care poate fi înțeles de oricine de pe stradă, a unei entități 'Elohim, care aparține non-timpului și rămâne independentă de formele umane - până când se va găsi trecerea inversă de la YHVH-

74 Bine, cu o singură "realizare" a "animalelor" care mârâie și se târăsc în ziua 5: voi explica acest lucru la sfârșitul acestui capitol.

75 Vezi capitolul 2: Dumnezeu sau Domn?

Adonai la 'Elohim, care va avea ca obiect Grădina și cele patru râuri care o "inundă", arătând foaia de parcurs și permițându-i "Fiului" să se reîntâlnească cu "Tatăl". Dar acest lucru este pentru mai târziu.

De ce am spus că acest pasaj are de-a face cu o realitate și cu reprezentarea ei? Pentru că, dacă YHVH-Adonai este proiecția lui 'Elohim în domeniul uman, încadrat de timp și spațiu, este similar cu tabloul care reprezintă lucrul real încadrat și proiectat așa cum este ilustrat. Magritte a surprins această noțiune în faimosul său tablou reprezentând o pipă care nu este o pipă.

Figura 24 : Realitatea și reprezentarea ei, Magritte 1948.

Rețin asta:

- 'Elohim și YHVH-Adonai nu sunt aceleași entități: unul ('Elohim) este Dumnezeul-Unitate-Principiu și principiul cauzal care transcende toate formele de gânduri umane, inaccesibil pentru că este infinit, transcende timpul, iar celălalt (YHVH-Adonai) este proiecția sau manifestarea în timp și spațiu, și în gândurile umane, a celui dintâi. Acest lucru reflectă faptul că creierul uman funcționează pe baza dualităților. Apariția lui YHVH-Adonai în Geneza este concomitentă cu apariția lui 'Adam;

și:

- 'Elohim ca fiind calitatea de a crea în principiu, adică de a extrage din neant, iar rezultatele Creației nu pot fi de-create, în timp ce mandatul lui YHVH-Adonai este de a face, de a împlini, de a cizela, de a construi, de a forma, de a modela produse care pot fi refăcute, desfacute, re-construite, trans-formate și re-formulate într-o dinamică a timpului și a spațiului, la fel cum gândurile umane într-adevăr construiesc, desfac, re-construiesc și de-construiesc lumea și mintea umană.

Să adăugăm că egiptenii considerau că o persoană nu ar exista fără umbra sa (**Sheut**, în egipteană) și că umbra nu ar exista fără persoană. Ei considerau că umbra avea ceva de la acea persoană. Din acest motiv, statuile persoanelor sau ale zeilor erau uneori numite "umbrele" lor și erau personificate de o mică figură umană, o figură a morții sau unul dintre slujitorii lui Anubis.

Cum rămâne atunci cu asemănarea?

Mai există un detaliu despre care nu se discută prea des: *asemănarea* a dispărut...

'Elohim avea ca proiect "*să-l facă pe 'Adam la umbra noastră, ca o asemănare a noastră*" (**DeMaH**); iar când acest proiect devine act, el devine (Gen. 1:27):

Și 'Elohim a creat pe 'Adam în umbra lui: în umbra lui 'Elohim l-a creat, bărbat și femeie; i-a creat.

Unde a dispărut asemănarea?!

Asemănarea nu mai există: **DeMaH** a dispărut. Iar 'Adam au devenit "cei 'Adam", cu articolul diferențiat "cei" (**Ha** în ebraică), reflectând faptul că acum, deși 'Adam au fost doar creați, ei sunt înzestrați cu "suflul de viață" pe care îl procură **Ha**-ul lor - și sunt apoi pregătiți pentru dinamica "făuririi lor în timp și spațiu" - dar acest lucru vine puțin mai târziu, așa cum am explicat

mai sus.

Dispariția lui **DeMaH** ar putea fi interpretată în mai multe feluri (ca de obicei...):

- **DeMaH** citit *Dalet* ca "semn al creșterii prin divizare" + **MaH**, rădăcina care se referă la "ce", *materia matricei* nediferențiate, mama tuturor materiilor, începând cu "Apele" **MaYiM** care au fost create împreună cu "uscatul" **'aReTs**. În engleză, "water" derivă din "ce", ca și în germană Wasser de la Was (ce), ca și în latină *aqua* (apă) de la *quis quae quod* (ce): legătura dintre apă și *matter principia* este una primordială. Așadar, aici, "Adamii" înzestrați cu suflul lor de viață proaspăt crescut sunt definitiv separați de *matter principia*;
- O altă lectură ar fi că **DaM** "sângele" exprimă principiul asimilării cu adăugarea semnului **He**, suflul vieții: capacitatea de a crește și de a deveni un "Emergent" prin asimilarea energiilor universului, a tuturor "energiilor animale" care au fost făcute de "Elohim" și de a le folosi în "facerea lui".

Pe care dintre ele o preferați? Poate că ambele sunt adevărate. Poate că este o a treia pe care nu am văzut-o... Ideea este însă că există o comunitate de rădăcini și, prin urmare, o intenție comună în folosirea cuvintelor **DeMaH**, **HaAdamaH** pentru solul fertil și 'Adam. Poate că o modalitate de a reda această intenție ar fi fost să traducem aceste cuvinte prin *omogenitate*, *humus* și, respectiv, *Homo*.

Poate că dispariția asemănării cu **DeMaH** înseamnă că această asemănare va trebui să fie dobândită în altă parte. Cu alte cuvinte, dacă asemănarea făcea parte din "a face" și, prin urmare, era absentă din "a crea"? Procesul de dobândire a acestei asemănări ar face parte din procesul de creare. Aceasta este interpretarea pe care voi alege să o urmez: făurirea lui 'Adam, prin identificarea, stăpânirea și utilizarea energiilor-animale de care dispune, vizează scopul principal de a dobândi **DeMaH**-ul promis, dar care lipsește, asimilarea totală cu *matter principia*: să umple complet Apele, până la a deveni ei înșiși Apele... și de ce nu - textul lasă deschisă această interpretare - să devină el însuși 'Elohim, ceea ce Șarpele va sugera, deși cu o întorsătură, mai târziu.

Să observăm, de asemenea, că nu există nicio conjuncție de coordonare între cei doi termeni "umbră" și "asemănare". Versetul este construit cu cei doi termeni în apoziție: ei se succed unul după altul. **'aDaM** nu poate ajunge la **DeMah** decât dacă trece mai întâi prin calea umbrei... Iar pentru a avea o umbră, este nevoie de o prezență. Dacă 'Elohim nu-l acoperă pe 'Adam cu umbra Sa, atunci "ușa" (litera **Dalet** a **DeMaH**) este deschisă la tot felul de abuzuri. Este ceea ce se va întâmpla în timpul episodului Arborelui din mijlocul Grădinii Edenului: 'Adam nu va beneficia de umbra lui 'Elohim (divinitatea a ieșit la plimbare... ca în mitul egiptean al lui Isis și Ra) și va fi incapabil să aibă acces la asemănarea Sa.

Deocamdată, dacă proiectul a fost de a-l face pe 'Adam asemeni lui 'Elohlm, acesta nu a fost îndeplinit. Nu numai că asemănarea nu există, dar 'Adam nu a fost făcut, ci a fost creat, este o "creatură" - nu un Emergent, încă. Să reținem pentru restul analizei că expresia "ca asemănare a noastră" pare să solicite noțiunea de asimilare a energiilor-animale și poate chiar a potențialului infinit al lui 'Elohim - iar această capacitate lipsește cu desăvârșire.

Masculin și feminin

'Adam sunt creați "masculin și femenin", spre deosebire de "bărbat și femeie": de ce folosește textul această expresie când ar fi fost de așteptat "bărbat și femeie"? Cred că primul motiv este acela că ne aflăm acum la nivelul Creației care plasează 'Adam-omul și omenirea nediferențiată la același rang sau nivel cu orice altă creatură. În Biblie, acești termeni se aplică atât animalelor, cât și oamenilor. Termenii **YSh** și **'iShaH**, traduși în mod tradițional prin "bărbat" și, respectiv, "femeie"[76], apar doar sub egida lui YHVH-Adonai: ei fac parte în mod cert din procesul de creație: sunt atașați culturii[77]. Numele **'iShaH** exprimă "focul" **'eSh** (Aleph-Shin) în principiul său, adică

76 Am tradus acești doi termeni prin "soț-bărbat" și "soție-femeie" pentru a menține accentul pe funcții și nu pe indivizi. De asemenea, termenul **'iShaH** este pe primul loc. Există un motiv întemeiat pentru acest lucru - dar pentru mai târziu.

77 În acest eseu, voi numi "cultură" noțiunea că voința umană, sau, ca să o spunem după Fabre d'Olivet:

focul care arde fără nicio substanță atașată, fără un scop anume de a găti asta sau aia, de a arde asta sau aia sau de a transforma asta sau aia pentru a o face comestibilă. Focul lui **'iShah** arde de la sine și nu transformă nimic. Este un foc feminin pentru că reprezintă funcția de transformare ("gătit"), deci o funcție productivă, iar toate funcțiile productive sunt feminine în esență. Este atașat la un semn **He** final care cheamă suflul vieții - în același mod în care în franceză, de exemplu, majoritatea substantivelor feminine se termină cu litera "e", care provine dintr-o transformare a literei ebraice **He** în alfabet roman.

Cuvântul **ZaKaR** "bărbat" este același cu verbul "a ține minte". Același cuvânt este folosit, de exemplu, în enumerarea animalelor "masculine și feminine" care pătrund în Arca lui Noe. De asemenea, este folosit atunci când 'Elohim cere ca toți bărbații să fie circumciși (Gen. 17) "*în amintirea alianței dintre 'Elohim și 'Avraam*". Așadar, 'Adam este "mascul" atunci când își amintește ce este, adică atunci când își amintește de toate energiile-animale din care este alcătuit, pentru a le identifica și a le folosi în procesul său de fabricare.

Bărbatul sau femeia își face "Opera masculină" atunci când își amintește potențialul în devenire al ființei sale vii. Nu este vorba de a-și aminti trecutul istoric, ci de a-și aminti energiile care se află în adâncul sufletului, de cele mai multe ori necunoscute sau ascunse, pentru a le invoca și a crește. 'Adam își face Opus-ul lor masculin atunci când "apucă în mâna lor" (ca semnificație a literei centrale **Kaf** din **ZaKaR**) potențialul de lumină pe care îl reprezintă în această altă parte a lor care constituie cuvântul "feminin". A fi bărbat declanșează procesul de realizare: el corespunde inseminării "germenului" (inseminare reprezentată de litera **Zain ז** , simbolizând funcția de penetrare și inseminare a bărbatului), înainte de gestația fructului. Această inseminare pornește de la realizat, în timp ce partea feminină a gestației pornește de la nerealizat... până la noua naștere a noului sine, care este "realizarea celui nerealizat".

Femininul este **NeQeBaH**, derivat din **NaQoB נקב**, care la rândul său provine dintr-o rădăcină care înseamnă "a străpunge" (a face o gaură) și, de asemenea, "a desemna, a numi". Acest cuvânt **NaQoB** desemnează în esență un recipient care se regăsește din nou în rădăcina **QoB**, o măsură de volum de 2 litri. Prima literă **Nun** fiind simbolul individualității în mutație și evoluție, termenul **NeQeBaH** desemnează această individualitate în mutație și evoluție care primește un "recipient" în care să mute și să evolueze... În centrul cuvântului feminin **NeQeBaH** se află litera **Qoph**, simbolizând cordonul ombilical (altfel "acul", mai precis gaura acului[78]) care face legătura cu pântecele Creației, din care va ieși "fiul" **BeN** (după "întoarcerea" sa / *Shabbat*) - rădăcina **NaB** fiind cea a înălțării, a instruirii, a inteligenței, a profetului (**NaBiY**). Cum acest cuvânt se referă atât la feminin, cât și la "nume", 'Adam își va descoperi Numele[79] doar dacă va pătrunde în acel uter, în căsătoria cu propria latură feminină și în numirea energiilor care îl constituie - și va fi învățat să o facă în curând.

Acești doi termeni sunt construiți pe noțiunile de "a conduce la" (cordonul feminin **Qoph**) pentru a apuca cu mâna (litera **Kaf**):

- **ZaKaR** = a lua cu mâna pentru a apuca dimensiunea (litera centrală **Kaf**)... **ZaR**: "împrăștierea", "dispersarea", dar și verbul "a vâna", a cerne boabele într-o lopată de vânturat sau într-o ghicitoare pentru a le sorta sau a le curăța[80]: aceasta corespunde componentei "energie-identificare" a procesului de creștere, ea merge într-o direcție de sus în jos;
- **NaQoB** = cordonul central **Qoph** care duce la "înălțarea" și "inteligența" **NaB**. Aceasta corespunde componentei de "gestație a noului Sine" a procesului de creștere, merge în

"facultatea volitivă" a ființei umane, are un impact asupra naturii și transformă natura. Nu folosesc acest cuvânt ("cultură") într-un sens de tip Levy-Strauss. Pentru mine, toate transformările naturii care provin din organizarea și eforturile umane sunt calificate drept "culturale".

78 Acest "cordon" cu o gaură corespunde în corpul uman complexului faringe / laringe, unde este ingerată hrana (hrană reală sau spirituală). **Qoph** (eu îl scriu și **Qof**) poartă valoarea 100, care se aseamănă cu "perfecțiunea".

79 Expresia **HaSheM** înseamnă "numele" și este unul dintre modurile de a se referi la YHVH-Adonai. Așadar, descoperindu-și "numele" prin partea sa feminină, 'Adam descoperă și el **HaSheM**: YHVH-Adonai.

80 Acest aspect de "curățare" va fi dezvoltat atunci când primul fiu al lui Adam, Cain, își va ucide avatarul Abel. A se vedea capitolul 17.

direcția ascendentă.

Dacă 'Adam nu-și "amintește" de potențialul lor energetic creat de 'Elohim, dacă partea lui masculină nu se "împrăștie" ca murdăria sau praful din **HaAdamaH** care îl constituie, atunci el va insemina lumea exterioară a femeilor exterioare, fără niciun proces de gestație internă. El va împerechea ca un iepure cu o energie debordantă, tot ceea ce poartă în jur un sex feminin. Dacă 'Adamul își ascultă doar potențialul feminin fără a-și face propriul opus masculin intern, atunci ea este un pântec gol și găunos, și nu are nimic de generat. 'Adamul devine "un crocodil", cum spun prietenii mei arabi, care mănâncă tot ce este viu și pare apetisant în apropiere. Fără germeni, fără viitori fii. La acest lucru se face referire în capitolul 6 din Geneza, pe vremea lui Noe, când "*Adam se înmulțea pe pământ și năștea numai fete...*".

Așa cum uităm că ordinul divin pe care îl va primi 'Adamul la următorul verset este "*să crească, să se înmulțească și să se umple*"! Noi ne înmulțim bine... Oare creștem...? Ne dezvoltăm să creștem... economic. Și oricum nu înțelegem umplerea. Umanitatea din vremea lui Noe se înmulțea în calitățile sale animale: era doar "feminină". Or, pentru a se înmulți, așa cum remarcă Annick de Souzenelle, aveau evident tot atâția bărbați cât femei, mai mult sau mai puțin...! Acești bărbați și acele femei erau cu toții "femele", nu erau fecundate, nu erau gravide cu germenul.

Fiu al bărbatului sau fiu al femeii?

Noul Testament continuă povestea, atunci când Hristos se numește pe Sine însuși "Fiul Omului[81]" și îl numește pe Ioan-Baptistul "Fiul Femeii" (ambele expresii trebuie înțelese ca "fiu de bărbat" și "fiu de femeie" în acest context); aceasta se află în Matei 11:11. Tatăl lui Ioan, Zakary, poartă numele de "bărbat" (**ZaKaR**). Cu toate acestea, el rămâne "mut și incapabil să vorbească" pentru că "nu voia să creadă" că soția sa foarte bătrână, Elisabeta, îi poate naște un fiu (Luca 1), așa cum îi spunea îngerul Gabriel. Așadar, funcția "masculină" a lui Zakary este aici redusă la tăcere, este înăbușită de absența credinței și nu se exprimă. Din acest punct de vedere, Ioan rămâne fiul funcției feminine întrucât nu este un produs (un fiu, o descendență, un rod) al funcției masculine inseminatoare și fecundatoare a credinței - reprezentată aici de Hristos.

Voi dezvolta mai departe această poveste atunci când voi discuta despre Șarpe, deoarece discursul lui Gabriel către Zaharia cu privire la conceperea lui Ioan și discursul lui Gabriel către Maria cu privire la conceperea lui Iisus prezintă o întorsătură deosebit de inteligentă, legată de Șarpe, pentru a alinia cele două personaje în calendarul **lunisolar** - Soarele reprezentând principiul masculin radiant și Luna principiul feminin generativ. Deocamdată, să ne amintim că crearea lui 'Adam în ziua a șasea îi aduce atât funcțiile masculine, cât și pe cele feminine, că el/ea are capacitatea de a penetra și de a insemina, "împrăștiindu-se" în același timp în atâtea particule care îi vor rupe unitatea ca făptură și că va fi vânturat(ă) (acesta este Opus negru masculin), și apoi se va reconstrui pe sine într-o dinamică de gestație și de producție spre un nou nivel prin intermediul intelectului (acesta este Opus-ul alb feminin) înainte de a reunifica dualitățile (Opus-ul roșu). Restul textului ne vorbește despre foaia de parcurs pe care 'Adam va trebui să o parcurgă pentru a ajunge la un nivel propriu-zis uman, "viu", adică purtător de conștiință, de spiritualitate și, în cele din urmă, capabil să transceadă dualitățile lumii sensibile.

Binecuvântarea și stăpânirea (Gen. 1:28)

Gen. 1:28

Fructificați, înmulțiți-vă și umpleți Uscatul, supuneți-l și stăpâniți [coborâți] în peștii mării și în păsările cerului și în toate viețuitoarele târâtoare de deasupra Uscatului.

'Elohim îi binecuvântează: verbul este **BaRaK**, care este același termen ca și "genunchiul" (**BeReK**), și trebuie să ne gândim că binecuvântarea merge împreună cu îngenuncherea, la fel și investirea cavalerului. Cuvântul se poate descompune ca **Be-RaK**: "în" (**Beit**, rădăcina acțiunii

81 Expresia greacă este υιός άνθρώπου: literalmente "fiul omului".

paterne interiorizatoare) "tandrețea" sau "fragilitatea" (**RaK**), termenul este folosit și pentru a desemna carnea fragedă care se lasă tăiată ușor, și care este folosit și pentru a vorbi despre inima mișcată de emoție[82]. **BaRaK** capătă sensul de "a face sensibil, a face fragil", a face "poros" eul pentru ca acesta să fie impregnat de energiile pământului pe care se așează - energiile fertilului și umedului **Ha'AdamaH** care îl vor inunda pe cel care îngenunchează pe el (sau pe ea...)[83].

Figura 25: Investirea unui cavaler. Document BNF (Paris)

În engleză, germană, greacă și în franceză, genunchiul, **Knie**, *gonato* (γόνατο) și *genou* poartă de fapt literele rădăcină ale "cunoașterii" (**Gnosis** în limbile greacă și latină), reprezentând "învelișul" micii "roți" - rotula care produce mersul și marșul, la fel cum grecul **GuNe** (femeie) este învelișul feminin care produce viața. Genunchiul ca semn al dobândirii cunoașterii, inteligenței, înțelepciunii și a unei conștiințe superioare este ilustrat de înțelepții și savanții care își descoperă genunchii, ca semn al iluminării.

Figura 26: Înțelepții care își descoperă genunchii: Santillana del Mar, Spania, secolele al XIV-lea și al XV-lea. Foto PE.

82 De exemplu, vezi 2 Regi 22:19: „inima ta s-a mișcat".
83 Spun „umed" pentru că mai târziu, o rouă va urca din **Ha'AdamaH**.

În timpul ceremoniei de inițiere, cavalerul primește sabia și cureaua mare de umăr, care este echivalentul unui scut pe care îl poartă pe el însuși. El trebuie să jure să protejeze văduva (femeia-surogat fără soț) și orfanul, fiul sau fiica tânără care crește singur, fără îndrumare. Ceremonia are loc în mod tradițional la Paște sau la Rusalii - sărbători ale noului ciclu de lumină. În timpul acestei ceremonii, cavalerul primește o palmă, care este o lovitură din mână (**YaD** în ebraică, pentru **Yod** YHVH-Adonai ca ghid al cunoașterii) în cap (**Ro'Sh** în ebraică, pentru **Resh** "principiul" și inteligența mentală sau raționalitatea), simbolizând faptul că capul trebuie să se "rotească în jurul capului", la fel cum porumbelul se rotește în jurul capului pe inima Mariei (vezi fotografia din capitolul 1). Această palmă peste față este prezentă și astăzi în ceremoniile creștine de împărtășanie, unde preotul local îl pălmuiește cum se cuvine pe copilul aflat în fața lui[84]. Binecuvântarea cu sabia care penetrează materia împreună cu palma care îndoaie rațiunea formează un duet foarte puternic. În legende, piatra-materie, stânca, se găsește adesea lângă un iaz, un lac, *o Doamnă-n lac*, o fântână - tot ceea ce reprezintă femininul Apele de Jos, și lângă un stejar mare reprezentând mutația germenului în fruct, simbol al regelui în ceremonia de inițiere, și materializează locul luptei. Sabia Excalibur este înfiptă în această piatră și nu poate fi scoasă decât de "fiul cel tânăr", orfan dacă se poate, care mai târziu devine el însuși rege. La fel și *Durandal*, sabia lui Roland care luptă împotriva necredincioșilor, care este la început sabia lui Carol cel Mare, dăruită fiului său spiritual Roland (care se "rostogolește"). Roland moare în Pirinei, la Roncevaux ("Valea spinilor[85]"), și pentru a nu-și supune sabia necredincioșilor, încearcă să o rupă pe o stâncă - dar sabia nu se rupe, iar Roland o aruncă în Ceruri, iar aceasta zboară prin munte tăindu-l în două părți și, după un salt de vreo 200 de km, sfârșește prin a se înfige într-o stâncă din Rocamadour...

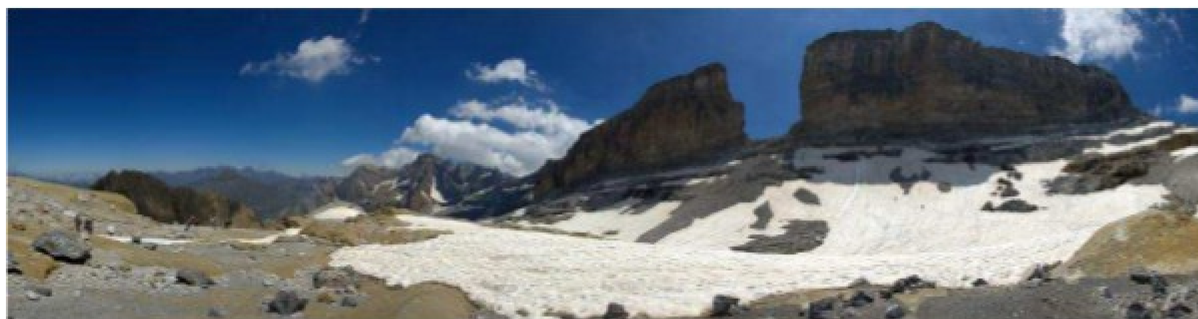

Figura 27: breșa lui Roland în Circul Gavarnie, Pirinei, Franța.

În acest pasaj din *Geneză*, să observăm ordinea lumilor pe care 'Adam le va stăpâni: mai întâi peștii mării, reprezentând o coborâre în Abisul feminin acvatic, apoi pasărea din Ceruri, prezentând creșterea în sus în spiritualitate, ceea ce ar trebui să permită stăpânirea următoare, "târâtoare pe Uscat": următorul șarpe sau balaur cu care va trebui să lupte pentru a repeta ciclul și a crește mai adânc și mai sus.

Fragilitatea și sensibilitatea aduse de binecuvântare sunt apoi un preambul la "dominarea" sau stăpânirea energiilor animale, și iată de ce: verbul "a domina" este **RaDaH**, format din rădăcina **R-D**, mișcarea proprie unită cu semnul creșterii prin diviziune și abundență elementară, care exprimă o expansiune într-o mișcare nedefinită care se întoarce asupra ei însăși, ca cea a unei roți[86]. Acest verb **RaDaH** este conjugat aici la forma de plural, timp neîncheiat **We-YiRD-Wu וירדו**. El prezintă forma **YRD** care înseamnă "a coborî, a descinde", încadrat de cele două litere verticalizatoare **ו Wav**. Această stăpânire asupra energiilor animale este o coborâre în sine într-o mișcare verticală. Aici este roata, *rotule* (rotula) lui 'Adam care coboară în el - și în sine, în drumul

84 Acum, intensitatea acestei palme este o chestiune de apreciere personală... Unii preoți de fapt își pun mâna pe fața copilului și o împing pentru a-l întoarce, așa cum copilul se uită în spatele umărului său.

85 Durandal ar fi, de asemenea, înrudit cu acești „ghimpi" prin „valea-ghimpilor" Dorn-Thal în germană (Carol cel Mare vorbea un dialect german). Voi discuta despre acești spini mai târziu, așa cum apar și în Mitul Creației din *Geneza* și pe capul lui Hristos în timpul martirului său.

86 Englezul *wheel* exprimă drumul, calea (rădăcina *wgh* din *weg*), în timp ce limbile latine au păstrat rădăcina **RD** în *rouet*, *roda*, *rota*, *rotatif*, *rond*, etc.

său spre cunoaștere.

Annick de Souzenelle subliniază foarte bine acest lucru:

Numai cine a coborât înăuntru... va fi capabil să domine pe...

Acest lucru este redat și în numele râului Iordan: **YaRDeN** în ebraică: coborârea în interiorul **Nun**-ului: individualitatea în mutație. De fapt, multe râuri poartă această noțiune de frontieră ("ușa", "prag" **Dalet**) a coborârii umede în sine: Iordan, dar și Don, Dunăre, Nipru, Nistru[87].

"Stăpânirea" asupra animalelor nu are nimic de-a face cu o dominație brutală, care constă în a ne proiecta forța fizică asupra unei ordini divine, pentru sclavie, pentru supunere, pentru muncă sau pentru producția de carne. Mai degrabă, ea reprezintă cheia relației ontologice de care omul se poate bucura cu cosmosul său interior, devenind ea însăși cheia relației de care el și ea se va bucura cu cosmosul și lumea sa exterioară. Ea are de-a face cu asimilarea energiilor (pești, păsări, animale care mârâie și răcnesc - și șerpi târâtori) care vor fi fost identificate (numite), pătrunse și căsătorite, pentru ca aceste energii să devină constitutive ale propriului sine.

De la înflorirea sateliților de observare a Pământului, recunoaștem că Omenirea ar putea fi nevoită să își schimbe fundamental relația cu planeta - care este **'aReTs**-ul nostru, "teritoriul" nostru arid, încadrat și limitat în spațiu și timp, în care se materializează dominația noastră, însă cu o lectură atât de greșită asupra acestei ordini divine, încât este **'aReTs**-ul nostru însuși, care a devenit fragil și în pragul destrămării... Identificarea propriilor noastre energii distructive asupra **Ha'AdamaH**-ului nostru fertil și intern s-a transformat în salinizarea **'aReTs**-ului nostru extern.

În procesul de dobândire a conștiinței și de stăpânire a energiilor, *identificarea* este un proces extrem de important - tocmai pentru că o identificare necorespunzătoare înseamnă că nu este posibilă nicio stăpânire. Energia corespunzătoare, cea care trebuie să fie stăpânită și căsătorită, trebuie "adusă în față în viziune": dezvăluită, ca o nouă mireasă. Fără ca lumina să lumineze această viziune, ea va rămâne în întuneric, în confuzie, în Tenebre - iar acest proces va fi subiectul celui de-al doilea capitol al *Genezei*. Este în egală măsură trecerea de la neîmplinit (fără măiestrie) la împlinit (măiestrie), care va fi învățată de 'Adam în propria lor lume, așa cum este principalul motor principal al Creației de către 'Elohim în amenajarea scenei pe care se desfășoară marea piesă de teatru a lumii în desfășurare:

Și 'Elohim vede, într-adevăr [a fost] împlinită.

Se cunoaște imaginea populară a sfinților, sau a înțelepților, sau a pustnicilor, care trăiesc într-o relație pașnică cu fiarele sălbatice: ei au "coborât" în aceste fiare sălbatice care răcneau în ele însele, le-au stăpânit energiile și le-au "învârtit", le-au întors din Tenebre în lumină - chiar acea lumină cu care începe Creația, și care nu are nimic de-a face cu lumina Soarelui. Dacă, în arenă, leii se duc și ling picioarele martirilor, sau sunt indiferenți față de victimă, ca în povestea lui Daniel din groapa leilor[88], înseamnă că acești martiri au întors leii lor interiori de "rege al animalelor" într-o forță a iubirii și a păcii. Aceasta este calea legii ontologice care se aplică tuturor elementelor Creației.

Cu toate acestea, pentru moment, 'Adamii sunt o simplă creatură printre altele, iar YHVH-Adonai nu s-a arătat încă. A fost totuși necesar să-L prezentăm la începutul acestui eseu, pentru a da sens acestui "*Vom face...*" care nu a fost făcut deloc și care închide primul capitol al *Genezei*. Acum vin uneltele care vor fi aduse în față de 'Elohim, pentru ca 'Adam să fie mai târziu în stare să se facă pe sine. Aceste unelte sunt numite în text "hrană".

---

87 Lingviștii au păreri diferite în ceea ce privește proveniența acestor denumiri. Unii le leagă de zeița **Danu** din hinduism, mama **Danavelor**, care are legătură cu "apele primare". Eu aș tinde să le consider celtice, alături de alți cercetători, deoarece celții orientali din Anatolia, Scythe și Frigia au fost folosiți ca mercenari în mediile egiptene și au adus cu ei o serie de noțiuni din Orientul Mijlociu atunci când au invadat partea vestică a Europei. Nu văd, de exemplu, cum numele de Galia, Galicia, Țara Galilor sau Portugalia să nu provină din rădăcina **GaL**, inițial ebraică, pentru întâlnirea uscatului cu apele...

88 Daniel 6

TOTUL este hrană (Gen. 1:29)

Gen. 1:29

Și 'Elohim a zis: "Iată, ți-am dat ție [formă plurală] toată verdeața care însămânțează o sămânță, care [se află] pe fața întregului uscatul și tot pomul [= substanța vegetativă], care [are] în sine un fruct, substanță care însămânțează o sămânță; ție [formă plurală] îți va fi ca hrană.

Și tuturor emergențelor vii de pe uscatul uscat și tuturor păsărilor din ceruri și tuturor celor care se târăsc pe uscatul uscat, în care respiră viața; [le-am dat] toată verdeața verde ca hrană". Și așa a fost.

Și 'Elohim a văzut tot ceea ce făcuse și iată: multă împlinire. Și [a fost] o seară și [a fost] o dimineață: ziua a șasea.

Ceea ce frapează în acest pasaj este insistența cu care totalitatea energiilor lumii este adusă în fața Omului: toată iarba verde, toate viețuitoarele, toate păsările, toate târâtoarele... toate, de fapt, sunt date spre hrană.

Totul este hrană.

Să ne oprim un moment asupra acestui "totul": **KoL**, *Kaf-Lamed*.

Și apoi cuvântul "hrană": **a'KoLaH**: *Aleph-Kaf-Lamed-He*, care este legat de verbul "a hrăni": **'aKoL**: *Aleph-Kaf-Lamed*: vedem "toate" în mijloc, chiar acolo.

Litera **Kaf** **כ** are valoarea 20 și este o putere a literei **Beit** **ב** (valoarea 2), de asemenea cu forma unui recipient. **Kaf** provine din hieroglifa palmei deschise a mâinii, care apucă ceva, și reprezintă noțiunea de a lua în mână dimensiunea... În text, este tradus prin prepoziția "ca", sau "precum": el corespunde în esență semnului analogiei, care este calea spre "trezirea sensului de...", construirea unei relații, a unei conexiuni - care este intelectul, spre deosebire de inteligența rațională.

Litera **Lamed** **ל** provine din hieroglifa brațului uman și exprimă noțiunea de ceva care se întinde în direcția unui loc îndepărtat, care se desfășoară, care se înalță. **Lamed** poartă valoarea 30, și este atunci o putere a valorii **Gimel**-ului **ג** : 3. Sensul învățat este pe deplin exprimat în cuvântul **LaYLaH** "noaptea". "Noaptea", cu articol, se scrie **HaLaYLaH** și preia **Yod**-ul, scânteia divină centrală a celei mai slabe lumini a conștiinței, pentru a o înălța cât mai îndepărtat cu putință cu două litere **Lamed** încadrate, în suflul de viață al celor două litere **He**. Întreaga potențialitate a literei **Lamed** se află în rădăcina sa **Aleph-Lamed** **אל**: cea care înalță în direcția infinit de îndepărtată a lui **'eL**, 'Elohim[89]. Ca prepoziție, cuvântul **'eL** este tradus prin "*spre*", uneori "*pentru*", "*în scopul de*".

Am prezentat litera **Gimel** **ג** ca fiind "Ghidul pe uscat" în cadrul Apelor de Sus și spre Apelor de Jos. Cuvântul **Gamal** în ebraică (și în arabă) este "cămila" (în engleză derivă direct din ea), care își poartă apa cu ea. Prietenii mei arabi îmi spun că, într-o caravană care traversează deșertul, nu numai că Omul este transportat, dar este de fapt ghidat de cămilă, care găsește singură drumul spre următoarea oază. Nu este deloc ca un călăreț pe un cal, deoarece călărețul ghidează calul. Dar **Gimel** este ghidul pe uscat spre apă.

În același mod, **Lamed** este ghidul în umed, în Apele de Jos spre Apele de Sus și prin partea întunecată a abisului feminin acvatic - unde are loc gestația.

Împreună, rădăcina *Gimel-Lamed* formează cuvântul **GaL**, *valul*. Verbul corespunzător **GaLL** (*Gimel-Lamed-Lamed*) înseamnă "a se rostogoli". Unda **GaL** poartă valoarea 3+30=33 și reprezintă ciclul complet al uscatului și al umedului împreună într-o mișcare ciclică de rostogolire. Iar eu văd în durata tradițională a învățăturii lui Hristos pe Pământ (3 ani), împreună cu presupusa sa vârstă pe Cruce (33 de ani), o trimitere directă la această valoare simbolică de încheiere a ciclului, în care secul și umedul se întâlnesc și se reunifică unul cu celălalt. În calitate de Hristos, el a devenit ghidul de-a lungul uscatului și ghidul de-a lungul umedului, el însuși a împlinit și a

---

89 Rădăcina inversată Lamed-Aleph **לא** este opusul desfășurării depline a potențialităților infinite ale lui **'eL**: înseamnă "nu" atunci când este atașată unui verb. De exemplu, atunci când Șarpele îi spune lui **'iShaH** "Nu, nu vei muri...", literal, el spune "**Lo' MOT** (= "nu-mori")". Engleza, ca și franceza (și alte limbi latine) prezintă acest punct comun între infinitul îndepărtat în întuneric și negație, ca în *night*, *no*, *nil*, *null*, *naught*.

devenit pe deplin "ciclul" valului: călătoria eroului prin excelență.

Această rădăcină *Gimel-Lamed* este și rădăcina cuvântului "exil": **GeLaH**, care îi este dedus lui Abraham de către YHVH-Adonai: Descendenții lui Avraam vor fi "*străini într-o țară care nu este a lor*" (Gen. 15:13), iar primul fiu al lui Avraam este Ismael, pe care l-a luat de la servitorul Sarei, **HaGaR**, iar **HaGaR** înseamnă "*străin, necunoscut*".

Trecerea de la *Gimel* la *Lamed* și invers, de la *Lamed* la *Gimel*, este *Gimel-Wav-Lamed*, **GWL**: verbul "a se bucura".

KoL "toate" corespunde atunci "luării în mână" a dimensiunii (litera **Kaf**) lui *Lamed*, ghidul care călăuzește prin abisul feminin întunecat al Apelor de Jos.

Pot ilustra această noțiune cu o imagine de mozaic mural uriaș, oarecum deteriorată, din Muzeul Bardo din Tunis (Figura 28). Întreaga scenă se află în Ape. Acolo se află o femeie călare pe un "pește" delfin (delfinul este peștele mascul, care insemnează Apele de Jos cu respirația sa de aer din Apele de Jos[90]); ea are o frânghie în mâini, pe care o întinde între două "uși". Una dintre aceste uși, cea din dreapta, corespunde inseminării cosmice a nopții feminine a apelor.

Figura 28: Lumea feminină și acvatică a Apelor de Jos. Secolul I d.Hr., Muzeul Bardo, Tunis. Foto PE.

Ușa din dreapta este întunecată (cel puțin în comparație cu cealaltă ușă, din stânga, care are lumină), iar lângă ea se află un cerb puternic, care reprezintă echinocțiul de toamnă, când soarele pătrunde în tărâmul feminin lunar și își transferă forța cosmică către Lună. Cerbul își pierde în fiecare an, pe parcursul iernii, coarnele, iar aceștia cresc din nou începând cu echinocțiul de primăvară, în așa fel încât cerbul reprezintă intrarea în iarna întunecată.

Piciorul femeii este atacat de un animal care ar fi echivalentul șarpelui din Geneză care o atacă pe **'iShaH** la călcâi mai târziu.

Un alt mozaic de pavaj foarte mare din același muzeu și din aceeași epocă reprezintă, de asemenea, într-unul dintre medalioanele sale, cerbul mascul al toamnei, a cărui energie este de data aceasta stăpânită în mod explicit de funcția feminină **'iShaH**:

90 În Grecia, *Delphi* este "*Omphalos* al lumii" (ombilicul), datorită unui joc de cuvinte cu *Delfi*, delfinul. În franceză, este "*dauphin*", moștenitorul regelui, în drumul său spre regalitate.

Figura 29: Medalion feminin, Muzeul Bardo, Tunis. Fotografie PE.

Acest "tot" **KoL** corespunde cu apucarea dimensiunii lui *Lamed* ca verigă în mâinile femeii, linia, plumbul (toate cuvintele care folosesc litera **L** a lui *Lamed*) care unește energiile de la apele masculine de Sus la apele feminine de Jos. Această legătură este, ca hrană, identificarea forței care îi conectează pe 'Adam cu propriile energii telurice într-o dinamică de desfășurare, de asimilare relativă, de totalizare, de realizare, de perfecțiune - de împlinire. Această dinamică preia întreaga putere și potențialitățile infinite ale **'Aleph**-ului atunci când devine "hrană" **'aKoL**: *'Aleph-Kol-Lamed*.

Și vă propun să ne întoarcem acum la aceste energii-animale ale Uscatului de care este înconjurat bărbatul 'Adam, cu un alt mozaic din Cartagina, aflat în Muzeul Bardo din Tunis, datând din aceeași perioadă:

Figura 30: Bărbatul 'Adam cu energiile animale ale uscatului. Muzeul Bardo, Tunis, Foto PE.

Putem vedea pe acest mozaic tauri ("animale") atacați de mistreți și urși[91] - și o reptilă asemănătoare cu o șopârlă care se îndreaptă spre "piciorul lui Adam (piciorul drept, în centru-stânga) ocupând rolul Șarpelui, iar apoi un leopard pe piciorul stâng, ca viitor "erou" ce va deveni. El ține în mână o tulpină lungă de grâu simbolizând realizarea, coacerea grâului, iar în stânga lui se află Pomul Vieții cu fructe de struguri. Stânga este partea feminină, deoarece corespunde Nordului, atunci când 'Adam este orientat spre Est. Pomul Cunoașterii ar fi simbolizat prin strugurii întunecați îndreptați în jos și care plutesc în jur, imagine a "împrăștierii" pe care o implică acest Pom al Cunoașterii. Taurii fiind simboluri ale virilității masculine, împrăștierea taurilor înseamnă că 'Adam este pe cale să-și piardă virilitatea pentru a intra în lumea sa feminină - asemănător cerbului care-și pierde coarnele în timpul iernii, în același timp înmulțindu-și capacitatea de producție sau fertilitatea (producția de fructe). Bărbatul 'Adam poartă o tunică de un roșu aprins, probabil o *hlamidă* țesută ca un veșmânt dintr-o singură bucată, așa cum va purta și Hristos (fără cusături, reprezentând astfel unitatea), culoarea roșie fiind reprezentativă pentru "sângele", *adică asimilarea* cu toată această hrană.

*Figura 31: '**iShaH** stăpânind energiile animale (Muzeul Bardo) Fotografii PE.*

De asemenea, trebuie să observăm că toate animalele taurine au pe spate un fel de stol, reprezentând cel mai probabil ideea că sunt stăpânite, așa cum **'iShaH** în Apele de Jos stăpânește tigrii, armăsarii și alți tauri sălbatici cu o lesă, o frânghie, o coardă, un frâu (figura 31). Șopârla-Șarpe și Hero-leopardul[92] nu au stoluri, dar se pare că există o lesă pentru șopârlă. Leopardul nu are nevoie de o lesă: masculul 'Adam va deveni pur și simplu leopard atunci când se va reuni cu latura sa feminină. Apoi, acești tauri au pete pe ei, spre deosebire de urșii sau alți mistreți care îi atacă. Sugerez că aceste pete sunt germenii principiului de asimilare între cele două ape: lumină și

91 Mistreții și urșii poartă aceleași energii ca și căprioarele: mistrețul este un animal al pădurii întunecate și adânci, iar ursul hibernează pe timpul iernii. Ele sunt ambele animale ale laturii "ascunse" (feminine). În ceea ce privește taurii, legătura cu virilitatea și fertilitatea este prezentă și astăzi în expresia "a fi în călduri".

92 Leopardul este animalul erou. Leopard în ebraică este **NeMeR**, iar primul erou din Biblie este **NeMRoD**. Leopardul, cu culoarea sa aurie și petele negre, reprezintă reunificarea zilei masculine și a nopții feminine într-o unică Lumină a Lumii. În Africa, marele vrăjitor poartă pe umeri o piele de leopard.

întuneric, sus și jos, zi și noapte, masculin și feminin, ca o cale spre cunoaștere, realizare și unitate a sinelui. Ele pot fi, de asemenea și în același timp, reprezentări ale "ochilor", 'Ayin, care sunt "sursa" cunoașterii - gândiți-vă la cel de-al treilea ochi din mijlocul frunții în hinduism. Litera 'Ayin simbolizează materialitatea totală și temporalitatea totală, care este, de asemenea, "sursa" (același cuvânt: **'aYiN** ortografiat complet), în care se înrădăcinează cunoașterea. "Principiul" acestei surse de cunoaștere este **Resh** (simbolul mișcării proprii, al "principiului") + 'Ayin ("sursa") = **Ra'**, care înseamnă "neîndeplinit" și din care evoluează tot restul. Astfel, aceste pete de pe acești tauri pot reprezenta, de asemenea, "ochii" ca tot atâtea surse de cunoaștere în procesul de realizare, atunci când aceste energii-animale sunt "asimilate".

Iarba verde verde

Prima dintre alimentele care îi sunt prezentate lui 'Adam este "*toată iarba care seamănă o sămânță și tot copacul care [are] în el fructe de copac care seamănă o sămânță*".

Dar oare Omul mănâncă într-adevăr "iarbă"! Ca și vacile și alte animale?! Și oare Omul mănâncă cu adevărat copaci - chiar și cu fructe pe ei?!

Substantivul "iarbă" **'eSeB** înseamnă și "pășune" (*'Ayin-Sin-Beit* pronunțat "**esev**", căci **B**-ul este unul moale) și prezintă un dublu joc de cuvinte, în funcție de cum este citit:

- **'eSeB** poate fi format ca reuniune a literei **'Ayin**, ca simbol al materialității și temporalității totale (așa cum s-a văzut mai sus), împreună cu rădăcina *Shin-Beit*, care este "întoarcerea", dinamica rotativă, "**Shabbat**" construit pe aceeași rădăcină. În acest sens, "iarba" ca "hrană" este o chemare la rotirea și întoarcerea în jurul tuturor aspectelor materialității și temporalității și la creșterea spre spiritualitate și eternitate.
- Al doilea joc de cuvinte ar fi să citim iarba **'eSeB** ca fiind formată din rădăcina **'eS** (*Ayin-Sin*) împreună cu litera adăugată **Beit B**, semn al dinamicii interioare. Această rădăcină **'eS** este aceeași cu cea care formează verbul "a face" **'aSaH**. Această rădăcină exprimă ideea de conformație prin agregarea părților, prin acțiunea de asamblare a lucrurilor conform unei mișcări inteligente, a unei combinații sau a unui plan format dinainte din voință (facultatea volitivă). În acest sens, "iarba" prezintă ideea de conformație: *a face cu... a face ansambluri*, *a face legături*, *a stabili relații, a face conexiuni și combinații* - toate acestea într-o direcție interioară, spre un "centru", **Beit**-ul de fapt semnul *inimii*[93]. Acesta ar fi primul pas al "facerii", un proces analogic care va da roade.

Așadar, 'Adam mănâncă iarbă de pășune - și nu "*grâu*", "*boabe*" sau "*cereale*", **DaGaN** sau **BaR** sau **HiTaH** (care sunt substantive destul de comune în Vechiul Testament).

Sămânța de însămânțare a fructelor

Celălalt cuvânt asupra căruia textul insistă este "sămânța", "germenul" sau "sperma": **ZaRa'** *Zain Resh 'Ayin*, care este și verbul "a însămânța" folosit în aceeași propoziție: **ZoRea'**. Litera Zain ז de la început este semnul "armei" sexului masculin (cuvântul **ZaYiN** înseamnă "armă"), cel care pătrunde și inseminează Apele feminine[94] - deci referirea mea la "spermă"[95], la fel de valabilă ca și "sămânța" sau "germenul". Ideea este cea de pătrundere, de străpungere într-o dinamică de producție. Când am discutat despre **ZaKaR**-ul masculin, subliniam că acest termen poate fi citit și "capacitatea de a lua dimensiunea" (litera centrală *Kaf*) rădăcinii **ZaR**: "împrăștierea", "dezmembrarea", explozia sinelui în praf... Avem aici, în cuvântul **Za-Ra'** ca "sămânță", aceeași armă masculină penetrantă care îl pătrunde și îl inseminează pe **Ra'** (*Resh-'Ayin*): "neîmplinitul", cel care trebuie să fie împlinit...

---

93 Cuvântul "inimă" în ebraică este *Lamed-Beit*, **LeB** (pronunțat ca "dragoste"), care poate fi citit "spre centrul [radiant]".

94 A "curvi" este **ZaNaH**.

95 Sperma masculină propriu-zisă este **ZeReM** din aceeași rădăcină. De notat că cuvântul "sămânță" în limba engleză (sau franceză: *seminal*) provine din ebraicul **SheMeN** pentru "ulei" (și ulei de măsline la început, deoarece "olive" este **ZeYT**).

Acest "germen de însămânțare" **ZeRa'** poate fi la originea "zero" al nostru care insemnează universul[96]... Etimologia tradițională care îl leagă de arabul **Zifr** nu este foarte convingătoare... deoarece acest **Zifr** care dă cuvintele "*chiffre*" (franceză) și "*cifru*" (engleză) nu poartă sensul de sămânță, germen sau spermă pe care îl poartă zero.

Această literă **Zain** va structura și modul în care 'Adam își va numi mai târziu partea feminină **'iShaH** la început: **ZoT** "aceasta". În calitate de articol demonstrativ neutru, el redă noțiunea abstractă de legătură care indică, desemnează și unește lucrurile.

Pomul și fructul

Ultima hrană dată lui 'Adam este "*pomul, care are în sine un fruct, substanță care însămânțează o sămânță*": nu numai că 'Adam mănâncă iarbă de pășune, dar mănâncă și pomi. Interesant este că pomul la care se face referire destul de explicit aici este un proces de creștere, centrat pe fructul ca substanță care însămânțează o sămânță. Grafia cuvântului "copac" redă de fapt destul de bine această noțiune, așa cum am arătat deja în capitolul 1: **'Ayin-Tsade עץ 'eTs**. Litera **'Ayin** se află din nou acolo, ca și cum acest pasaj din Geneză ar sublinia foarte mult referința la nivelul cel mai de bază al lucrurilor: "sursa", materialitatea și temporalitatea, gradul zero al căii din care toate treptele ulterioare vor trebui să se ridice mai târziu.

Cuvântul "copac" se referă la această ascensiune de la cel mai de jos nivel posibil, de la "sursă" (litera **'Ayin**) reprezentând cel mai de jos nivel posibil al materiei, care se transformă și suferă mutații spre o finalitate (litera **Tsade**). Litera **Tsade** este una care poate să nu provină dintr-o hieroglifă, deși unii cercetători doresc să o vadă legată de hieroglifa "cârlig". Este mai probabil ca ea să fie legată de semnul cuneiform sumerian **Ti**, care reprezintă trecerea printr-o suprafață (și ca atare: vărsarea), o schimbare de stare, o mutație, o transformare dintr-o "parte" spre o altă "parte" și întotdeauna cu un anumit scop sau termen (și ca atare, această literă se regăsește în cuvinte care se referă la legi, ordonanțe, ordine, statut, conducere). Ea poartă valoarea 90 și, ca atare, este un semn "dătător de viață", ca încheiere a unui ciclu de producție (toate cele 9 cifre sunt legate de noțiunile de sarcină și de sfârșit de ciclu și de naștere).

Verbul pentru "floare" sau "înflorire" este **TsOuTs** (*Tsade-Wav-Tsade*). Rădăcina *Tsade-Resh* **TsoR** este "oprimare", "tăiere", "feliere" și "foarfecă". Verbul **YaTsaR** care este folosit atunci când YHVH-Adonai îl "face" pe 'Adam înseamnă propriu-zis "a cizela", "a sculpta".

Asociat cu *'Ayin*, *Tsade*-ul într-o poziție finală ("copacul": **'eTs**) redă ideea de "substanță mutantă" cu o finalitate, spre un anumit scop și, ca atare, reprezintă materia vegetală înfloritoare în evoluție. A fost tradus în bibliile noastre vernaculare atât prin "lemn", cât și prin "copac". Despre fruct, am discutat deja. Este cuvântul **PeRiY** *Pe-Resh-Yod*, și poate fi citit ca fiind deschiderea (litera **Pe**) a rădăcinii *Resh-Yod* care reprezintă o emanație fluidă, eterul, spiritul, un miros care se exhalează.

Trebuie remarcat faptul că 'Elohim, atunci când dă hrană animalelor, nu le dă "pomul", ci doar "iarba". Nu există nici "fructe" pentru animale (deci nici sămânță), fructele fiind constitutive ale copacului. Motivul va fi detaliat mai târziu - dar se poate deja ghici că animalele, rămânând la nivelul lor de creaturi animale, nu vor face uz de fructe...

De asemenea, trebuie remarcat faptul că nu există nici un fel de hrană pentru animale în dieta dată lui 'Adam, această dietă este hotărât vegetariană - și chiar fără lapte și fără ouă! Ar putea cineva să creadă așa ceva?!

Apoi, un alt aspect interesant este că produsele mării sunt interzise: nici vorbă de pește la aburi, la grătar sau la cuptor! Domeniul Apelor feminine nu trebuie atins - iar acest lucru va fi subliniat la sfârșitul capitolului 3 din Geneza, când 'Adam este alungat din Grădină, de teamă că ar putea să ridice mâna și să mănânce din Pomul Vieții - și, ca urmare, să trăiască veșnic la nesfârșit, fără să atingă nivelul vieții veșnice.

---

96 Originea propusă de Annick de Souzenelle.

Culorile Chivotului Legământului

La sfârșitul Creației, este interesant de observat că elementele create de 'Elohim prefigurează deja *Arca Alianței*, care va fi stabilită între Noe și uscat (Gen. 9:13): "*Îmi așez arca în ceruri și ea va deveni ca un semn de alianță între Mine și uscat* (**'aReTs**)". Comentez rapid aceste corelații.

Culorile curcubeului sunt *violet* sau mov (un amestec de roșu și albastru), *albastru*, *verde*, *galben*, *portocaliu* (amestec de galben și roșu) și *roșu*. În sistemul simbolic antic, albul, ca toate culorile la un loc, este a 7-a culoare.

În prima zi, "violetul", ca amestec de roșu și albastru, este reprezentat de cele două elemente create împreună, Pământul roșu și Cerul albastru.

În a doua zi, "albastrul" este plasat sub semnul apelor **MaYiM**.

A treia zi îl vede pe "verde" cu apariția ierbii verzi.

A patra zi vede "galbenul" cu apariția Marelui Luminator (soarele galben).

Prin construcție, a cincea zi ar trebui să vadă "portocaliul" fiind între galben și roșu - însă nu există portocaliu în acea zi. A cincea zi se ocupă cu peștii, păsările și "vitele", și niciuna dintre acestea nu pare să aibă legătură cu vreun fel de portocaliu.

A șasea zi vede "roșul" cu **'AdamaH** ("roșu" ca sens derivat al **DaM**-ului roșu "sânge"). Iar "albul" ar putea veni în ziua a șaptea, însă acest lucru ar necesita portocaliul, care este absent. Deci, în schimb, se pare că Sabatul ar corespunde mai degrabă unei zile "negre", cu 'Elohim "retrăgându-se".

Deci, unde a dispărut portocaliul?!

Ei bine, eu propun ceva:

De fapt, "portocaliu" în ebraică se numește "măr" - corect, trebuie să aducem aici un măr portocaliu: **TaPOuHeY**, un cuvânt relativ frecvent în Iosua, în *Cântarea Cântărilor*, unde merele sunt asociate cu "parfumul respirației[97]" iubitei, cu "suportul pentru boala iubirii", cu "*pomul de măr, unde te-a născut mama ta*, [te-a] născut", și tot Proverbe 25:11 menționează: "*Mere de aur în figuri de argint*: cuvinte epifanice rostite". Aceste mere de aur mă fac să mă gândesc la Fructele din Grădina Hesperidelor[98], iar merele în acest context capătă sensul generic de "fruct" sau "produs" - și în mod specific de copil.

Așadar, mărul portocaliu fiind la jumătatea drumului dintre galben și roșu, poate fi considerat, poate, ca fiind "fructul" galbenului în direcția roșu - adică, dacă asociem o valoare simbolică solară lui 'Elohim, acel "fruct" dintre 'Elohim și roșu 'Adam ar fi YHVH-Adonai însuși! (A se vedea capitolul 2 pentru YHVH-Adonai considerat "copilul" lui 'Elohim) Această asociere este întărită de asocierea dintre mere și aur (Merele de aur și figurile de argint...), aurul fiind un simbol solar al eternității, în timp ce figurile de argint s-ar referi la temporalitatea lunară în declin și schimbare - înnegrindu-se în timp, așa cum face argintul. Apoi, în a cincea zi a Mitului Creației, animalele vii sunt *făcute*, spre deosebire de a fi *create*, și am arătat mai sus că aceasta a fost o excepție în acțiunile lui 'Elohim, deoarece 'Elohim creează în mod normal lucrurile - excepție aici. YHVH-Adonai este responsabil pentru crearea lui 'Adam - de aici legătura dintre YHVH-Adonai, această a cincea zi în care animalele sunt create și "fructul" lipsă fiind mărul portocaliu în această zi anume... În cele din urmă, referirea din *Cântarea Cântărilor* la pomul de măr este următoarea (Cântarea 8:5):

Cine este aceasta, care vine din pustie, sprijinindu-se pe iubitul ei? Eu te-am crescut sub măr, acolo te-a născut mama ta, acolo te-a născut, te-a născut... "

Luna feminină se sprijină pe iubitul ei (Soarele) la echinocțiul de toamnă și se lasă pătrunsă,

---

97 Mărul **TaPOu<u>H</u>eY** este legat de respirația parfumată, deoarece verbul **POua<u>H</u>** înseamnă "a sufla, a respira", iar parfumul fructului provoacă expirația Grădinii.

98 Aceste mere de aur sunt cadoul lui Zeus pentru soția sa, Hera (sau de la Gaia pentru Hera în ziua nunții). Culegerea lor constituie a 11-a lucrare a lui Hercule. Pentru a reuși, el va trebui să ucidă șarpele Ladon, gardianul Grădinii. Cuvântul Hesperide le desemnează pe cele trei fiice ale lui Atlas și Hesperia, adică apusul, Occidentul.

inseminată și fecundată; și în acest moment, Luna a trecut prin "uscăciunea" lunilor de vară, "deșertul", iar YHVH-Adonai este "adus pe lume" la apusul Soarelui, "seara", la soarele portocaliu în descreștere în Vest, la vremea mărului, care în *Geneză* este numit Pomul Cunoașterii, Pomul inseminator al împrăștierii Sinelui.

Așadar, portocaliul este într-adevăr absent din Creație, pentru că portocaliul este "mărul" lui YHVH-Adonai, care nu exista încă în ziua a 6-a - dar cu un semn din cap în direcția Sa de la puternicul Său Tată-în-viață, odată cu crearea animalelor. Într-adevăr, nu există încă posibilitatea de a avea întregul spectru al culorii albe: starea de "puritate", de "totalitate" este scurtată de mărul-fruct portocaliu, care va veni la începutul capitolului 2 din *Geneza*, odată cu apariția lui YHVH-Adonai.

A izola aceste două capitole sub pretextul că unul vorbește despre 'Elohim, deci este „'Elohist”, în timp ce celălalt ar fi "Yahvistic", ceea ce ar duce la două relatări independente ale creației Omului, care ar fi fost concatenate fără respect pentru cititor, nu mi se pare corect. Chiar dacă aceste texte își au rădăcinile în povestiri independente aparținând unor oameni și epoci diferite, modul în care ne sunt prezentate este de înțeles - cu condiția să se folosească grila de lectură corectă.

Creația se termină aici

Creația se termină aici, după ce parcurge șase etape arhetipale care duc la creatura 'Adam, o creatură animală duală, mascul și femelă, care va rămâne mascul și femelă împreună pe toată durata mitului. Scena lumii este la locul ei, uneltele sunt la locul lor, decorul este complet, iar 'Adam va începe în curând să opereze motorul creat de el însuși - deși într-o manieră oarecum stângace - poate pentru că, asemenea unui copil născut, își va petrece cea mai mare parte a timpului dormind.

Manifestarea conștiinței lui 'Adam în lumea timpului și a spațiului este YHVH-Adonai, regizorul simfoniei care va fi cântată în curând cu violonceluri de pește, clape de pasăre și tobe de taur. Dinamica mutațiilor acestei conștiințe este exprimată de **Nun**, iar energiile cosmice pe care 'Elohim le-a pus la punct se vor manifesta în tot corpul lui 'Adam, gura pentru deschidere **Pe**, brațele întinse **Lamed**, plămânul respirator **He**, eforturile în creștere prin diafragmă **H̲eit**, viziunea în mutație prin ochi **'Ayin**, inteligența și raționalitatea prin cap **Resh**, înghițirea și ingestia fie spre aer, fie spre stomac prin gât **Qof** și **Tsade**, penetrarea cu arma sexuală masculină **Zain**, scutul de protecție a inimii cu **T̲et** pe stern, capacitatea de a înțelege și de a sesiza dimensiunea tuturor acestor energii cu palma mâinii **Kaf**. Întregul corp al lui 'Adam reflectă, ca într-o oglindă, energiile cosmice care sunt toate aici pentru hrană - gata să fie identificate, recoltate și asimilate într-o dinamică de creștere, spre dobândirea cunoașterii pe un drum rătăcitor de încercări și erori.

În această dinamică, descoperirea propriei lor laturi feminine va fi procesul-cheie.

Următorul capitol va discuta despre ce se întâmplă în ziua a 7-a, în care 'Elohim se retrage din opera Sa pentru a-l lăsa pe fiul său portocaliu YHVH-Adonai să îndeplinească sarcinile la care se pricepe: să-l transforme pe 'Adam într-o ființă care respiră viață.

Dar, mai întâi, YHVH-Adonai trebuie să apară.

CAPITOLUL 6: ZIUA A ȘAPTEA

În care YHVH-Adonai încheie lucrarea lui Elohim și îl așează pe Adam pe calea conștiinței sale "vii".

A șaptea zi

Și astfel au fost totalizate cerurile și pământul și toată natura regulatoare: Și 'Elohim a totalizat în ziua a șaptea lucrarea pe care o făcuse; și s-a retras în ziua a șaptea din toată lucrarea pe care o făcuse. Și a binecuvântat [slăvit] ziua a șaptea, a sfințit-o, pentru că în ea și-a întors toată lucrarea pe care o crease pentru a o face.

Și astfel, cerurile și pământul au fost în totalitate.

Verbul folosit este *KaLaH*, **Kaf Lamed He**, la forma pasivă, format din rădăcina **KoL**, "toate", pe care am explicat-o la pagina 144 când "toate" a devenit hrană, hrana fiind **'aKoLaH**. Am putea traduce această propoziție astfel: "*Și astfel, toate cerurile și pământul uscat, precum și toată natura, s-au transformat în hrană...*". Acest "totul" este tot ceea ce se înalță, care se extinde, care este nemărginit. Bibliile tradiționale traduc verbul prin "a completa", în sensul de "a face desăvârșit", pentru că este exprimată totalitatea expansiunii ascendente. Această idee este cea a realizării lui **BeR'eShiYT** care deschide Geneza, "în principiu", și exprimă transformarea principiului în act. Cu alte cuvinte, toate energiile potențiale dintr-un principiu au fost materializate în cer, pământ, mare, pești, păsări, animale patrupede, stele și așa mai departe. Toate aceste energii se regăsesc în 'Adam, alimentate potențial de tot ceea ce este **ToB Me'oD** "realizat cu putere". El va trebui să folosească aceste energii pentru a se realiza pe sine.

Această "întoarcere acasă" exprimă sfârșitul unui ciclu, o revoluție completă, o întoarcere. Când citim numărul șapte în Biblie, trebuie să ne gândim la "ciclu" și la "răsturnare" interioară, la transformare spirituală. Și în această a șaptea zi, ciclul Creației lui Elohim se încheie: el se retrage din scenă; începe ciclul "acțiunii" lui YHVH-Adonai. Totuși, există o perioadă de tranziție, datorită faptului că Adam beneficiază de hrana dată de 'Elohim: "orice iarbă care seamănă sămânță pe toată fața pământului - uscată" și "orice pom care este fruct de pom care seamănă sămânță". Dar, s-ar putea spune, el nu are instrumentele necesare pentru a integra această hrană; el nu știe încă să o identifice. În cel de-al doilea capitol, o entitate dublă, YHVH-Adonai 'Elohim, prezidează la identificarea acestor energii hrănitoare în conștiința lui Adam. Așa cum am menționat deja, aceasta este ceea ce justifică pluralul "să ne" de la pagina 79.

Binecuvântare și sfințire :

Am văzut la pagina 138 verbul a binecuvânta, **BaRaK**, care este o slăbire pentru a deveni sensibili, poroși, la energiile pământului fertil cu care va trebui să ne căsătorim: punerea genunchiului în pământ mărește suprafața de schimb între corp și pământ și permite "rotiței" (rotula) să "lucreze" **Ha'AdmaH**-ul fertil. Verbul aici este în **Piel**, o formă intensivă: slăbește până la distrugere. Un termen care împărtășește aceeași rădăcină **BaR** (grâu, tânărul fiu neîmplinit, dar și puritate, virtute, onestitate) este **BeReD**: grindină. Grindina (apa transformată în piatră) slăbește recolta.

Sfințirea, **QaDeSh**, văzută la pagina 75, corespunde alegerii strategice care urmează binecuvântării: ea ne invită să trecem (**Qof** cord) ușa (**Dalet**) spre dorința de spiritualitate (Shin ginte, trident) în direcția Apelor de jos, pătrunzând pe suprafața dură a pământului uscat (rădăcina **QSh** înseamnă "dur, dificil, compact"). Această pătrundere în adâncuri este posibilă datorită porozității sale, rezultat al binecuvântării, fragilității sale.

Retragerea lui 'Elohim este astfel însoțită de acțiunea de "a face fragil" sau "poros", astfel încât sensibilitatea este sporită. Această sensibilitate este cea care ne va permite să facem "munca

masculină", să ne amintim energiile disponibile pentru a muta, pentru a deveni "femei" și a ne lăsa impregnați de ele. Forța motrice din spatele acestei mutații este YHVH-Adonai, care intră acum în scenă.

Geneza 2:4

בְּהִבָּרְאָם	וְהָאָרֶץ	הַשָּׁמַיִם	תוֹלְדוֹת	אֵלֶּה
BeHiBaR'aM	*WHa'aReTs*	*HaShaMaYiM*	*TOLDOT*	*'eLeH*
în starea lor de creație	și ale pământului	cerurilor	sunt nașterile	Acestea

וְשָׁמָיִם׃	אֶרֶץ	יְהוָה אֱלֹהִים	עֲשׂוֹת	בְּיוֹם
WeShaMaYiM	*'aReTs*	*'Elohim YHVH-Adonaï*	*'aSOT*	*BeYOM*
și cerurile	pământul	Elohim YHVH-Adonai	a făcut	în ziua în care

Acestea [sunt] nașterile cerurilor și ale pământului uscat în starea lor de creație, în ziua în care YHVH-Adonai 'Elohim a făcut pământul uscat și cerurile.

Apariția lui YHVH-Adonai

Am studiat pe larg, la pagina 76 și următoarele, apariția lui YHVH-Adonai, care se află pentru moment în prezența lui 'Elohim. Am putea spune că, cu prudență, 'Elohim se asigură că primii pași ai lui 'Adam pe calea Numelui său vor merge în direcția corectă. Unul dintre elementele majore în înțelegerea noastră a textului constă în această "injecție" a lui YHVH-Adonai, care urmează imediat după retragerea lui 'Elohim din Creația sa, pe care o crease "pentru a face". YHVH-Adonai începe un nou ciclu; el pune în mișcare dinamica temporală a lui Adam "în ziua de a face", și în sensul pământ -► cer, în timp ce 'Elohim se ocupă de Creație, în principiu (adică fără legătură cu timpul), în sensul cer -► pământ. Am văzut, de asemenea, că cuvântul important din acest al patrulea verset al celui de-al doilea capitol este **TOLeDOT**, centrat pe **LeD**, copilul, încadrat de două semne (litera **Tav**) de mutație și verticalizare (litera **Wav**, pronunțată "o"). Prin urmare, îl văd pe YHVH-Adonai ca fiind "copilul" (al lui "Elohim) proiectat în conștiința lui 'Adam - în realitate, am putea spune, de asemenea, că YHVH-Adonai este conștiința lui 'Adam, care este destinată să crească, să formeze roade, să le înmulțească și să umple "marea sa interioară". Creșterea acestei conștiințe spirituale corespunde lărgirii **RqQiY'a**, orizontul spiritual stabilit în a doua zi a Creației, și care, ne amintim, nu era calificat ca fiind "finalizat", și pe care 'Elohim nu-l "văzuse" așa cum văzuse celelalte elemente finite, sau de graniță, ale Creației sale. Versetul 2 din Psalmul 19 ilustrează relația dintre orizontul **RaQiY'a** (tradus aici ca firmament) și "facerea" (tradusă aici ca aură):

Amândouă vorbesc despre slava lui Dumnezeu, și despre opera mâinilor sale, firmamentul o anunță; de la zi la zi enunță cuvântul noapte ce transmite cunoașterea sa.

Acest mic text ilustrează ceea ce am spus despre "orizont" **RaQiY'a** în care cordonul ombilical **Qof** plonjează spre **Yod**, în centrul **R'a**-ului neîmplinit[99]. Cuvântul folosit aici este **Ma'aSeH**, format din **'aSaH** "a face". Rețineți, de asemenea, și voi reveni asupra acestui aspect mai târziu, că verbul "a transmite" (cunoaștere), "a învăța", este **<u>H</u>eit Wav He**: **<u>H</u>aOuHe חוה**, pe care îl regăsim literă cu literă în numele Evei **חוה** **<u>H</u>aWaH**.

Dumnezeul cel veșnic :

YHVH-Adonaï 'Elohim corespunde expresiei "Dumnezeul cel veșnic" (Biblia Louis

99 În cuvântul R'aQiYa "orizont (spiritual)".

Segond) sau "Domnul Dumnezeu" în Biblia de la Ierusalim. Chouraqui folosește un acronim reprezentând grafia YHVH-Adonaï, urmat de *Elohims* (cu **s** terminal: el exprimă astfel pluralitatea cuvântului 'Elohim; pluralul pluralului '**eLeH** "cei").

De ce să spunem "Adonai", Domn sau Stăpân? YHVH exprimă NUMELE zeului creator, principiul unitar 'Elohim, care, prin definiție, transcende orice gândire umană. A putea rosti NUMELE unui lucru sau al cuiva înseamnă a avea putere asupra acestuia, cel puțin potențial, calitatea NUMELUI fiind aceea de a reprezenta identitatea profundă a persoanei care îl poartă. Acest principiu este ilustrat în povestea lui Isis, care caută să cunoască adevăratul nume al zeului **Re** (sau **Ra**, sau Atum), cel pe care acesta "îl păstrează în inima sa [... și] care îi conferă puterea de a da viață[100]": este al 100-lea nume; ea le cunoaște pe celelalte 99. A cunoaște NUMELE înseamnă, de asemenea, a proiecta în conștiința umană reprezentarea sa mentală închegată, cu ajutorul limbajului, care presupune o reprezentare definită, delimitată, cu limitele sale care pot fi percepute de interlocutor, astfel încât sensul numelui să fie înțeles în toată amploarea semnificației sale. Deoarece 'Elohim este imposibil de limitat, deoarece principiul cauzal al universului și al Creației în ansamblul ei transcende orice încercare de limitare conștientă, atunci NUMELE corespunzător nu poate avea o realitate finită. Vor exista întotdeauna una sau mai multe dimensiuni care nu pot fi integrate în proiecția conștientă a acestui NUME, proiecție care este prizonieră a temporalității. Pe de altă parte, întrucât avem de-a face cu viața spirituală, aceasta este o geometrie variabilă: NUMELE lui Dumnezeu nu va reprezenta aceleași noțiuni pentru fiecare dintre noi, întrucât energiile-animale așezate de 'Elohim pe scena vieții sunt făcute (aceasta este singura mențiune despre "facerea" lui Elohim) "după felul lor". în funcție de specia lor". Altfel, 'Elohim creează **în principiu**, același pentru toată lumea, același în cele patru colțuri ale Universului, dar reprezentarea mentală a acestor energii-animale ale NUMELUI evoluează în funcție de orizontul mental al fiecăruia, sau în funcție de ceea ce poate integra prin gândirea sa, prin conștiința sa, prin experiența sa. Dacă Petru, Pavel sau Iacov reprezintă pentru noi un individ sau altul, YHVH-Adonai ca sământă divină, lumina conștiinței spirituale a lui Adam îngropată în adâncurile substanței sale principale **MaYiM**, umbra lui Elohim în percepția noastră asupra lumii, această lumină nu are aceeași intensitate pentru fiecare dintre noi și nu reprezintă aceleași entități, aceleași adevăruri, aceleași valori. Ea nu are aceleași contururi. Așa că nu pronunțăm NUMELE lui 'Elohim, și spunem: Adonai, "Domnul", sau "Cel Etern" (chiar dacă YHVH-Adonai este temporal).

Mai există un alt motiv, mai prozaic, pentru a nu pronunța NUMELE lui Dumnezeu: termenul *HaWaH*: **He Yod He**, care este o componentă a lui YHVH-Adonai, înseamnă "nenorocire, nedreptate, calamitate". Întrucât evreii, pronunțând "**YeHaWaH**", ar însemna că NUMELE lui Dumnezeu este asociat cu calamitatea și nedreptatea, este interzisă pronunțarea acestui cuvânt. În lectura noastră, calamitatea este o suflare (cele două **He**) care se transformă în gol, deoarece **Wav**-ul central, energia transmutării, a verticalizării, transformă o suflare de **He** în altă suflare de **He**. Nu există nici subiect și nici obiect. Este o calamitate.

Aș adăuga că această ultimă accepțiune a cuvântului "etern" mi se pare o greșeală: am văzut că, în timp ce 'Elohim provine din eternitate, din principiul din afara timpului, nu este cazul lui YHVH-Adonai, care este concomitent cu "ziua facerii", deci cu temporalitatea - care încartiruiește în mod foarte specific conștiința umană. Aceasta este diferența esențială dintre 'Elohim și YHVH-Adonai, întrucât unul transcende timpul uman, în timp ce celălalt face parte din el. Viața spirituală în existența temporală înseamnă căutarea și redescoperirea "vieții veșnice" în principiul propriu lui 'Elohim, prin eliberarea de sub stăpânirea timpului. Aceasta este misiunea alchimică de transformare a plumbului (temporalitatea) în aur (eternitatea). Am menționat, de asemenea, că Kundalini Yoga urmează aceeași strategie. A spune Eternitate atunci când vorbim despre YHVH-Adonai înseamnă a nu înțelege că eternitatea nu înseamnă "pentru totdeauna, pentru o perioadă de timp indefinit de lungă", ci că eternitatea este în afara timpului, în afara dinamicii temporale în care suntem introduși atunci când ne naștem și din care ieșim atunci când murim. Cel pe care Bibliile franceze îl numesc "l'Eternel Dieu" (Dumnezeul etern) ar trebui să fie numit "le Temporel Dieu"

100 Numele fiilor lui Isis, de Doubi-Fakoly, 2006, pp. 22 și următoarele. ISBN : 2-911372-99-9

(Dumnezeul temporal) - sau, dacă preferați, "l'Eternel fait temporel" (Eternul făcut temporal).

Această confuzie se află la originea unei alte polemici, la sfârșitul capitolului al treilea, care îl vede pe YHVH-Adonaï 'Elohim expulzându-l pe 'Adam din Grădina Edenului pentru a-l împiedica să mănânce din Pomul Vieții și să trăiască astfel "pentru totdeauna". Acest "pentru totdeauna" este '*oLaM*: '**Ayin Lamed Mem**; iar folosirea literei '**Ayin** "materialitate și temporalitate totală" ar trebui să ne pună în gardă. În general, înțelegem că este vorba de un gest de dușmănie, de privare, și că ar fi fost frumos ca 'Adam să fi putut trăi "pentru totdeauna", să nu moară, pe scurt. Așadar, este o pedeapsă - încă una! Vom vedea (pagina 371) că sensul este cu totul altul și că nu este o pedeapsă, ci dimpotrivă, un gest de salvgardare.

Existența și viața: Este, de asemenea, momentul să facem distincția între doi termeni care sunt adesea confundați unul cu celălalt: existența și "viața". Atunci când Adam a fost creat, el nu era înzestrat cu viață (**NePheSh HaYaH**: suflare vie dirijată), dar el însuși era înconjurat de **NePheSh HaYaH** (pești, viețuitoare târâtoare, păsări înaripate, animale patrupede etc.). El nu este înzestrat cu această suflare de viață decât prin germenul **Yod** încă nemanifestat pe care îl poartă îngropat și ascuns în substanța sa principală *Ma* **Y***iM*. Această noțiune de suflu, de respirație *NePheSh*, este cea care ne permite să spunem că "viața" **HaYaH**, asociată în mod constant cu respirația NePheSh, este de esență spirituală. Este orientarea existenței creaturii prin respirație. Am analizat cuvântul *Ne**Phe**Sh* ca energie de deschidere, care permite eliberarea (litera centrală **Pe**) dorinței **ShiN** de spiritualitate. În această relatare, peștii, păsările și animalele cu patru picioare sunt suflările de energie spirituală din Creația divină care îi vor permite lui Adam, care este o creatură, dar care nu este încă vie, să vină la existență. Acesta este sensul expresiei "stăpânește peste fiarele uscatului, peste pești, peste păsări", pe care am încercat să o explic la pagina 141. Am indicat că această stăpânire corespunde unei coborâri și unei stăpâniri, și nu unei asupririri. Va fi vorba de stăpânirea acestor energii împrăștiate în lumea lui 'Adam, pentru moment nenumite, nerecunoscute, nemăsurate - și astfel 'Adam rămâne dominat de ele.

Cele două nașteri ale lui 'Adam: Această distincție între principiul ființei și existența sa "îmbrăcată" (temporală, materială, fizică) *orientată în suflarea lui YHVH-Adonai* ne ajută să înțelegem de ce Geneza ne prezintă *două nașteri* ale lui 'Adam. Primul capitol explică o naștere sub egida lui 'Elohim ca *ființă-creatură în principiu*, iar cel de-al doilea capitol sub egida lui YHVH-Adonai 'Elohim ca **NePheSh HaYaH** (Gen. 2:7) "suflare vie" - iar confuzia făcută între "Domnul" și "Dumnezeu", prin contopirea lor în aceeași entitate, nu ne permite să înțelegem aceste două nașteri, care par o redundanță, o repetiție bizară și inutilă, decât produsă de capriciile construcției textului în decursul istoriei. Subiectul a dat naștere la numeroase polemici, la fel ca și amalgamul dintre 'Elohim și YHVH-Adonai, ceea ce a dus la o analiză a "stilurilor" textului, cu autori "elohiști" și "yahviști" spunând același lucru în moduri diferite, fără să se consulte, iar un autor răuvoitor concatenând cele două povestiri fără respect pentru cititor.

Astfel, ar exista un prim capitol "Elohist" al Genezei, un al patrulea capitol "Yahvist", iar capitolele doi și trei, care includ expresia împerecheată YHVH-Adonai 'Elohim, nu se încadrează în niciuna dintre ele, iar toată lumea este destul de confuză. Se scapă cu piruete, spunând că capitolele al doilea și al treilea sunt mai degrabă "Yahviste" - dacă nu cumva este invers. Iar textul este prezentat ca un mozaic de piese peticite, de origine disparată. Și, după cum am văzut, "*Noi îl vom face pe 'Adam*" din capitolul 1 are nevoie de îngerii pe care 'Elohim se spune că i-a "consultat" înainte de a-și băga mâinile în lut. Alte episoade îi implică pe 'Elohim și pe YHVH-Adonai, cum ar fi cel în care Avraam îl aude pe 'Elohim cerându-i să-și sacrifice fiul (figura 32), iar mai târziu mâna sa care ține cuțitul este oprită de mesagerul lui YHVH-Adonai... Dacă una este identică cu cealaltă, atunci povestea nu prea are alt sens decât acela de a prezenta un zeu inechitabil, însetat de sânge și crud: nu cred asta!

Dar dacă Avraam ascultă de vocea lui 'Elohim, atunci se află în aceeași poziție ca și **HShaH**, care confundă 'Elohim și YHVH-Adonai - și se vede prins în cercul vicios care îl determină să-și ucidă propriul fiu! Vocea lui 'Elohim corespunde setei de absolut, în numele principiului și al ordinii

lucrurilor, în numele a ceea ce este "natural", dar care duce la neglijarea lumii de jos și la uitarea culturilor. Nazismul, de asemenea, pretindea că este vorba despre natură...

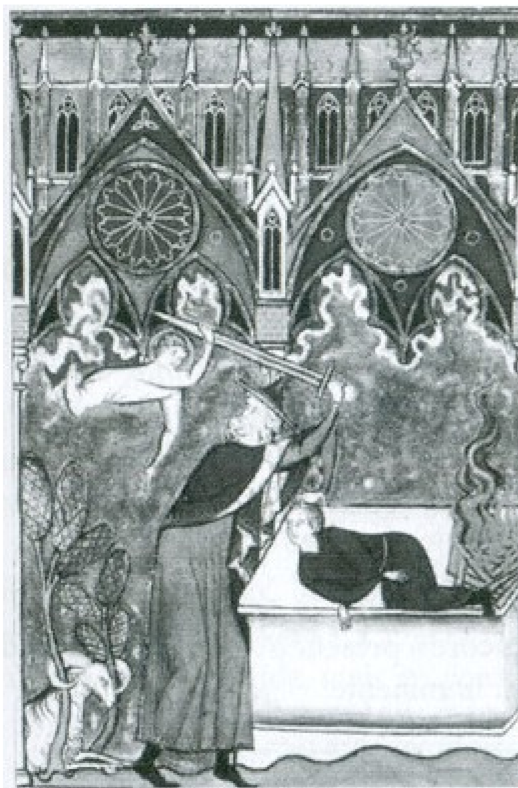

Figura 32: Jertfa lui Isaac. Miniatură din psaltirea lui Louis, secolul al XII-lea, BN.

Acest absolut etern este atât de puternic încât Avraam se găsește în fața ordinului de "a-l lua pe unicul său, pe cel pe care îl iubește", și de a-l sacrifica pe altarul eternității. Este această chemare a absolutului, această voce nebună a eternității inumane pe care am numit-o "ispita solară". Este îndemnul care cere sânge în numele "principiului" **Resh**. Ea este exprimată în textul care spune că Avraam se duce cu fiul său "confuz", unit în același trup (Geneza 22:6) la "munții unici" ai lui Moriyya (revolta"): fiul nu există ca fiu. După ce este oprit în actul său de moarte de către YHVH-Adonai, care îl readuce în țara celor vii, Avraam se "întoarce" la "tinerii" săi și merg la **Be'er SheBa'** (Bersabee), care înseamnă "fântâna întoarcerii"[101].

În această poveste, avem prezența duală a lui 'Elohim și a lui YHVH-Adonai, iar povestea nu are sens dacă unul este echivalent cu celălalt. Această răsturnare în lumea uscată este echivalentul răsturnării din **MaYiM** și se referă la rebeliunea împotriva eternului 'Elohim, la întoarcerea la temporalitatea lui YHVH-Adonai, la sacrificiul berbecului solar mai degrabă decât la cel al fiului 'râzător'. Iată ce spune Brassens în cântecul său despre "Sfântul Ioan Gură de Aur care predică martiriul":

Să murim pentru idei
De acord, dar de moarte lentă
- de acord, dar de moarte ușoară

Să revenim la cursul povestirii, în momentul în care 'Adam creat de 'Elohim este transferat sub egida lui YHVH-Adonai (versetul 4) în "ziua creării lui YHVH-Adonai":

---

101 B'eR **Beit-'Aleph-Resh** se poate citi și: în (Beit) puterea ('AIeph) principiului (Resh), a lui SbeBa' "răsturnare". Această inversare este, de asemenea, numărul 7, ceea ce ilustrează importanța acestui număr în întreaga Biblie. El este scris cu un 'Ayin terminal, materialitate și temporalitate.

Nici o meditație, nici o apă și un "Adam-Punct" fără dimensiuni:

*Și fiecare arbust [meditație] de pe câmpul în paragină nu este încă pe pământul uscat; și fiecare plantă de pe câmpul în paragină nu a răsărit încă, pentru că YHVH-Adonai 'Elohim nu a făcut să plouă, și [este] 'Adam-Punct să lucreze **Ha'AdamaH**.*

Există multe concepte exprimate în acest verset (Gen.2:5). Principalul este, fără îndoială, acel "încă nu" care apare de două ori: aveți răbdare, va veni! Înflorirea este iminentă.

Cuvântul "arbust" *SYH* **Sin Yod Heit** este și verbul "a medita". Să analizăm mai îndeaproape acest cuvânt "a medita", format din rădăcina **med**-, care în tot domeniul indo-european exprimă ideea de a lua măsuri adecvate cu autoritate[102]; de aici și diferitele sale valori în limbile indo-europene: "a gândi, a reflecta, a concepe", cu ideea unui gând care reglementează și ordonează (greacă *Medein*: Medusa a cărei privire transforma în piatră pe oricine o privea); dar și "a guverna, a domni", "a măsura", "a judeca", dar și "a îngriji un bolnav", medicul reglementând, dominând boala.

În ebraică, rădăcina **Sin Heit** combină mișcarea curbilinie relativă (dorința de transcendență, de spiritualitate) cu punctul de obstacol **Heit**. Ea exprimă orice mișcare de concepție, efortul minții spre un scop. Traducătorii au păstrat doar sensul cel mai restrâns de arbust, urmaș al naturii. Acest cuvânt **SYH** este asociat cu "câmp", un alt termen restrâns tradus atât de prost pentru a exprima **HaSaDeH**, "câmpul", care reprezintă abundența potențială a naturii care îl va umple pe om cu darurile sale. Câmpul **HaSaDeH** este un câmp necultivat: este câmpul încă necultivat, dar plin de potențialul său de recoltă și hrană, la propriu și la figurat, un corn al abundenței. Este un spațiu de pământ uscat **'aReTs** acoperit de **HaAdamaH** fertil, așteptând să fie lucrat de către 'Adam. Este punctul de întâlnire în care natura se pregătește să devină cultură. Dar, pentru moment, nu a fost încă lucrat.

Nu a fost lucrat pentru că nu a răsărit încă nici o iarbă[103] pe câmp; și dacă nu a răsărit nici o iarbă, este pentru că pământul nostru **'aReTs** uscat a rămas arid: YHVH-Adonaï 'Elohim nu a făcut să plouă.

Iar 'Adam **'aYiN אין** "non-ființă", un punct fără dimensiune pentru a lucra **HaAdamaH**. Acest **'aYiN** este adesea tradus prin "nimic", ceea ce nu exprimă goliciunea, ci dimpotrivă "lucrul" în principiul său, adică nefiind încă manifestat (din latinescul **RES**: lucru). În franceză, pentru a exprima golul sau absența, se folosește negația: *il n'y a rien*: nu există nimic. Acest "Adam" este, așadar, un "lucru", un "punct" care este, care nu are dimensiuni și care este puternic în potențialul său. Nu există un 'Adam care să lucreze **HaAdamaH**. Tradiția opune două "puncte", punctul marcat de puterea potențialității **'Ayin**: **'aYiN** "nimic", pe care îl avem aici, și punctul marcat de puterea materialității **'Ayin**: **'aYiN**, "sursa" punctuală, materializată în deșert sau în munte, care capătă și sensul de "ochi": sursa cunoașterii prin viziune. Întregul verset se referă la potențialitatea lui 'Adam: "nu încă" face aluzie la o evoluție viitoare, arbustul destinat să evolueze și el; câmpul în paragină destinat să fie arat, ploaia care nu a căzut încă... Am menționat la pagina 42 diferența dintre **'Ayin** punctul de sus **אין** și **'Ayin** punctul de jos **עין**. Aici, punctul de jos nu se poate exprima, pentru că nu a "plouat".[...] Ne aflăm într-un teritoriu uscat, chiar deșertic.

Dacă citim o versiune a textului care include notațiile de cantilențiere, cuvântul **'Ayin** include un accent conjunctiv pe *'Aleph* care combină cuvintele 'Adam și *'Ayin*, rostite în același timp, fără pauză. Mai târziu, când 'Adam este descris ca fiind praf, există un accent disjunctiv, introducând o pauză, care este redat în franceză prin semnul de punctuație " : ". Mi se pare că aceste accente confirmă sensul propus.

Un 'Adam-punct pentru a lucra **Ha'AdamaH**: ultimul termen pe care trebuie să îl explorăm este

---

102 Dictionnaire historique de la langue française. Le Robert, ediția a 3-a, 2000, articolul "méditer".

103 A se vedea rădăcina 'Ayin Sin a ierbii 'eSeB pagina 145, aceeași cu cea a verbului "a face".

verbul "a lucra" '**aBoD עבד** ('**Ayin Beit Dalet**). Acest termen este folosit de două ori în povestea de față: aici, înainte de formarea iminentă a lui 'Adam, și mai târziu, când "YHVH-Adonai 'Elohim l-a trimis din Grădina Edenului pentru a lucra **HaAdamaH**-ul din care fusese luat" (Gen. 3:23). Poziția acestui termen este strategică, deoarece formarea iminentă a lui 'Adam este introdusă de acest "să lucreze **HaAdamaH**", iar îndepărtarea sa din Grădină la sfârșitul capitolului 3 este însoțită tot de același "să lucreze **HaAdamaH**". Prin urmare, putem presupune de acum înainte că lucrarea lui **HaAdamaH** este lucrarea centrală, principala forță motrice care va anima desfășurarea istoriei lui 'Adam al nostru în evoluția sa. Cu alte cuvinte, "*facerea lui 'Adam*" este definită de această lucrare a lui **HaAdamaH**.

Cuvântul *lucru* '**aBoD** este construit pe baza rădăcinii '**Ayin Beit**, care caracterizează în stil hieroglific centrul material. Într-un sens mai puțin general, '**aB** reprezintă tot ceea ce se condensează, se îngroașă, devine greu și întunecat. Echivalentul arab

عب

('**ain bâ**) înseamnă "a purta o povară", iar

غب

"a duce la sfârșit, a intra în putrefacție". Aceasta este imaginea fermentației, care a fost preluată și dezvoltată de alchimie[104]. Cuvântul '**aB עב** în ebraică înseamnă nor, întuneric, densitate, vapori groși. **Dalet ד** , terminalul cuvântului *lucru* '**aBoD**, exprimă ideea de prag, de trecere dintr-un loc în altul, dintr-un domeniu în altul. Lucrarea generează astfel o dinamică a mișcării, a schimbării de stare sau de loc.

Lucrul spre umbra norilor: Să ne familiarizăm cu noțiunea de a ne îndrepta spre întuneric, în umbra norilor și în grosul lui și să observăm două lucruri. Trecerea spre întuneric este materializată prin orbire, cuvântul "orb" este **SOuM סום** (Samekh Wav Mem terminal cu valorile 60, 6, 600) : sfârșitul ciclului, pierderea "vederii" lucrurilor aflate în stare de "topire" **MaSSaH** (**מסה**) și "dizolvare" **MaSSaSS** (**מסס**); o pierdere pe care am menționat-o deja cu Sfântul Pavel, Horus, Samson, Odin, Oedip: este o temă recurentă faptul că pentru a avea acces la o lume nouă, pentru a intra pe ușa ei, trebuie să pierzi din vedere lumea veche. Iată ce semnifică această orbire: căutarea umbrei norului, obscuritatea '**aB** construită pe '**Ayin** "materialitatea totală", este acest fenomen de coagulare care combate etericul, inconsistentul, vântul vârtej fără materie. Restul narațiunii Genezei (capitolul 4) îl vede pe Cain[105] omorându-și tovarășul **HeBeL** (Abel) după ce a mers cu el pe câmp: Abel inconsistentul, construit pe rădăcina **Beit-Lamed** care exprimă o exhalare, o înălțare vaporoasă și expansivă, o iluzie, o fantomă, o simplă aparență dilatată. Tradus în mod tradițional prin "vanitate", Abel întruchipează această fantomă a sinelui, de fapt un "avatar" care trebuie să dispară pentru a deschide calea spre tărâmul lui **NoD**, "rătăcirea" care începe lunga călătorie în timp ce duce spre grădină. Această pierdere a vederii, această orbire, este sinonimă cu o coborâre în întuneric, spre peștele abisului **Nun**, care va fi energia care îi va transforma pe cei care se lasă conduși acolo spre o nouă naștere, o nouă producție, spre rodul cunoașterii. Aceasta este lucrarea lui **HaAdamaH** pe care Adam trebuie să o "facă". Procesul de verticalizare începe cu o coborâre în întuneric. Pentru evrei, ziua începe seara.

Indicațiile referitoare la "câmpul" înmugurit și la absența apei subliniază o imagine fermecător agricolă, care va fi întărită în momentul evacuării Grădinii prin instalarea în partea de est a Grădinii a "heruvimilor" **KeRuBiYM**, cuvânt care provine din verbul **KRB** "a ara". În prezent, ne aflăm în punctul de indicare a planului: câmpul nu este încă pregătit pentru arat. Nimic nu poate germina încă.

---

104 Putrefacția chimică, sau fermentația, corespunde cu manifestarea "mercurului".

105 Cain QaYiN se referă la arma de luptă care centralizează compresia: lancea, sulița, lancea. Este, de asemenea, un joc de cuvinte cu cuvântul "gelozie", originea crimei.

Observați schimbarea radicală a scenei: până acum, aveam un Creator 'Elohim care punea în loc elementele structurante ale lumii, unul după altul, scoțându-le din confuzia inițială: el separă lumina de întuneric, apele de ape, ziua de noapte; apoi se retrage. Creația este cea a Cerului și a pământului. Scopul acestui pământ (pământul uscat) este de a "produce suflări de viață [**NePheSh <u>H</u>aYaH**] după felul lor". Adam este creat, chiar dacă a fost anunțat ca obiect al unei creații. În acțiunea de a da naștere lui **TOLeDOT**, YHVH-Adonai apare pentru epoca (ziua, manifestarea în lumină) de "a face" în sens opus pământului și cerului. Această "facere" este imediat precizată de lucrarea lui **Ha'AdamaH**, pământ cultivat. Adama este descris ca un "punct fără dimensiuni", un "lucru" **'aYiN**, iar decorul piesei este deocamdată câmpul fără arbuști (fără gând creator) și fără iarbă (fără acțiunea conformatoare a "face cu").

<u>Roua s-a ridicat în sus</u>: Textul continuă să introducă o surpriză majoră: în timp ce noi ne așteptam "în mod "natural" ca ploaia să cadă din cer, este o "rouă" care se ridică de pe pământul uscat! Această rouă este **'eD**: '**Aleph Dalet**, exprimând puterea pragului capacității de a fi divizată: o emanație; și se ridică pentru a "uda toate fețele lui **HaAdamaH**". Cuvântul "rouă" în franceză provine din grecescul **rhôsis** "forță". Este forța telurică, cea a Madonei Negre, puterea generatoare de viață ascunsă în adâncuri care se exprimă prin această rouă fragilă, evanescentă, depusă într-o peliculă subțire la suprafața solului pentru a-l umezi și impregna - pentru a-l fertiliza. Un alt cuvânt ebraic care înseamnă "rouă" este *TaL* **Tet-Lamed טל**. Aceste două litere alcătuiesc o rădăcină al cărei scop este de a exprima efectul a ceva care, ridicându-se deasupra unui alt lucru (semnificația lui **Lamed**), îl acoperă, îl voalează și îl adăpostește (semnificația lui **Tet**). **TaL** desemnează, de asemenea, "mielul de lapte", cel care este "acoperit" și protejat de mama sa.

Verbul "a urca" *'aLaH* '**Ayin Lamed He** exprimă înălțarea materialității ('**Ayin**) spre (**Lamed**) suflarea (**He**); îl găsim foarte prezent (de trei ori în patru cuvinte) în povestea lui Avraam care îl aude pe 'Elohim cerându-i să-și ofere fiul ca "holocaust" pe munții Unului, în țara lui *Morjyya* "răzvrătitul" (Gen.22:2). Această "ardere de tot" este expresia "a ridica în înălțime", care este construită pe aceeași rădăcină '**Ayin Lamed He**. Strict vorbind, aceasta este o sublimare!

Astfel, roua s-a ridicat din pământul uscat și a inundat toate laturile **Ha'AdamaH**. Energia de rouă *'eD* '**Aleph Dalet** se regăsește în centrul cuvântului *Ha'AdamaH*: pământul fertil udat poate atunci "fremăta" (verbul **HeMaH**) și face să se audă "rumoarea" (substantivul **HeMaH**) tuturor energiilor pe care le conține. Ne putem aminti, de asemenea, de "zvâcnirile" sau "freamătul" animalelor de pe pământul uscat **BeHeMaH** (pagina 126). Acest freamăt, această vibrație a ***Ha'AdaMaH*** este pentru 'Adam echivalentul a ceea ce era "briza lui 'Elohim" care făcea să se unduiască suprafața apelor. În versetul următor, 'Adam este descris ca fiind **'aPhaR** עפר '**Ayin Pe Resh** "praf", iar acest praf pulverulent, aceste grăunțe de pământ, este **Ha'AdamaH** care a devenit fluid datorită facultății de diviziune identificată în literele centrale **'eD** "roua". Iar potopul provocat de această vibrație, de acest freamăt, este redat prin verbul **ShaQaH**, care în mod normal înseamnă "a bea, a uda", dar care în forma Hiphil folosită aici (a face să bea) înseamnă "a uda", și chiar "a inunda", așa cum arată intensitatea rădăcinii **ShQ** în **ShQQ**: "a ataca, a se arunca asupra, a fi lacom"; și cuvântul **TeShouQaH** : dorință erotică intensă, în Cântarea Cântărilor.

Acest **Ha'AdamaH** care devine praf, care se descompune în granule energetice, este ca o piele de pământ uscat care își deschide toți porii pentru a fi receptivă și a se impregna de energiile stocate anterior în acest pământ uscat, aceste energii care se află în (litera **Beit**) **HeMaH**, în freamătul, în animalele **Be HeMaH**. Munca laborioasă de identificare a acestor grăunțe ar putea fi văzută ca fiind analogă ciclurilor disoluție-evaporare dezvoltate de alchimie, așa cum aceasta din urmă preia imaginea coagulării și a putrefacției care o precedă.

Țărână a fost numele meu (Gen.2:7)

Și YHVH-Adonai 'Elohim a format pe 'Adam: Praf din ***Ha'AdamaH****; și i-a suflat în nări o*

suflare de viață; și a devenit 'Adam: spre o suflare vie.

Prima acțiune a lui YHVH-Adonai în ziua facerii este de a-l "forma" **YaTsoR**, ceea ce implică noțiunea de cioplire, sculptură, dăltuire prin prezența pietrei ascuțite **TsoR** cu care **TsiPoRaH** taie prepuțul fiului său tânăr, ca și cum ar tăia pomul fructifer[106]. Este vorba și de 'Adam, cu articol hotărât: **Ha-Adam האדם**. În capitolul precedent, versetul 26 ne-a vorbit despre proiectul divin: "*Să-l facem pe 'Adam*", iar versetul următor ne-a dezvăluit crearea "lui 'Adam" definit prin imaginea pe care o are de 'Elohim. Aici, introducerea articolului înaintea numelui lui 'Adam ne spune că "persoana" sa este condusă de suflul dorinței: roua '**eD** "puterea de divizare" devine centrul numelui său. Nu mai este vorba de '**Adam** '**Ayin**, 'Adam-fără punct, ci calificativul atașat lui este cuvântul '**aPhaR**, praf: o infinitate de lucruri-punct. 'Adam nu este "luat din țărână", nu, este țărâna care este luată din **Ha'AdamaH** - și 'Adam este descris ca "țărână", așa cum a fost descris ca "nimic" (un lucru punctual, fără dimensiune, deci fără fecunditate) în versetul 5 din acest al doilea capitol.

Pentru a transmite multiplicitatea prafului, îmi iau libertatea de a-l pune la plural: 'Adam: pulberi.

Să cântăm *La Folle Complainte* de Charles Trenet :

Eram singur pe drum
Nu spuneam nici da, nici nu
Sufletul meu s-a dizolvat
Praf era numele meu!

'Adam este descris ca fiind "țărână din **Ha'AdamaH**" tocmai pentru că s-a distanțat de ea: este "singur pe drumuri". Acest lucru este pus în evidență de accentul disjunctiv *Rebia* de pe **Dalet** al lui 'Adam menționat mai sus, care există în versiunea cu accente de cantilenă, și tradus prin " : ", adică:

'Adam**:** Praf din Ha'AdamaH.

El nu mai este confundat cu **Ha'AdamaH** lui. Există aici o separare de **Ha'AdamaH** care, în principiu, este similară distincțiilor succesive care au prevalat în timpul celor 6 zile ale Creației. Logica este aceeași. Praful însuși este o imagine a multiplicității și a disparității, anunțată de roua **'eD** care este ea însăși "puterea diviziunii" '**Aleph Dalet**. Praful este versiunea "uscată" a forței umede din versetul anterior: roua se ridică, praful cade. Multiplicitatea prafului în zorii acestei conștientizări indică și opusul unității care trebuie realizată: pornim de la o stare de praf, pudră am putea spune, pentru a crește spre integrarea (coagularea) acestor prafuri într-o unitate de esență divină.

Scrierea hieroglifică egipteană atribuie literei **Pe פ** sensul de deschidere, de eliberare (prin "gură", prin cuvânt). Cuvântul '**aPhaR** "praf" corespunde deschiderii "trezirii" '**aR**, ea însăși o inversare a **R'a רע** neîmplinit, pe care o cunoaștem deja din figura emblematică a neîmplinitului: faraonul **פרעה**. Faraonul este întruchiparea acestor energii împrăștiate, neîmplinite, care trebuie integrate printr-o coborâre în Ape (Marea) înainte de a reveni pe uscat (deșertul). Aici regăsim ciclul de disoluție-coagulare pe care l-am menționat mai devreme[107], care este ciclul major al ["faptei" lui Adam].

Suflul vieții :

YHVH-Adonai a suflat o "suflare de vieți" **NiSheMaT HaYiYM**: aceasta este o formă de plural și nu este "suflarea vie" pe care o cunoaștem sub forma **NePheSb HaYaH**. Pe de altă parte,

---

106 O imagine frumoasă pe care o împrumut de la Annick de Souzenelle. Poate că așa se explică și de ce Iisus Hristos, deși născut în Betleem, este "din Nazaret", care se scrie Na-TsaR-eT.

107 Consultați alternanța ciclurilor umed și uscat la pagina 117.

verbul folosit este **NaPhaH** "a sufla". Aceasta este o imagine din Egiptul antic, în care zeii prezentau suveranului **Ankh**-ul la nivelul nărilor, ca întruchipare a "suflării vieții". Creatorul antic și zeul solar Atum, în special, este descris în *Cartea Morților* ca fiind cel care crea alți zei, dându-le "formă și viață" prin nara dreaptă, sediul electricității pozitive...

Figura 33: Akhenaton sacrificând o pasăre zeului soarelui, care ține semnul Ankh la nivelul nărilor (cca. 1350 î.Hr.)

Termenul **NiSheMaT** "respirație" este construit în jurul numelui **SheM**, înconjurat de **Tav-Nun**: **TaN** "darul".

Un verset din Iov (Iov 33:4) ne ajută să clarificăm noțiunile subtile pe care le-am dezvoltat cu trudă în ultimele pagini:

ROuaH-'eL	O briză de la 'Elohim, care plutea deasupra apelor, corespunzând "spiritului", un cuvânt feminin în ebraică;
'aSaTNiY	de la verbul 'aSaH "a face", completat, la persoana a III-a feminin singular, cu sufixul pronumelui personal de persoana I singular (genul comun): o briză mă face
WeNiShMaT	"și un suflu de" în stare construită, adică în așteptarea termenului la care se referă, care vine imediat după :
ShaDDaY	Shaddaï, "Atotputernicul", de la verbul ShaDD "a distruge", sau "a grebla" într-un context agricol;
TeHaYYeNiY	de la verbul **HY** "a trăi", la Piel intensiv (de exemplu, "a mânca" ar deveni "a devora" la Piel, de exemplu), la persoana a III-a feminină singular inaccomodantă, cu sufixul pronumelui personal la persoana I-a singular, gen

	comun. Nu avem un verb în franceză care să transmită direct acest sens. Eu îl traduc prin "a da viață intens".

Prin urmare, am putea traduce :

Un duh al lui 'Elohim m-a făcut; și o suflare a lui ***ShaDDaY*** *cel Atotputernic mă va aduce intens la viață.*

Ceea ce este interesant aici este faptul că știm că dacă planul lui 'Elohim a fost să "facă", în cele din urmă l-a "creat" pe 'Adam. Folosirea unei prime împlinite și a unei a doua neîmplinite stabilește într-adevăr două etape distincte. Aici, în acest verset din Iov, subiectul "făcutului" este **ROuaH**, briza, vântul, spiritul (termen feminin). Am putea deci să asociem "spiritul lui Dumnezeu" cu YHVH-Adonai (Shaddai), întrucât YHVH-Adonai 'Elohim este cel care în cele din urmă îl "face" pe 'Adam. Se pare că, pentru Iov, "spiritul lui 'Elohim" și YHVH-Adonai sunt o singură entitate, astfel încât YHVH-Adonai este briza, vântul, spiritul care animă și ghidează viața, spre deosebire de 'Elohim singur, care dă ființă unui principiu, care creează creaturile. "Respirația" este feminină. În franceză, este derivat din masculinul "*esprit*". **NiSheMaT** este feminin în ebraică, la fel ca și cuvântul ***ROuaH***. Am insistat asupra genului acestor termeni, deoarece vom vedea că motorul ascendent al vieții este feminin în esență.

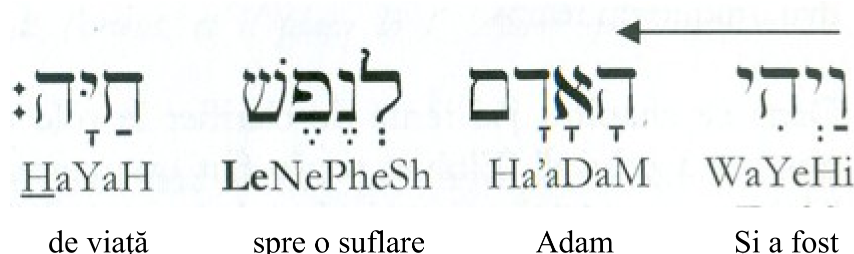
Respirația este subiectul verbului "a trăi" la Piel intensiv, iar *incomplet*: este un timp viitor, tradus în general printr-un prezent "durabil" care se întinde în timp: care nu încetează să dea viață intens, sau "*care nu va înceta să dea [mie] să trăiesc intens*".

<u>**Vieți**</u> : Asociate cu respirația, există "vieți" la plural De ce acest plural? Nu există o explicație clară în text. Poate că putem pune împreună cei doi termeni ***HaYaH HaYiYM*** (datorită ultimului cuvânt al versetului: 'Adam devine spre o suflare vie **NePheSh HaYaH**), formând un superlativ un pic ca **'eLoHa 'eLoHiYM** care era "cel mai mult dintre acelea", sau *Cântarea Cântărilor* **ShiR HaShiRYM**: "*cel mai cântat dintre cântece*"? Atunci expresia ar fi ceva de genul "cea mai vie dintre vieți". Dar cei doi termeni nu sunt folosiți împreună în text. Ne putem gândi, de asemenea, la toate energiile vii care s-au acumulat în pământul uscat. Aceste energii s-ar regăsi acum în 'Adam, cel puțin în potențialitate, disponibile prin "freamătul" lui **Ha'AdamaH**.

Putem considera, de asemenea, și aceasta este interpretarea pe care o prefer, că prin **ShaDDaY** "distrugătorul", "Adam" va trece prin cicluri de distrugere și reconstrucție, de morți și renașteri succesive, pe măsură ce "facerea" sa evoluează și orizontul său de conștiință **RaQiY'a** se extinde. Fiecare ciclu de disoluție și coagulare corespunde unei vieți. Numărul de vieți este infinit sau, în orice caz, nedefinit, atâta timp cât progresia lui **Yod** spre **'Aleph** se desfășoară în 'Adam, atâta timp cât Fiul este pe drumul său spre a se alătura Tatălui. Aceste cicluri sunt animate alternativ de **RouaH** și de **NiSheMaT**, de briză și de suflare: vântul de sus și vântul de jos. Briza **RouaH** se bazează pe "principiul" **Resh**, legat de 'Elohim, și este construită cu un împlinit; în timp ce suflul **NiSheMaT** este centrat pe obiectul **SheM** NOM al "darului" **TaN**, care este legat de 'Adam și de căutarea sa pentru viață, și este construit cu un neîndeplinit. Briza ondulează suprafața matricei apei **MaYiM** și animă germenul **Yod** ascuns în centrul lor, care, la rândul său, prin respirația sa, face ca toate energiile pământului uscat să freamăte și să vibreze, ridicându-se pentru a-l locui pe 'Adam: Praful într-o succesiune de vieți. Pentru fiecare viață, este o realizare, o noțiune care stă la baza "a face" și care este redată în ebraică prin acest "praf" (**'aPhaR**) care este eliberarea, deschiderea **Pe** în centrul '**aR**-ului trezitor. Adam se va cufunda în neîmplinirea sa pentru a deschide o parte din el însuși, pentru a elibera o parte din NUME[108].

Consecința acestei acțiuni de modelare, de tăiere, de cizelare a lui 'Adam: Praful, și de suflare în nările sale a acestei suflări de viață este că 'Adam "*s-a făcut spre o suflare vie*" (Gen.2:7) :

108 O altă expresie de la Annick de Souzendle pe care o împrumut cu bucurie.

de viață spre o suflare Adam Și a fost

Nu este încă! Verbul este un neîmplinit inversat (de un **Wav** proximal) care poate fi transcris printr-un acompaniament, dar **Lamed ל** înaintea expresiei **NePheSh HaYaH** este o prepoziție de direcție "**spre**" (uneori "pentru"), și indică astfel o progresie, o mișcare, o dinamică și nu o sosire la destinație. Această prepoziție nu este niciodată tradusă: provoacă prea multe probleme. Cu toate acestea, ea ilustrează fenomenul de expansiune continuă a orizontului spiritual **RaQiYa**, care nu încetează niciodată. Putem folosi prezentul durativ, ca în exemplul meu despre Iov: El nu încetează niciodată să devină o suflare vie. Voi oferi o explicație mai completă la pagina 358 și următoarele, cu uciderea lui Abel de către Cain.

Acesta este momentul în care YHVH-Adonai sculptează, ciopleşte - am putea spune "taie în bucăți"? - pentru a-l face să devină 'Adam-pulbere, o multitudine de puncte; iar roua, "puterea de divizare", vine să îl împânzească pe **Ha'AdamaH**. Cu siguranță, această parte a textului accentuează noțiunea de divizare, de separare în multiple; este un fel de sfărâmare în care creatura unui singur bloc devine pulbere cu YHVH-Adonaï. Aceasta este noțiunea introdusă în analiza noastră a cuvântului "masculin" **ZaKaR**: "luarea în mână" **Kaf** de "împrăștierii" **ZaR** a lui Adam (corolar al operei alchimice *Opera la Negru*).

Această scindare, această divizare în dinamica spirituală (spre o respirație fascinantă) este imediat explicitată prin amenajarea Grădinii Edenului, în interiorul căreia este plasat Adam. Această grădină nu este o grădină reală - cel puțin, studiul cuvântului **GaN**, "grădină", ne va conduce spre o lume nouă, corespunzătoare materializării temporalității în Eden, în jurul lui Adam. Odată cu Grădina Edenului, părăsim lumea eternității neschimbătoare pentru a intra în dinamica timpului.

În acest capitol, am încercat să clarific rolul lui YHVH-Adonai în raport cu cel al lui 'Elohim, precum și faptul că această a doua naștere a lui Adam corespunde dobândirii potențialității de a crește, prin capacitatea sa de a deveni "spre o suflare vie". Dacă el nu poate începe să crească, este pentru că nu există stadiul de creștere: el se află încă în lumea naturală a Creației, unde "totul" este hrană, dar va trebui să devină conștient de acest lucru înainte de a-și putea folosi energiile. În special, creșterea spirituală a lui Adam va avea loc într-un cadru temporal - cel al morții sale pe Pământ. Restul poveștii va pune în joc acest cadru temporal: este vorba de Eden, termen care poate fi tradus prin "eră, perioadă temporală". Dar, inițial, Adam va fi plasat în centru, ca la butucul unei roți, ceea ce corespunde domeniului în care 'Elohim încă domnește - și unde timpul nu trece. Îi sugerez cititorului să considere Grădina din centrul Edenului ca fiind lumea veșniciei; iar Adam va trebui să fie expulzat din ea pentru a-și începe călătoria în temporalitate. Este ceea ce voi detalia în capitolul următor.

CAPITOLUL 7: GRĂDINA DIN EDEN

În acest capitol, cititorul este condus să considere Edenul ca fiind locul în care timpul joacă un rol, iar grădina ca fiind centrul acestuia, locul în care timpul se oprește și nu-și mai urmează cursul. Este propusă analogia dintre timpul cosmic și timpul uman, cu corespondențe simbolice între corpul uman și cosmos.

Voluptatea în sfera temporală

YHVH-Adonai a plantat o grădină în Eden [extaz = transport], dinspre răsărit, și acolo l-a așezat pe Adam, pe care îl modelase.

Eden este tradus în greacă prin extasis, "transport", iar în latină prin vohiplatis (în voluptate: plăcerea simțurilor, satisfacție: a face după dorință).

Se scrie cu un '*Ayin* **עדן**: '**Ayin Dalet Nun**. 'Ayin ne duce în temporalitate. Această rădăcină '**eD**, care exprimă toate emanațiile materialității, este o rădăcină importantă care, în stilul hieroglific, dezvoltă ideea de timp (vezi pagina 96), precum și a tuturor lucrurilor temporale, sensibile și trecătoare. În termeni simbolici și figurativi, ea se referă la plăcerile lumii, plăcerile senzuale, în opoziție cu plăcerile spirituale. Într-un sens mai restrâns, este orice perioadă limitată, orice întoarcere periodică, orice durată măsurată și constantă, care circulă pe sine într-o buclă, așa cum indică gematria cuvântului: 70-4-700: temporalitate - prag - limită cosmică a individualității mutante. În Daniel 7:12, cuvântul '**iDeN** (aceeași grafie) este tradus prin "epocă", iar în Daniel 7:25 prin "timp".

Grădina GaN

Cuvântul **GaN** nu poate fi tradus ca "grădină" decât în sensul cel mai slab și mai restrâns. Acesta este sensul imediat pe care l-am urmărit până acum, dar este timpul să explorez această grădină **GaN**. Semnificația lui "**paRaDis**" folosită de iulianul latin îl susține pe samaritean, care folosește rădăcina **RD** pentru a exprima ideea unei mișcări circulare care se desfășoară constant și ușor pentru a înveli ceva în incinta sa: roata. **P**-ul proximal din **Pa-RaDis** este echivalentul ebraicului **Beit** "în". Siriacul, caldeeanul și ebraicul **RDYD** înseamnă, de asemenea, o haină de femeie, un înveliș ușor care înconjoară persoana cu faldurile sale ondulante. Cuvântul **GaN** dezvoltă aceeași idee și, de fapt, stă la baza însăși denumirii date la un mare număr de popoare ***gen****etricei* feminine[109], ***gin****ecologul* feminin (femeie este **GuNe** în greacă). Înseamnă "învelișul" în italiană **gonna**, în engleză **gown**, în franceză **gaine** și **vagin**[110], și chiar și în celta veche **gun** sau **goun**. Ar fi putut însemna doar o grădină în sensul restrâns în care o grădină este considerată un loc închis, înconjurat de garduri vii. Verbul **GNN**, în care rădăcina este întărită de un **Nun** emfatic suplimentar, înseamnă "a proteja".

Cuvântul francez **JardiN** trebuie comparat cu englezul **GardeN** și cu germanul **GarteN**. În franceză, **J** proximal provine probabil dintr-un **G** moale, iar **GardiN** a devenit **JardiN**. Etimologia indică, de asemenea, o origine germanică a cuvântului: **jardin** derivă din **Garten** / grădină. Dacă comparăm această rădăcină **GN** "incintă" cu **paRaDis**, vedem că **GN**-ul de incintă înconjoară rădăcina **RD** "roată" (**RaD**) din **GaRDeN**, **GaRTeN**, **JaRDiN**, la fel cum **GeNou** înconjoară **RoTule**. Rădăcina **RD** desemnează o mișcare circulară în dezvoltare, precum cea a **GaRDieN**[111] **RonDe**, a Roții (în germană și olandeză **RaD**, în bretonă și galeză **RoD**, în latină **RoTa**, în

109 Această rădăcină se află la originea (g)natura: ceea ce generează; mali-gnus, beni-gnus: cel care generează răul/binele.

110 Din latinescul vagina "în formă de teacă". Se pare că și cuvântul rengaine provine din aceeași rădăcină, din cauza efectului pe care îl are de a dezvolta un cântec la nesfârșit. Pe de altă parte, "juninca" provine din *juvenix*, fără legătură cu rădăcina GN.

111 GaRDieN își face RonDe și "domină incinta" pe care o păzește pentru a-i detecta pe RôDeurs: în ebraică, verbul "a domina" este RaDaH, pe care l-am întâlnit la pagina 141.

portugheză și în indoneziană **RoDa**). Cuvântul **Roue** din franceză a pierdut **D**[112] final, dar numitorul **T** din latinescul **RoTa** se regăsește în **RoueT** rotatif, mașină cu roată acționată de o pedală și folosită pentru filare, și care desemnează și discul cu scripete în care se înfășoară frânghia sau morișca folosită la ascuțirea cuțitelor.

În sens figurat, "a fi la strâmtoare" înseamnă a fi neliniștit, a fi pierdut, a nu ști ce să spui sau să faci: cineva și-a întors capul, este la strâmtoare.

Această grădină, o "incintă învăluitoare", se află *în* **'eDeN**: lumea temporalității sensibile, materiale și tranzitorii. Edenul nu este domeniul eternității; dimpotrivă, este imaginea temporalității. Termenul **'eDeN** nu are nimic de-a face cu numele grădinii, așa cum se crede prea des.

Acțiunea lui YHVH-Adonai este de a "planta" **NaTa' נטע** (*Nun Tet 'Ayin*), iar acest verb exprimă ideea de a fixa cu hotărâre, de a bate în cuie. Îl găsim atunci când Noe plantează vița de vie și se îmbată (Gen. 9:20), iar Avraam plantează un tamarisc la **Be'er SheBa'** (cf. pagina 79). Litera structurantă aici este **Tet ט**, scutul protector, care trebuie înțeles ca acoperiș, adăpostul sub care Omul se plantează la adăpost de soare, dar și suprafața care face să ricoșeze grindina, suprafața care refractă lumina. Este un semn de rezistență. Asocierea cu temporalitatea **'Ayin** indică instaurarea unei suprafețe care refractă timpul, ca o scoarță care înconjoară germenul fructului. Timpul "ricoșează" în acest scut și nu ajunge la Grădina însăși, care rămâne în domeniul non-timpului.

Expresia în ansamblul ei "a plantat o grădină în Eden" indică astfel instituirea unei direcții de lucru (cea care emană din materialitate) ferm fixată în timp, în durată (**'eDeN**). Nu este vorba de o viață de apoi vagă și vaporoasă, ci de o structură ferm ancorată în lumea temporală a omului. Această structură este "de la Est" **Mi-QeDeM**, cu o origine proximală **Mem** "din", și construită pe rădăcina **QD** care desemnează punctul vertical, polul, vârful, pivotul, punctul pe care se învârte totul. Poziția sa în centrul celor doi **Mem** ai matricei originale îi întărește semnificația de pivot. Pe aceasta se bazează "matricea" **Mem-Mem**, adică perenitatea înainte de timp, perenitatea "înainte", adică cea a anteriorității infinite, a începutului timpului. Termenul **QeDeM**, mai degrabă decât să desemneze aici Orientul, desemnează începutul timpului, antichitatea (cf. Mica 5:1). De ce se întâmplă acest lucru?

Trebuie amintit faptul că orientarea omului în spațiu se realizează prin privirea spre Est, adică Estul este plasat "în fața" noastră.

QeDeM în ebraică înseamnă atât "înainte", cât și "trecut", la fel cum în franceză "*avant*" poate însemna înainte de ceva (în fața) sau înainte în trecut. Ne putem referi la Exodul 33:23 (YHVH-Adonai îi spune lui Moise că nu-i va arăta fața, ci "spatele"), nu ca o interdicție morală, ci ca o imposibilitate ontologică[113], YHVH-Adonai desemnând "după" (ceea ce este în spate) ca fiind ceea ce urmează să vină. Este ca și cum am cere oglinzii să ne arate spatele, fără să ne întoarcem noi înșine. Când privim răsăritul soarelui pe mare, privim spre est, iar viitorul, după-amiaza, corespunde cu ceea ce este în spatele nostru. În mod similar, dacă privim apusul soarelui, viitorul este întotdeauna în spatele nostru. Celebrul "*Eu sunt cel care va face să devină*" (Exodul 3:14) ar fi atunci preambulul Exodului 33, ca și schița unei legături între eternitate și timp pe "fundalul paradoxal al unui Dumnezeu care se temporalizează"[114] - ceea ce am văzut că nu este chiar atât de paradoxal și este exact noțiunea care stă la baza lui YHVH-Adonai în raport cu "Elohim". **QeDeM** se opune lui **'oLaM**, care este perenitatea dincolo de timp: acestea sunt cele două forme de durată infinită pe care le concepeau preoții egipteni: perenitatea împlinită înainte și perenitatea neîmplinită după. Termenul **'oLaM** este cel care va fi folosit atunci când 'Adam va fi expulzat din grădină, pentru a nu trăi în perenitatea neîmplinită: continuu în neîmplinire fără speranța vreunei împliniri.

Ar mai trebui să adăugăm că **QeDeM** ar putea fi citit ca "conducând la" (litera **Qof**: cordonul care duce la) "asimilare" sau "asemănare" (rădăcina **DaM**, care construiește **'aDaM** ca **DeMoT** și care reprezintă atât noțiunea de asimilare, cât și pe cea de asemănare, două noțiuni destul

112 Dar există, de asemenea, tot ceea ce este "rotund", "ronde", " rude", " călăreț"...
113 Expresia lui Annick de Souzenelle, *Alianța focului*, Albin Michel.
114 *Temps de l'Emanàpation*, Marc Millier, Van Dieren Editor. „Dezbateri” Paris 2005, 74.

de apropiate.

Cele patru poziții în spațiu sunt ilustrate mai jos: în centru plasez subiectul '**aNY**, "eu", care este scris **Nun** încadrat de (în tensiunea dintre) 'Elohim '**Aleph** și **Yod** YHVH-Adonai.

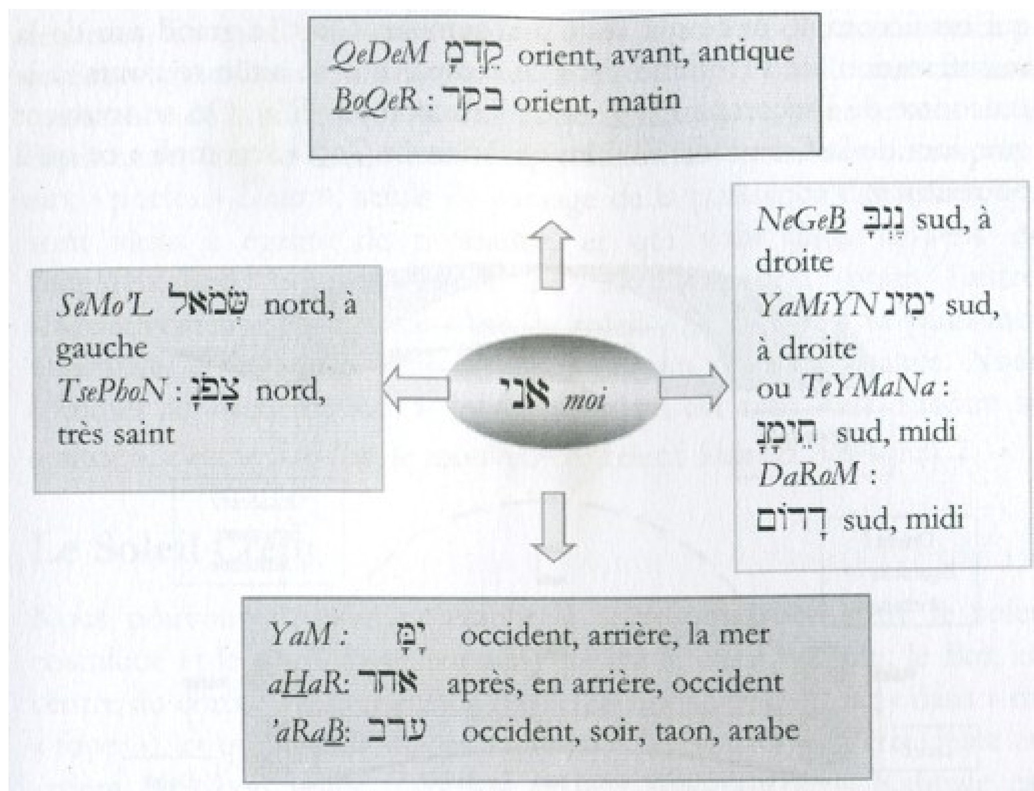

Figura 34: Orientarea bărbatului

Prin urmare, trebuie să traducem din nou acest verset cu ajutorul conceptelor dezvoltate aici, pentru a clarifica ce este această "grădină din "Eden"":

Și YHVH-Adonai a fixat cu fermitate o incintă [o grădină] în sfera temporală [în "Eden], extrasă din infinita anterioritate a timpului [din Est], și acolo l-a așezat pe 'Adam pe care îl formase.

Astfel, "grădina" poate fi văzută ca fiind centrul eternității plasat într-o incintă a temporalității. Iar atunci când Adam este expulzat din grădina eternității, el se va regăsi în 'Eden - în lumea temporalității.

Să încheiem acest paragraf subliniind că orientarea lui Adam între est și vest corespunde poziției sale în raport cu ceea ce a fost înainte de el (trecut) și ceea ce va veni după el (viitor): între ceea ce a fost realizat și ceea ce rămâne de făcut. Aceasta este marea axă a manifestării Omului în timp, care se află întotdeauna la punctul de întâlnire dintre ceea ce este realizat (**ToB**) și ceea ce nu este realizat (**R'a**). Ne amintim că, la Creație, 'Elohim a descris ceea ce a putut vedea ca fiind un **ToB** "realizat".

Reprezint în Figura 35 corespondența dintre ciclurile solare și lunare, și această noțiune **TOB** **טוב** *Têt Wav Beit* care corespunde realizării, a „punerii la vedere”. Cele două cicluri temporale majore sunt organizate în jurul unei axe de echinocțiu, care corespunde puterii egale a celor două stele ca simboluri ale zilei și nopții. Să începem de la o poziție la solstițiul de iarnă, când întunericul este la maxim. Apoi apare soarele și corespunde apariției luminii care încetul cu încetul va avea întâietate asupra întunericului. Puterea solară a zilei este la jumătate din puterea sa și crește mereu la echinocțiul de primăvară, în timp ce luna (puterea nopții) este la jumătate din puterea sa, în direcția scăderii. Pe cercul lunisolar, axa de echinocțiu corespunde „porților” **Dalet ד**, praguri de

trecere a puterii stelelor, care sunt apoi egale ca putere, și care merg în direcția creșterii pentru una, și scăzând pentru cealaltă, alternativ. La solstițiul de vară, soarele/ziua este la puterea sa maximă, iar luna/noaptea este la puterea sa minimă. Suntem în „a șasea zi”, când Adam este creat. Apoi „Elohim se retrage”, este **Sha-Bat**, mișcarea relativă **Shin** la **Beit**-soarele **ב**.

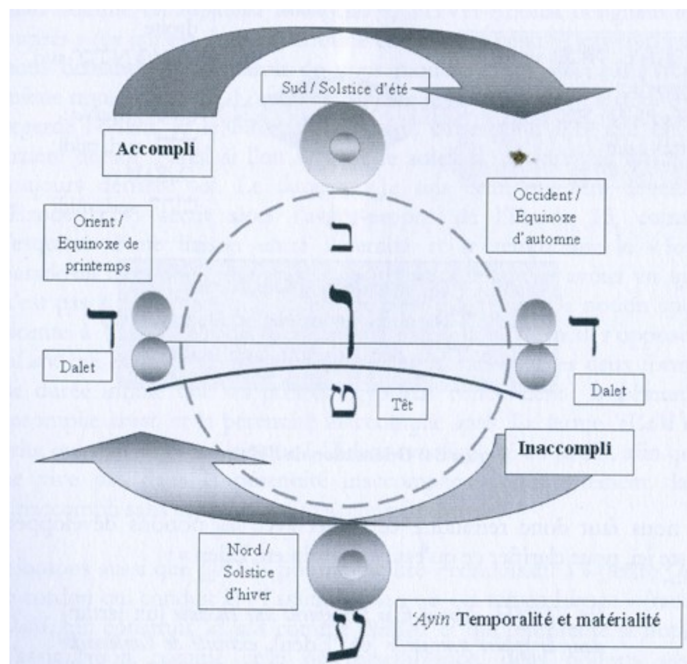
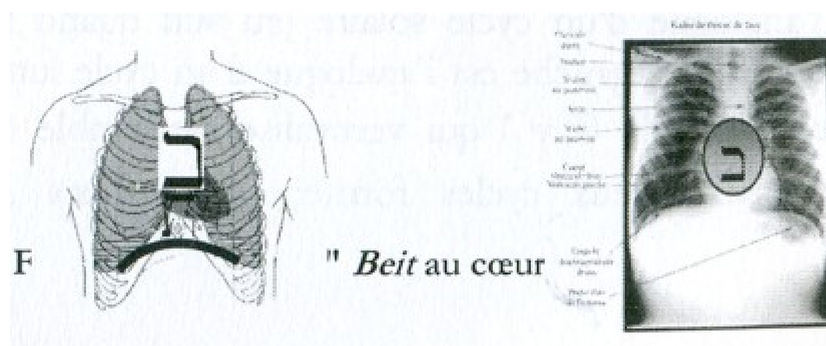

Figura 35: Puncte cardinale în orientarea Omului

Inima Soarelui

Putem stabili acum corespondența dintre soarele cosmic și casa-soare uman, care este inima umană, Beit, în centrul corpului, în interior (particula Beit se traduce prin „în” sau „acasă”) și care inundă întreaga ființă cu vibrațiile ei, chiar în spatele plexului solar. **TiPheReT** a 6-a sephirah a Cabalei este asociată cu plexul solar și cu soarele; este cel al „frumuseții” unde domnesc sentimentele. Cuvântul „inimă” în ebraică este **LeB לב** „spre acasă”, sau „legătură cu acasă”.

Focalizarea „Beit” din centrul celor douăsprezece perechi de coaste este imaginea umană a soarelui focalizat cosmic, înconjurat de cele douăsprezece constelații și cele douăsprezece luni ale anului - consider că fiecare lună corespunde unei constelații și unei perechi de coaste . Această analogie ne vine din lumea sumeriană; va fi preluat de egipteni, indieni, creștini – întreaga lume. Este relevant și astăzi. La întrebarea „De ce au existat 12 constelații în jurul soarelui din zorii timpurilor?”, propun: pentru că sunt 12 perechi de coaste care înconjoară inima omului.

Tav ת asociat cu **Beit ב** (Beit se scrie **Beit Yod Tav**) încheie toracele, formând punctul sternului. În alfabetul ebraic, **Tav** închide ciclul alfabetului. În corpul uman, prin analogie, **Tav** închide cutia toracică: este semnul închiderii ciclurilor costale, sfârșitul ciclurilor de mutație. Acestea se agață de corpul sternului, care este "scutul" nostru **Tét ט**. Acesta trebuie străpuns pentru

a ajunge la inimă: aceasta este Împlinirea **ToB** טוב "bun, împlinit".

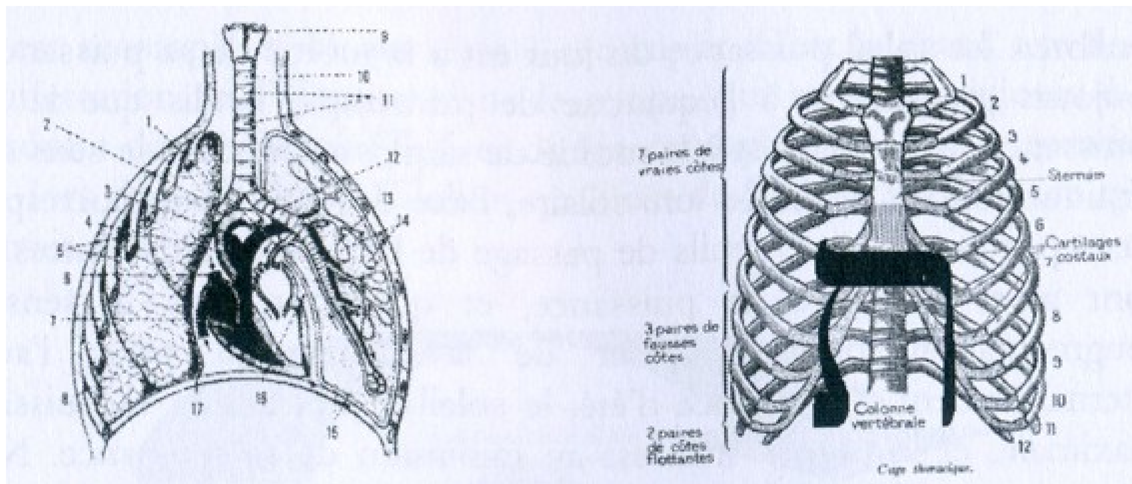

Figura 37: Inima și vârful sternului: Beit și Tav

Lamed ל "călăuză în umed" este înscrisă în cartilajele costale care formează o linie care unește viscerele și pântecele moale; **Gimel**, "călăuză în uscat" este formată de coastele care "închid" (verbul **SSGR** סגר) pieptul într-o "incintă", comentată din abundență în studiul nostru despre "grădina" (incinta) **GaN**. Împreună cu cartilajele costale **Lamed**, coastele **Gimel** formează "valurile" **GaL** care se "rostogolesc" **GaLL**, plonjând alternativ în umed și ieșind afară în incinta uscată; fiecare ciclu reprezentând un "exil" **GaLaH**. Fiecare ciclu de scufundare în umed și fiecare ciclu de ieșire în uscat este reprezentat de litera **Samekh** ס: baza (sexagesimală cosmică), ciclul, stâlpul de susținere. Fiecare coastă din dreapta este analogul unui ciclu solar (în sud, atunci când Omul este orientat), fiecare coastă din stânga este analogul unui ciclu lunar în nord. Coloana vertebrală **Wav** ו, care verticalizează întregul, leagă toate aceste cicluri împreună. Două cicluri formează un "flux" **SSOuSS** סוס "cal".

Apariția lui YHVH-Adonai, creșterea lunară și formarea lui Adam

Este a doua zi după solstițiu: soarele se află în Rac-Cancer și va merge acum înapoi (a 7 zi de Shabbat care înseamnă "inversare"): retragerea sa corespunde nașterii puterii lunare nocturne, care va crește. Este vorba de apariția lui YHVH-Adonai, care coincide cu Luna mică (nopțile cele mai scurte) în mijlocul marelui soare, Principiul Fiului născut de Principiul Tatălui, care va fi puterea de manifestare a formării lui Adam cel creat. Ne aflăm în cea de-a șaptea "zi" solară, care corespunde primei "ore" umane. Este începutul verii, anotimpul fructelor, al fructificării și al recoltei. Sămânța a fost semănată; ea va crește în fructe. Acesta va fi subiectul capitolului următor.

Să ne amintim din acest capitol despre Grădina Edenului că "grădina" este plantată "în Eden", adică în timp. "Grădina" care conține Pomul este o incintă feminină, un fel de nucleu care are capacitatea de a genera și de a produce - ea corespunde la ceea ce Annick de Souzenelle numește "femininul vostru interior". Acest nucleu există din eternitate și este un corolar al eternității, care este non-timp, absența timpului. O altă imagine, care mi se pare mai grăitoare, este cea a butucului roții timpului; butucul fiind "grădina" care rămâne fixă, în timp ce dinamica timpului este reprezentată de roată. În sfârșit, această grădină emană din facultatea de asimilare sau "asemănare" (cu 'Elohim) care lipsea atunci când 'Adam a fost creat și pe care 'Adam va trebui să învețe să o identifice și apoi să o stăpânească.

CAPITOLUL 8: COPACUL

În care Arborele este prezentat ca fiind procesul ciclic al mutațiilor dezvoltate anterior, iar faptul de a "mânca" Arborele Cunoașterii și Arborele Vieții ar distruge posibilitatea de a urma aceste cicluri de mutații, împiedicându-l astfel pe 'Adam să se realizeze.

Pomul Cunoașterii a celor împlinite și a celor neînplinite

Geneza 2:9

YHVH-Adonoi 'Elohim modela să răsară din Ha'AdamaH orice pom excelent pentru vedere și împlinit pentru hrană, precum și Pomul Vieților în mijlocul Grădinii și Pomul cunoașterii celor împlinite și a celor neîmplinite.

Arborele ca substanță lemnoasă de înmugurire

Cuvântul **'eTs** (*'Ayin-Tsade*) înseamnă "lemn", iar într-un context mai restrâns și mai limitat, "copac". Este substanța de lucru care se realizează pe sine, care încolțește și se transformă într-o dinamică de realizare din domeniul materialității (redată prin prima literă 'Ayin, simbol al materialității și al temporalității). Direcția împlinirii este menționată de două ori în acest verset: o dată cu **TOB** "împlinit pentru hrană", adică suficient de copt pentru a fi folosit ca hrană, dar apoi din nou cu verbul **HeMaD** "a dori, a râvni", de unde provine **NeHeMaD** "excelent, râvnit, prețios" folosit aici. Acesta este legat de rădăcina **HaM**, care înseamnă "fierbinte": ceea ce plutește, rămâne deasupra și dă naștere la pasiune. **HeMa'** este mânia, **HeM'aH** este crema, untul; **Beit-LeHeM** (Betleem) înseamnă "casa pâinii" (ca înălțare și producere a căldurii) sau "a războiului". Fiecare copac este "excelent pentru viziune", sau pentru, literal, "ceea ce vine din vedere", iar această noțiune este legată de 'Elohim ('Elohim vede pentru că [este] realizat): această substanță de lucru este excelentă pentru procesul de realizare. Acesta va fi motivul interdicției de a o mânca. Termenul **Ma-R'eH** "din vedere" este adesea folosit în povestirile biblice pentru a descrie "viziunea" oferită unui profet în fața căruia se deschid cerurile, iar această dezvăluire, afirmă Annick de Souzenelle[115], are întotdeauna o conotație formidabilă:

Proorocul nu este cel care "aude voci", ci este cel care vede cu înțelegerea sa în vorbirea pe care toată lumea o aude lucruri pe care puțini le vor înțelege. Profetul este cel care are capacitatea de a descifra un mesaj cu o grilă de lectură improbabilă, dar care transmite sens.

Pomul Vieților (formă de plural în textul ebraic) care este așezat în mijlocul Grădinii, în mijlocul incintei roditoare, este comoara cea mai prețioasă și cea mai dezirabilă care poate fi gândită pentru a vedea: el este procesul de realizare în sine, motorul vieții care transformă un germen în fruct. Cuvântul **'eTs**, dacă este vorba de copac în sens restrâns, este format din semnul materiei (**'Ayin**) asociat celui al finalității **Tsade**, care provine la rândul său de la trestia sumeriană **Ti** care se înrădăcinează în ape și se înalță spre ceruri, străpungând suprafața lumii subterane.

Figura 1: Sumerianul Ti

115 *L'Alliance de Feu*, Annick de Souzenelle, Albin Michel, 2007. Tradus din franceză de mine.

Arborele este reprezentat în iconografia occidentală de un stejar mare, de un tisă sau de un carpen pe care îl vedem pe acest manuscris flamand al *Metamorfozelor* lui Ovidiu de la Biblioteca Națională a Franței de mai jos.

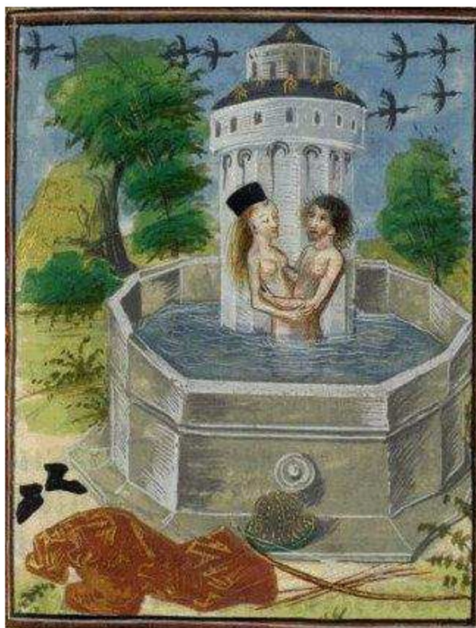

Figura 2: Salmacis și Hermafroditul, manuscris flamand, secolul al XV-lea, Biblioteca Națională Franceză

Acesta arată un bărbat și o femeie care formează cele două ramuri ale literei **Tsade צ** ieșind din ape într-un corp unificat, deoarece doar o singură pereche de pantofi se află pe pământ, iar picioarele lor sunt goale. La piciorul bazinului fântânii, vedem veșmântul feminin al soțului-femeie ca rochie de incintă împreună cu arcul masculin (**QaSheT** în ebraică), arma soțului-bărbat care permite "să tragă drept" (**ShaTaH**): funcția soțului-bărbat este de a trage la ținta potrivită și de a nu încurca țintele, este o funcție masculină care are legătură cu "direcția"[116]. Sub semnul solar-lunar de pe peretele bazinului, vedem coșul cu boabe, simbol al "pâinii", care este el însuși o chemare la Casa Pâinii, sau Bet-Lehem, ca semn al Fecioarei sau echinocțiul de toamnă, când soarele masculin "insemnează" luna feminină înainte ca Luna să preia controlul și să poarte forța principală a universului și să lumineze noaptea[117].

În Egipt, acest proces de împlinire este simbolizat de floarea de lotus, care va deveni *Fleur de Lys* a regilor francezi: lotusul este în același timp floarea care se deschide la suprafața apelor, materializând miracolul vieții, străpungerea suprafeței apelor de jos, reunirea apelor **MaYiM** și a cerurilor **ShaMaYiM**, cu rădăcinile în apă și petalele în aer.

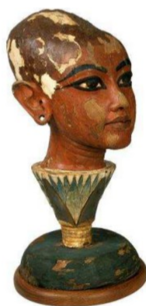

Figura 3: Capul lui Tutankhamon ieșind dintr-un lotus. Muzeul din Cairo

116 În textul lui Ovidiu, *Salmacis* nu este "bună/înțeleaptă la vânătoare"...

117 În Antichitate, semințele erau îngropate în pământ la momentul echinocțiului și erau semănate la începutul iernii pentru a germina.

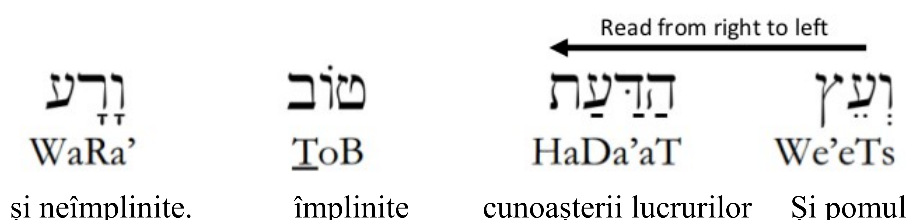
Reprezintă fertilitatea și nașterea de sine. Christiane Desroches Noblecourt a arătat[118] că florile de lotus erau purtate de Nil, venind din Etiopia, și inundau pământurile, fertilizându-le în același timp. Și în Asia, floarea de lotus este cea care constituie tronul pe care stau Buddha, Brahma, Vishnu sau Shiva. În templul Saraburi, din Thailanda, credincioșii se închină la amprenta piciorului lui Buddha, pe centrul căreia este sculptat lotusul, iar pe călcâi sunt reprezentate toate energiile lumii animale.

Figura 4: Piciorul lui Buddha, Templul Saraburi, Thailanda, și detaliu al călcâiului (dreapta).

Calitatea esențială a Arborelui Vieții, a lotusului, a florii de Lys, a trestiei, este aceea de a se deschide spre lumea aeriană, fiind în același timp înrădăcinat în lumea acvatică. Astfel, poporul evreu se va ridica mai târziu din *Sea Reed* - sau Marea Roșie, așa cum este numită astăzi, pentru a găsi "uscatul". Arborele este, în esență, trecerea între două lumi, procesul de mutație pentru a transforma o sământă într-un fruct, un pește într-o pasăre, un neîmplinit într-un împlinit și o seară într-o dimineață. Arborele Vieților este procesul de gestație și creștere de la umezeala feminină la uscăciunea masculină care transformă fiecare sământă neîmplinită într-un fruct împlinit. Însă nu poate funcționa decât dacă sământa a fost fecundată: fără fecundare, nu există nimic de cultivat. Dacă egiptenii au fuzionat fecundația și creșterea într-un singur lotus activ în timpul inundației Nilului, evreii au diferențiat fecundația de gestație. Pomul Cunoașterii tratează aspectul de pătrundere și fecundație, într-o dinamică ce merge de la (masculin) uscat la (feminin) umed.

Arborele cunoașterii

118 *Lorsque la nature parlait aux Egyptiens*; Christiane Desroches Noblecourt, 2003, Edition Philippe Rey.

Expresia **Ha-Da'aT** "cunoașterea de" provine din verbul **YaDa'** (*Yod Dalet 'Ayin*): "a cunoaște", cu **Ha** - proximal fiind articolul "cel". Expresia **Da'aT** este construită cu asocierea literei **Dalet ד**, care exprimă creșterea prin divizare, asociată cu rădăcina **'eT** *'Ayin-Tav* **עת**, care exprimă noțiunea de timp. Cunoașterea are de-a face cu divizarea timpului, în același mod în care Creația de la începutul *Genezei* este structurată prin trepte temporale și identificarea a ceea ce este la început fuzionat într-o singură entitate: a cunoaște înseamnă a diviza, a discrimina, a distinge, a discerne, a disocia în sfera temporală și materială (litera *'Ayin*). A cunoaște este centrat pe deconstrucția timpului.

De aici are loc o subtilă schimbare, în care de la cunoașterea materială se evoluează spre cunoașterea corpului, deconstrucția cărnii în multiplicitatea ei, pentru a lua sensul de "a face dragoste", concentrând atenția "învățăcelului" asupra tuturor părților corpului puternic încărcate de puteri erotice intense. De la "cunoașterea" părților provenite din procesul de deconstrucție / divizare, se evoluează spre o sinteză prin "gnoza" grecească care dă roade, și care este construită pe aceeași rădăcină feminină **G-N**, sau **gune** pentru "femeie", pe care o regăsim în "incinta care dă roade" care este Grădina Ebraică în care se află acum 'Adam. Există o schimbare de sens între incinta feminină "**GardeN**" (**GaN** în ebraică) și "cunoașterea intimă" a lui **YaDa'** "a cunoaște" cu sensul de a face dragoste, care este ilustrată atât de Geneza ("*Adam a cunoscut-o pe soția sa Eva și ea l-a născut pe Cain*" în Geneza III), cât și de cuvintele legate de științele *co**GN**itive*, *reco**GN**itive*, a cunoaște (**G** a devenit **K**), de germană KöNnen (**G** a devenit **K**) și de engleză **CaN** (**G** a devenit **K**).

Arborele cunoașterii în legendele arturiene

Am indicat în acest document importanța copacului atunci când are loc o întâlnire importantă în poveștile și legendele din Evul Mediu, în special atunci când copacul (stejar, tisă,...) este plasat în apropierea unui iaz, a unui lac, a unui râu, în general cu o prezență feminină în jurul lumii acvatice (sau, în cazul lui Perceval, însuși regele Arthur, pescuind în mijlocul unui lac). Structura generală a romanelor lui Chretien de Troyes este organizată în jurul acestor axe care sunt definite de cei doi arbori ai cunoașterii și ai vieții, după cum notează Jacques Ribard[119]:

> *Căutarea lui Perceval este în primul rând, să nu o uităm, lunga și plictisitoarea învățare a unei perfecțiuni pe care Gawain o posedă deja. Perceval va trebui, după multe provocări și încercări, să se formeze pe sine, să se construiască, să-și găsească propria personalitate și să-și descopere adevăratul nume. Gawain va parcurge calea inversă: va trebui să se deconstruiască, să-și piardă structura, să distrugă pas cu pas în el însuși fiecare părticică din identitatea sa socială, dar și toată etica pe care o poartă cu el, ca și cavalerul monden. Drumul său este extrem de dificil și de formidabil: omul care "a ajuns", instalat în lumea sa confortabilă, este adus să-și nege, nu fără rezistență, succesul său aparent, consacrarea sa legitimă*.

Numele lui Perceval, cel care se face pe sine, este construit pe **perce-val** sau "străpunge (prin) vale", transcenzând dualitățile. Această "vale", care este păzită de cei doi munți ai soarelui răsare și apune, este simbolică pentru echilibrul care trebuie găsit între dualitățile care structurează lumea umană și care sunt polii naturali ai lumii: ziua și noaptea, cald și rece, trecut și viitor, etc. Perceval urmează axa Arborelui Vieților atunci când se face spre adevărata sa natură, adevărata sa identitate, adevăratul său NUME, prin multiplele probe care ilustrează munca de identificare și integrare a energiilor care îi compun personalitatea.

Gawain urmează calea opusă, adică urmează axa Arborelui Cunoașterii: deconstrucția, divizarea sinelui, dezmembrarea, destructurarea lumii sale și împrăștierea în grăunțe - într-un cuvânt, trebuie să învețe să devină orb față de lumea sa anterioară. În timp ce Gawain învață să-și piardă vederea, Perceval învață să vadă.

---

119 *Ecriture symbolique et visee allegorique dans le Conte du Graal,* Jacques Ribard, 1981.

Chretien de Troyes cunoştea ebraica. În timp ce numele lui Perceval nu are o rădăcină ebraică, numele lui Gawain ar corespunde verbului **GBN**[120], care înseamnă "a fi curbat, a fi contractat, a fi coagulat". Adjectivul **GiBeN** înseamnă *ghebos* sau *cocoșat*, sau "de forma sprâncenei"; rădăcina **GB** înseamnă literalmente: o proeminență, o umflătură. **GeBiYNaH** este brânza, pentru că laptele s-a coagulat și s-a "contractat". **GiBeaH** este "dealul", de asemenea, numele unui oraș situat la extremitatea nordică a Iudeii. Se poate asocia această coagulare, această contracție, această "micșorare" cu nordul, cel mai îndepărtat de Soare: solstițiul de iarnă. Gawain, prin deconstrucția sa, prin divizarea și împrăștierea lumii sale, prin pierderea reperelor sale, va părăsi lumea mondenă în care s-a realizat, și se "*descompune*" pe sine însuși. El se coagulează într-o miriadă de mici grăunțe de praf și, ca atare, își pătrunde natura ontologică - și se fecundează. El părăsește vernisajul și glazura socială care îl acopereau ca pe o piele artificială pentru a coborî în el însuși și *a apuca cu mâna dimensiunea fiecărei particule de praf*, *humusul* său, din care este făcut. Și, prin intermediul evantaiului de vânturare la care se face referire în *Evanghelii*, va selecta în cele din urmă porțiunile împlinite din el însuși și își va reconstrui pas cu pas întreaga identitate, făcându-se din nou pe sine ca un nou Sine.

Pomul Cunoașterii este, așadar, pomul coagulării Sinelui, care corespunde pătrunderii și fecundării **MaYiM** "Apele de jos". Este un proces de deconstrucție, de dezmembrare, și corespunde Opusului Negru din Alchimie: o descompunere. Ceea ce este realizat corespunde energiilor care au fost stăpânite, iar ceea ce rămâne corespunde porțiunii încă nedesăvârșite a Sinelui, gata să fie prelucrată din nou într-un alt ciclu viitor de realizare. Acest proces de tăiere și granulație corespunde gestațiilor ciclice, la care se face referire în *Geneză* ca fiind "facerea" - iar în Biblie, acest proces este ghidat de YHVH-Adonai, în timp ce în legendele arturiene este ghidat de Arthur[121]. Ceea ce este păstrat este "binele", sau "realizatul" (**<u>T</u>OB** în ebraică): a ieșit din confuzie, a fost identificat, a fost stăpânit și poate fi "văzut", în timp ce ceea ce este lăsat în urmă pentru un alt ciclu este "răul", sau "nerealizatul" (**Ra'=Resh-'Ayin** în ebraică). Este încă confuz și nu poate fi "văzut". Pomul Cunoașterii urmează munca masculină de penetrare și fertilizare a Sinelui. Nu este nici bun, nici rău. Cunoașterea la care se referă nu este cunoașterea "binelui și a răului": ea se referă la un proces de a scoate din confuzie ceea ce trebuie realizat, pentru a o stăpâni. Procesul de realizare începe astfel ca un proces de destructurare și de împrăștiere a Sinelui. Litera ebraică care este ghidul acestui proces este litera **Gimel**. **GaMaL** înseamnă "cămilă": ea este ghidul prin tărâmul aridului spre umed. Prietenii mei arabi îmi spuneau că, de fapt, cămila nu are nevoie să fie ghidată sau condusă: cămila găsește singură următoarea oază și îl ghidează pe omul așezat pe spatele ei spre apa din deșert.

Copacul vieților

Arborele Vieților este axa construcției, a creșterii, a gestației care va lua sămânța neîmplinită, dar fecundată în **MaYiM**, și o va transforma și muta, prin multiple etape umede în care fiecare dintre ele este o luptă, o bătălie și o încercare, într-un fruct împlinit pe tărâmul uscatului. Fiecare fruct este constitutiv al NUMELUI individului care se crește și se face pe sine. Această porțiune a lucrării de împlinire corespunde unei întoarceri spre unitate - spre eternitate datorită deconstrucției anterioare a timpului, și spre unitate deoarece fiecare fruct este constitutiv al sinelui "adevărat" complet și întreg. Sămânța conține toate energiile potențiale ale lumii, iar fiecare trebuie identificată, apoi numită, apoi dominată și stăpânită în acest proces de creștere: "*pentru a domina deasupra..., trebuie mai întâi să cobori mai jos...*", spune Souzenelle. Arborele Vieților urmărește munca feminină de gestație și creștere care duce spre ființa nou unificată. Acest proces fiind un proces de producție, este de natură feminină, iar entitatea responsabilă de el se numește Eva în *Geneză*, **<u>H</u>aWaH** în ebraică, care este un verb ce înseamnă "a învăța". Acest Arbore funcționează în direcția *umed → uscat*, iar principiul călăuzitor corespunde literei *Lamed*, semnul care ghidează și

120 Litera **B** se pronunță **V** atunci când nu există un punct *dagesh* în ea.

121 Numele Arthur provine de la *Arcturus*, care este Steaua Nordului. Corespunde cu axa lumii, în jurul căreia se învârt toate - și în special cei 12 cavaleri ca figuri zodiacale. În legendele arturiene, această axă este și cea a onoarei și conștiinței cavalerului.

conduce prin tărâmul umed (feminin). Arborele Vieților corespunde Operei la Alb în alchimie. Cei doi arbori vor fi ilustrați în povestea lui Noe, când, după Potop, Noe eliberează mai întâi un corb negru (Opera la negru) care nu reușește să găsească "uscatul", iar apoi porumbelul alb (Opera la alb), care se întoarce cu noua viață sub forma unei ramuri de măslin.

Ghidul prin uscăciune este reprezentat de litera **Gimel**. Ghidul prin umezeală este reprezentat de litera **Lamed**. Împreună, aceste două litere formează rădăcina "**GaL**", care înseamnă "val" în ebraică, și verbul "a se rostogoli" (**GaLL**).

"Valul" rulant la care se referă se înscrie în temporalitatea cu anotimpurile, structurate prin Soarele uscat și Luna umedă, vara uscată și iarna umedă, tărâmul masculin uscat și tărâmul feminin umed. Fiecare individ, fie el bărbat sau femeie, trece prin aceste cicluri care sunt guvernate de descompunere și de construire și care, împreună, sunt "facerea" Sinelui, urcând și coborând în cei doi "Copaci" din Grădină. Această călătorie este principiul vieții care este denumit "devenirea spre o suflare vie" (Adam, atunci când este format de YHVH-Adonai 'Elohim după ce a fost creat doar de 'Elohim, devine "spre o suflare vie" în Gen.2:7). Acest proces este cel care îl face pe 'Adam "viu" (adică activ și conștient din punct de vedere spiritual, spre deosebire de a fi o "creatură"). La joncțiunea fiecăruia dintre aceste cicluri uscate și umede, există "uși" care, într-o ordine cosmică, sunt materializate prin echinocții. Echinocțiul de toamnă corespunde pătrunderii iernii; este vorba de intrarea în Lumea subterană feminină, în momentul **BeitLeHeM**, Casa Fecioarei (fecioara este inseminată, așa cum Luna feminină este inseminată de Soarele masculin). Echinocțiul de primăvară corespunde sfârșitului gestației de iarnă în Lumea de Jos și (re)nașterii Sinelui în Uscat, cu un nivel superior de putere spirituală în momentul Paștelui.

În legenda arturiană, singurul cavaler care contemplă Graalul este **GaLa'aD**, al cărui nume este format tocmai pe aceste litere-simbol.

"Bunul" T̲OB

Pătrunderea în lumea subterană, în "apele de jos", conform Arborelui cunoașterii celor împlinite (**T̲OB**) și a celor neîndeplinite (**Ra'**), corespunde străpungerii "scutului" materializat de litera **Tet ט** sub forma **T̲OB** (*T̲et-Wav-Beit*), pe care eu l-am tradus prin "împlinit" și nu prin tradiționalul "bun". Primul capitol al *Genezei* precizează la sfârșitul (aproape) fiecărei "zile": 'Elohim vede, pentru că [este] împlinită. Am tradus acest cuvânt **T̲OB** prin "împlinit" mai degrabă decât prin "bun" din mai multe motive:

- Nu există o "morală" în Creația lumii omului, iar cuvântul "bun" implică o morală care nu-și are locul aici;
- Am arătat, cred, că întreaga poveste a *Genezei* are legătură cu realizarea, iar însăși limba ebraică este structurată în jurul noțiunii de realizare. Îndeplinirea ca făurire a Sinelui prin dobândirea propriei umanități este subiectul principal al mitului biblic al Creației - este ceea ce numim astăzi "condiția umană";
- Ceea ce este "bun" este împlinit, în sensul de "bine făcut, stăpânit"; nu mai este nevoie de nicio modificare. Pentru a ilustra această noțiune de completitudine, aș putea sublinia faptul că singura zi din timpul Creației care nu este calificată drept "bună" și pe care 'Elohim nu o "vede" este ziua în care orizontul spiritual este modificat (spre deosebire de a fi creat). Când ceva este modificat în Biblie, înseamnă că poate fi desființat, sau refăcut - transformat și mutat, oricum. Ceea ce este creat nu poate fi de-creat. Orizontul spiritual va crește odată cu creșterea spirituală și nu este "realizat" de natură, deoarece el crește constant odată cu realizarea omului.

Cuvântul **T̲OB** este înrudit cu **YaTaB** "a face binele, a fi în poziția de a face bine". Citirea literelor-simbol indică "manifestarea" (*Yod*) [care este] "protecția" sau "scutul" (litera **Tet**) [a] "inimii" (litera **Beit**). Litera centrală **Wav** din **T̲OB** (care se pronunță "**o**") trimite la noțiunea de legătură între celelalte două litere, ca o mutație, o transformare, un mecanism de legare. Avem această ilustrare a unui mecanism de legare în numele regelui David, ortografiat *Dalet-Wav-Dalet*,

care reprezintă legarea celor două uși (cele două echinocții: **Dalet** înseamnă "ușă" sau "prag", "trecere") în completarea întregului ciclu al uscatului și al umedului - accesând astfel regalitatea. Regele David, după ce a realizat Opera la Alb și Negru la atingerea și trecerea acestor două uși[122], ajunge la Opera la Roșu, deoarece este reprezentat ca fiind "roșcat".

R'a "Răul" neîmplinit

Am traversat de mai multe ori calea **R'a**-ului "neîndeplinit" (*Resh-'Ayin*), uneori asociat cu noțiunea de deschidere și eliberare (redată prin litera **Pe פ**) ca în "murdărie" (**'aPhaR** cu un 'Ayin) sau în **Pha-R'aoh**, care personifică deschiderea **R'a**-ului neîndeplinit pentru a permite poporului evreu să traverseze Apele și să găsească uscatul sub îndrumarea lui **MoSheH-HaSheM**[123]. Cuvântul **R'a** este format prin asocierea semnului "principiului" **Resh**, litera "ordinii lucrurilor" deconectată de evenimentele și condițiile "etnice" locale, și litera care reprezintă domeniul deplin al materialității și temporalității **'Ayin**, "sursa" (cuvântul **'aYiN** complet ortografiat) și, de asemenea, "ochiul" (același cuvânt, "ochiul" fiind sursa inimii ca permițând viziunea). Așadar, înțeleg **R'a** neîndeplinit ca fiind mișcarea proprie a materialității totale, iar aceasta reprezintă absența absolută a spiritualității. Cu alte cuvinte, el reprezintă ceva care nu a fost atins, care nu a fost transformat, care nu a făcut obiectul niciunei mutații în procesul uman de transformare a lucrurilor, numit "cultură". **R'a** reprezintă absența totală a oricărui efort cultural: nu a existat nicio transformare indusă de om de-a lungul timpului, nicio dinamică pentru a "pune lucrurile în perspectivă", nicio mutație a conștiinței - doar ordinea naturală pură a lucrurilor, fără nicio implicare umană, care a rămas "*așa cum este*". Dacă privim cultura ca pe o transformare a naturii, **R'a** reprezintă absența culturii. Acesta este "punctul zero", de unde va evolua în cele din urmă conștiința și, ca atare, este "sursa", care trebuie "deschisă", deoarece funcția lui **Pha-R'aoh** va fi aceea de a o deschide. La celălalt capăt al acestei axe se află litera *'Aleph*, care reprezintă spiritualitatea totală, fără materialitate - și fără temporalitate. Aceste două litere, atunci când sunt considerate fără vocală, sunt mute: ele corespund unei contracții a gâtului pentru a pronunța un sunet gutural foarte profund pentru ***'Ayin*** și unui "atac" al glotei pentru ***'Aleph***. Redau aceste două litere printr-un apostrof.

Pentru a fi mai precis în sensul acestei rădăcini **Resh-'Ayin**, ținând cont în același timp de opoziția pe care am dezvoltat-o între **Resh** (mișcare proprie) și **Shin** (mișcare relativă) mai devreme în această carte, este util să privim rădăcina **Shin-'Ayin** și să o comparăm cu **Resh-'Ayin**. Dacă grila mea de lectură este corectă, prezența literei **Shin** ar trebui să inducă o noțiune de curbură, o dinamică a conștiinței, o voință conștientă ca un "foc" arzător (**'eSh** *'Aleph-Shin* în ebraică), o transformare într-o "mișcare relativă" a mișcării altfel "proprii" (natura pură) redată de litera **Resh** în rădăcina **Resh-'Ayin**. De asemenea, este util să analizăm înlocuirea literei **'Ayin** (materialitate totală) cu litera **'Aleph** (spiritualitate totală) și să vedem ce se întâmplă.

Rădăcina **Shin-'Ayin** este ilustrată de verbul **Sha'aH**: "a veghea" (*Shin-'Ayin-He*). Ce înseamnă "a veghea" în comparație cu "a vedea", care este **Ra'aH** ortografiat *Resh-'Aleph-He*? A privi înseamnă a fi atent la ceea ce vezi. A veghea, spune dicționarul, înseamnă a avea grijă de cineva (veghe), a fi conștient de un pericol (grijă), a sta treaz noaptea ca un paznic, un observator, etc. Prin opoziție, a "vedea" în sens propriu[124], presupune folosirea ochilor ca nefiind orb, a percepe lumina, dar fără a folosi nici o judecată, nici un interes, nici o înțelegere: este un fapt.

R'a *Resh-'Ayin* - neîmplinit
Ra'aH *Resh-'Aleph* - El să vadă (fără conștiință)
Sha'aH *Shin-'Ayin* - El să privească (să vadă cu conștiință)

---

122 Lupta lui David împotriva lui **GaLe-yat** (Goliath) ilustrează ciclul **G-L** din povestea lui David. Armura pe care o poartă Goliat este făcută din bronz, care în ebraică este **NeHoSheT** și are aceeași rădăcină cu **NaHaSh**: șarpele.

123 **HaSheM** înseamnă „NUMELE” și este una dintre denumirile lui YHVH-Adonai. Numele lui Moise este atunci oglinda lui YHVH-Adonai „Domnul”.

124 În limba engleză, un sens derivat este "I see what you mean/înțeleg la ce te referi" pentru "understand/a înțelege" - ceea ce este regretabil: acest sens derivat nu este luat în considerare aici, din motive evidente. Aș susține că singurul verb care corespunde impresiei vizuale asupra ochilor este "a vedea", în timp ce "a privi" poartă noțiunea de a fi atent în mod conștient. "A privi" înseamnă "a întoarce privirea spre".

Cititorul va înțelege că a cunoaște ceea ce nu s-a realizat înseamnă a "lua dimensiunea" acestuia, a identifica și a discerne ceea ce rămâne de realizat pentru a pregăti transformarea sa. Aceasta se face printr-o dinamică de scindare, tăiere, împrăștiere, străpungere - într-un cuvânt, distrugerea unității anterioare și apariția multiplicității. Aceasta implică moartea. În structura analizei textului pe care o urmez, această transformare este urmată de o mișcare de "rotație": a se întoarce cu susul în jos, a se deplasa de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga - așa cum un copil, odată ce organele sunt formate, se rotește asupra lui însuși în matricea uterină înainte de a se naște. În acest sens, **R'a** neîndeplinit este "răsturnat" în **'aR** ortografiat **'Ayin-Resh**, care înseamnă "adversar", dar și "trezire". Mai târziu, în capitolul *Geneza*, 'Adam va fi pus într-o "toropeală", din care va trebui să se "trezească". Trezirea **'aR** constituie realizarea conștientă, ca o răsturnare, a ceva ce înainte era confundat, "topit" cu masa generală și neidentificată a celor nespecificați, a celor nesupravegheați, a celor inconștienți și invizibili - a celor neîndepliniți. Această rădăcină de trezire **'Ayin-Resh** evoluează în verbul ebraic **'aRaH**: "a descoperi, a integra, a atașa, a unifica". Cu **'aR**, nu ne aflăm într-o logică a unui război militar (adversarul "răul"), ci într-o logică a integrării, a transformării, a creșterii spirituale, în care cel care pornește de la o situație de confuzie iese din această confuzie printr-o realizare permisă de o identificare, o răsturnare, o reorganizare, o integrare și o reunificare.

Închei acest capitol insistând asupra ideii că *Pomul cunoașterii binelui și răului* trebuie înțeles fără a recurge la morală, pentru că morala nu a apărut încă în acest punct al poveștii. Morala este stabilită pentru comportamente sociale, reguli și reglementări, iar povestea nu prezintă (încă) nicio structură socială sau societală. Astfel de structuri vor apărea mai târziu, odată cu Cain și cu apariția "orașelor", deoarece se spune despre Cain că este "un constructor de orașe".

Funcția Arborelui este atunci de a permite dinamica "fabricării" în trei etape:

- O coborâre în *Arborele cunoașterii celor realizate și a celor nerealizate* care corespunde ieșirii din confuzie printr-o "descompunere" a ceea ce este confuz în "boabe". Este o funcție masculină de identificare, un proces de distrugere, de dezmembrare, de "micșorare", în așa fel încât "cămila" (literă *Gimel*: uscăciunea) este suficient de mică pentru a "trece prin urechea unui ac" (Marcu 10, 25). Se devine "nimic" pentru ca mai apoi să se pătrundă (și să se căsătorească[125]) partea sa feminină și umedă. Pornind de la o stare de a fi un "unu" întreg, 'Adam ajunge să devină "multiplu";
- La finalul coborârii în **Arborele Cunoașterii**, există o etapă de rotație, o răsturnare, care corespunde unei "treziri": **R'a**-ul neîmplinit se transformă în **'aR**-ul trezirii. Această "revoluție" sau răsturnare de situație este denumită "Shabbat"', scrisă pe rădăcina **Shin-Beit**, care corespunde ea însăși răsturnării "confuziei", ortografiată **BouSh**, care are la bază rădăcina **Beit-Shin**, la fel ca și cuvântul "uscat". Cu alte cuvinte, în momentul acestei revoluții, uscatul devine umed. Această răsturnare este tăcută, se petrece în *abis*, este o meioză spirituală în secretul matricei uterine a lui **'iShaH** (femeia-soție), când **'iShaH** este pe cale să devină Eva ca "Mamă a celor vii" - dar ea nu știe încă acest lucru;
- \- Urmează urcarea pe **Arborele Vieților**, care corespunde funcției feminine de gestație a "Sinelui în devenire" prin reunificarea, agregarea, reconstrucția și realizarea tuturor părților din "Sinele neîmplinit" care au fost identificate și "inversate" prin acel proces de Shabbat anterior. De la statutul de "multiplu", 'Adam se reconstruiește pe sine însuși într-un "unu". Sfârșitul gestației este nașterea noului Sine, cu un nivel superior de viață spirituală.

Procesul general are ca scop ca țAdam să se îndrepte spre "a deveni o suflare vie". Aceasta este ceea ce reprezintă "împlinirea". Ea începe cu o deconstrucție și o împrăștiere a Sinelui în domeniul masculin al uscatului materializat de **Arborele Cunoașterii** (Opera la Negru), care este urmată de o reconstrucție și o gestație, după inversare (transformare, mutație, șablon) în Arborele productiv feminin al Vieților (Opera la Alb). Se poate înțelege acum de ce versetul de interdicție

125 De altfel, funcțiile Arborelui Cunoașterii și ale Arborelui Vieții explică de ce, în procesul de realizare a Sinelui, trebuie să "ucizi tatăl" și să "te căsătorești cu mama".

(Gen.2:15-17) interzice în mod specific să se mănânce din *Pomul Cunoașterii* și nu menționează fructul. Dar nu am ajuns încă acolo.

După fixarea tărâmului temporal (o Grădină în 'Eden: un loc al eternității înconjurat de locul temporalității) și a celor două axe care îl structurează (cei doi arbori), textul continuă cu descrierea structurii Grădinii propriu-zise care este împărțită de patru "brațe" sau râuri, ca o analogie a celor patru anotimpuri care vor guverna ciclurile de moarte și renaștere ale întregii lumi umane, prin dinamica de penetrare, fecundare, gestație și naștere a noului Sine.

Despre acest lucru este vorba în capitolul următor.

CAPITOLUL 9: PATRU RÂURI

În care râurile structurează o călătorie de esență temporală, o curgere în temporalitate cu alternanță de umed și uscat în ordinea celei a Creației. Numele râurilor sunt cheile de interpretare a funcțiilor lor. Lui Adam îi revine mai târziu sarcina de a urma cursul râurilor pentru a găsi drumul înapoi în Grădină!

Un râu sau patru râuri?

Textul face o scurtă pauză pentru a ne vorbi despre un râu (**NaHaK**) care "curgea din Eden pentru a uda grădina și se împărțea în patru brațe [**Resh**: principiu, cap, mișcare proprie]". Să ne amintim că 'Adam este plasat acolo, în Grădina din 'Eden, și că acest râu îl inundă pe 'Adam așa cum venele și arterele inundă corpul uman cu sânge. Urmează numele acestor patru "brațe", fiecare înzestrat cu atribute particulare:

PiShoN râul UNU

Râul unu se numește **PiShoN פישון** el curge în jurul "uscatului lui *HaHaWYLaH*, unde este aur". Aurul se referă la veșnicie, dar și la comoara ascunsă sub "nisipul" ***HOuL*** care se găsește centrat între cei doi **He** ale lui *Ha**Ha**WYLaH*. Substantivul *HOuL* provine de la verbul **HOuL** "a se învârti, a tremura[1]" și se aplică particulelor prinse într-un vârtej: aici, "suflul" vârtejului este materializat de cele două **He**. Termenul se regăsește în mai multe versete pentru a-l desemna pe "fiul lui *YoQTaN*", iar *QTaN* (rădăcina folosită pentru a desemna "micul luceafăr") înseamnă "puțin considerat, mic, tânăr, degetul mic"; este **riquiqui**, avortonul, și se referă la "grăuntele de nisip", la "germenul" **Yod**, la "grăuntele de praf", la infinit de mic din "Adam: Praful". **PiShoN** este un **hapax**, ceea ce înseamnă că acest cuvânt este menționat doar în acest verset. Este un substantiv propriu care nu este tradus; el nu derivă din nicio rădăcină verbală. Este alcătuit din aceleași litere ca și *NePheSh*, pe care îl cunoaștem din *NePheSh HaYaH* "suflarea vie"[2], dar în timp ce în *NePheSh* **ShiN** este inversat, acum este scris corect și explicit. Semnificația ascunsă pe care o dădusem lui *NePheSh* "deschiderea eliberării de **ShiN**" rămâne valabilă pentru *PiShoN*, acum clar exprimată după inversarea sa. Mesajul ar fi că, pentru a ajunge la eternitatea de aur, trebuie să devii "infinit de mic", o particulă elementară, o stare de eliberare și de deschidere a lui **Shin**. Sfântul Pavel preia această noțiune, descriindu-se pe sine însuși ca fiind "avortonul"[3] lui Dumnezeu (1Cor 15:8). Versetul următor (Gen 2,12) ne spune că "aurul este "pur" (împlinit **TOB**), acolo (*ShaM*) este piatra de cornalină". Aici găsim "NUMELE împlinit" (**TOB ShaM**), și "cornalina" ***He** Shin **He** Mem*, care ia **Shin**-ul și îl ridică în cleștele suflării duble **He**. Jocul de litere merge chiar până la vocalizarea lui **Shin** ca *Ha**Sho**HaM* **השהם**, ceea ce face posibilă scrierea lui **Shin** cu două puncte diacritice, unul în dreapta și unul în stânga, ca și cum **Shin שׁ** și **Sin שׂ** s-ar fi confundat, iar fiul *SheMeSh*, zeul solar, și-ar fi regăsit tatăl **Sin**, zeul lunar. În panteonul sumerian, *SheMeSh* cel solar este fiul lui ***Sin*** cel lunar. Evreii au păstrat noțiunea că ziua vine după noapte (este seară și este dimineață: O zi) și că crearea Apelor de jos o precede pe cea a Apelor de sus.

GiHON Al doilea râu

Următorul verset ne dă numele celei de-a doua ramuri/principiu **Resh**, dar cu mai puține detalii: "Al doilea râu se numește **GiHON גיחון**: el curge în jurul întregului ținut al **KOuSh כוש**". Acest *GiHON* este menționat de două ori în Biblia ebraică și corespunde **Gehennei** menționate de mai multe ori de Matei, Luca și Ioan. **Gehenna** este lumea subterană.

1 Același substantiv HOuL înseamnă și „convulsii”.
2 Vezi pg. 110
3 Semnificația acestui termen este similară cu NePheL "mic", dar poate fi tradus și prin "gigant"... În sens propriu înseamnă "distins, admirabil", așa cum indică termenii PheLeH sau PheLa' (cu 'Aleph terminal). Este folosit pentru a descrie eroul (vezi capitolul 18).

A doua apariție este în 2Cronici 32:30 și ne ajută să înțelegem ce se întâmplă aici: "Și el, Ezechia, a închis [ascuns] originea [ieșirea apelor superioare *MaYiM*] **GiHON** și le-a închis [îndreptat] spre albia [personalul *MaTaH*] de la vest [seara '**aRaB**] a cetății lui David, și Ezechia a reușit în toate lucrările sale"[4]. Acest *MaTaH* cu un **Tet** este toiagul lui Aaron, care devine un șarpe / monstru marin în fața fețelor lui Faraon. Dar *GiHON*-ul se citește **Heit Wav** "viață elementară orientată" prinsă în învelișul de **GaN** despre care am vorbit de atâtea ori de la apariția grădinii "incintei roditoare". Mă gândesc apoi la Eva **HaWaH**, care va fi descrisă ca fiind "mama celor vii" și care se află aici în inima *Gi-HO-N*, Lumea de Jos. **GeHoN** (fără **Wav**) este "pântecul" și este menționat în capitolul următor, când YHVH-Adonaï 'Elohim îi spune șarpelui că va merge pe burta lui. Acest pântece este legat de hrana care trebuie să-l umple, iar șarpele, rămânând pe pântecul său, nu va face decât să-l umple cu praf neterminat. Totul arată în jos, spre abdomenul inferior, spre Lumea de Jos, iar ieșirea superioară a acestui râu/principiu este blocată și ascunsă. Și dacă acest uter este legat de '**iShaH**-Eve? Singura cale navigabilă este spre vest, spre seară ('**aRaB**).

Referirea la țara lui **KOuSh** este, de asemenea, lămuritoare. **KOuSh** se referă în mod tradițional la Etiopia, țara oamenilor negri, oamenii întunericului. Ieremia se referă la ei ca fiind "cei curajoși, poporul lui **KOuSh** și **PhOuT:** eliberarea **Pe** din scutul Tét), pe care îl vom străpunge cu săgeata lui care poartă protecția/ scutul [**MaGaN**], și poporul lui **LOuD** (Laudienii) care ridică arcul"[5]. Ne aflăm așadar într-o coborâre primejdioasă spre Abis, spre noaptea nordică (nu spre sudul Etiopiei), pentru a traversa scutul (poporul lui **PhOuT**: eliberarea **Pe** din scutul **Têt**), pe care îl vom străpunge cu săgeata arcului **QaSheT**, a se citi **Q-ShaT**: canalul **Qof** care duce la "băutură" (**ShaTaH**) în lumea umedă a "pântecelui" pe care îl cheamă numele acestui râu: un fel de pântec. Referirea la *LOuD* **Lamed Wav Dalet** exprimă, de asemenea, aceeași scindare a sinelui într-o mișcare verticală: spre (litera **Lamed**) diviziunea, ușa, pragul **Dalet**. În literatura medievală, acest tărâm al întunericului este simbolizat de pădure, în care cavalerul sau prințul trebuie să pătrundă pentru a elibera prințesa închisă în turnul ei sau pentru a o găsi pe Frumoasa adormită. Destinul lui Gauvain este de a se deconstrui pe sine, de a-și pierde valorile etice și sociale pentru a avea acces la natura sa ontologică cea mai profundă.

HiDeQeL al treilea râu

Și numele celui de-al treilea râu: **HiDeQeL**, el, mergând / călătorind la est [**QeDeM**] de '**AShOuR**. Cuvântul apare de două ori în Biblie: aici, și în cartea lui Daniel, care se referă la același râu. Semnificația acestui **HiDeQeL** poate fi găsită în Proverbe 15:19. El derivă din verbul **HeDeQ** "a presa" și are aceeași rădăcină ca și cuvântul "trandafir sălbatic" **HaDeQ**. Proverbul spune: *Calea celor leneși este ca o potecă de trandafiri sălbatici, dar calea celor drepți este ca o autostradă*. În povestea Frumoasa din Pădurea Adormită, prințul trebuie să ocolească un gard de trandafiri sălbatici pentru a ajunge la prințesa adormită. Trandafirul sălbatic care formează un gard viu ce trebuie ocolit încet (o potecă), bariera de mărăcini, despre asta este vorba în acest **HiDeQeL**. Dar calitatea arbuștilor este că formează tufișuri inextricabile, crescând în toate direcțiile și încurcând tulpini, spini, flori și frunze pentru a forma o harababură care devine o imagine a rătăcirii, a rătăcirii în care trebuie să te angajezi, trebuie să mergi. Această noțiune de mișcare este întărită de calitatea râului: "care călătorește / merge spre est de '***AShOuR***". Mica 7:4 ne informează: Cei împliniți [**TOBaM**] sunt ca un trandafir sălbatic [**HeDeQ**], cel mai drept [**YaShaR** cel drept] se freacă de el: o zi de la nord acum vine așteptarea ta, și vine sarcina [mandatul] ta, acum vor fi implicațiile [angajamentele] lor[6].

---

4 "Spre patul cetății lui David" poate fi citit în figura 35 de la pagina 178, pe măsură ce trecem de la un careu la altul. Cu alte cuvinte, nu a venit încă timpul să se apropie de solstițiul de vară, care este scurtcircuitat în ciclul de împlinire. Calea este cea a trecerii prin nord, ocolind sudul și îndreptându-se spre vest.

5 Ieremia 46:9. Rețineți că MaGaN tradus ca "scut" preia din nou "de la (originea Mem) învelișul / incintă / protecție / grădina feminină GaN"

6 Cuvântul MeBOuKaTaM este tradus în mod tradițional prin "perplexitatea lor", pentru că a fi perplex înseamnă să fii oprit în loc și să te afli prins într-o încurcătură inextricabilă din care este greu să te descurci în acel moment. Dar rădăcina **BouK** înseamnă "a fi implicat, angajat", ceea ce prefer să păstrez în traducerea mea. În ceea

YaShaR se referă la cel care este drept, integru și liber: **ShaRaH** este arma asemănătoare suliței, sulița sau săgeata în limba arabă; este Asiria, țara integrității din nord, care se opune Egiptului, țara strâmtorării din sud.

Să ne întoarcem la cartea lui Daniel, care este singura care menționează acest râu **<u>H</u>iDeQeL**, în afară de mențiunea din Geneză. El este menționat la începutul unei viziuni (Daniel 10:4) care descrie o bătălie continuă între "regele sudului" și "regele septentrionului", regele Nordului. Daniel se află pe malul **HiDeQeL**. Viziunea este precedată de post și doliu, iar apoi apariția unui om de lumină face ca genunchii și mâinile lui Daniel să tremure, să nu mai aibă putere, fața lui să își schimbe culoarea și să se descompună, iar el cade cu fața în jos, amețit. Ceilalți bărbați care îl însoțesc se tem și fug să se ascundă, deși nu l-au văzut pe omul de lumină - dar el nu se teme, este doar slăbit. Omul de lumină îi cere să stea drept și să rămână acolo, adică în comunicare atât cu Apele de jos (fața descompusă, lipsa de vigoare etc.), cât și cu Apele de sus (el, omul de lumină, aflat deasupra apelor râului) pentru a-l asculta și "a ști". Urmează o lungă descriere a luptelor dintre Nord și Sud, cu intrări și ieșiri neîncetate, cu false promisiuni de căsătorie sau de pace, un amalgam inextricabil de lupte al căror scop este unificarea, de mișcări confuze, până la ultima bătălie, care este aceasta:

11

40 În vremea sfârșitului, regele sudului se va ridica împotriva lui. Și regele nordului va veni împotriva lui ca o furtună, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va intra înăuntru și se va întinde ca un torent și se va revărsa.

41 Va ajunge în cele mai bune țări și mulți vor fi biruiți; dar Edom, Moab și căpeteniile dintre copiii lui Amon vor fi scăpați din mâna lui.

42 Își va întinde mâna peste și țara Egiptului nu va scăpa.

43 Va lua tot aurul și argintul și toate lucrurile prețioase ale Egiptului; libienii și etiopienii vor fi biruiți de el. Libienii și etiopienii îl vor urma.

44 Veștile dinspre soarele strălucitor și dinspre nord vor fi pentru el un motiv de teamă și va ieși din mare să distrugă și să nimicească un mare număr de oameni.

45 Își va ridica corturile palatului său între mări, spre muntele glorios și sfânt. Atunci va ajunge la sfârșit, fără ca nimeni să îl ajute.

12

1 În vremea aceea, Mihail, marele conducător și apărător al copiilor poporului tău, va ieși în evidență și va fi o vreme de necaz cum nu s-a mai văzut de când sunt neamurile și până atunci. În acel timp, cei din poporul tău care se vor găsi scriși în carte vor fi salvați.

2. Și mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului vor reveni la viață, unii pentru totdeauna, iar alții pentru rușine, pentru totdeauna.

3 Cei care au pricepere vor străluci ca strălucirea cerului, iar cei care au învățat dreptatea celor mulți vor străluci ca stelele în vecii vecilor.

4 Păstrează secrete aceste cuvinte, Daniel, și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește [RaBaH].

5 Atunci eu, Daniel, m-am uitat și iată că alți doi oameni stăteau în picioare, unul pe malul celălalt al râului [=complet], iar celălalt pe malul celălalt al râului [=neîmplinit].

6 Unul dintre ei a spus omului îmbrăcat în in [= puritate], care stătea deasupra apelor râului: "Când se vor sfârși aceste minuni?

---

ce privește *être perplexe*, vezi paragraful negru despre "*être au rouet*" de la pagina 175.

*7. Și l-am auzit pe omul îmbrăcat în in care stătea deasupra apelor râului; și el și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre amândoi și a jurat pe Cel care trăiește în veci **că va fi într-un timp și în vremuri și în jumătăți de timp** și că toate aceste lucruri se vor întâmpla atunci când puterea [**YaD**] poporului sfânt va fi complet zdrobită [dizolvată / împrăștiată].*

8 Am auzit, dar nu am înțeles; și am întrebat: "Domnul meu, care va fi rezultatul acestor lucruri?

9 El a răspuns: "Du-te, Daniel, căci aceste cuvinte vor fi ținute secrete și pecetluite până la vremea sfârșitului".

10 Mulți vor fi curățați și albi și curați; cei ce fac răul vor face răul, și niciunul dintre cei ce fac răul nu va avea înțelegere, dar cei ce au cunoștință o vor dobândi.

Daniel nu ne dă finalul poveștii: cum se termină? Motivul este mențiunea că sfârșitul are loc "**în timp și în jumătate de timp**": deci mai este încă o jumătate de timp de parcurs, de călătorit. Această jumătate de timp (cf. pagina 191) este timpul realizării totale, pentru care "nimeni nu (îi) vine în ajutor". În cele din urmă, mesajul este că cel care "*merge spre sfârșitul [**QeTs**] său va putea să se odihnească pe picioarele sale, primind moștenirea sa la sfârșitul [**QeTs**] zilelor*". Iar acest "sfârșit" **QeTs** este cordonul nostru ombilical **Qof** asociat cu **Tsade**-ul finalității: acest cordon final este cel care ne leagă de căsătoria dintre neîmplinit și împlinit, atunci când timpul nu mai există. În ceea ce privește '**aShQuR** (*'aleph Shin Wav Resh*), termenul desemnează Asiria, nordul, dar și pasul. Trebuie să mergi, să iei calea spre nord, unde crește puterea lunară a omului. Văd, de asemenea, un alt "joc de litere" cu '**aROuR** "blestemat", unde capul **Resh** al mișcării proprii a căzut pentru a fi înlocuit de **Shin** al mișcării relative în '**aShOuR**. Cu alte cuvinte, tridentul lui Neptun a fost pus în acțiune: omul a devenit "pescar".

Aș dori să adaug o precizare: când viziunea lui Daniel vorbește despre "*o vreme, vremuri și jumătate de vreme*", la ce se referă? Eu propun că un timp este modul de a desemna un "ciclu", care, în acest caz, este ciclul de 6 zile-lună al Creației (între cele două solstiții: calendarul ebraic începe la solstițiul de iarnă, iar Sbabatul solar corespunde lunii a 6-a). Jumătate de timp ar fi atunci 3 luni. Revin asupra acestui aspect la pagina 379 cu "eroul".

Să ne amintim că râul **<u>H</u>iDeQeL** cere cunoaștere și mers.

PeRaT al patrulea râu

"Și al patrulea râu, adică : **PeRaT**". Nu există nici o cale de rulare, nici aur, nici bronz sau cupru și nici pământ asociat. Cu greu se poate fi mai laconic. **PeRaT** înseamnă "roditor, fructifer" ("rod" este rădăcina **PeR**). Este, de asemenea, deschiderea (litera **Pe**) a rădăcinii **RaT**, care descrie ceea ce reține, ceea ce înlănțuie. Verbul **RaTaM** înseamnă "a atașa, a lega", iar semnul **Mem** terminal al colectivității indică o legătură cu colectivitatea, cu comunitatea, cu grupul. Eliberarea lui **Pe** de această legătură corespunde detașării de colectiv. Omul care dezleagă această legătură, care își părăsește clubul, partidul, comunitatea, pornește să-și împlinească destinul pe calea sa individuală. Acesta este începutul ascensiunii râurilor și voi vorbi despre Cain, primul copil al lui Adam. Efraimiții (**'Aleph + PeRaT**) au vrut să treacă vadul Iordanului spre sud (ar fi trebuit să meargă spre nord) și au căzut în gaura neagră a lui **GaLa'aD**. Asociez acest **Tav**, care închide ciclul literelor-energie, cu *osul xifoid al sternului*, care închide cele 12 cicluri costale ale revoluției în jurul soarelui **Beit** din pieptul lui Adam (vezi figura 37 de la pagina 180). Cuvântul *sternum* provine din greacă și înseamnă "pieptar, piept", iar deschiderea acestui pieptar- scut (litera **Tet** ortografiată **Tet-Yod-Tav**) ne permite să avansăm pe calea spre inimă.

Aceste patru principii oglindesc, în sens invers, cele trei porunci ale lui 'Elohim de a "rodi, înmulți și umple" apele (pagina 111), culminând cu râul "UNU", principiul final al Unității **PiShoN** de *eliberare a **Shin***. De fapt, **PeRaT** preia rădăcina **PR** *a deschiderii roditoare*, într-un fel eliberarea viitorului. Acesta este momentul fructificării, care corespunde scăderii puterii solare și creșterii puterii lunare. Râul **HiDeQeL** este asociat cu *creșterea* **RaBaH** a cunoașterii, care este de

asemenea o înmulțire **RaBaH** (același cuvânt). Această creștere se realizează prin mers, prin cercetarea pământului. Acesta este momentul însămânțării[7]. Râul **GiHoN** "pântecul" este umplut cu tot ceea ce este hrană, și am văzut că "totul este hrană[8]". Este timpul gestației de iarnă, nașterea ascunsă în adâncurile măruntaielor pământului – Gehenna.

Ordinea inversată a poruncilor lui 'Elohim și instituirea celor patru principii fluviale implică faptul că planul este de a urca pe cursul râurilor pentru a ajunge la bifurcația originală a drumului, în "Eden, fuziunea celor patru principii într-o singură forță originală. Singura direcție indicată este cea a celui de-al doilea râu, al cărui curs trebuie refăcut; râul care corespunde "mersului spre est" din '**AShOuR**, cuvânt care desemnează el însuși pasul.

Trei dintre râuri sunt asociate cu un ținut:

> Țara lui **HaHaWYLaH** pentru unitatea **PiShoN**.

> Țara lui **KOuSh** pentru unitatea **GiHoN**, cu referire la Vestul neîmplinit;

> Țara lui **AShOuR** pentru **HiDeQeL**, cu referire la estul realizat.

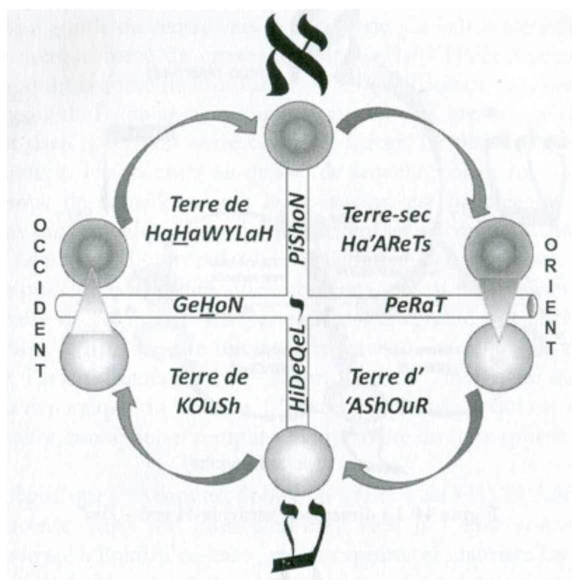

Figura 42: Cele 4 râuri și cele 4 Țări

PeRaT nu este asociat niciunui ținut, dar știm că "Adam: Praful" se află pe uscat, mai precis la nivelul unui câmp de grâu **HaAdamaH** ale cărui "toate laturi" tocmai au fost udate de o rouă care este "puterea de divizare", ceea ce rezonează cu "detașarea" de colectiv semnificată de numele acestui râu **PeRaT**. În acest câmp de grâu udat, se află o incintă **GaN** plantată în temporalitatea '**eDeN** care înconjoară 'Adamul. Cele patru râuri/principii ale noastre împart așadar incinta temporală în patru sferturi. Pe măsură ce călătorește în timp în cursul vieții sale, 'Adam se va deplasa de la un sfert la altul, traversând un râu pentru a intra într-un ținut. Iar dintr-un ținut el va merge spre un alt râu, pe care îl va traversa pe rând, până când va fi asimilat total în lumină.

Întregul nostru studiu de până acum a evidențiat fenomenul "eliberării capului", iar fructificarea **PeR** este ea însăși deschiderea **Pe** a principiului **Resh**. Am deschis acest text cu exemplul blestemului '**aROuR**, care este obstacolul în calea "principiului raționalității **Resh**", care este esențial pentru manifestarea luminii '**OuR**. L-am menționat pe Sfântul Denis (Dionysos) căruia i s-a tăiat capul în fața templului lui Mercur Hermes (călătorul), care l-a luat în mâini și a pornit spre nord, spre ceea ce este astăzi locul unde se află catedrala Saint Denis, în nordul Parisului. Sfântul Iacob este, de asemenea, decapitat, plasat într-o barcă care plutește în derivă spre vest, apoi spre

7 În antichitate, semănatul avea loc toamna, iar semințele petreceau iarna în pământ.

8 Vezi pg. 144

nord pentru a eșua pe coasta a ceea ce este astăzi Santiago de Compostela, cel mai vestic punct al mărilor în momentul în care a fost construită catedrala (vezi pagina 296). Nordul, atunci când te orientezi, este partea stângă, sinistră, care anunță nenorociri. Este partea întunericului, a nopții de iarnă. Viziunea lui Daniel ne vorbește despre luptele constante dintre regii sudului și cei ai nordului: sudul și nordul, dreapta și stânga.

Aceste râuri și aceste pământuri se află toate într-un plan pe care eu îl numesc orizontal[9] și care materializează **Ha'AdamaH** care se odihnește pe "pământ".

Acest plan se întâmplă să fie cel pe suprafața căruia evoluează Omul, iar imaginea acestei evoluții implică dimensiunile "Apele de sus" și "Apele de jos", domeniile lui '**Aleph** 'Elohim și, respectiv, **Yod** YHVH-Adonai. Această noțiune de muncă, dezvoltată prin traversarea râurilor și mersul pe jos pe pământ, este organizată în jurul unui butuc imobil și stabil, care este centrul "roții", ilustrat de acest lințoliu celtic din muzeul diecezan din *Castillana del Mar*, pe coasta de nord a Galiciei spaniole.

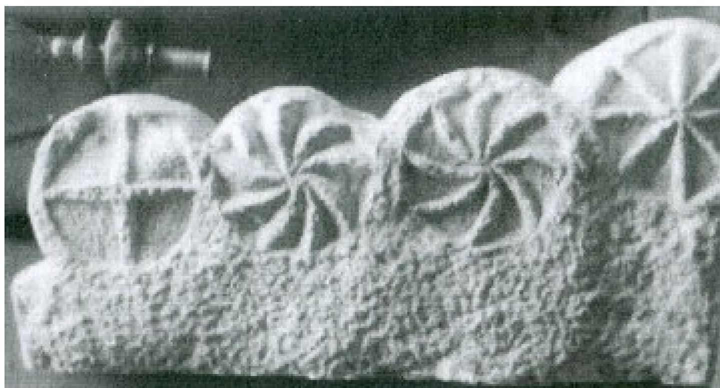

Figura 43: Buiandrug celtic, muzeul Castiliana del Mar. Foto PE

"Eu", sau "mine" se scrie '*aNY*: **'Aleph, Nun, Yod**, pe care îl putem înscrie pe axa diagramei evoluției lui 'Adam :

"Eu" din '**aNY** este înscris în sfera individualității, ca un balon care se umflă dinspre centru spre periferie.

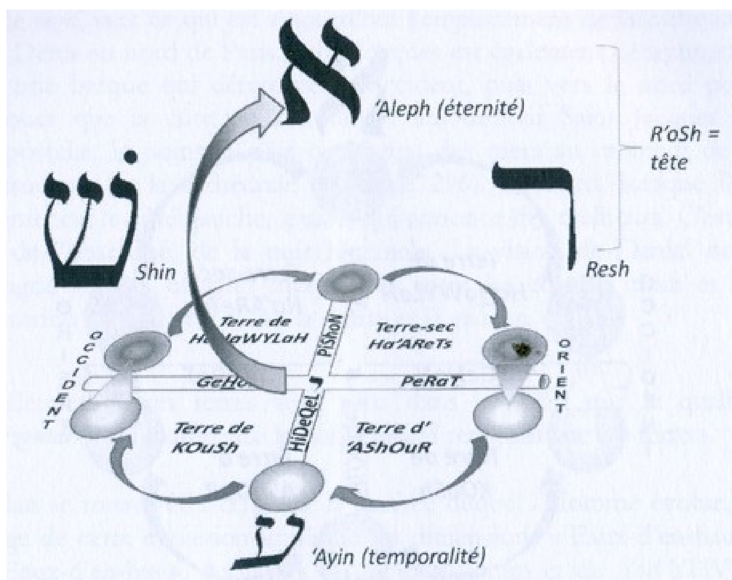

Figura 44: Dimensiunea verticală 'Aleph - Yod

9 Într-o lume a spiritualității, orizontala și verticala nu prea au sens. Dar calea noastră are multe dimensiuni, așa că este mai bine să le dăm nume simple.

Acest balon se întinde între un "jos" a cărui forță de creștere este **Yod** YHVH-Adonai și un "sus" a cărui forță de creștere este '**Aleph** 'Elohim. Nun central, care reprezintă individualitatea pe măsură ce crește, face parte din tensiunea dintre aceste două forțe. Planul orizontal, care reprezintă **Ha'AdamaH** deasupra căruia zboară păsările și sub care înoată peștii, este populat de toate animalele patrupede. Acestea reprezintă energiile care trebuie stăpânite (singurele făcute de 'Elohim) în dinamica creșterii. Fiecare energie are o calitate, o "culoare", care este reprezentată de una dintre literele alfabetului. Parcurgând toate căile care leagă sus cu jos, jos cu sus, apoi dreapta, stânga, față, spate etc., 'Adam parcurge întreaga lume în dinamica sa de "a face". Această dinamică este imaginea "creșterii, înmulțirii și umplerii": totalitatea acestei sfere.

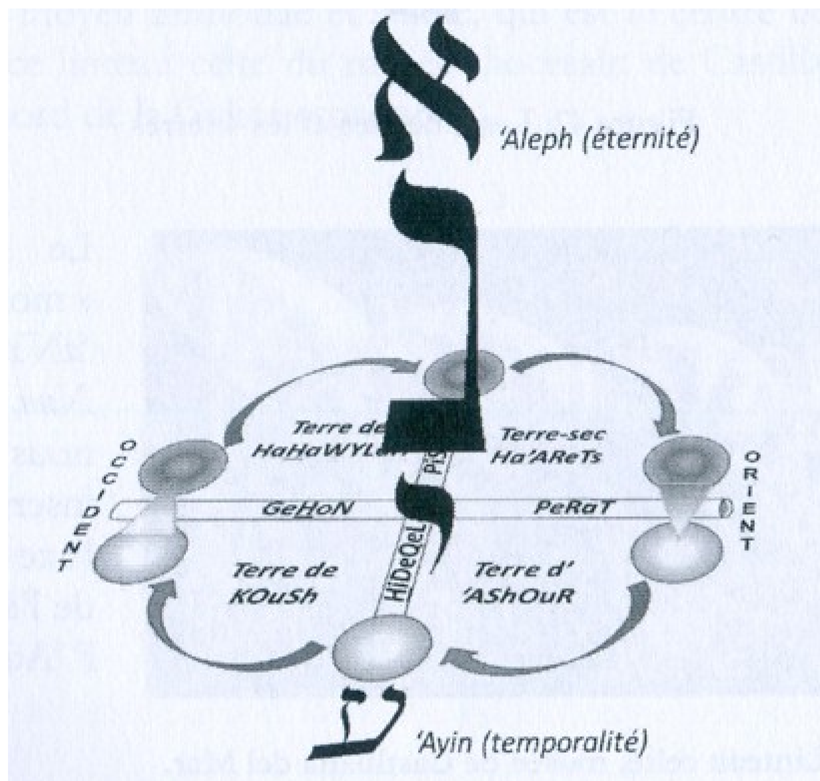

*Figura 45: " Eu" 'aNY: '**Aleph-Nun-Yod** în diagrama evolutivă*

Am subliniat faptul că Adam este obiectul "acțiunii" lui YHVH-Adonai **Yod**. Coborârea în Apele de jos, spre sursa de cunoaștere "**Ayin**", "Punctul de jos", are ca scop captarea și stăpânirea energiilor subterane și marine care, în mitologia greco-latină, sunt accesibile prin **NePTuNe**. Este vorba de a deveni un pescar...

NePTuNe este fiul lui Saturn, zeul vremii (Cronos în greacă), și al zeiței mamă Rhea, "principiul originar al realizării". Neptun este patronul Apei, al izvoarelor, al râurilor - și al cailor. Ce au în comun aceste elemente? Toate sunt imagini ale curgerii. Râurile transportă apă, mările respiră prin maree și transportă curenți și corăbii, iar caii transportă călăreți. Neptun este zeul fluxurilor în om și în natură. Aceste fluxuri sunt firele timpului și ale mamei pământ.

Numele este construit ca și cel al lui **JePhTé** "poarta", încadrat de **NN**, care am văzut că a fost redat de **NuN**, "monștrii marini" care populează Apele de jos. Deși etimologia lui Neptun este încă subiect de dezbatere, echivalentul său grec Poseidon este înțeles ca '*soț al pământului*': cel care pătrunde și fertilizează. Fără să ne aventurăm într-o etimologie necunoscută, Neptun ocupă într-adevăr poziția de Poartă a Apelor și, ca zeu al fluxurilor acvatice (râurile) și al fluxurilor terestre (caii), el se află în centrul râurilor care ne ocupă în istoria noastră. El este Râul care se împarte în patru brațe, în patru principii pentru a inunda "Grădina Edenului", sfera temporală.

Să încercăm să pătrundem în lumea lui Neptun.

CAPITOLUL 10: NEPTUN

În acest capitol, ofer cititorului o ilustrare a dinamicii studiate până acum, pe baza unui mozaic cartaginez, în care regăsesc calea spirituală structurată de râurile Edenului.

Bardo

Un mozaic cartaginez de formă pătrată, de aproximativ 2 metri pătrați, aflat în Muzeul Bardo din Tunis, datând din jurul anului 200 d.Hr. îl înfățișează pe Neptun într-un mare medalion central, înconjurat de patru medalioane cu figuri feminine reprezentând anotimpurile:

Figura 46: Neptun, Muzeul Bardo (Tunis, foto PE)

Neptun, în picioare pe carul său, este legătura dintre Apele de sus (cerul) și Apele de jos (mările). Capul său **Resh** este aureolat de un disc solar. Aureola solară, o imagine a spiritualității, este, de asemenea, o imagine a eternului '**Aleph**. El ține un trident solar într-o mână, simbolizând cele trei vârfuri ale lui **Shin** ש.

În cealaltă mână, ține micul pește pilot **DaG** de la Apele de Sus, pe care l-am întâlnit la pagina 44. Acest peștișor aerian devine delfinul (Delphi în greacă), care, ca și sanctuarul din Delphi, se află în *omphalosul* lumii. Acest pește **DaG** este imaginea pragului, poarta de intrare în lumea Omului: buricul (omphalos) care îl leagă pe acesta de pântecul originar, precum și de pântecul

matern. Mica sa coadă falciformă îndreptată spre buricul lui Neptun desemnează cele două lumi superioară (uscată) și inferioară (umedă).

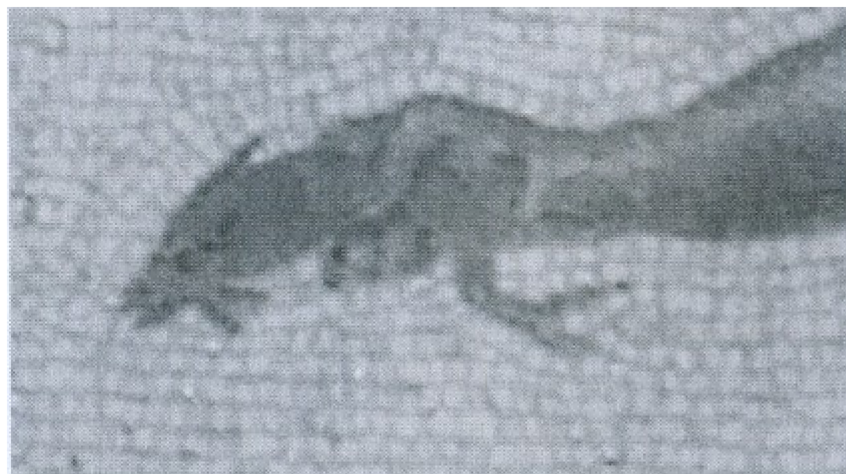

Figura 47: Detaliul peștelui DaG

Va deveni semnul Fiului Regelui.

Figura 48: Detaliu al tridentului Shin al lui Neptun

"Coada" celui de-al doilea cal este în formă de șarpe și se termină și ea într-un trident, de natură lunară în lumea umedă, pe care l-aș asocia (cu multă incertitudine) cu **Sin שׂ**, imaginea lunară în oglinda lui **Shin** solar (figura 49). Coada de șarpe se regăsește sub fiecare dintre cele două figuri din cuplul uman. Ar putea fi, de asemenea, o aluzie la "coada Scorpionului", care reprezintă un semn de apă asociat cu râul sau cu turbăria, unde ceea ce moare renaște. Simbolizează sfârșitul unui ciclu și începutul altuia și face legătura între origine și cosmos.

Figura 49: Coadă serpentiformă sub corpul soțului, Figura 50: Detaliu al mirelui, Figura 51: Detaliu al miresei.

Figura 52: Detaliu de inghinal (soție), Figura 53: Regină egipteană ținând în mână un sceptru floral, Figura 54: Coadă șerpuitoare sub corpul soției

De o parte și de alta a carului, al cărui desen formează un cerc mare, o imagine lunară în umiditatea aureolei solare a lui Neptun, se află 'Adam bărbat și femeie sub forma unui cuplu de soț și soție[10]. Fiecare figură ține frâiele a doi cai. Pentru fiecare dintre ei, un cal își ridică capul în sus, iar celălalt îl întoarce în jos. În mâna dreaptă, mirele poartă o suliță dreaptă (figura 50), care ar putea fi o armă, un sceptru sau o trompetă. Trompeta din mâna dreaptă se numește **ShOuShaN** și se găsește adesea în mozaicuri similare. Este poate o referire la "crinul", la "trandafirul" **ShOnShaN**, adică la starea sa de a fi "în șase".

Sceptrul (sau trompeta) din dreapta poartă același simbolism masculin ca și elementul solar (legat de 'Elohim ca principiu creator): dreptatea, dreptatea înnăscută a ordinii lucrurilor, constanța; este imaginea soarelui neschimbător (spre deosebire de luna feminină, care crește și descrește alternativ până când dispare în noapte). A fi în șase înseamnă a fi în starea de creatură a zilei a șasea înainte de a deveni conștient de germenul **Yod**, care apare abia în ziua a șaptea. Dar acest sceptru sau trompetă poate simboliza și crinul (același cuvânt în ebraică) care unește cele două Ape, precum lotusul asiatic sau egiptean, sau trestia sumeriană, sau floarea de **Lys** a regalității franceze. Ochii soțului sunt îndreptați spre soția sa. Capul său este împodobit cu o coroană purtând 2 gheare și 6 picioare suplimentare, ceea ce îl face să semene puternic cu un crab (chiar dacă crabul are de fapt 8 picioare, bărbatul este "în cele șase"). Crabul, sau Racul, este semnul zodiacal al solstițiului de vară, când ziua merge înapoi și noaptea înainte, și care, am văzut, corespunde celei de-a 7-a zile a zodiacului. Animalul, mergând cu spatele, simbolizează această intrare în noapte. Trupul mirelui se scufundă în apele de jos. Corpul său, în partea sa acvatică, este un corp de cal; sunt 6 picioare de cal în stânga, doar 4 în dreapta (figura 55). Soțul este cel care, prin funcția sa de penetrare și de inseminare, atunci când este îndeplinită, devine una cu energiile umedului.

Figura 55: Omul cu picioare de cal: „mergătorul”.

10 Presupun asta pentru că mozaicul provine de la podeaua unei vile patriciene.

În mâna stângă, mireasa (figura 51) ține o tulpină curbată (spre deosebire de sceptrul drept al soțului), care amintește de sceptrul floral caracteristic reginelor egiptene, o imagine a recoltei de vară, a fructelor coapte (figura 53), a fructificării. Este semnul "Casei Pâinii": **Beit-LeHeM**. Acest sceptru floral feminin este Arborele feminin al Vieților al gestației și creșterii germenului **Yod**. La nivelul său, în apă, se află aceeași coadă serpentiformă cu cea (aeriană) a calului central (Figura 54). Pântecele său, nu este clar dacă este înfășurat într-o bucată de pânză, ar putea reprezenta un **Tsade ץ** terminal, arborele 'eTs עץ (figura 52), materia în lucru, calea creșterii și transformarea germenului în fruct.

În jurul marelui medalion central al unui alt mozaic cu Neptun pe carul său, alături de cel anterior, se află o multitudine de medalioane mici (cu diametrul de aproximativ 1 metru), fiecare reprezentând un animal sub forma unui monstru marin **TaNiYN** (vezi pagina 114) călărit de o Nereidă (Figura 61). Trebuie remarcat faptul că animalele reprezentate sunt patrupede care respiră aer: un taur (luna), un leu (soarele), o panteră (un amestec dintre cele două), și așa mai departe. Toate se termină cu o coadă serpeniformă care se termină cu o figură trilobată ce ar putea reprezenta coada Scorpionului, pe care soarele o atinge la echinocțiul de toamnă: aceasta este "lucrarea masculină". Ele se află în Ape, ale căror semne simbolice sub formă de ondulații pot fi văzute (care sunt și hieroglifele pentru **Mem** "apă"); iar forța feminină le încalecă în centrul lor. În mod clar, nu este vorba de un rodeo sălbatic și frenetic, ci de animale sălbatice, violente și periculoase care au fost supuse și îmblânzite. Postura Nereidelor este calmă și relaxată, iar ele călăresc cu grație aceste fiare feroce ca și cum ar fi mici animale de companie.

Unele medalioane reprezintă forța masculină și sunt de o natură diferită: bărbatul nu le călărește, ci a devenit el însuși un monstru marin, un hibrid de centaur și șarpe cu picioare de cal înaripat: el combină energiile marine și aeriene. El ține în mână un accesoriu: o vâslă, de exemplu, despre care putem presupune că îl va ajuta să călătorească prin Ape, sau o trompetă **ShOShaN**, amintindu-ne de statutul său de creatură animală "în șes" sau de "deținător al crinului" care unește cele două Ape. Un mozaic similar, dar fără figură umană, se află în Muzeul Arheologic din Lisabona. Acesta înfățișează același tip de cal cu coadă de scorpion, două frâie plutitoare și un element care îi traversează piciorul stâng din față la genunchi, într-o formă misterioasă care amintește de un șarpe cu același cap în formă de trident, sau de *corn al ambudenței*, sau poate de un falus (Figura 58 și Figura 59)?

Figura 56: Medalion cu monstru marin masculin Cannage, Muzeul Bardo (Foto PE), Figura 57: Medalion cu un monstru marin masculin; Cartagina, Muzeul Bardo (Foto PE), Figura 58: Marinarul călare, Lisabona, Arheologic Muzeul Arheologic (Foto PE)

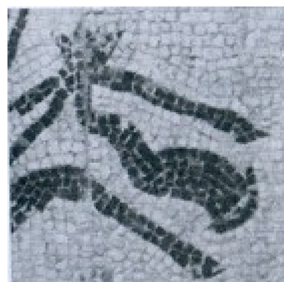

Figura 59: Detaliu al mozaicului din Lisabona

Gimel ג este simbolizat de Gamal, cămila, un animal uscat care călătorește prin deșert (o imagine a călătoriei, a "umblătorului"), nu numai că poartă cu el rezervele de apă, dar are și capacitatea de a găsi apă în deșert pe cont propriu. El este simbolizat în mozaicul nostru prin învelișul **GaN** al tunicii lui Neptun, care atârnă pe umărul stâng și îi înconjoară corpul din dreapta până la talie (Figura 46). **Dalet ד** este puterea de creștere prin divizare, expresia ușii, a pragului. Nu este nici uscat, nici umed, ci se află la joncțiunea dintre cele două. Este expresia graniței, a pragului *Jour*-**DaiN Yar-DeN**, care este granița estică a Canaanului. Dalet este accesul la "despărțirea" (lucrarea masculină, Lucrul în Negru) de sine[11], iar această noțiune este redată prin "judecata" **DeN**, adică "împărțirea", făcută celebră prin judecata lui Solomon care îl desparte pe fiul cel mic pentru a separa mama adevărată de mama falsă. În mozaic, acest prag este exprimat de peștele aerian **DaG**: pragul (Dalet) din incinta uscăturii (Gimel) a cărui coadă falciformă pare să împartă mozaicul destul de clar în două jumătăți superioare și inferioare.

Lamed ל este stăpânirea energiei de creștere în apele de jos, care este echivalentul **Gimel**-ului de creștere în apele de sus. Ea este cea care ghidează energiile primitive, naturale și de foc, reprezentate de cai, spre un anumit scop sau pentru un anumit obiectiv (semnificația literei **Lamed** ca prepoziție: "spre" sau "pentru"). În schema noastră, acest **Lamed** este reprezentat de frâiele cailor, care sunt ținute de cuplul uman: frâiele a doi cai în mâna femeii și frâiele celorlalți doi cai în mâna bărbatului. Cuvântul "frâu", sau cravată, sau dantelă, șnur, frâu, în ebraică este **LouLa'oT**.

Aceste frâie se reunesc la marginea centrală a "scutului", la nivelul sexului lui Neptun, formând echivalentul umed al tunicii în uscat (**Gimel**). Voi reveni la termenul **GaL**, "valul", care formează o imagine majoră în mistica creșterii spirituale. Acest simbolism este reluat în literatura medievală, cu cavalerul care își ghidează calul. El se află în situația de a-și impune voința asupra cursului acțiunii, sau lasă frâiele să cadă pe gâtul armăsarului său și se lasă ghidat de acesta.

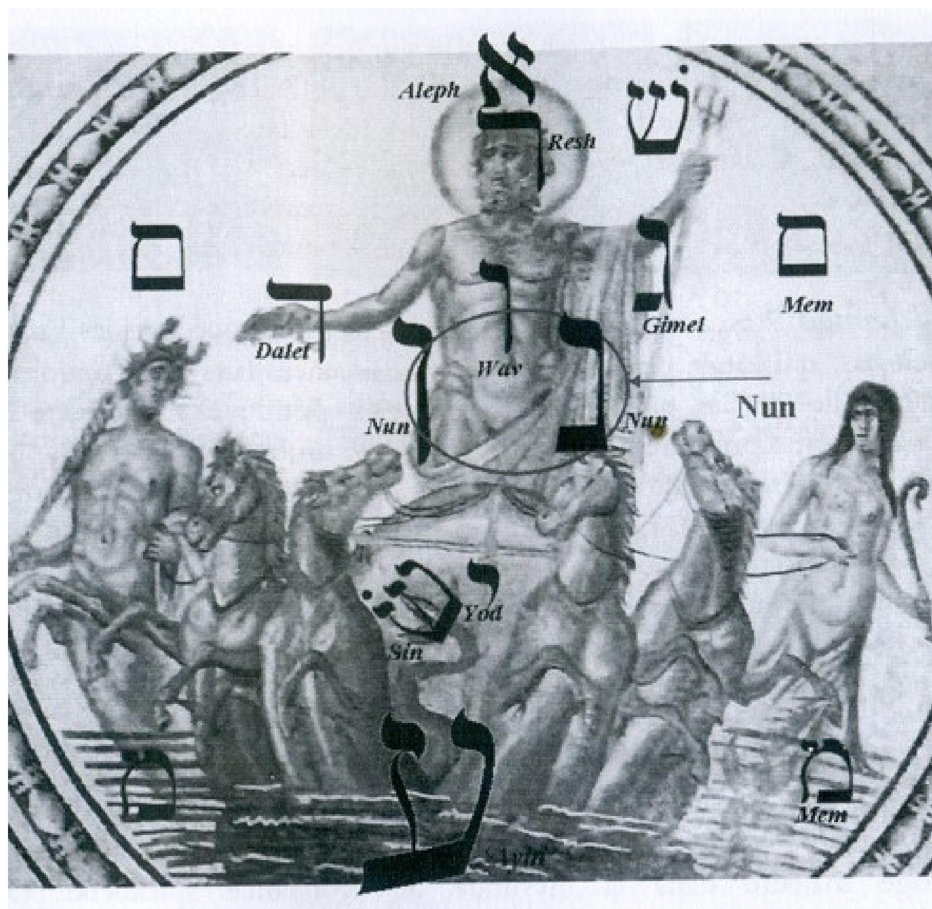

Figura 60: Inscripția literelor energetice în corpul lui Neptun

11 DeN este "judecata" care separă părțile. Multe nume de râuri poartă această rădăcină (Nipru, Nistru, Dunăre, Don, Jourdain etc.).

Figura 61: Femeie ținând un tigru în lesă, Tunis, Muzeul Bardo, foto PE.

Figura 62: frâiele calului: litera Lamed ל

Figura 63: Un tigru în lesă (litera Lamed) Tunis, Muzeul Bardo, foto PE.

Prezența frâielor, care se regăsesc foarte des în medalioanele reprezentând bărbați sau femei care stăpânesc energiile animale, îmi permite să fac legătura cu semnificațiile comune ale *părului* și *calului*, care sunt amândouă reprezentante ale naturii "dezlănțuite", dar supuse dominației, stăpânirii și "curburii" **Shin**. Calul este călărit și stăpânit de călăreț; părul este tăiat sau ondulat ca valurile mării (vezi magnificul cap al Agrippinei din Coimbra, Portugalia, Figura 64) și aranjat într-o coafură sofisticată, care reprezintă o trăsătură de civilizație și cultură desăvârșită.

În ambele cazuri, este o operațiune de stăpânire (a curburii **Shin**) a naturii, un efort propriu-zis uman, care mărturisește o muncă de îmblânzire a energiilor naturale fluide: calul este fluid ca o creatură galopantă până când este dresat și călărit, părul este fluid ca un element natural plutitor, necontrolat de capul care îl poartă - până când este pieptănat. Și, în mod clar, Neptun pe carul său

nu și-a pieptănat părul: el are părul zburlit, natural, neîmblânzit, înflăcărat, al naturii necontrolate. Părul neîmblânzit al lui Neptun este ecoul celor patru cai însuflețiți ai săi - iar frâiele sunt în mâna Omului "Adam bărbat și femeie".

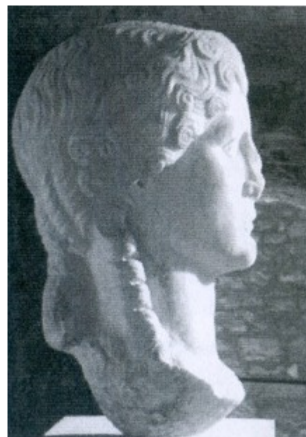

Figura 64: Capul Agrippinei, cryptoporticus Coimbra, Portugalia. 40 î.Hr. Foto PE

În corpul uman, am propus ca **Lamed** să formeze cartilajele costale care unesc partea superioară a cavității abdominale (lumea umedă) cu lumea aeriană a toracelui (figura 65). Ele sunt **LouLa'oT**, "verigile" dintre orbitele costale și abdomen. "Noaptea" **HaLaYLaH** ar putea fi văzută ca activarea de către respirația **He** a acestor legături în timpul coborârii în lumea de jos.

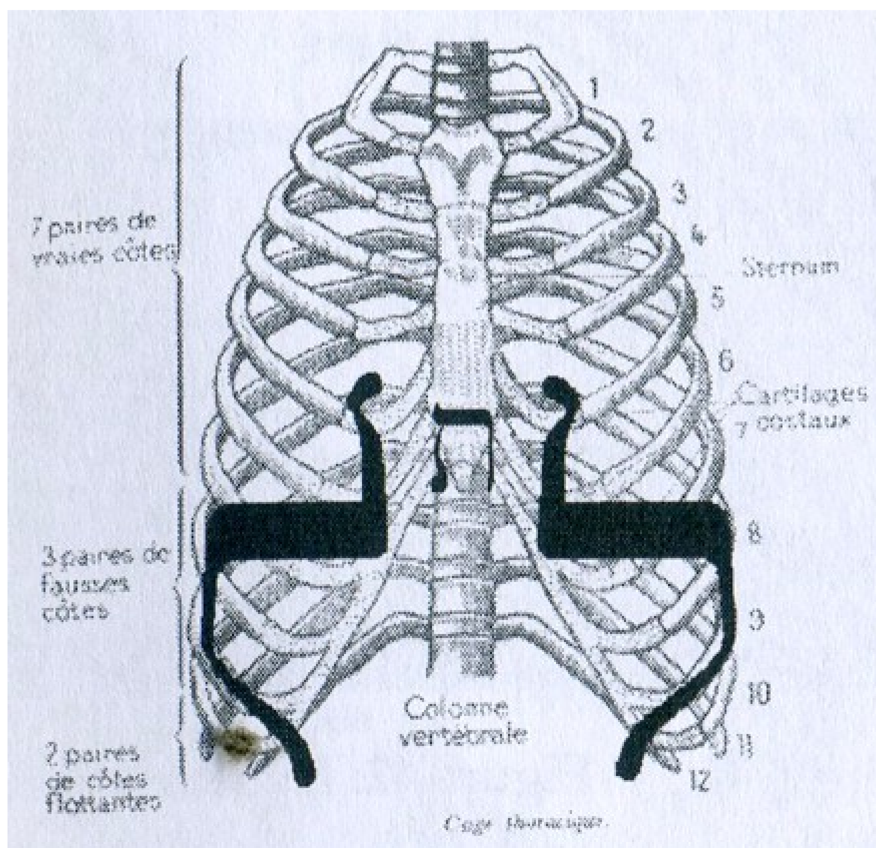

Figura 65: Cutia toracică cu Lamed și Tav (imagine: raf.dessins.free.fr)

Nun (transformarea individului mutant) este înscrisă în corpul lui Neptun, iar creșterea **Nun**-ului este înțeleasă ca o creștere în volum, în toate dimensiunile, ca un balon. **Nun** se scrie **Nun** (proximal)-**Wav**-**Nun** (distal) **נון**; și trasează marele traseu de trecere și de mutație a energiilor necontrolate și controlate între sus și jos, între "pântecul" și motorul Ființei. Este expresia individualității mutante în ansamblul ei. În special, ea cuprinde întreaga cutie toracică, ea însăși

centrată pe inima **Beit** și plămânii **He** care se sprijină pe diafragma **Heit**, care fac ca întregul să vibreze în *suflul vieții* **HaYaH**.

Trunchiul lui Neptun este structurat de cei doi **Nun** (descendentă proximală și ascendentă terminală), câte una pentru fiecare plămân, cu **Wav**-ul central în axa traheei sale. Cei doi plămâni, organul respirației vii, sunt asociați cu **Wav**-ul central în respirația ființei **He-Wav-He**. Fiecare plămân se sprijină pe un "punct de sprijin" care este diafragma **Heit ח** - obstacol și motor al inspirației, deoarece diafragma se contractă în timpul inspirației pentru a crea un vid care face ca aerul să intre în plămâni. În acest proces de inspirație și expirație, Eva **HaWaH** (**Heit Wav Hé**) este cea care transformă obstacolul în respirație. În această interpretare, Eva este o funcție - nu o femeie.

Această funcție a lui **HaWaH** este cea care permite Ființei să respire, ființa vie mutată din existență. Diafragma **Heit** este un prag în sine, la nivelul peștelui **DaG** pe care Neptun îl ține în mâna dreaptă, care separă partea corpului care respiră de cea care digeră. Ea este "ușa" (**Dalet**) de închidere a secțiunii aeriene între toracele format de inima-soare și orbitele costale, pe de o parte, și labirintul de intestine și viscere de tot felul, pe de altă parte. Acest pântec este **GeHoN**, centrat pe diafragma **Heit** - punctul de sprijin. Literele **Lamed**, sub forma cartilajelor costale, materializează "ghidajele" umezelii care însoțesc coborârea în Apele de jos și urcarea în Apele de sus.

În partea dreaptă a imaginii, adică în stânga lui Neptun, agățată de brațul stâng, am identificat învelișul mare **GaN**, învelișul feminin (în partea stângă, sinistru, întunecat și îndepărtat, lunar și gestual al femeii); o tunică ce reprezintă grădina noastră. Pe **Gimel**-ul care învelește corpul lui Neptun **Nun** se citește **Gimel Nun**: **GaN** (înveliș învăluitor, "grădină").

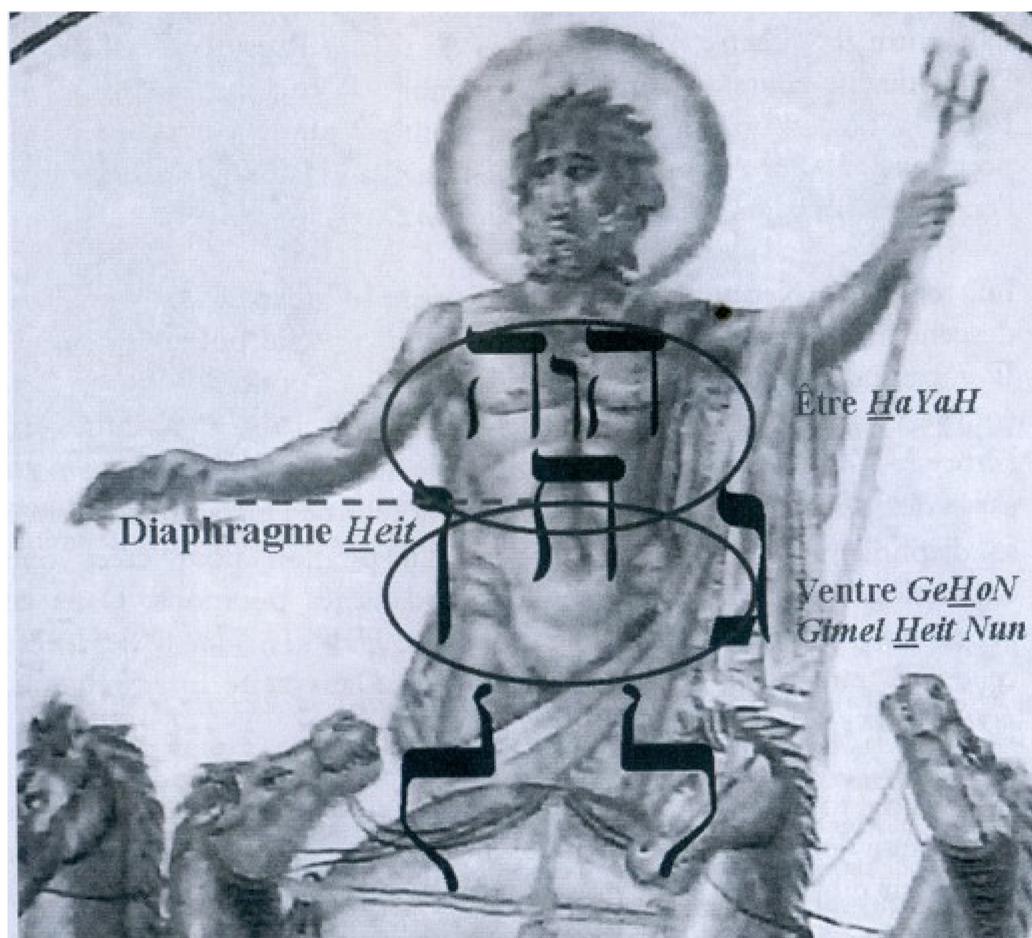

Figura 66: Plămâni și diafragma: ființă și burtă

În mâna sa dreaptă se află peștele aerian **DaG**: tânărul fiu "delfin" al regelui, destinat să devină rege într-o zi, la sfârșitul creșterii sale, când Fiul se va alătura Tatălui. Acest pește mascul "prag [**Dalet**] al călătoriei în uscat [**Gimel**]" **DaG** este combinația dintre **Dalet** și **Gimel**. Împreună cu **Nun**-ul terminal, **Dalet** formează "judecata/împărtășirea" **DeN**. Coada falciformă a peștelui

exprimă această împărțire (vezi figura 66). Cele două brațe deschise ale lui Neptun formează astfel Grădina Edenului din '**eDeN** cu un '**Ayin** pe care îl vom explica mai jos), cuprinzând întreaga compoziție mozaicată și singularizând capul **Resh** (principiul etern) care se găsește tocmai în afara Grădinii Edenului. Principiul **Resh** este deconectat de contingențele materiale și temporale: principiul este valabil tot timpul, pretutindeni; el se află "deasupra" brațelor, umerilor și trunchiului care îmbracă această tunică **GaN**.

Aş putea, poate, să completez diagrama noastră cu **Tsade ץ** a pântecelui soției, în imaginea copacului, a materiei care lucrează pentru a produce. Am mai putea plasa și capul **Resh**, ochiul '**Ayin**, baza **SaMekh**, mărul **Qof**-Adam, **Tet**-sternum, **He**-lung, diafragma **Heit**, etc. Este un joc.

Am reprodus aceste litere în noi diagrame pentru a nu o supraîncărca pe cea din figura 60. '**Ayin** "sursa" reprezintă substratul de la baza cailor, a carului, a întregului grafic; este "fundul mării", care reprezintă materialitatea și manifestarea temporalității, pe care se sprijină totul.

Litera Samekh, ס, care reprezintă cercul închis, este un concept apropiat de '**Ayin** "sursa", atunci când este baza, suportul, cauza. *Samekh* are valoarea 60, care corespunde bazei matematice a sistemului babilonian de calcul în bază sexagesimală, în "baza 60". Este pilonul în jurul căruia gravitează toate operațiunile cosmice și matematice. Eu îl reprezint ca fiind platforma carului pe care stă Neptun, deci nu este vizibil din perspectiva mozaicului. Dar această bază se regăsește în forma cailor, care în ebraică se numesc "**SOuS**" **סוס** (*Samekh, Wav, Samekh*):

Consider că fiecare dintre cai reprezintă trecerea (**Wav** central al lui ***SSOuSS*** **סוס** *Samekh Wav Samekh*) de la un ciclu **ס Samekh** la altul, iar în diagrama de față, de la un anotimp la altul, de la un ciclu (lunar-solar) la altul.

Dacă simplificăm puțin lucrurile, putem spune că fiecare cal reprezintă trecerea dinamică (sfârșitul) energiilor stăpânite în lumea temporală ('**Ayin** Point de jos scris cu un '**Ayin**) spre lumea eternității ('**Ayin** Point de sus scris cu un '**Aleph**).

În reprezentarea corpului uman, fiecare coastă formează un ciclu energetic în jurul inimii-soare **Beit**. Verbul **SSaBaB** (*Samekh, Beit, Beit, Beit*) înseamnă "a înconjura, a se întoarce, a ocoli". Substantivul **SSaBaH** (*Samekh, Beit, He*) înseamnă "destinul dorit de Dumnezeu".

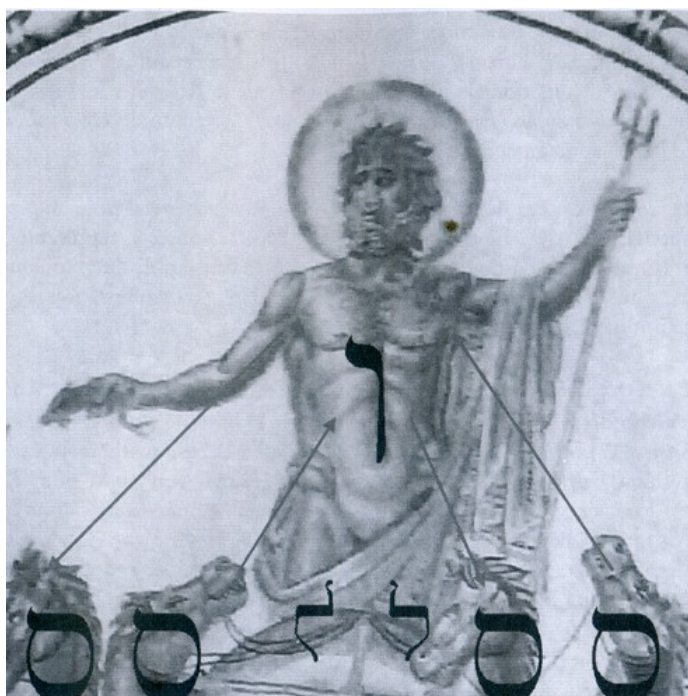

Figura 67: Caii lui Neptun: trecerea de la un ciclu (litera Samekh) la altul de către Lamed

Cuvântul **SSaGaN** (*Samekh, Gimel, Nun distal*) îl desemnează pe prefect, comandantul suprem. Îl rog pe cititorul meu să se gândească la acest lucru: când Omul este orientat, corpul său delimitează cele 4 puncte cardinale: în fața lui, Estul În spatele: Vestul. În stânga: cele 12 coaste stângi, la nord. Fiecare coastă stângă poartă semnul nopții feminine și al întunericului lunar - aceasta este originea adjectivului "sinistru", care provine din "*senestre*", *gauche* în latină. Din această coastă stângă este "luată" **'iShaH**. Dreapta: cele 12 coaste drepte spre sud. Fiecare coastă dreaptă poartă semnul zilei solare masculine. *Fiecare coastă formează un ciclu* feminin sau masculin, după caz: voi avea nevoie de această noțiune la pagina 379: vă mulțumesc că v-ați amintit. Există tot atâtea cicluri câte ore are ziua: 12 ore de noapte și 12 ore de zi - așa se explică de ce durata orelor varia la egipteni în funcție de anotimp.

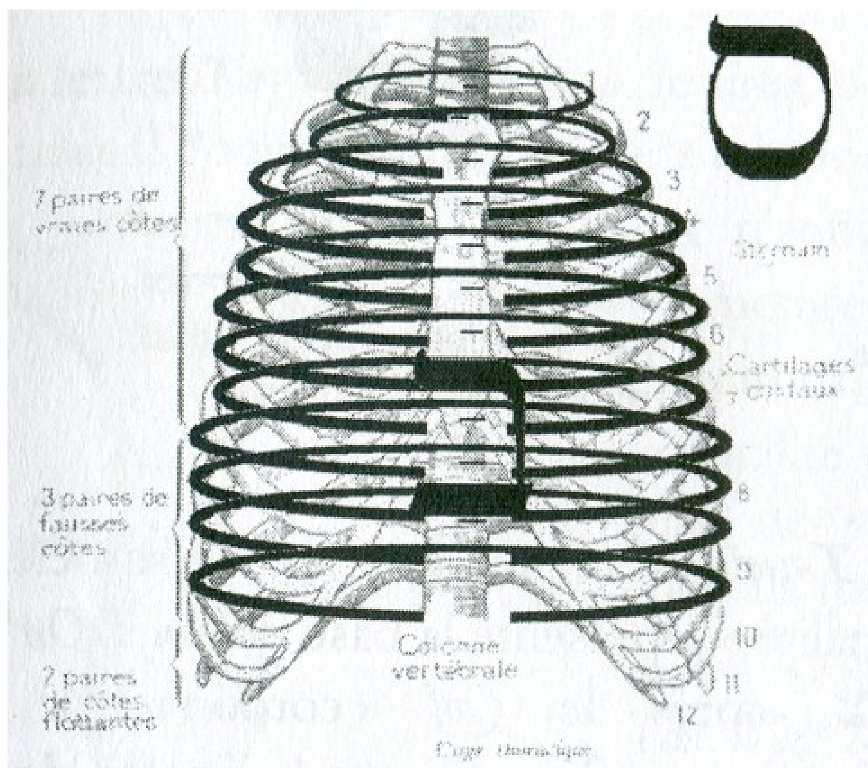

Figura 68: Coastele care formează ciclurile/bazele Samekh

Paștele evreiesc **PeSSaH פסח** (*Pe Samekh <u>H</u>eit*) corespunde zilei de Lună plină care urmează echinoxului de primăvară, deschiderea (**Pe**) ciclului (**Samekh**): este momentul în care puterea lunară se alătură celei solare și, într-un fel, îi predă torța. Cuvântul provine de la verbul **PaSSa<u>H</u>**, care înseamnă "a trece" (de la un an la altul, de la un ciclu la altul).

<u>Beit ב</u> este inima care bate "înăuntru". Verbul **<u>H</u>aBa<u>T</u> חבט** înseamnă "a bate boabele". **QouBaH** înseamnă "dormitor", iar verbul **BO' בוא** *Beit Wav Aleph* înseamnă "a veni și a pleca" și, prin extensie, "a se uni sexual" și "a se bucura": este verbul folosit atunci când YHVH-Adonaï "vine" (se bucură) într-un potop de ape care acoperă tot pământul - uscat. Litera **Beit** înseamnă "vatră, casă".

<u>Qof ק</u> corespunde mărului lui Adam, "pietricica" care corespunde deschiderii sau închiderii "cordonului" **Qof** care urcă și coboară atunci când înghițim. Dacă mâncarea (spirituală) este suficient de mestecată și umezită, dacă este coaptă pentru a fi înghițită, atunci ea trece prin urechea acului **Qof**. Litera se regăsește într-un număr de cuvinte care au legătură cu emoțiile, cum ar fi rușine (**QaLoN**) sau dispreț (**QaLaL**), batjocură, dispreț, gelozie (**QaNa**'), angoasă (**QePaDaH**). Saliva este **RouQ**.

<u>Tsade צ</u> cu care am asociat "finalitatea" reprezintă baza gâtului **TsOu'aR צואר** după **Qof**

"cordonul" de înghițire, și reprezintă finalitatea a ceea ce trece prin **Qof**: fie canalul duce la plămâni, fie, la înghițire, duce la intestine. Rădăcina **QTs** קצ în forma intensivă **QTsTs** קצץ conține ideea de a rupe, de a sfâșia: a tăia, a secționa, inclusiv atunci când este însoțită de "gura" **Pe'** פ. **QePeTs** înseamnă a "închide" gura sau măruntaiele:

Oare Dumnezeu uită să aibă milă sau își închide măruntaiele de mânie (Psalmi 77:10)?

QaTsaPh înseamnă "a se supăra". **QaTsaH** este "sfârșitul", "capătul" pământului, al unui băț, al unui câmp, al cerului sau al apelor.

Figura 69: Tsade laringe locul de separare a materiei de aer

<u>Capul Resh ר</u> îl cunoaștem bine. Acesta reprezintă inteligența logică, raționalitatea, mintea hrănită de cunoaștere.

Figura 70: Capul Resh al lui Neptun

Inteligența supremă este cunoașterea Unității Unice, armonia totală cu Principiul Creator 'Elohim. De aceea, el formează ultimul bastion pe calea spre lumina eternă '**aROuR** ("blestemată"). Tentația solară este de a vrea să o atingă fără a fi trecut prin ciclurile lui Shabbat (retragerea sau întoarcerea spre lumea lunară și feminină): mândria, inteligența arogantă, dorința de putere absolută fără a se fi pregătit pentru aceasta; înainte de a fi devenit "nimic", înainte de a fi fost zdrobit între dinții lui **Shin** și **SiN**.

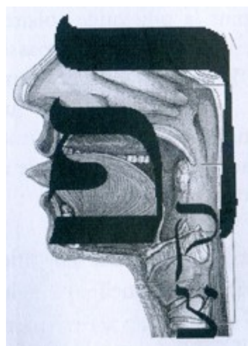

*Figura 71: Capul **Resh** care conține gura **Pé**, laringele și faringele **Tsade** și **Qof**.*

Litera Tav ת este semnul, marca, forma, crucea și închide alfabetul - dar îl deschide dacă drumul este luat în sus. Valoarea sa este 400, ceea ce o face să rezoneze cu **Dalet ד** (valoarea 4) "structura și împărțirea" (în patru direcții) și cu **Mem final ם** de valoare 40: totalitatea matricei. Am exprimat semnificația ca semn sau formă în cuvintele franceze (sau englezești) care se termină în **-te** (sau **-ty** în engleză). Cuvântul **TaWeK תוך** *Tav Wav Kaf terminal* înseamnă "mijloc" și este construit ca **T'aW** (litera **Tav ת** ortografiată complet): semnul **Kaf** terminal: captarea terminală, finală la nivelul arhetipurilor: conștientizarea întregului, de valoare 500, adică jumătate din ciclul total de 1000, 'Aleph, unitatea tuturor dualităților. **Tav** ar putea fi materializat în corpul uman sub forma osului xifoid, în vârful sternului (care la rândul său materializează "scutul" inimii, **Tet**). Xifoid înseamnă "în formă de sabie", sabia care trebuie "întoarsă" pentru a pătrunde... Literele **Heit** și **Tet** se scriu **Heit-Yod-Tav** și, respectiv, **Tet-Yod-Tav** și - coincidență? - Diafragma **Heit** se fixează în spatele sternului (scutul **Tet**) pe acest os (**Tav** al nostru), la nivelul celei de-a 10-a vertebre toracice (**Yod** poartă valoarea 10).

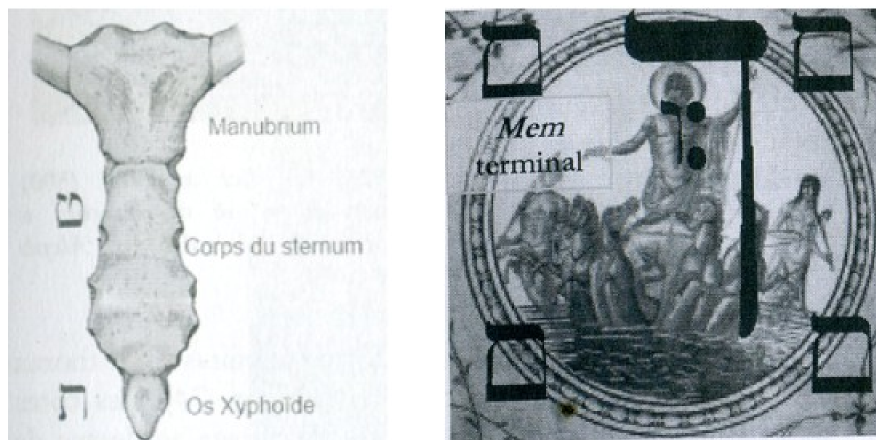

Figura 72: Kaf terminal (500) reprezintă jumătate din distanța până la 'Aleph terminal (1000).

Și ca să fiu sigur, mă uit la mijlocul mozaicului Neptun - și ce surpriză să descopăr crucea legată, chiar sub bara orizontală care separă scutul **Tet ט** în două părți, egale cu părțile superioară și inferioară ale întregului mozaic! Acest nod "mijlociu" al ciclului total, punctul de joncțiune și de separare între noapte și zi, între ceea ce este împlinit și ceea ce nu este împlinit, înscris în scutul protector (figura 72), formează vârful sternului **Tav**. Are forma unei frânghii răsucite: voi vorbi mai mult despre acest lucru la pagina 389.

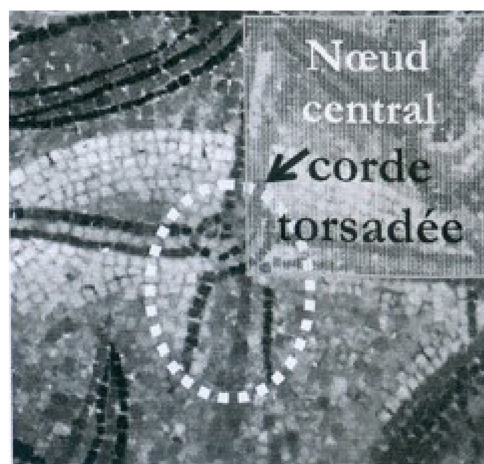

Figura 73: Descoperirea nodului la crucea centrală (Tav) sub linia orizontală a scutului Tet

Scutul **Tet** formează pieptarul toracelui, care protejează inima (figura 74). Coastele se agață de stern chiar deasupra osului xifoid, la fel cum coapsele cailor de pe mozaic se întâlnesc în partea superioară și mijlocie a scutului.

Neptun, zeul fluxurilor, dacă citirea mea este corectă, corespunde deschiderii **Pe** din vârful sternului **Tav**, permițând joncțiunea dintre cutia toracică și cavitatea abdominală.

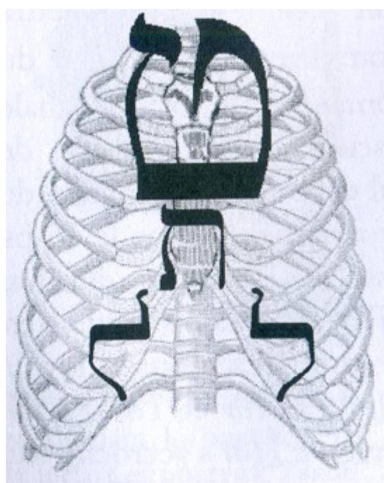

Figura 74: Osul xifoid Tav la vârful scutului sternului (Têt)

Prin această deschidere trec toate fluxurile totalității conștiinței, ale integrării tuturor energiilor prin **Nun**-ul prosimal **נ** (respirația individualității mutante) și **Nun**-ul terminal **ן** (realizarea în planul cosmic al universalității), ale cursului tuturor energiilor literelor și ale corpului uman. Prin această deschidere curge ceea ce poate fi înghițit prin gură **Pe פ**: aerul care intră în plămâni și alimentează respirația **Hé**, iar toate alimentele pământești ajung în măruntaie, în burtă, până la **Tav ת** în punctul **Tet ט** care va trebui străpuns pentru lumea nopții și să îmblânzească caii sălbatici:

Știm deja că Adam este cel care ține frâiele cailor și conduce carul. Putem să atribuim un rol anume fiecăruia dintre cai?

Figura 75: Inscripționarea lui „Neptun": Nun-Pe-Tav-Nun

Să ne uităm din nou la mozaic:

Caii sunt grupați în perechi: un cal care privește în sus și altul care privește în jos pentru fiecare membru al cuplului lui 'Adam.

Figura 76: Cei patru cai, râuri ale Grădinii Eden

> Calul care privește nodul **Tav** din centrul dreapta, în partea vestică, ar putea reprezenta **PeRaT**: deschiderea **Tav**-ului, desprinderea de colectiv (cf. pagina 204), semn (**Tav**) al "fructului" (**PeR**) sau al *fructificării* (termen antic pentru "plăcere": detașare totală de contingențe!), care permite să se pornească pe calea ascensiunii râurilor. **PeRaT**: timpul fructelor, al secerișului de grâu, al verii. Funcția feminină a recoltei și a secerișului. Acesta este rolul Miresei.

> Apoi vine **<u>H</u>iDeQeL**, "umblătorul spre răsărit", care se uită la picioarele ca de cal ale bărbatului dinspre răsărit. **<u>H</u>iDeQeL**: timp de mers, de semănat: toamna. Funcția masculină de penetrare și inseminare. Acesta este rolul Mirelui.

> Acesta este urmat de **Gi<u>H</u>ON**, al treilea râu, dar al doilea în direcția amonte, care privește spre "burta" lui Neptun. **Gi<u>H</u>ON** măruntaiele pământului, iarna. Funcția masculină a digestiei, a muncii în cadrul incintei temporale. Acesta este timpul "muritorilor" '**eNOSh**: voi reveni asupra acestui aspect mai târziu.

> În sfârșit, **PiShoN**, fluviul unității "UNU", pe partea feminină, care privește spre capul **ReSh** purtând aureola lui Neptun: ieșirea din Ape, Paștele, deschiderea **Shin**-ului către "lumina" '**Aleph**. **PiShoN**: timp de renaștere, viață nouă, ciclu nou, principiu nou: primăvara. Funcția feminină de "a da naștere". Acesta este rolul eroului: voi reveni asupra acestui aspect mai târziu.

Calea este astfel alcătuită din urcușuri și coborâșuri în tensiunea dintre '**Aleph** și '**Ayin**, lumină și întuneric, Sud și Nord, și dintre Est și Vest, bărbat și femeie, funcții masculine și

feminine. În Creație, râurile sunt create în ordinea descreșterii puterii lunare:

PiShoN → GiHON → HiDeQeL → PeRaT

primavara —> iarna —> toamna —> vara

Adam va fi responsabil de aducerea râurilor în amonte, în direcția creșterii puterii lunare:

PeRaT → HiDeQeL → GiHON → PiShoN.

vara —> toamna —> iarna —> primavara

Am putea adăuga că râul original care se împarte în patru este însuși corpul mutant **NuN**, care conține **PorTe** (**פתח PTH** în ebraică):

N .... N (*NuN*)

..... P T..... (*PT* : PorTe)

N e P T u N e

Cuvântul **PaTaH** înseamnă "ușă, intrare, poartă" și provine din verbul **PaTaH** "a deschide". **NePTuNe**, zeul fluxurilor acvatice, desemnează astfel intrarea în **NuN**, deschiderea ușii ființei mutante pentru a da frâu liber evoluțiilor individualității care vor permite energiilor lumii de jos să se unească și să fuzioneze cu energiile lumii de sus. Acesta este marele fluviu originar care se deschide în patru brațe, patru principii cosmice care gestionează aceste energii pe baza ritmului solar al anotimpurilor (anotimpurile care înconjoară marele medalion al lui Neptun).

Toate literele alfabetului (cu excepția lui '**Aleph**, care este imaterial) se regăsesc în corpul uman, deoarece acesta este imaginea energiilor cosmice, deoarece este creat în umbra marelui Principiu Unitar 'Elohim, eternitatea în afara timpului. Corpul uman (ilustrat de cel al lui Neptun în mozaicul nostru) trebuie parcurs de jos în sus și de sus în jos, în imaginea peștilor și a "păsărilor înaripate" ale Creației; apoi la stânga și la dreapta, în imaginea animalelor de uscat, în căutarea energiilor care îl constituie. Capătul drumului este ilustrat de râul **PiShoN**: deschiderea **Shin** care permite accesul la capul **ReSh**, "Principiul, mișcarea corectă a **Shin**", purtând aureola solară a lui Neptun - imaginea umană a creatorului cosmic 'Elohim.

Eu propun ca această figură să reprezinte litera **Sin ש** care nu există ca atare (atunci când se recită literele alfabetului, **Sin** nu este evidențiat). Prin forma cozii de șarpe care îi zâmbește, ea este asociată cu șarpele **NaHaSh** cu care am deschis acest eseu, ca să spunem că se scrie ca obstacolul **Heit** către **ShiN**, **ShiN** fiind aici transformat din nou în **Nun-Shin** și nu în **Shin-Nun** (cf. pagina 27).

Sin de pe scutul carului **Têt** formează rădăcina **Sin-Têt שט**. Să ne uităm la cuvintele pe care le formează[12]:

SaTaH	**שטה**	a se da la o parte, a se îndepărta; prin extensie: a fi sedus de ;
SaTaM	**שטם**	a nutri animozitate împotriva, a avea resentimente, a purta pică;
SaTaN	**שטן**	adversarul, numele propriu Satana

Dicționarul Brown Driver Briggs notează că acest din urmă termen este ebraică târzie derivată din aramaica (anterioară), care a scris **SaTaN** cu un **Samekh** și nu cu un **Sin** :

12 Scriu **ט** *Tet* **T** (subliniat) pentru a-l diferenția de **ת** *Tav* **T**. Litera **Têt** simbolizează scutul.

Ebraică târzie	Aramaică
שׂטן	**סטן**
SaTaN	**SaTaN**
(cu un Sin)	(cu un Samekh)

Pe de altă parte, verbul **SaTaH** (cu un **Samekh**) care înseamnă "a se îndepărta" se referă la întoarcere, la cerc, la baza **Samekh ס** . Există o înrudire a întoarcerii și a devierilor între **Sin** și **Samekh**, care ambele traduc sunetul sibilant **S**, dar cu un sens negativ pronunțat pentru **Sin** (animozitate, resentiment, adversar etc.). Este ca și cum **Sin** ar indica o mișcare care se întoarce în direcția greșită: o diversiune. Să ne amintim și de Champollion, care a observat (cf. pagina 36) că sunetul "**S**" a fost notat și de hieroglifa gâscanului, pasărea de apă migratoare prin excelență, care se întoarce într-un ciclu, de două ori pe an (una pentru a migra spre nord în aprilie, la Paștele Blajinilor, cealaltă pentru a migra spre sud la echinocțiul de toamnă). Gâsca cu gâtul lung ca o coadă de șarpe, gâsca cenușie de culoarea lunii, migrează spre nord atunci când puterea lunii a ajuns la aceeași intensitate cu cea a soarelui, torța de lumină a trecut de la lună la soare, iar puterea soarelui este cea care continuă cursa spre vară.

Gâsca lunară zboară înapoi în raport cu creșterea energiei solare. Un alt semn al acestor mișcări solare și antisolare este *svastica* dextră sau sinistră (numită atunci *sauvastika*), care generează lumină, respectiv întuneric.

"Jocul de-a gâsca" reprezintă cursul timpului lunar, care se desfășoară în sens contrar cursului natural al timpului solar (figura 77). Este imaginea timpului uman.

Figura 77: Joc de gâscă (secolul al XIX-lea, Franța)

Un joc de cuvinte între "gâscă" și "**oye**", *auzind*, jocul gâștei este jocul înțelegerii[13].

13 "Oare gâsca omite ceea ce noi omorâm?", a întrebat Raymond Devos. Să ne amintim, de asemenea, că Gargamelle îl naște pe Gargantua prin urechea sa stângă - și că acesta din urmă cere imediat de băut!

Întoarceți-vă la prima pătrățică, întoarceți-vă trei pătrățele, săriți de la 9 la 9, din naștere în naștere, dar muriți în pătrățica 58... citiți **Heit-He חח** adică "*viața ca existență orientată în axa lui YHVH-Adonai*" (**Heit** valoarea 8, **Hé** valoarea 5), dar *fără* **Yod**-ul central în jurul căruia se desfășoară "viața". Aceasta este ilustrarea dialogului dintre șarpe și '**iShaH**: fără a auzi **Yod**-ul, este moarte de moarte... Cursul jocului de gâscă se desfășoară în sens invers acelor de ceasornic: începe în vest, după luna nouă, când luna apare în vest în prima jumătate a nopții. În a doua jumătate a ciclului lunar, după luna plină, luna apare în est pe cerul nopții.

De ce 63 de pătrate? Este vorba de simpla înmulțire a unității de timp a Creației, 7 "ori", cu numărul nașterii: 9 "ori". Observ, de asemenea, că în caseta 63, gâștele s-au alăturat tinerei păstorițe: este aceasta soția? Sau o păstoriță neîmplinită (vezi pagina 361)?

În orice caz, **Sin** și **Samekh** au în comun noțiunea de ciclu; **Sin** lunar[14] pare să fie marcat de o rotație în sens opus celei a soarelui. Soarele răsare în est, iar luna răsare în vest în prima parte a ciclului său. Intervenția lui **SaTaN** corespunde astfel unei devieri lunare de la ciclul solar natural.

Este un obstacol în calea lui Adam spre soare - imaginea Eternității '**Aleph**.

SaTaN: Rădăcina **SaT שט** ar fi deci rotația ciclică lunară, inversă celei a soarelui, în direcția gâștei cenușii, gâsca lunară, și în direcția timpului uman, sub scutul **Tet** care am văzut (figura 35 pagina 178) a menținut cursul lunar sub axa echinocțiilor. **SaTaN**, adversarul, este gardianul "Porții lui **Tav**" **PT**, în centrul **NePTuNe**. Energiile controlate care trec prin această poartă în direcția (litera **Lamed**) a inimii solare **Beit** vor fi **ToB** "împlinite".

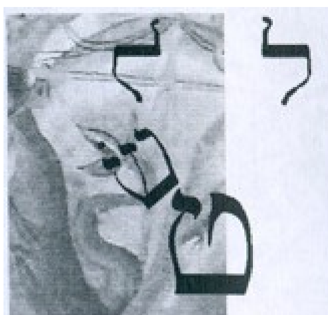

Figura 78: Sin și ***Tet***

Energiile necontrolate care nu trec prin ușă rămân pe tărâmul **R'a רע** : în propria mișcare a lui **Resh**, adică iremediabil pe tărâmul materialității și al temporalității '**Ayin ע**. Satana are deci sarcina de a-i prezenta Omului energiile pe care va trebui să le stăpânească și să le "întoarcă" pe drumul său de creștere, transformând **R'a**-ul neîmplinit în "trezire" '**aR**. Satana este Lucifer: "aducătorul de lumină", care ar putea fi numit mai degrabă "revelatorul energiilor neîmplinite care rămân de împlinit".

Dar avem un avans datorită acestui mozaic cartaginez din Muzeul Bardo din Tunis, și este timpul să ne întoarcem la povestea noastră din Geneză, cu punerea în aplicare a singurei interdicții rostite de YHVH-Adonai 'Elohim de a nu mânca din Pomul Cunoașterii celor împlinite și a celor neîndeplinite.

14 Îmi amintesc că în Sumer, zeul **Sin** este lunar, în timp ce Shemesh este solar.

CAPITOLUL 11: INTERDICȚIA DIVINĂ

În acest capitol, cititorul examinează interacțiunea dintre a mânca din Pomul Cunoașterii "departe de noi", precum și noțiunea de armă necesară pentru separarea de sine.

Nu departe de noi!

Geneza 2:15-17:

Și YHVH-Adonaï Elohim a luat pe 'Adam și l-a pus în grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească. Și YHVH-Adonài Elohim a pus o poruncă asupra lui Adam, zicând: "*Din fiecare pom din grădină: să mănânci. Din Pomul Cunoașterii celor împlinite și a celor neîndeplinite să nu mănânci departe de noi, căci în ziua în care vei acționa mâncând din el departe de noi, vei muri*."

Aceasta este prima dată când YHVH-Adonai 'Elohim i se adresează lui Adam pentru a-i spune ceva. În comparație cu traducerile tradiționale ale acestui verset, aş dori să subliniez câteva diferențe care vor avea un impact în viitor:

<u>... să o lucreze și să o păzească</u>: cuvântul *grădină* **GaN** este masculin în ebraică, ca și în franceză și germană; iar verbele "a *lucra*" **'aBaD** (*'Ayin Beit Dalet*) și "*a păzi*" **ShaMaR** sunt construite cu un sufix pronominal feminin **He**. Textul nu oferă nicio indicație clară cu privire la ceea ce ar trebui să lucreze și să **păzească** Adam - dar la sfârșitul celui de-al treilea capitol (Geneza 3:23), el este expulzat din grădină pentru a lucra **Ha'AdamaH**, de gen feminin. Prin urmare, este *a priori* pentru a lucra și a păzi **Ha'AdamaH** că Adam este luat și pus în Grădina Edenului.

<u>... a pus o sarcină pe Adam</u>: verbul este **TsaWaH** (*Tsade Wav Hé*), care este folosit doar la forma intensivă Piel, cu particula "pe" **'aL** (*'Ayin Lamed*). **TsaWaH** înseamnă "a încărca, a pune sau a așeza o sarcină" și este folosit cu "pe": YHVH-Adonaï 'Elohim pune o sarcină pe Adam. Prin extensie, sensul devine "a ordona, a porunci". Rețineți că particula **'aL** indică faptul că esența acestei sarcini se află în domeniul temporalității și al materialității ('*Ayin*) îndreptată spre (*Lamed*): Apele de jos.

<u>... să nu mănânci</u> [din pom] **departe de noi**: cuvântul ebraic folosit este **MiMeNOu**, tradus în mod tradițional prin "de la el" cu referire la pom. Dar primul sens al acestui termen este "departe de noi"[15], și probabil că acesta este cel care trebuie luat în considerare aici, deoarece, în restul povestirii, YHVH-Adonaï 'Elohim va pleca (se va îndepărta), lăsându-l pe Adam adormit și singur în Grădină cu **'IShaH**. Absența lui YHVH-Adonaï 'Elohim este cea care va determina comportamentul iresponsabil al lui Adam (care nu va fi acela de a o lăsa însărcinată pe '*iShaH* sa, mai puțin de a mânca fructul pe care aceasta i-l oferă). Îl rog pe cititor să observe că nu este menționat fructul: este vorba de a nu mânca Pomul.

<u>Mănâncă, vei mânca... și mori, vei muri</u>: aceste expresii idiomatice **'aKoL To'KeL** și **MOT TaMOT** sunt o modalitate de a întări sensul prin **Tav** proximal atașat celei de-a doua mențiuni a verbului: "acțiunea de a mânca, semn al acțiunii de a mânca"; și "acțiunea de a muri, semn al acțiunii de a muri". Am putea traduce acest lucru prin "*a mânca intens*" și "*a muri intens*". Amintiți-vă că **Tav**-ul marchează sfârșitul ciclurilor care vor trebui deschise (vezi figura 74) și că verbul "a mânca" se referă la ingerarea de alimente "puterea, totul" (**'aKoL**, vezi pagina 144). Verbul **MOT** *Mem Wav Tav* "a muri" poate fi tradus, de asemenea, prin "a suferi mutații" și se referă la mutațiile ciclice pe care le-am menționat în capitolul anterior.

Insist cu cea mai mare energie asupra faptului că ceea ce este interzis este să mănânci Pomul, adică procesul de transformări, de mutații care transformă germenul în fruct. Fructul trebuie mâncat astfel încât să corespundă unei realizări: fructul hrănește, în timp ce mâncatul Pomului nu numai că nu va hrăni, dar va suprima orice generare și creștere viitoare a fructelor.

15 Claire Martin: comunicare personală, Nîmes (mulțumesc Claire!).

Separarea de sine

Geneza 2:18-20 :

*Și El a spus, YHVH-Adonai Elohim: "Starea de ființă a lui Adam nu este completă față de despărțirea sa. Eu voi face pentru el un ajutor față în față cu el însuși". YHVH-Adonai Elohim a format din **Ha'AdamaH** orice ființă de pe câmp și orice pasăre din ceruri. Și l-a [i-au] adus pe Adam ca să vadă cum va striga către el; și orice lucru pe care Adam îl va striga către el, suflare vie, el, [este] numele lui. Și Adam a strigat numele fiecărei fiare cu patru picioare, al fiecărei păsări din ceruri și al oricărei ființe de pe câmp; dar lui Adam nu i s-a ridicat niciun ajutor față în față cu el.*

Starea lui Adam... spre despărțirea sa : Tradițional, traducerile afirmă: "*Nu este bine ca omul să fie singur*". Propoziția ebraică este formată dintr-un infinitiv în stare construită:

în vederea separării sale   a lui Adam   Starea de a fi a

Acest infinitiv este cel al verbului **a fi**, dar a spune "*Ființa lui Adam față de despărțirea sa nu este împlinită sau completă*" nu este foarte explicit. Cum un verb desemnează fie o acțiune, fie o stare, iar "a fi" este o stare, eu traduc prin "*starea de a fi a*" lui Adam. Care este această separare? Este încă prea devreme pentru a spune, dar restul poveștii va implica umbra, partea obscură a lui Adam. Această separare va fi posibilă atunci când partea de umbră a lui Adam va fi fost distinsă, iar această parte de umbră se va numi **'IShaH** - vom reveni asupra acestui aspect.

LeBaDO este alcătuit din prepoziția **Lamed** (spre), substantivul masculin singular **BaD** derivat din verbul **BaDaD** care înseamnă "a separa" și sufixul pronominal masculin singular **Wav** "el": *spre o separare de el* sau *spre o separare din el.*

Următoarea acțiune urmărește să-i ofere lui Adam ajutorul necesar pentru a permite această "separare de sine", care pare necesară pentru YHVH-Adonaï 'Elohim.

Acest ajutor este **'eZeR עזר** *'Ayin Zaïn Resh*. Litera centrală **Zaïn ז** , care are valoarea de 7, a fost deja menționată[16]. Ea stă la baza cuvântului "masculin" **ZaKaR**, care înseamnă, de asemenea, "*a ține minte*", și care este la originea prenumelui Zechariah. Împreună cu litera '**Ayin**, formează rădăcina **-aZ**, **עז** care înseamnă *putere, vigoare*. Cuvântul **Ayin Zain**

în limba arabă înseamnă, de asemenea, *forță, putere, violență, considerație, glorie, renume.*

ZBR

este penisul, toiagul (**zob**, derivat din araba nord-africană). Verbul **ZaNaH** înseamnă propriu-zis "a curvi". Această rădăcină '**eZ**, care pătrunde și însămânțează, desemnează așadar puterea fizică, forța materială, eventual puterea violentă, așa cum indică și verbul ebraic '**eZZ** "a răcni, a zbuciuma" atunci când se vorbește despre ape.

Pe mozaicul din Cartagina, **Zain** este reprezentat printr-o formă verticală alungită. Aceasta

16 A se vedea pagina 145, "sămânța". Annick de Souzenelle sugerează că această "sămânță" **ZaRa'** este strămoșul "zero" al nostru,

prelungește sexul lui Neptun (ascuns de mantia acoperitoare) până acolo unde se termină frâiele calului și se termină pe bara orizontală a scutului **Têt**, chiar deasupra semnului **Tav** pe care l-am explicat la pagina 228.

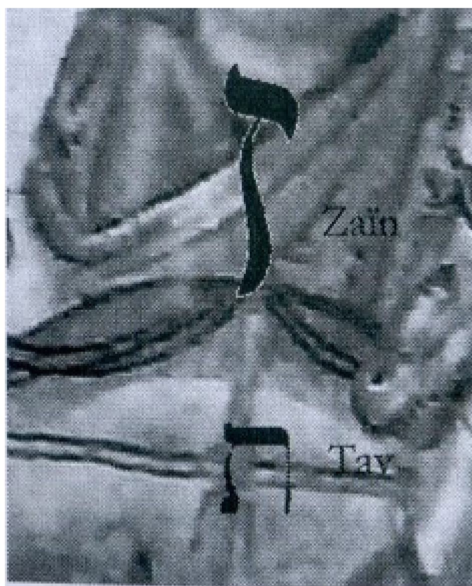

Figura 79: Sexul Zaïn asociat cu Tav desemnează 'IshaH: "acea"!

Această asociere dintre **Zain** și **Tav** este interesantă, deoarece sub această formă, '**IShaH** va fi numit mai târziu: **Z'oT** "asta, aceea, aceasta".

Un ajutor?

'**eZeR**, atât de prost tradus ca "ajutor", este forța penetrantă '**eZ** care "atacă" capul **Resh**. Această forță este cea care face trecerea de la Apele de jos la lumea Principiului apelor de sus, trecerea scutului **Tet**. Urmând același model constructiv pe care l-am folosit pentru **ZaKaR** masculin și **NeQeBa** feminin, "ajutorul" '**eZeR** pătrunde în "adversarul" '**aR** (*'Ayin Resh*), el însuși o inversare a "neîndeplinirii" **Ra**' (*Resh 'Ayin*). În ceea ce privește ajutorul, acesta este un punct strategic de o importanță considerabilă, deoarece "aceea" (**Z'oT**) este cea care asigură accesul la viață, la fel cum membrul viril pătrunde și fertilizează lumea materialității pentru a o însămânța.

Ceea ce este remarcabil în identificarea acestei forțe pătrunzătoare care dă acces la spiritualitate este faptul că, în textul biblic, ea este de esență feminină. Dacă pronumele **Z'oT** este neutru și poate fi tradus prin "aceasta", atât la masculin, cât și la feminin, materializarea forței penetrante a scutului este feminină - la fel ca și cuvântul "armă", de altfel, pe care litera ortografică **ZaYN** îl desemnează. *Vigoare, putere, violență, armă*: toate acestea sunt cuvinte feminine care evocă noțiuni de forță fizică, de un tip de violență mai masculin. Ajutorul '**eZeR** pe care YHVH-Adonai vrea să i-l dea lui Adam va fi arma lui. După cum sugerează ilustrația din mozaic, această armă va fi folosită pentru a elibera **Tav**, situat sub bara orizontală care formează cadrul scutului **Tet** (vezi figura 72) în căutarea lui **Yod**, așa cum indică calul **PheRaT**, care ne invită să "eliberăm **Tav**" (figura 76). Această pătrundere, despre care putem spune că reprezintă o "presiune" a lui **Zain** asupra **Tav**, se scrie **ZeYT**, *Zain, Yod, Tav*: se referă la măslină sau măslin (același cuvânt în ebraică), primul rod al acestei acțiuni de pătrundere din care va ieși uleiul, parfumul, "măduva" **SheMeN** שמן care va fi folosită pentru ungerea trupurilor.

Restul textului ne spune că YHVH-Adonaï 'Elohim "formează" animalele de pe câmp și păsările cerului din **Ha'AdamaH**, așa cum Adam a fost format din același **Ha'AdamaH**. Aceasta este prima mențiune a "câmpului", care va juca un rol strategic în povestea lui Cain și a avatarului său Abel, întrucât Cain îl va târî pe Abel pe câmp și îl va ucide acolo. Acest câmp **SaDeH** שדה (*Sin, Dalet, He*) aparține domeniului lui **Sin** ש , și reprezintă poarta (*Dalet*) a suflării **He**: este porțiunea

lui **Ha'AdamaH**, pământ fertil, care poate fi lucrat și poate da roade. Observați că peștii nu sunt numiți: peștii nu aparțin nici domeniului **Ha'AdamaH**, nici domeniului câmpului.

Adam strigă un nume fiecărui animal, adică identifică fiecare energie care alcătuiește lumea sa, fiecare ființă de pe câmp și fiecare pasăre din cer - dar nu găsește printre ele puterea de pătrundere a lui '**eZeR**. Motivul este, fără îndoială, faptul că peștii (energiile marine ale Apelor de jos) lipsesc cu desăvârșire dintre animalele prezentate lui 'Adam. După cum știm acum, marii pești sunt stăpâniți de funcția feminină de gestație și creștere, ilustrată de Nereidele din mozaicul din Cartagina. Prin urmare, Adam trebuie să descopere și să identifice funcția sa feminină înainte de a-și putea folosi arma de penetrare și fertilizare - cu condiția ca el să-și fi descoperit și propria funcție masculină de penetrare și fertilizare. Identificarea funcției feminine a lui Adam este subiectul capitolului următor.

CAPITOLUL 12: PARTEA LUI ADAM

*În care cititorul este confruntat cu jocul de cuvinte dintre coasta lui Adam și partea lui, un joc de cuvinte care stă la baza multor frustrări ale femeilor. În care cititorul este determinat să considere că femeia "**iShaH** nu este neapărat doar o femeie... De asemenea, încercăm să facem o paralelă între microcosmos și macrocosmos.*

Coasta sau partea

Geneza 2:21-23

YHVH-Adonaï Elohim a făcut ca Adam să cadă în toropeală și a fost zdrobit de somn; i-a luat din una dintre laturi și i-a închis carnea la adâncitură.

Și YHVH-Adonaï Elohim a zidit cu latura pe care o luase de la Adam spre o soție ['iShaH] și a adus-o pe Adam.

Și Adam a spus: "Aceasta, de data aceasta, os din oasele mele, carne din carnea mea! La aceasta se va striga: Mireasă! căci de la Mire ['YSH] aceasta a fost luată".

...sub o toropeală **'aL TaRDeMaH**: observați "sub" **'aL** cu un '**Ayin**, care va fi opus la "pe" '**eL** cu un '**Aleph** de '**iShaH**. care vine pe Adam. Substantivul feminin **TaRDeMaH** provine din verbul **RaDaM**: "a ameți" și, prin extensie, "a stupefia". El este construit pe principiul **Resh** al lui **DeMaH**, "asemănare": este introducerea la "separarea lui" menționată în versetele anterioare.

...zdrobit de somn: este vorba de verbul **YaSheN**, care este construit pe manifestarea **Yod** a lui **ShiN** (dinte zdrobitor); a dormi profund.

...pe una dintre laturile sale: ***'aHaT*** *Mi**TsaL'o**TaYW*, construit pe rădăcina **TseL'a** *Tsade Lamed 'Ayin*: un verb care înseamnă "a se apleca, a cădea, a devia". Este tradus în limba română prin "a șchiopăta". Reflecțiile noastre asupra literelor *Tsade, Lamed* și '*Ayin* (pagina 48) ilustrează mișcarea de separare care are loc la bifurcația dintre materia solidă și aer (**Tsade**), materialitatea (Lamed) și temporalitatea 'Ayin. Să adăugăm că "unul" aici este '**aHaT**: într-adevăr, unitatea este cea care este ruptă aici.

Cei doi termeni *TaRDeMaH* "toropeală" și **TseL'a** "curbură" preiau aceleași două rădăcini care prezidează la crearea lui Adam de către 'Elohim și sunt traduse în mod tradițional "după chipul (**TseLeM**) și asemănarea (**DeMaH**) noastră" (vezi pagina 128). Există deci un fel de reminiscență între cele două evenimente: construcția soției '**iShaH** de către YHVH-Adonai 'Elohim ia forma proiectului de "fabricare a lui Adam" de către noi "*după chipul și asemănarea noastră*", pe care îl tradusesem prin "*în umbra noastră, în asemănarea noastră*", întrucât această rădăcină **TseL** este cea a *umbrei* și nu a chipului[17].

În cele din urmă, să observăm că "toropeala" **TaRDeMaH** deschide **Tav**, și că am putea considera această toropeală ca fiind deschiderea ciclului **Tav** (forme) care duce la asemănarea **DeMaH**. **TaRDeMaH** este forma principială (**Tav**) a asemănării de "asimilare" **DeMaH**, așa cum *letargia* este forma "principiului" letal. Verbul **NaTaR** înseamnă "a dezlega, a rezolva, a elibera, a permite"; verbul **TaWaR** înseamnă "a trece prin, a explora": avem într-adevăr o imagine a deschiderii, a explorării în această rădăcină *Tav-Resh*. În 1 Samuel 26:12, "*toropeala*" care vine de la YHVH-Adonai[18] este **TaRDeMaT** (în stare construită), așa cum *asemănarea* este **DeMoT** în stare construită în Geneza 1:26. Noțiunea de deschidere a ciclului alfabetului de energii, pe care am exprimat-o în discuția despre **Tav**, înseamnă că construcția miresei '**iShaH** corespunde începerii ciclurilor care vor duce la asemănarea **DeMaH** prin identificarea și integrarea energiilor tuturor

---

17 Așa cum este perceput chipul astăzi: este probabil ca noțiunea de chip, în jurul anului 700 î.Hr., să fi fost foarte diferită de cea de astăzi.

18 Este vorba despre David și Abichai, care sunt în cortul lui Saul, într-o torpeală, luându-i gamela și sulița.

literelor. Conform mozaicului din Cartagina, deschiderea trebuie să se facă de jos în sus: de la materialitate la spiritualitate, de la temporal la etern. Așadar, dacă Adam se află în stăpânirea *toropelei*, **'iShaH** va veni peste Adam pentru a-l trage, ca să zicem așa, în sus. Iar când YHVH-Adonai o aduce pe '**iShaH** asupra lui Adam, verbul "a veni" **Bo**' (*Beit Wav 'Aleph*) înseamnă și "a se bucura" (vezi pagina 152). Această deschidere a **Tav**-ului corespunde cu conectarea laturilor, sau coastelor, ale toracelui, care formează atâtea cicluri **Samekh ס**.

...și a închis carnea în adâncitura ei: tradus prin "și a închis carnea la locul ei" (Biblia de la Ierusalim) sau "a închis carnea dedesubt" (Chouraqui); versiunea sinodală dă "*a luat una dintre coaste, în locul căreia a închis carnea*". Cuvântul care dă naștere la atâtea versiuni diferite este **TaHTeNaH**; el derivă din verbul **TWH** "a săpa, a face o adâncitură", care nu există ca atare în Biblie, în afară de substantivul propriu **TOaH** (1 Cronici 6:19) și **TOHOu** (1 Samuel 1:1). Verbul derivă și din **TaHaT**: partea de jos, dedesubt, sub. Pentru **TaHTeNaH**, prefer să păstrez sensul de scobitură sau adâncitură - pentru că este vorba tocmai de adâncitura diafragmei **Heit**, numită centrul tendinos al diafragmei, sau centrul *frenic*. Acesta este o foaie de tendon alb perlat, în formă de trifoi cu trei foi (figura 80): în comparație cu diafragma în repaus, vârful sternului este ușor mai jos (figura 81). **Tav**-ul de la intrarea în cavitatea toracică este opus diafragmei **Heit** (figura 82). "*Închiderea*" încheie un cerc, un ciclu **סגר SaGaR** *Samekh Gimel Resh* : este termenul folosit pentru a "închide" carnea.

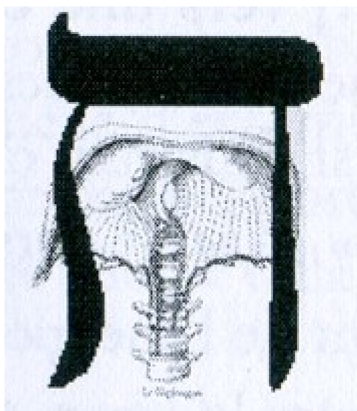

*Figura 80: Centrul tendinos al diafragmei **Heit***

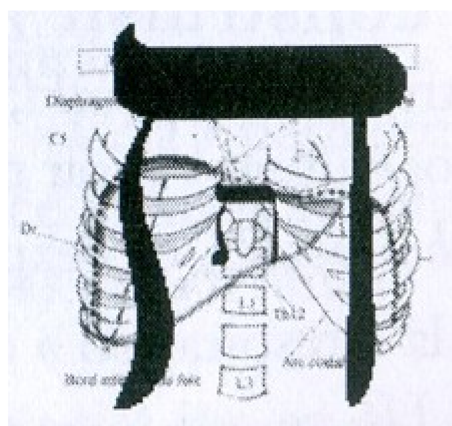

*Figura 81: Vârful sternului **Tav** în raport cu diafragma **Heit***

Rădăcina **GR גר** asociază mișcarea proprie **Resh** cu semnul învelișului organic **Gimel** și constituie "imaginea tuturor mișcărilor iterative și continue, a tuturor acțiunilor care readuc ființa asupra ei însăși[19]. Această rădăcină este folosită în termeni care descriu ceea ce se adună în hoarde pentru a călători sau pentru a rămâne împreună: locul unde se adună, unde se stă în cursul unei

19 Fabre d'Olivet, *Rădăcinile limbii ebraice*, op. cit. ; rădăcină **גר GR**

călătorii; orice idee de întoarcere, de deviere, de revenire, de rumegare, de continuitate într-o mișcare, într-o acțiune".

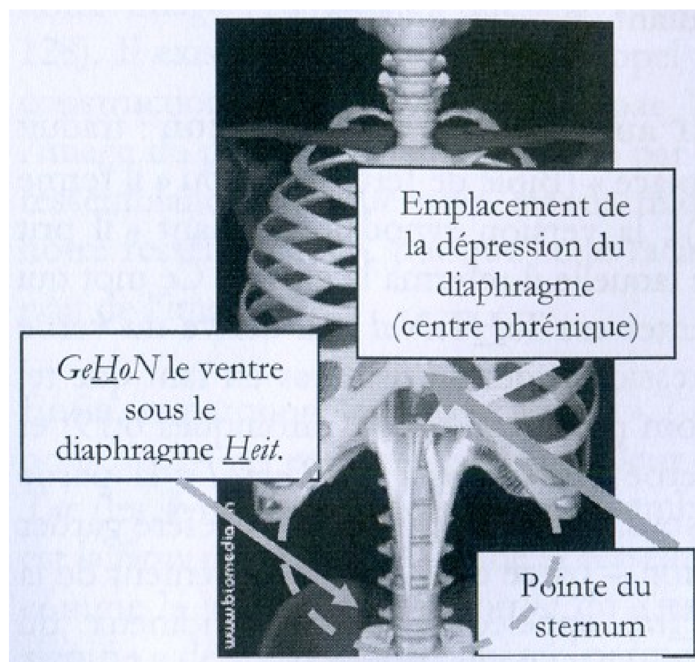

Figura 82: Torace, diafragma și stern

Închiderea **SaGaR** completează astfel formarea lui Adam, împărțindu-i corpul într-o parte superioară, aeriană, deasupra diafragmei **Heit**, și o parte "dedesubt", în depresiunea, golul format de pântecele **GeHoN**.

Femeia și soția: 'iShaH

...și [el] a zidit / a născut [...] spre o soție: verbul *a zidi* este **BaNaH**, format din rădăcina **BeN** "urmaș, fiu, progenitură" (vezi pagina 113). Ceea ce este construit este '**iShaH אשה** *'Aleph Shin Hé*, iar expresia este "spre" '**iShaH** : spre "focul" '**eSh אש** al "suflării" divine **Hé ה** . Aceasta este energia care activează plămânul **Hé**, ceea ce îi face pe oameni să respire, ceea ce înconjoară inima și energia transformatoare care prepară: forța motrice din spatele transformării alimentelor înainte de a fi ingerate și digerate[20]. Termenul desemnează, de asemenea, ofranda făcută prin foc: ceea ce se ridică în aer. Traducerile tradiționale traduc '**iShaH** prin "femeie", considerând că '**iShaH אשה** este femininul lui '**YSh**, **איש**, bărbat, acest din urmă termen fiind o contracție a lui '**eNOSh אנוש**, derivat la rândul său din '**aNaSH אנש**: "a fi slab", '**eNOSH** însemnând atunci "*muritor*".

Totuși, există o diferență majoră între '**eNOSH** și "contracția" sa '**YSh**, apoi femininul '**iShaH**: dispariția **Nun**-ului, adică dispariția semnului de mutație a individului, a persoanei. **Yod**-ul este, de asemenea, absent din cuvântul '**eNOSh** și prezent în '**YSh**. La fel ca în franceză, atunci când un bărbat se referă la "soția" sa, nu vorbește despre persoană, ci despre funcția "soție"; și putem considera că folosirea cuvântului "femeie" pentru a vorbi despre soție este cel mult o aproximare și, probabil, o utilizare greșită a limbii.

Textul se referă la Adam, o singură ființă umană plurală, "bărbat și femeie", fără deosebire de sex. În acest punct al povestirii, când construiește '**iShaH**, Adam trebuie să găsească un "ajutor față în față" '**eZeR**, iar pe acest ajutor îl va numi **Z'oT**: "acela", un pronume neutru scris *Zain 'Aleph Tav*. Un bărbat nu-și prezintă soția "construită" prin "aceea". "Aceea" nu este o ființă umană. Am văzut că **Zaïn** desemnează forța de penetrare și că "aceea" **Z'oT** desemnează de fapt arma de

20 "A găti" este '**aPhaH אפה** *'Aleph Pé Hé*: ceea ce poate trece prin gură **Pe**.

penetrare a ciclului închis de **Tav**. "Aceea" îl va ajuta pe Adam să atace **Tav**-ul pentru a deschide bariera din punctul de sprijin și a permite trecerea între partea de jos și partea de sus, de la pântece și măruntaiele sale la torace, sediul inimii și al suflului vieții. "*Aceea*" ne va permite să începem coborârea în *Arborele Cunoașterii* înainte de a ne întoarce spre *Arborele Vieților*. "*Aceea*" nu este cu siguranță o "femeie".

Nu mă pot hotărî să traduc '**iShaH** prin "femeie", pentru că nu o văd pe '**iShaH** ca pe o ființă umană, ci ca pe o funcție de ajutor, la fel cum termenul "soție" în franceză se referă la funcția femeii căsătorite în cuplu, și nu la femeia însăși, ca persoană sau individ. Orice soție este o femeie, dar nu și invers. Acesta este motivul pentru care a spune "femeia mea" în loc de "soția mea" este o utilizare greșită a limbii.

Intrarea **Z'oT** din dicționarul *Brown Driver Briggs* indică o formă feminină neregulată a substantivului **ZeH** (*Zaïn Hé*) "oaie, miel", la rândul său derivat prin permutare din substantivul **SeH** (*Sin Hé*) "membru sau element al unei turme", la rândul său derivat din verbul **Sha'aH** (*Shin 'Aleph Hé*) "a se grăbi, a se precipita, a se învârti până la amețeală, a ameți". Dacă această analiză este corectă, pronumele **ZoT** și **ZeH** ar deriva dintr-o referire la animalele mici, adică la oi, oițe sau capre care aleargă la păscut până la amețeală.

Traducerea lui '**iShaH** prin "femeie" și nu prin "soție" are repercusiuni importante, deoarece corespunde confuziei dintre persoană și funcție.

Câteva versete mai târziu, în Geneza 2:24, apare un mic text care întrerupe continuitatea narațiunii:

*De aceea, omul ['**YSh**] lasă pe tatăl său și pe mama sa și se lipește de soția sa ['**iShaH**] și ei devin un singur trup*.

Acest verset este în general considerat a fi mai târziu, adăugat la o dată ulterioară față de întregul al doilea capitol al Genezei. Este adevărat că, atunci când îl citești, ai impresia că se desprinde de restul textului. Dar el are un rost: tocmai acela de a clarifica sensul cuvântului '**iShaH**, în raport cu '**YSh**, întrucât în această propoziție, sensul cuvântului "femeie" este foarte clar cel de soție - iar '**YSh**, prin construcție, cel de bărbat ca soț.

În cele din urmă, în *Plângeri* 4:10, găsim următorul text:
femeile tandre au, cu mâinile lor, ...

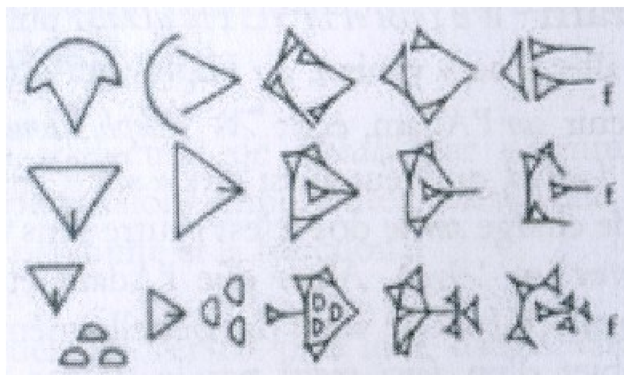
Femeile, aici, sunt **NaShiYM**, pluralul lui '**eNoSh**, și îl păstrează pe **Nun** care desemnează persoana, individualitatea mutantă. Același cuvânt cu același sens se găsește în *Levitic* 26:26:
*Când vă voi lipsi de pâine, zece femei [**NaShiYM**] vor putea coace acea pâine pentru voi...*

Aproximativ cincizeci de versete menționează femeile prin acest termen și, deși câteva folosesc sensul de soție pentru **NaShiYM**, majoritatea se referă la *femei* în afara contextului soț-soție. Amintiți-vă că toate soțiile sunt femei, dar invers nu este adevărat...

<u>... l-a făcut să vină pe Adam</u>: *WaYeBi'eHa 'eL Ha'aDaM* folosește verbul **BW'** *Beit Wav 'Aleph* "a merge" sau "a veni", în Hiphil care este forma "a face să vină". El îl face să vină pe Adam, scris **אל** '*Aleph Lamed*: '**eL**, spre deosebire de '**eL** *'Ayin Lamed*, care înseamnă de asemenea "pe", dar cu sensul de povară, încărcătură pe spate (acesta este celălalt sens al cuvântului '**eL**, povară, jug, cu un '**Ayin**). În timp ce Adam căzuse într-o toropeală, '**iShaH** nu vine de la sine, ci este așezat (este obiectul unei veniri) deasupra lui Adam, de partea focului '**eSh**, de partea spiritualității și eternității '**Aleph**, a dintelui **Shin** și a plămânului **Hé**. Funcția lui '**iShaH** este de a activa focul '**eSh** în

respirația respirației, de a face ca toate energiile lui Adam să crească în sus, spre lumea apelor de deasupra, ajutându-l să coboare în el însuși. Să ne amintim că coasta, sau partea **TseL'a**, indica răscrucea dintre aer și materie (aceasta este semnificația literei **Tsade**), spre (**Lamed**) materialitate și temporalitate ('**Ayin**); deci o sursă din Apele de jos. Asistăm astfel la o dinamică de răsturnare, în care produsul *toropeleii* (lumea de jos) se transformă în ceva ce vine la Adam în lumea de sus. Adam se regăsește pe sine însuși dedesubt. Am putea spune că **'iShaH** materializează suflul pe care îl acționează asupra focului **'eSh**. Pentru a activa un foc, trebuie să sufli la baza lui, nu în vârful flăcărilor. '**iShaH** este descrisă ca fiind "aceea" **Z'oT**, pe care îl asociem cu arma **Zain** pentru deschiderea **Tav**, de jos în sus.

Figura 83: Pictograme cuneiforme

Prima linie: Capul de bou reprezenta animalul; prima evoluție a fost o rotație de 90° pentru a facilita rescrierea, apoi evoluția spre înlocuirea treptată cu scrierea cuneiformă.
Linia a 2-a: Triunghiul pubian reprezintă femeia, apoi evoluția spre scrierea cuneiformă.
A 3-a linie: combinație de 2 pictograme reprezentând femeia și munții: sclavul, apoi evoluția.

Plecarea: pântecele care lucrează (digeră, transmută), măruntaiele, labirintul nopții (toropeala viselor). În lumea cosmică: solstițiul de iarnă, noaptea cea mai puternică, munca care germinează în adâncuri. În lumea creșterii spirituale: absența totală a spiritualității, adică materialismul total.

Sosirea: perechea plămân-inimă, energia radiantă a pulsului, suflul vieții. În lumea cosmică: solstițiul de vară, ziua solară la cea mai mare putere, timpul fructelor. În lumea spiritualității: absența totală a materialității, cu alte cuvinte, spiritualitatea totală.

Între cei doi: diafragma, un mușchi "pivot" care trebuie activat. Deocamdată, nu este activat. În lumea cosmică: axa echinocțiilor, care reprezintă trecerea de la o forță lunară sau solară la cealaltă forță solară sau lunară. În lumea creșterii spirituale: mersul și întoarcerea neîncetată între spiritualitate și materialitate, cu identificarea și stăpânirea energiilor materiale, care devin forțe spirituale. Aceasta este imaginea dragonilor marini și a leilor sau panterelor, călărit de naiade, pe care am putea la fel de bine să le numim '**iShaH** ....

Corpul uman devine imaginea materială a dinamicii cosmice și spirituale.

iShàH Mireasa devine astfel o funcție energetică a dorinței de creștere în dinamica spirituală. În lumea cosmică, ea corespunde forței lunare care se diminuează de la iarnă la vară, pentru a transmite torța energiei sale în momentul **PeSaH**, "trecerea" Paștelui, echinocțiul de primăvară, suflul noii vieți, despre care am văzut (pagina 225) că era "*deschiderea (**Pé**) ciclului (**Samekh**) efortului, al muncii (**Heit**)*". Ea vine de sub Adam și se poziționează pe Adam.

Să ne amintim, de asemenea, că toate energiile care au fost aduse în fața lui Adam pentru a fi numite veneau din **Ha'AdamaH**. '**iShaH** nu se formează direct din **Ha'AdamaH**: ea provine din diviziunea **Dalet** a substanței **MaH**, din "asemănarea" **DeMaH**, din sângele "principiului de asimilare" **DeM** care se joacă cu **RaDaM** "pentru a ameți, pentru a stupefia" - este o funcție a umorului care poate plonja în adâncurile nocturne pentru a-și stăpâni energiile de creștere.

Adam începe să vorbească (Gen 2:23)

*Şi Adam a spus: "**De data aceasta, os din osul meu**, carne din carnea mea!*

Aceasta este prima dată când Adam deschide gura pentru a vorbi. Este o chestiune de identificare: el recunoaşte în **Z'oT** energia de pătrundere a lui **'eZeR** pe care YHVH-Adonaï 'Elohim o intenționa pentru el şi pe care nu o găsise nici la animalele de pe câmp, nici la păsările cerului. Este în el însuşi că Adam va recunoaşte această energie, pentru moment neutră şi nediferențiată. De data aceasta, pentru prima dată, este **Pa'aM** (*Pé 'Ayin Mem*), deschizând **Pe** la multiplul **'aM עם** ('Ayin Mem) care înseamnă "oameni" sau "cu", ceea ce înseamnă deschiderea către multitudinea de oameni, către diversitatea materială, către multiplu, către alteritate. Această deschidere către alteritate este imediat evidențiată de substantivul "*os*".

Osul **'eTseM עצם** este *'Ayin Tsade Mem*. Iar **'Ayin** cu **Tsade** formează cuvântul "*substanță principală în evoluție, copac*" **'eTs עץ**: construcția "*os din osul meu*" face posibilă scrierea *'eTseM **Me'eTsa**MaY*, citit ca substanță de lucru, sau copacul **'eTs** în centrul lui **Mem-Mem**, matricea, Apele **MaYiM** : acest Arbore al Vieților pe care l-am întâlnit nu demult şi care reapare în centrul Apelor - dar în acest moment acestea nu au **Yod** central: acesta este expulzat la sfârşitul cuvântului; el corespunde pronumelui personal "meu" din expresia "os din osul meu". Osul poate fi astfel văzut ca fiind cadrul în jurul căruia se va organiza gestația în Arborele feminin al Vieților.

"*Os din osul meu*" ilustrează punctul de plecare în materialitatea şi temporalitatea "acelui" **Z'oT**, arma care va elibera Timpul **'eT**, punctul temporal de intrare pentru creşterea spre spiritualitate şi eternitate. Acest punct de plecare se află de partea lui **'Ayin**, "Punctul-de-afară", "sursa" cunoaşterii. Sugerez că **'iShaH** materializează funcția care gestionează forța de pătrundere în Apele de jos, între 'Poarta' fertilului **Ha'AdamaH** şi Punctul de sub **'Ayin** (cu litera 'Ayin), intrarea în focul generativ al pântecelui, a măruntaielor, lumea umbrei **TsaLeM** [21] înainte de ascensiunea (după "răsturnarea" permisă de **HaWaH**) spre accesul în cutia toracică a inimii şi a plămânilor, lumea luminii radiante a NUMELUI său de Lumină.

Unde se află punctul de sosire?

...şi carne din carnea mea: *OuBaSaR MiBeSaRiY.* Trebuie să ne uităm la acest termen **BaSaR**: "carne, trup", dar şi "veste bună".

Care este această veste bună? Cred că răspunsul se află pur şi simplu în sensul originar al cuvântului **BaSaR**: *carne, trup*: am studiat îndelung corespondența dintre energiile lumii şi corpul uman. Vestea bună este această corespondență între cele două lumi: lumea cosmică a Creației divine, macrocosmosul, şi corpul uman, microcosmosul. Lucrând asupra uneia, putem acționa asupra celeilalte. Ciclurile naturii sunt legate de ciclurile culturii. "Cultura" ne va permite să atragem energiile lumii materialității şi a temporalității în sus, pentru a ne apropia de lumea spiritualității şi a eternității. Cu alte cuvinte, trebuie rezolvată deconectarea dintre ciclul lunar uman şi ciclul solar divin. Corpul uman **BaSaR** este o promisiune.

Există o indicație suplimentară în acest **BaSaR**: în cuvânt se citeşte

Litera Beit "în" + SaR "prinț" (fiul regelui).

L-am întâlnit pe acest **prinț** sub forma **delfinului**: el este "fiul tânăr" al bobului de grâu **BaR**, încă imatur, neîmplinit, dar care se va maturiza şi va deveni rege. Delfinul are un dublu avantaj: este "peştele" care respiră aer la confluența celor două lumi, cea uscată şi cea umedă, iar numele său joacă cu cel al Delfinului, *omphalos* (buricul) lumii, răscrucea dintre ființă şi pântecul matern. Este deci, prin excelență, dinamica uşii.

Buna Vestire înseamnă, de asemenea, a fi pe drumul spre regalitate, ca un "prinț". Această

21 A se vedea umbra şi asemănarea la pagina 59.

veste bună de a fi în poziția de prinț BaSaR cu un **Sin ש** este de comparat cu **BaSSaR** cu un **Samekh ס** , care desemnează fructul imatur, strugurele verde. Prinț, strugure verde, bob de grâu, corp uman: aceeași promisiune.

Dar vreau să merg mai departe și să încerc să fiu mai precis.

"Prințul" **SaR שר**, ca și fiul tânăr sau fructul imatur care urmează să se coacă, toate se situează la nivelul trecerii dintre imaturitate și maturitate. Identificasem această trecere la nivelul delfinului **DaG**, peștișorul plasat la nivelul buricului **ShoR שר** al corpului uman: mijlocul corpului și legătura prin cordonul ombilical între făt și mamă, între matricea hrănitoare și ființa care va veni. La nivelul ombilicului **ShoR**, *Sin* devine *Shin*. Trecerea dintre partea de jos și partea de sus, simbolizată de **Sin** "dintele de jos" și **Shin** "dintele de sus", reprezintă această diviziune (*Dalet*), această separare despre care am vorbit încă de la începutul introducerii ajutorului "față în față". Litera "ușă" *Dalet* este reprezentată mai întâi de triunghiul pubian feminin: prima dintre ușile dintre interior și exterior, trecerea fizică a nașterii noii ființe, la ieșirea din pântecele matricei.

Triunghiul grecesc *Delta* ar fi derivat din această ușă. Să ne amintim ce spune YHVH-Adonai: "*Starea lui Adam nu se împlinește spre despărțirea lui*", despărțire **LeBaDo** (pagina 239) formată din "spre" (*Lamed*) "despărțirea" sa **BaD**, ea însăși din "a despărți" **BaDaD**: a fi în prag, în ușă, în diviziune **DaD**, dublu Dalet.

Există două verbe pentru "a separa" în ebraică: **BaDaD בדד**, pe care tocmai l-am citat, și **BaDaL בדל**, care poate fi citit ca *Beit* + *DaLet*. '**iShaH** a noastră este ajutorul '**eZeR** care duce la realizarea separării, în diviziunea **BaD**, în *Dalet* - la nivelul delfinului **DaG**, în poziția prințului **SaR**, la sfârșitul semicercului în care este poziționat **Sin**. Partea ascendentă (din stânga) a triunghiului din figura 84 reprezintă funcția **HaWaH**, al cărei rol este de a atrage energiile Apelor de jos spre Apelor de sus cu respirația ei **He**. Aceasta este funcția de mamă-soție, materializată în Arborele Vieților. Funcția lui '**iShaH** este de a oferi "voința" pentru ca Adam să pătrundă în sine (partea descendentă a triunghiului, în dreapta).

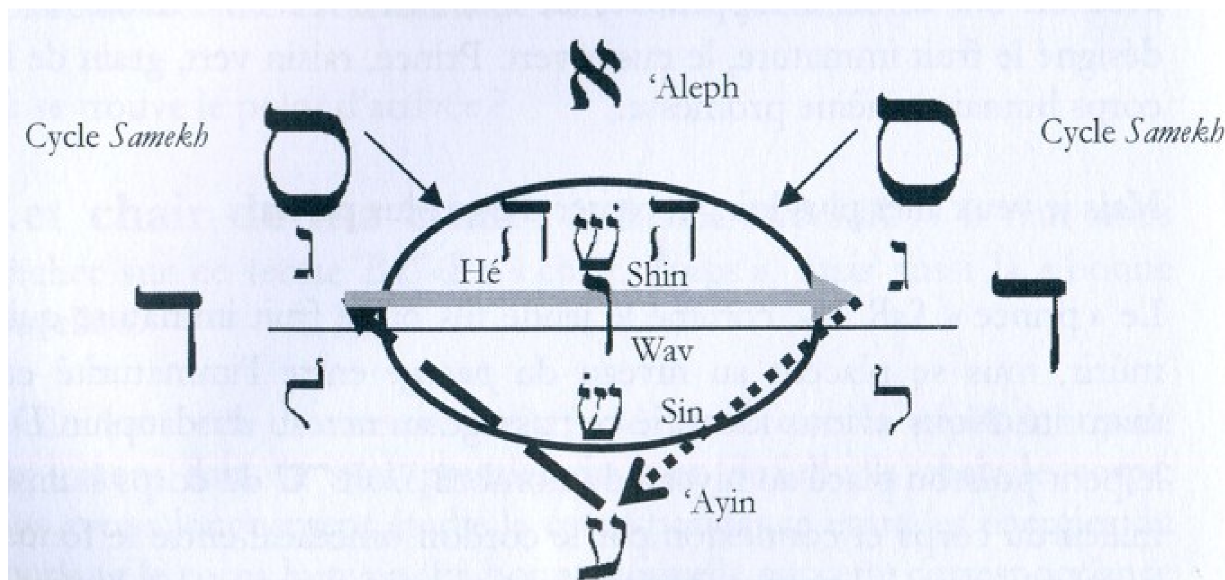

Figura 84: HaWaH, 'iShaH și 'YSh: diviziunile Dalet ale ciclurilor Samekh

Aceste energii ale Apelor de jos, în diagrama cosmică, sunt cele ale materialității și temporalității '**Ayin** care stau la baza lumii manifestate: tot ceea ce alimentează voința de a face, de a realiza, voința de a deveni, dar și voința de a se schimba, de a se maturiza: eforturile răbdătoare, cicăleala, gelozia, invidia, furia, impulsul creator, imaginația, dorința, ezitarea, apetitul... Totul este energie, din momentul în care forța sa este recunoscută ca atare și identificată într-un cadru de stăpânire și de creștere. Funcția '**iShaH**, feminină și lunară, este arma care îi permite lui '**YSh** să treacă prin ușa către partea sa întunecată.

Soțul 'Ysh

Acestuia i se va striga: Mireasă, căci de la Mire a fost luată.

Verbul a striga **QaRa'** este în viitor Niphal: un mod pasiv *va fi strigat*. Așadar, nu neapărat Adam va striga. Cine va striga? '**YSh**, bărbatul care este căsătorit? Este Adam un bărbat căsătorit? Nu: Adam, Omul universal, este întotdeauna mascul și femelă, bărbat și femeie, umanitate. '**iShaH** provine din partea de umbră a lui Adam, iar '**iShaH** a fost luat din Adam. Se va striga că '**iShaH** este '**iShaH** pentru că din '**YSh**, aceasta a fost luată! Așadar, Adam, prin construcție implicită, va fi și el '**YSh**. Dar, în acest stadiu al povestirii, acest lucru nu este explicit. Mai presus de toate, Adam nu spune acest lucru. Adam este '**iShaH** și (prin construcție) va deveni '**YSh**, dar el nu știe încă acest lucru. Apariția lui '**YSh** va avea loc la începutul capitolului al 4-lea.

YSh, **איש** *'Aleph Yod Shin*, este un cuvânt nou. În ebraica modernă, verbul '**YSh** înseamnă "a individualiza": un proces strategic despre care am spus că este prima etapă a stăpânirii: a individualiza înseamnă a ieși din confuzie. La Creație, individualizarea pământului, a cerului, a uscatului etc. s-a realizat prin ieșirea din confuzie.

'**YSh** este format prin unirea a două rădăcini: **אי 'Y** și **אש 'Sh**. Rădăcina **אי 'Y** (*'Aleph-Yod*) dezvoltă orice idee de dorință, înclinație, apetit, ca putere (*'Aleph*) de manifestare și durată (*Yod*). Este forța lui *Yod*, puterea lui YHVH-Adonai ca principiu de manifestare în durată. Rădăcina **אש 'Sh** dezvoltă ideea de mișcare relativă, principiul curburii, al extensiei curbilinii, al focului în absența substanței. Fabre d'Olivet îi conferă lui '**YSh** sensul de om intelectual, în opoziție cu Adam descris ca "om universal"[22].

'**YSh** este, prin urmare, masculul-soț, așa cum '**iShaH** este femela-soție. '**YSh** este reprezentat de partea dreaptă a triunghiului din figura 84.

Ambii termeni desemnează funcții energetice de transformare, materializate prin rădăcina '**eSh** (*'Aleph-Shin*) a "focului" care gătește, transformă și poartă forța voinței umane. Diferența provine din **Yod** prezent în '**YSh**, care este absent în '**iShaH**, și din **He** prezent în '**iShaH**, care este absent în '**YSh**. Cele două litere se unesc pentru a forma **HaYaH היה** "a fi", *Hé Yod Hé.* "A fi" va fi posibil prin integrarea celor două funcții '**YSh** și '**iShaH** în Adam. Ființa este consecința utilizării unei dorințe care a devenit voință ('**iShaH**) orientată (sau "impregnată") de '**YSh** în axa lui YHVH-Adonai, astfel încât să se transforme în acte voluntare și conștiente pe o cale de creștere. Această "stare de a fi" mișcată de o voință conștientă și orientată este manifestarea eliberării Omului de starea sa de creatură animală.

Mirele este cel care posedă germenul **Yod**, litera-energie a manifestării, și care va fi responsabil de a penetra și fertiliza Mireasa cu germenul său, pentru ca ea, devenită mamă, să o facă să crească și să se maturizeze. Să ne amintim de nașterea lui Elohim **TOLeDOT** (pagina 76), care l-a introdus pe YHVH-Adonaï 'Elohim în ziua creării pământului și a cerului. Acest copil **LeD** este rodul acestei fecundări în materialitate și temporalitate: el corespunde unei transformări, unei împliniri a ceea ce nu a fost împlinit.

> **GaD** *Gimel Dalet* reprezintă ghidarea uscatului spre pragul *Dalet*, "ușa" echinocțiilor, unde puterea își schimbă partea, de la solară la lunară. ***GaD** corespunde porții echinocțiului de toamnă, în vest*[23].

> **LeD** (*Lamed Dalet*) reprezintă ghidarea umedului spre pragul *Dalet*, poarta echinocțiilor,

22 Fabre d'Olivet, *Cosmogonie de Moyse*: versiuni literare, p. 92, 1813.

23 Acest lucru implică faptul că oamenii din tribul lui **GaD**, care se stabiliseră la est de Iordan, au venit la poarta greșită... și au fost uciși când au încercat să treacă granița râului. Ei ar fi trebuit să devină **DaG** ("pești") pentru a intra în Ape ...

unde puterea schimbă partea lunară cu cea solară. **LeD** corespunde porții echinocțiului de primăvară, în Est. Amintiți-vă că cuvântul "**LeD**" înseamnă "copil".

Axa echinocțiilor

Combinația dintre cei doi termeni, **GaD** și **LeD**, este imaginea **GaDoL**: "marele", marele luminar al soarelui. Este vorba de un transfer de lumină care merge spre Lună la echinocțiul de toamnă și care merge spre Soare la echinocțiul de primăvară. Ceea ce este reprezentat aici sunt transferuri de energie (sau putere) luminoasă spirituală.

La echinocțiul de toamnă, Soarele își transmite puterea către Lună, iar această putere se va dezvolta în întunericul nopții care crește, în "pântecul" (feminin) pământului, în umbră. Această pătrundere în măruntaiele pământului, care corespunde "Casei Pâinii" (**Beit-LeHeM**) atunci când boabele sunt puse în pământ înainte de a fi măcinate în adâncul iernii, este ca o fertilizare și este responsabilitatea Soțului **'YSh**. **'iShaH** îi oferă soțului ei arma propriei sale penetrări. El este Arborele Cunoașterii (**HaDa'aT**) a celor împlinite (**TOB**) și a celor neîmplinite (**R'a**), care are sarcina de a pătrunde în scutul **Tet** de sus în jos, în direcția sa neîmplinită **R'a**.

La solstițiul de iarnă, **HaWaH** "mama" (nu a apărut încă) este puterea uterului feminin de creștere pământeană în focul spiritual, în momentul finalizării acestei fecundări, trebuie să ia **Yod**-ul Soțului pentru a-l face să crească în pântecele ei până când se naște sub forma **LeD**: copilul lui YHVH-Adonai, copilul uman al materialității înzestrat cu spiritualitate, începutul unui nou ciclu. **Arborele Vieților** este cel care permite fiecare nouă mutație spirituală în individul material și temporal. Nașterea "copilului" **LeD** corespunde finalizării în **TOB** a traversării scutului **Tet** de jos în sus, la poarta **Dalet** spre **Beit** inima-soare. Ea are loc la echinocțiul de primăvară: este Paștele, deschiderea unui nou ciclu de respirație și de viață.

Cele două echinocții sunt cele două "porți" ale trecerii puterii și ele formează "poarta descendentă (*Dalet*) **legată de** (litera *Wav*) poarta ascendentă (*Dalet*)": **DaWiD** (David). **DaViD** este "regele" care controlează trecerea celor două porți.

Adam, prin **'YSh**, **'iShaH** și **HaWaH**, este prins în ritmul respirației Mirelui-Miresei-Mamă într-un set de balanță a cărui axă este **ידע** (*YaDa'a*) sau **ודע** (*WeDa'a*): *a cunoaște*.

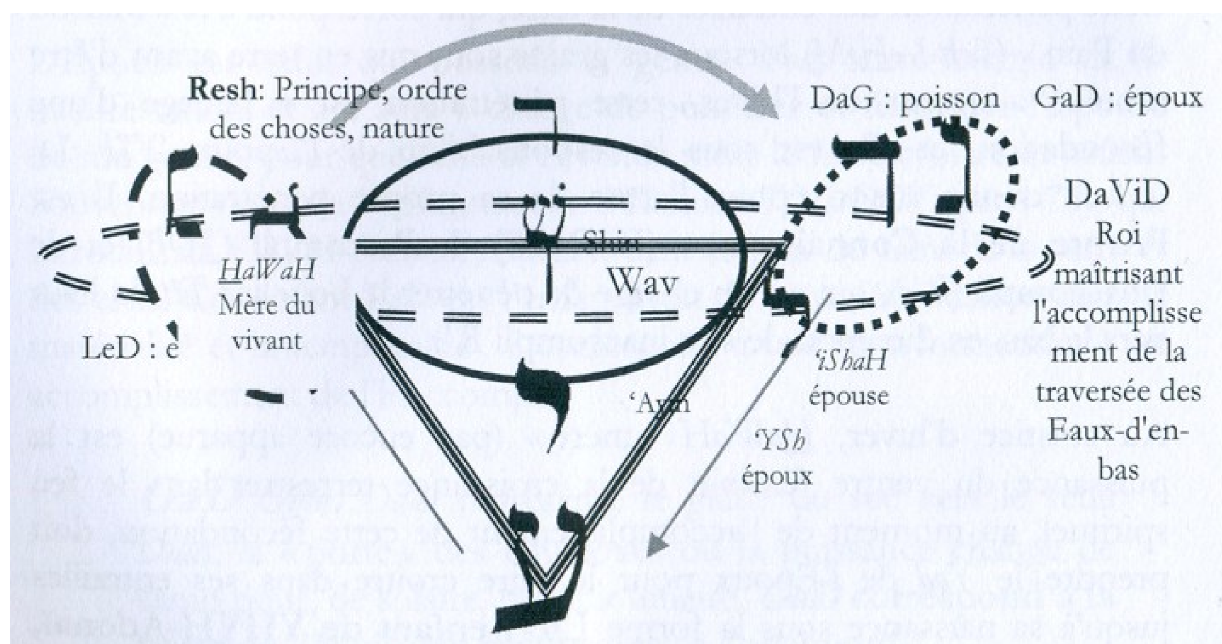

Figura 85: 'YSh, 'iShaH și HaWaH: porțile DaG și LeD
ג : Gimel ד : Dalet ל : Lamed ע : 'Ayin (punctul de jos)
ו Wav ש : Shin י : Yod (manifestare)

În **GaD**, Mirele joacă rolul "peștelui de suprafață" (**DaG** în ebraică, delfinul nostru). Grație facultății sale volitive **'iShaH** "arma de război" ("Casa Pâinii" a echinocțiului este și "Casa Războiului": **LeHeM** este *pâine* și *război*), Mirele se scufundă în **MaYiM**-ul său pentru a identifica focurile energiilor materialității și ale temporalității. Verbul **GaDa' גדע** *Gimel Dalet 'Ayin* înseamnă "a tăia, a felia, a distruge".

În **ע** **'aYiN** "Punctul de jos", sursa vieții (**'aYiN** înseamnă [de cunoaștere] și, de asemenea, ochiul), **Yod**-ul este obiectul unui transfer orgasmic de la Soț la Mama **HaWaH**: este trecerea de la *Gimel* din **DaG** la *Lamed* din **LeD**, care este **GYL גיל** "bucurie, jubilație".

Verbul **GaaL** înseamnă "a prelua conducerea", adică propriu-zis: a transfera povara, a o trece dintr-o parte în alta; se traduce prin "a răscumpăra", în sensul de a răscumpăra o casă, o rudă căzută în sclavie, o văduvă fără copii. În ebraica modernă, **GaLGaL** înseamnă "metamorfoză" în context biologic sau "reîncarnare" în context religios. Cuvântul **GaL**, "val", a dat probabil *vag*, *vagal*: rătăcitor, **vaga**bond, indecis.

În **LeD**, Mama sublimează aceste energii, făcându-le să crească uscate, în suflul suflului ei **He**.

Porțile din *Gimel* și *Lamed* formează astfel punctele strategice ale semicercurilor care îl văd pe Adam părăsind uscatul pentru a se scufunda în jos, în apele **MaYiM**. Cuvântul GaL **גל** desemnează "valul" care "se rostogolește" (**GaLL**), dar și "grămada de pietre" care materializează pietrele de hotar, granița teritoriului (limita uscatului înainte de a intra în umed). **GaLGaL** înseamnă "roată" și derivă din **GouLGoLeT** "craniu", **GLeD** "piele" care învăluie, **GaLeLou** "a rostogoli (pietre)". Construcția acestor termeni sugerează că aceste două litere reprezintă învelișul, roata periferică a teritoriului sau faptul de a fi prins în evoluția sa dinamică. Verbul **GalaH גלה** înseamnă "a descoperi, a arăta goliciunea, a deschide (ochii)" a ceea ce este acoperit de un plic, sau blocat; înseamnă, de asemenea, "a dezvălui" un secret, a ridica vălul sau a ridica voalul și "a pleca în exil, a deporta sau a fi deportat". Și, în timp ce eu îl identific pe David în axa celor două porți de echinocțiu, uriașul **GaLeYaT** (Goliat) cu platoșa de "bronz" **NeHoSheT** (analog șarpelui **NaHaSh**) este cel care va fi lovit de pietricica (textul este "cinci pietre lustruite în râu") aruncată într-o "roată" de praștia **QoLa**' ("coarda spre '*Ayin*") a "micului" David, fiul cel mai mic al lui **YeSheY** (*Shin* încadrat de doi **Yod**), care era "roșcat" (**'aDMoNiY**), adică se afla deja pe orbita lui YHVH-**'aDoNaY**. Tot la aceste rădăcini poate fi urmărit și numele cavalerului **GaLa'aD**, care pleacă în căutarea numelui său și este singurul care îl contemplă pe **Gra'aL**. Să adăugăm că inversarea acestor rădăcini **GaD** și **LeD** se citește **DaG** ("pește") și **DaL** ("slab", "deprimat").

Aceste cicluri de creștere spirituală a lui Adam sunt suprapuse peste ciclurile cosmice pentru a forma o imagine coerentă între manifestarea forțelor universale și cele care guvernează această creștere. Figura 86 încearcă să reprezinte această coerență, punând în paralel forțele cosmice soli-lunare care guvernează timpul și energiile de transformare și mutație ale conștiinței umane, materializate prin litere - acestea din urmă constituind baza cuvintelor și, prin urmare, a vorbirii, a gândirii și a conștiinței.

"Anii" este **ShaNiYM**: același cuvânt ca și "cei doi": cele două cicluri *Samekh*. Aceste două cicluri de timp sunt luminate de cele două "mari" **GaDoL**. De la echinocțiul de primăvară până la cel de toamnă, Soarele masculin **SheMeSh** este cel care poartă forța Creației și a fecundității universale: ciclul lui **Shin** ghidat de **Gimel** în uscat. De la echinocțiul de toamnă la cel de primăvară, Luna feminină este cea care poartă forța Creației și a fecundității universale, în sensul antisolar al lui **Sin**, ghidată de **Lamed** în umed. Între aceste două cicluri, axa echinocțiilor reprezintă cele două "porți" **Dalet**: trecerea forței de la un ciclu la altul. **Wav**-ul central asigură energia de transformare și mutație a acestor treceri.

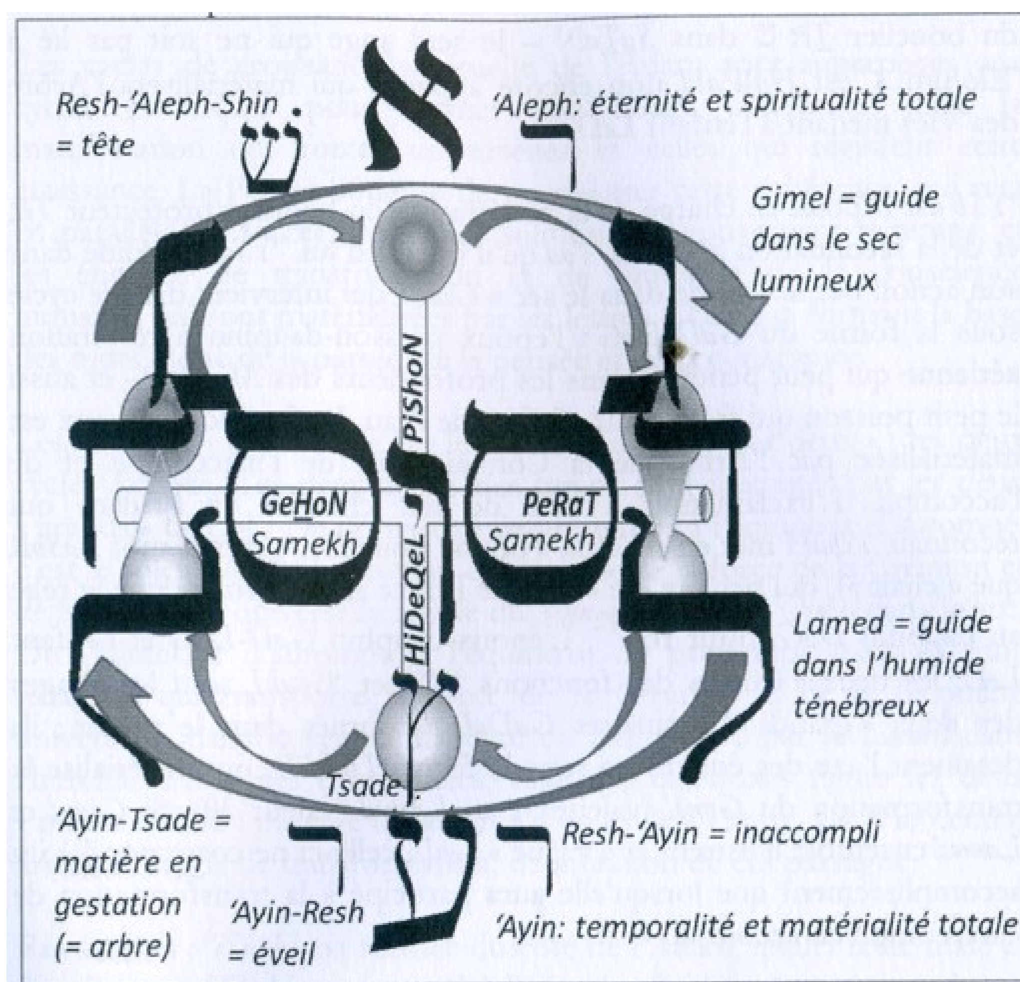

Figura 86: Cele două cicluri (Samekh) Gimel și ghidajele Lumed în luminozitatea uscată și tenebroasă umedă, separate de "pragul" "ușilor" Dalet.

In concluzie: '*iShaH* se formează de partea lui Adam, care rămâne mascul și femelă - iar **'iShaH** corespunde funcției feminine, soție, însărcinată cu permiterea pătrunderii apelor de jos prin principiul unei voințe active - care va trebui orientată. Dar în timp ce Adam a identificat pe **'iShaH**, el nu s-a identificat ca soț al lui **'YSh** (însărcinat cu această orientare). De asemenea, trebuie remarcat faptul că, fără a se recunoaște pe sine ca **'YSh**, Adam este incapabil să discearnă și, prin urmare, să o penetreze și să o fecundeze pe soția sa, astfel încât aceasta să devină mamă.

La nivel cosmic, **'iShaH** este responsabil de gestația forței penetrante a lui Adam, care trece de la Soarele masculin la Luna feminină la echinocțiul de toamnă, încheindu-se cu nașterea (de către **HaWaH**) a "fiului", o nouă ființă (sau o nouă stare de conștiință) la echinocțiul de primăvară. **'iShaH-HaWaH** este cel care domnește suprem peste energiile umede ale nopții, după cum ne arată mozaicurile din Cartagina. Aceste energii sunt ilustrate și de cozile cailor care îl poartă pe **Sin**; iar asocierea dintre **Sin** și scutul **Tet** ט o regăsim în **SaTaN** - singurul înger care nu este legat de 'Elohim. **HaWaH**, care nu a apărut încă, este cea care va materializa Arborele Viețiilor care duce la copilul **LeD**.

'YSh este soțul însărcinat cu penetrarea scutului protector **Tet** și cu fecundarea datorită lui **Yod** pe care îl poartă în el. **'YSh** este ghidat în acțiunea sa de "ghidul în uscat" **Gimel**, care intră în ciclu sub forma lui **GaD-DaG**: soțul-pește delfin care respiră aer și care poate pătrunde în adâncurile **MaYiM** - dar și micul pește care se zbate la suprafața apei. Funcția de soț este materializată de Arborele Cunoașterii celor neîndeplinite și a celor împlinite. Exclamația "Carne din carnea mea!" a lui Adam care îl recunoaște pe **'iShaH** pune în evidență "vestea cea bună" (același

cuvânt **BaSaR** ca "carne"), care poate fi citită "în Prinț", viitor rege, și pe care eu o leg de delfinul **DaG**, viitor rege[24]. Soțul-delfin **GaD-DaG** și copilul **LeD**, cele două "fructe" ale funcțiilor **'YSh** și **'iShaH**, sunt imaginile celor două "mari" lumini **GaDoL** întoarse pe dos în oglindă; ele desenează axa echinocțiilor sub forma **DaViD**, care materializează transformarea lui **Gimel** (valoarea 3) în **Lamed** (valoarea 30). Dacă **Gimel** și **Lamed** ilustrează împreună "valul" **GaL**, acesta corespunde unei realizări doar atunci când a participat la transformarea celor nerealizate în realizate.

Gra'aL, termen inventat de ebraistul Chrétien de Troves, din secolul al XII-lea (cuvântul nu este ebraic, dar dublarea lui "**a**" îl face să sune ca un cuvânt ebraic), reprezintă astfel calea care duce de la **Gimel** la **Lamed** prin stăpânirea **Ra'** (*Resh 'Ayin*) neîndeplinit, singura cale posibilă de acces la sursa (sensul cuvântului "**Ayin**") spiritualității și eternității: îi putem preciza acum contururile. Scopul acestor mutații de la *Gimel* la *Lamed* este acela de a dobândi cunoaștere. Cunoașterea **Ra'** **רע** neîmplinit înainte de mutația (inversarea) sa în **'aR** ער "trezirea": ne aflăm în rădăcinile Arborelui Mirelui.

Să ne amintim, de asemenea, că **DaViD** este cel care va deveni "rege", adică cel care "merge" pentru a lega cele două porți - începând prin a coborî în sine însuși în "peștera" vieții sale neîmplinite, urmând călăuza **Gimel**-ului uscat și apoi pe cea a **Lamed**-ului umed "piciorul", "pasul" este **ReGeL** în ebraică ; "calea" este **Ma'aGàL מעגל**; termenul **'aGaL עגל** desemnează ceea ce este "rotunjit, curbat" (și, de asemenea, "căruța" [gândiți-vă la **Weg** *cale* și **Wagen** mașină în germană] și "vițel" [a făta înseamnă "a da naștere" vorbind de o vacă]).

Vorbind de "picioare", trebuie remarcat faptul că primul pas în imaginile faraonilor reprezentați în gravură este întotdeauna cu piciorul stâng înainte, adică piciorul dinspre nord, atunci când faraonul se află cu fața la pământ. Același lucru este valabil și în cazul "înțelepților" din figura 30 de la pagina 139.

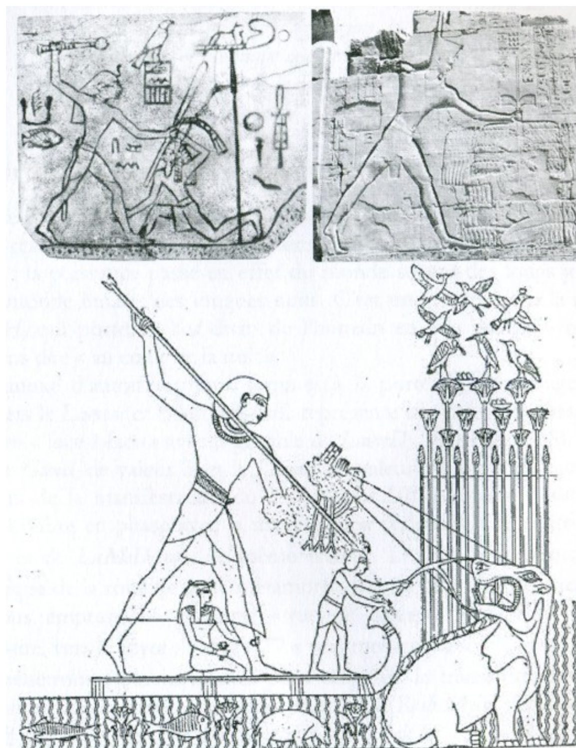

Figura 87: Faraonul merge cu piciorul stâng înainte, spre nord, atunci când este orientat

24 Legătura dintre "delfin" și viitorul rege este legată de un joc de cuvinte despre Delfi, considerat a fi "buricul lumii" (omphalos), unde Delfi asociază numele cu cel al "peștelui care respiră aer" și care face legătura între cele două lumi.

CAPITOLUL 13: DESCHIDEREA UȘII

*Inversarea concomitentă a pătrunderii întunericului, ilustrată de figura egipteană a lui **BeS**, de figurile grecești ale lui Baubo și Momos și de figura ebraică a lui David. Introducerea nebuniei ca fiind necesară pentru pierderea raționalității ("principiul Resh").*

Poarta echinocțiului de toamnă

Poarta este cea a echinocțiului de toamnă, unde puterea Solară întâlnește puterea Lunară și transmite torța de lumină: puterea trece din lumea Solară a zilelor lungi în lumea Lunară a nopților lungi. Este o intrare în noaptea **LaYLaH**, care aduce **Yod**-ul divin al ființei umane în centrul ei - am putea spune "în inima nopții".

La echinocțiul de toamnă, ne aflăm la poarta acestei treceri de la *Gimel* la *Lamed* (iar litera **GimeL** reprezintă ea însăși această trecere, jucând "față în față" cu grafia **LameD**) (vezi figura 88). Între *Gimel*, valoarea 3, și *Lamed*, valoarea 30, există un factor de 10: cel al manifestării lui **Yod** (valoarea 10). Poarta *Dalet*, valoarea 4, vibrează în fază cu matricea *Mem* (valoarea 40) din centrul *GiMeL* și *LaMeD* cu același factor. **Yod י** este butucul energetic al roții acestei metamorfoze. Direcția drumului pe care îl parcurgem este deci "spre inimă" *Lamed Beit*: spre interioritate, spre casă: **LeBiY לבי** "spre mine însumi". Intrăm în noi înșine pentru a transforma ceea ce nu s-a realizat în ceea ce s-a realizat. Neîmplinitul este **R'a** (*Resh 'Ayin*); împlinitul este **<u>T</u>O<u>B</u>** "scut **Têt** agățat de inima-soare **Beit**".

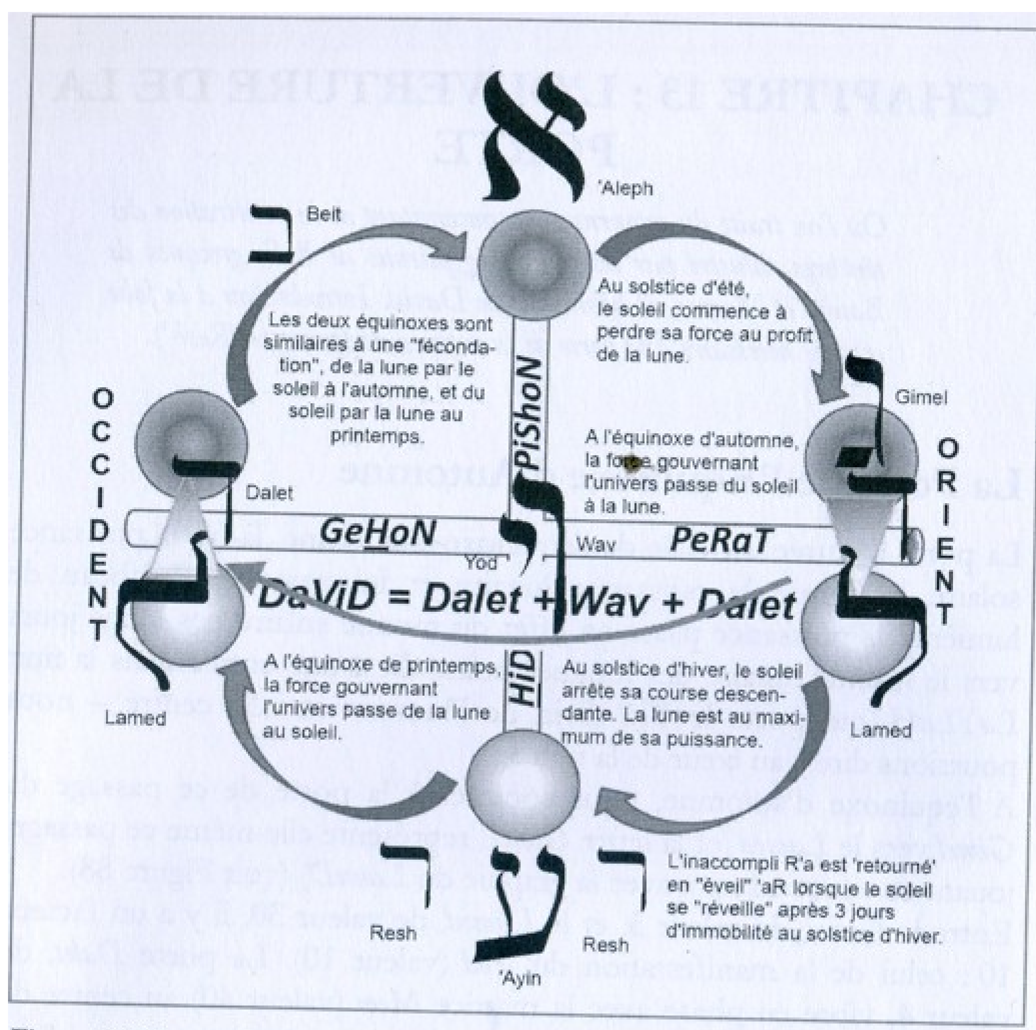

Figura 88: Transmiterea energiei luminoase la echinocții și înscrierea "regalității" (DaViD) prin călătoria prin apele de jos.

Transformarea *neîmplinită* între *Gimel* și *Lamed* poate fi scrisă după cum urmează:

G (*Gimel*) + **Ra'a** (**רע** neîmplinit) + **L** (*Lamed*).

G Ra'a L

Graalul reprezintă calea vieții, intrând pe poarta *Gimel* în direcția **Ra'** neîmplinitului, pentru a ieși prin poarta lui *Lamed*. Acesta este **Ra'** neîmplinit, în centrul undei **GaL** rătăcire, indecizie, vagabondaj, plutire.

Acest cuvânt, inventat de Chrétien de Troyes, nu există în ebraică. Există însă alte două care reiau aceleași concepte și pe care le-am ilustrat mai sus: **DaViD** și **GaLa'aD**, un alt cavaler al lui Chrétien - și singurul care va vedea **Gra'al**-ul.

În acest punct, am nevoie de ultimul verset din al doilea capitol al Genezei:

Geneza 2:25

*Și amândoi [**SbNeYHeM**] erau goi ['**aROuMiYM**],*
*Adam și '**iShaH** a sa, și nu erau confuzi [**YeTBiShaShOu**].*

Termenul **YéTBiShaShOu** este un *hapax*: el apare o singură dată în textul *Vechiului Testament*, în acest verset, iar dicționarul nostru indică faptul că este un arhaism. În general, este tradus prin "*a se rușina unul de altul*", forma rară Hitpolel (intensiv) **BoSheSh** a verbului **BWSh** **בוש** "*a se rușina*" sau "*a se confunda*". Acest verb se regăsește în Isaia 50:7, tradus prin "*confuz*" în Biblia de la Ierusalim și "a roși" de Șouraqui; apoi din nou în Zaharia 9:5 ("duhul [lui Ecron] este confuz" / "*Ecron roșește să se uite la ea*").

Mi se pare că acest verset insistă suficient de mult asupra prezenței celor DOI destinați să devină UNU pentru a crede că acest termen **YeTBiShaShOu** are mai mult de-a face cu a fi "nu confuz" sau "nu confundat", adică nu fuzionat, decât cu "rușine", deși cele două sensuri nu sunt neapărat în opoziție.

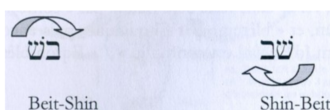
Rădăcina pe care o vom lucra este cea a lui **YeTBiShaShOu**: **BeSh** **בש**. Declinată în verbul BWSh **בוש**: a păli și, implicit, "a fi confuz", de asemenea "a fi dezamăgit, decepționat (în depresie), a fi în întârziere".

"*Palid*" provine din latinescul *pallida*, care la rândul său provine din grecescul **φαιόν** (*Phaion*) și din sanscritul *pallita*, care înseamnă "gri": nici alb, nici negru, ci la intersecția dintre cele două. Într-un fel, înseamnă a fi la o răscruce între alb și negru, între lumină și întuneric. Am întâlnit o noțiune similară în verbul "a fi perplex", unde omul perplex este oprit în loc și nu știe ce să facă, ce să spună, ce să gândească (vezi nota de subsol, pagina 201): se află în gri. Literele ebraice ne spun că "**în** (litera *Beit*) și *Shin*, **dinte**", înseamnă că sunt în mijlocul frământării. Un fel de rumegare la animale. *Rumegarea* este pură pentru evrei: ei sunt în drum spre Sbabbat, al cărui **Tav** terminal indică sfârșitul, limita maximă a acestei stări de strivire a dintelui.

A păli, a deveni palid, a fi confuz: **Shin Beit**
În dinți: Beit Shin

În Adam: *Beit Shin Shin*; Adam din ziua a șasea (șase: **ShiSh**), cel care nu s-a "transformat" încă **ShouB** în ziua a șaptea **SheBi'** a "lucrării" sale **YiSheBoT**.

BeSh a deveni palid / a fi confuz este etapa care precede imediat întoarcerea **ShouB** a *Sabatului*.

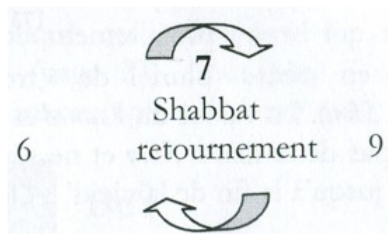
6 7

La fel cum ziua a șaptea a Creației corespunde apariției "copilului" **LeD** YHVH-Adonai (Gen. 2:4), ora a șaptea a lui Adam va corespunde apariției copilului său **LeD**. Dar, pentru moment, ne aflăm în ceasul al șaselea: în cel de-al șaselea, *Beit Shin Shin*, reprezentat de această noțiune de "confuzie: cu fuziune, în fuziune".

Această reflecție aruncă lumină asupra versetului imediat anterior, în care se anunță că "*soțul se unește cu soția sa și ei devin un singur trup*" (fuzionați într-un singur trup: **LBaSaR 'aHaD לבשר אחד**).

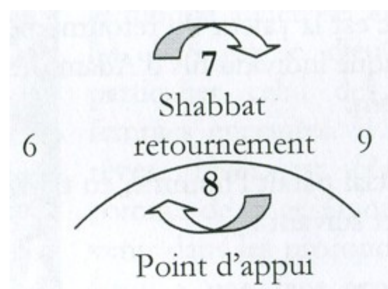
Pentru a face un copil, soțul trebuie să se contopească cu soția sa.

Prin urmare, confuzia este necesară pentru nașterea noii ființe. În acest fel, *fuziunea* **șase** se *transformă* (șapte) în noua naștere **nouă** (ceea ce este **nouă** este *nou*):

Inversarea în sine este "șapte" **SheB**, materializat prin Shabbat.

Pentru ca această inversare să aibă loc, are nevoie de un punct de sprijin: acesta este, desigur, **Heit**, obstacolul nostru de sprijin: *diafragma*, care ne permite să inspirăm în respirație. Valoarea lui **Heit** este 8.

"Nouă" este **TSha'**: *Tav Shin 'Ayin* **תשע**: **Tav** marchează limita (sfârșitul) orbirii **Sha'a שעע**. Această orbire este cea a fătului așezat în întuneric, care va ieși la lumină prin nașterea sa. În sens simbolic, este și cea a părăsirii lumii materialității și a deschiderii către spiritualitate: o nouă viață, un nou ou, un ou nou. *Nouă* este analogul sfârșitului unei perioade de gestație materială, începutul unei *noi* perioade de gestație spirituală. Ne amintim că **Tav** este punctul de intrare pentru ca râurile să curgă în amonte: de la **Tav** la **Beit**. Aceasta este durata de viață a lui Adam (Gen.5:5):

Toată viața lui Adam a fost de nouă sute treizeci de ani, apoi a murit.

"*Nouă sute treizeci de ani*" este **TSha' Me'OT ShaNaH OuShLoShiYM**: nouă (semnul dintelui zdrobitor) perfect[25] (**Me'OT**) [pentru] a se transforma (verbul **ShaNaH**) în treizeci (pluralul lui "trei" **ShLoSh**: un *Lamed* încadrat de doi *Shin*). Valoarea lui **Lamed** este 30. În 3 **ShLoSh**, *Lamed*-ul este zdrobit de doi dinți **Shin** și nu se exprimă. De ce nu se exprimă până la sfârșitul vieții lui Adam?

Pentru că, așa cum nu vom repeta niciodată destul de des, Adam-creatura, este întotdeauna mascul și femelă, unul și același lucru, nu separat. El nu încetează niciodată să fie astfel, pe tot parcursul existenței sale fizice. El este *natural*. Pentru ca *copilul spiritual* să apară, trebuie să existe

25 **Me'oT** și **Me'oD** împărtășesc aceeași valoare de intensitate și perfecțiune. Numărul 100, care este pătratul lui Yod (10), are valoarea de perfecțiune.

mai întâi o separare de natural, o diviziune, care va fi urmată de fuziune, atunci când energiile naturale au fost integrate, transcendate în domeniul spiritual. Iată de ce moare la vârsta de nouă sute treizeci de ani: nouă sute de nașteri cosmice în domeniul arhetipurilor în direcția unității '**Aleph** de o mie și UNU; treizeci de ani valoarea ghidului **Lamed** în umed: mai sunt șaptezeci de ani până la atingerea celor o mie; aceasta este valoarea întoarcerii zilei a șaptea în domeniul fiecărui fiu individual al lui Adam (zecile) care o va realiza, fiecare pentru specia sa.

În acest moment crucial, omul apare ca bărbat sexuat '**eNOSh** (Gen.5:6) în următorul verset:

Când Set a împlinit o sută cinci ani, l-a născut pe Enosh.

Da, și în momentul de care ne ocupăm, la sfârșitul celui de-al doilea capitol al Genezei, Adam și 'iShaH a sa "nu sunt confuzi"; nu le este rușine unul de celălalt! Ei sunt "goi" **'aR-Ou-MiYM**, literal "trezirea și Apele", adică Adam se află în poziția de a "trezi" ('**aR**: trezirea) **MaYiM** - principalele Ape, cu "arma" sa '**eZeR**: '**iShaH** a sa. Expresia se joacă și cu cuvântul "viclean" '**àROuM**, care se aplică *șarpelui*.

Calea care duce de la *Gimel* la *Lamed* începe astfel cu o *fuziune* **BouSh** înainte de o *inversare* **ShouB**. Am spus că această mișcare are nevoie de un punct de sprijin, de un obstacol: acesta va fi șarpele **NaHaSh**, despre care am explicat că a fost scris ca fiind "obstacolul în calea întoarcerii lui **Shin**" (pagina 27). Dar, deocamdată, este vorba de a plonja în neîmplinit și de a deveni confuz.

BeŠ

Rădăcina ebraică **B-Sh**, care este concomitentă cu coborârea în noapte, îl numește pe **BeŠ**, zeul egiptean al coborârii în noapte (figura 89).

*Figura 89: Amuleta zeului **BeŠ**, (fotografie de pe internet, toate drepturile rezervate)*

El este înarmat cu un pumnal sau o sabie (**Zain** ז), pe care o ține în aer pentru a străpunge scutul care separă lumea zilei de cea a nopții. Adesea poartă un smoc de pene pentru a indica faptul că lumea aerului se află deasupra lui. ***BeŠ*** este zeul somnului (mai ales pentru copii) și al femeilor însărcinate. El este gardianul viselor (a visa este **HaZaH** în ebraică) și al gestației noii ființe care urmează să vină în adâncul pântecelui. Și are o față grotescă, așa cum se arată în figura 90. El scoate limba (semn de batjocură), urechile îi ies în afară (semn de ascultare), ochișorii sunt apropiați (semn de vedere slabă, de orbire), tot ceea ce este pe fața lui tinde să provoace râsul. Acel râs atât de

important care îl deconectează de tragedia lumii sensibile. Râsul va fi răscrucea dintre lumea tangibilului, cea a manifestărilor în lumină, și lumea netangibilului, cea a manifestărilor în întuneric.

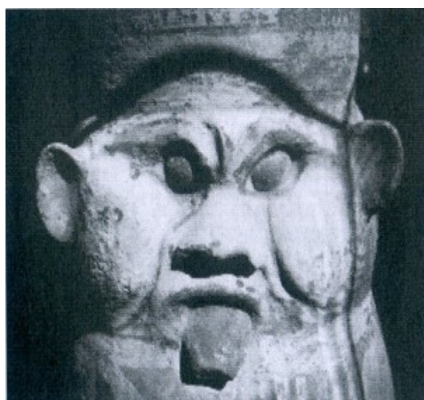

*Figura 90: Capul lui **BeŠ** pe un vas de vin din dinastia a XVIII-a. Muzeul Egiptean, München.*

Avraam va fi cel care va "cădea" [**YiPoL** יפל : "deschiderea (*Pe*) lui *Lamed*"] cu fața în jos și va începe să râdă [**Tse<u>H</u>aQ** צחק] pentru a-i permite soției sale **SaRaH**[26], care va râde la rândul ei, să îl nască pe Isaac, al cărui nume este construit pe baza aceluiași verb.

"Râsul", în ebraică **Tse<u>H</u>aQ** צחק , exprimă acest spasm al diafragmei centrale **<u>H</u>eit** între intersecția faringe/laringe (*Tsade* צ), unde nu mai știe încotro să ducă ceea ce a înghițit: spre trahee sau spre esofag (ambele expresie a "canalului" *Qof* ק). Râsul este cel care se sufocă din cauză că nu știe dacă să respire sau să înghită. Există o confuzie totală între aer și materie (dacă este vorba doar de salivă, care trebuie înghițită). Nu cumva spasmele râsului vă fac să sughițați când vă ridicați diafragma în salturi necontrolate? Și nu cumva **HoQuet**-ul nostru, cu etimologia sa necunoscută, nu provine din aceleași energii **H** și **Q** care animă diafragma, traheea și esofagul deodată? Nu cumva râsul de bucurie provoacă aceleași *lacrimi* ca și durerea și tristețea, care inundă fața? ***BeŠ***, zeul somnului și al femeilor însărcinate, este zeul protector al derizoriului și al nebuniei. El este cel care ghidează pătrunderea în lumea de jos a Apelor, grație sabiei pe care o ține deasupra capului. El este cel care te protejează să nu te îneci în lichidul amniotic al uterului și care se asigură că somnul îți permite să vezi din nou în adâncul nopții. Am putea spune, de asemenea, că el păzește somnul pentru ca acesta să nu se transforme în *moarte*. În acest spirit, el este gardianul dinamicii vieții în abis.

Baubo

BeŠ este înrudit cu creatura grecească Baubo sau Balbo, parte integrantă a misterelor de la Eleusis. Să ne amintim pe scurt mitul sanctuarului sacru din Atena, situat la 40 km vest de oraș: Persefona, fiica lui Demeter, culege neglijent flori de pe pajiști. Hades o răpește și o duce în întunericul lumii subterane. Demeter este copleșită de durere și rătăcește în căutarea fiicei sale. În cele din urmă se așează, profund deprimată și plângând, pe marginea fântânii sacre din sanctuar, care face legătura între lumea de sus și cea de jos - dar nu are curajul să coboare (figura 92).

Oamenii din jurul ei încearcă să o consoleze, să o distreze, îi oferă bere de secară[27], fructe și alte dulciuri. Dar Demeter refuză toate alimentele și continuă să plângă. Atunci a apărut Baubo: o

---

26 **SaRaH** שרה *Sin Resh Hé* înseamnă "prințesă" sau "prinț", dar mai ales înseamnă "a lupta împotriva"! Împotriva a ce? Ei bine, în acest caz, "data de expirare" naturală a femeilor care, la vârsta de 90 de ani, nu mai nasc pe cale naturală.

27 Secara a fost un ingredient central în misterele Eleusine, poate din cauza *ergotului* de secară, o ciupercă parazită halucinogenă care putea induce transe în același mod ca LSD, care este derivat din ea. Secara nu este menționată în Biblie, dar este înlocuită de orzul **Se'oR** (Sin 'Ayin Resh: dinte + necomplet), o cereală strâns înrudită, denumită uneori "secară falsă".

creatură mică și grotescă, cu un cap în burtă și un sex pe bărbie (aici se vede referirea la femeile însărcinate). Baubo este pântecul făcut femeie. Creatura dansează un dans obscen în fața lui Demeter, făcând-o mai întâi să zâmbească, apoi în cele din urmă să râdă în hohote.

Figura 91: Baubo, creatură grotescă din Misterele Eleusiene

Râsul lui Demeter o readuce la viață, iar ea acceptă să bea băutura de secară *Cyceon*. În japoneza *Kojiki*, "*Cartea lucrurilor antice*", publicată în 712 și extrasă din vechile tradiții orale, există o poveste oarecum asemănătoare[28]: în mijlocul dezordinii produse de ravagiile zeului furtunilor, "*Femeia teribilă a cerului*" ridică cordonul hainei sale până deasupra taliei: atunci cele 800 de miriade de zei râd în același timp. Aceasta este obscenitatea care transgresează toate tabuurile culturale: arma sexului care provoacă răsturnarea, un act magic de exorcism care răstoarnă valorile în direcția naturii fără complexe. Această noțiune este ilustrată de o altă poveste similară relatată de Plutarh, care atribuie același gest obscen femeilor din Lycia care, amenințate împreună de Belerofon[29] și de un val de maree, au alungat atât invadatorul, cât și flagelul natural, dezvăluindu-se: eroul și valurile s-au retras îngrozite. *Și valurile au tăcut...*

Figura 92: Fântâna de la sanctuarul de la Eleusis. Foto PE

---

28 Conform lui Revon, *Anthologie de la littérature japonaise* p. 34. Din Salomon Reinach, *"Le rire rituel", Cultes, mythes et religions*, t. IV, Éd. E. Leroux, 1912, online la http:/ /www.psychanalyse-paris.com/Le-rire-rituel.html#nb16

29 Belerofon este fiul lui Neptun; își ucide fratele Deliade (cel care mimează prin mimică) și trebuie să plece în exil în Tyr cu Lobates pentru a se purifica. Dar acest rege are mandat să-l ucidă. Belerephon reușește să-l îmblânzească pe Pegasus, ceea ce îi permite s-o înfrunte pe Chimera și să-l ciuruiască cu săgeți, apoi să-i pună plumb în gură, care se topește și îi arde măruntaiele. Povestea Lycienilor este o altă încercare impusă de Lobates, care își trimisese garda regală împotriva lui: Belerefon a descălecat și i-a cerut lui Neptun să inunde câmpia în timp ce el înainta. Femeile din regiune și-au tras tunicile pe cap și au mărșăluit spre el. Bellerophon a fost atât de pudic încât s-a întors, luând valurile cu el. În cele din urmă, Lobates a renunțat să mai încerce să-l ucidă și i-a dat-o pe fiica sa în căsătorie.

Iată, așadar, secretul râsului, al grotescului și al obscenului: a încălca tabuurile, a merge împotriva regulilor societății, a sparge cercurile, a răsturna ordinea culturală și naturală, a sparge porțile de bronz, a sparge barele de fier (cf. Psalmul 107), care, cititorul își va aminti, sunt analogul "șarpelui". Apoi vine timpul viselor, timpul de a fi departe în noapte, timpul oniric în care totul devine posibil - timpul libertății.

Pe scurt, povestea lui Baubo implică un ritual asemănător celui care reiese din povestea fabulei ***Doedala*** *din Plataea. Preoteasa, reprezentând zeița suferindă a cărei tristețe este împărtășită de natură, izbucnește în râs la vederea unei femei care încalcă un tabu; acest râs ritual marchează renașterea zeiței și a forțelor vegetale pe care le personifică. Aceasta era, fără îndoială, formula mai simplă a legendei, pe care poeții orfici o adunaseră; în imnul homeric, ea este deja voalată, dar cei care au auzit imnul recitat o cunoșteau. Chiar și după ce râde de* ***Lambê*** *(care îl înlocuiește pe* ***Baubo*** *la Homer), Demetra lui Homer refuză să redea fertilitatea câmpurilor până când intervenția lui Zeus îi permite să-și revadă fiica. Ideea este de a explica tristețea zeiței cu un motiv uman; nu mai suntem în epoca primitivă, unde această tristețe este de conceput fără să se dea vreun motiv, pentru că este tristețea naturii în timpul iernii*[30].

Momos:

O altă figură grotescă care împărtășește același simbolism al adevărului teluric este nebunul, bufonul. Nebunul provine din figura lui **Momos** ("batjocură", în greacă), fiul nopții **Nyx**. El este alungat în cele din urmă din Olimp și se refugiază la singurul zeu care îl înțelege: Dionysos. Acest lucru ne readuce la povestea Sfântului Denis, care își pierde capul și îl duce în nord. Potrivit lui J. Roquefort[31], cuvântul **fou** provine din franceza veche **Foc**: foaier, foc, lumină, flacără, focar - din grecescul **phos**: lumină. Dicționarul istoric al limbii franceze[32] îl trage din latinescul clasic **follis** "burduf pentru foc" și "sac umflat, balon", care a căpătat prin metaforă ironică sensul de prost, idiot (*ballot*). **Follis** se bazează pe o formă indo-europeană **bhol**-, dintr-o familie de cuvinte cu **bhl-** la început, pe care o presupunem onomatopeică (cu **b** și **f** exprimând și producând respirație), și care exprimă ideea de "suflare", "umflare". Ideea esențială și foarte veche este aceea de a depăși limitele, de a fi "în afara normelor": *ca un nebun* înseamnă exagerat, extrem, în exces.

David

Primul nebun din Biblie este tocmai **DaViD** - tânărul David, care tocmai îl ucisese pe filisteanul **GaLYaT** (Goliat)[33] în valea lui **'eLaH**[34]. **GaLYaT** este format pe **GaL**, "valuri" (adică "vagabond, rătăcitor, nomad"), care după furtuna bătăliei împotriva uriașului a tăcut. David i-a cerut preotului **'a<u>H</u>iMeLeK** ("ca regele") sabia lui **GaLYaT** "pentru că nu există nimic ['**aYiN**] ca ea pentru mine" (tradus prin "*Nu are egal, dă-mi-o*" de Biblia de la Ierusalim). Apoi s-a ridicat și a fugit de Saul și a ajuns la filisteanul '**aKYSh** [**אכיש**], "regele (cetății) **GaT"** **גת** (termen pentru presa de struguri). Ne aflăm în "semnul (hotarul) lui *Gimel*": vom plonja spre *Lamed*. Servitorii regelui îi spun (regelui) că David ar fi adevăratul rege (pentru că a ucis zeci de mii de oameni), iar David meditează [*YaSiM*] în inima sa și are o teamă intensă [**YaRa' ירא** derivat din "a vedea" **Ra' רא**]. Această teamă corespunde răsturnării sale, este conștientizarea poziției sale (el, ca pretendent la tron, și potențial înfruntându-l pe regele din **GaT**) :

*Atunci el și-a schimbat pofta [****Ta'aM טעם*** *percepție, comportament, inteligență] în fața lor*

30 Salomon Reinach, *op. cit.*

31 Glossaire de la langue romane după manuscrisele Bibliotecii Imperiale, J.B.B. Roquefort, éditions B. Warée, Paris, 1806

32 Editura Le Robert, 2000.

33 1Samuel 21:10 la 18

34 Femininul lui '**aYiL איל** berbecul, puterea; substantivul '**eLaH** poate desemna un copac puternic, ca un stejar. Ne aflăm în vale: depresiunea din centrul puterii lui 'Elohim.

*și s-a făcut de râs [**HaLaL** הלל], a bătut ușile [**DaLeTOT**] deschiderii [**Sha'aR** שער] și și-a lăsat saliva [**RiYR**] să-i cadă pe barbă [**ZaQaN**].*

David face pe prostul **HaLaL**.

Nebunul: HaLaL.

Când citesc cuvântul **HaLaL**, văd noaptea **LaYiLaH** întoarsă cu susul în jos și lipsită de **Yod**-ul ei central: **LaLaH**.

Eu văd scena în felul următor: bărbatul-mire face pe prostul **HaLaL**, pătrunde în adâncurile întunericului, își dă **Yod**-ul într-un proces de răsturnare care transformă **Ra**' neîmplinit în '**aR**-ul trezitor, care corespunde unei conștientizări (aceasta este fecundarea), iar această "trezire" permite ieșirea din ceea ce a devenit noaptea **LaYiLaH** în lumina zilei - noua naștere a unei ființe transformate.

Echinocțiile și timpul dintre ele sunt astfel scena unei **triple transformări a luminii** (figura 93):

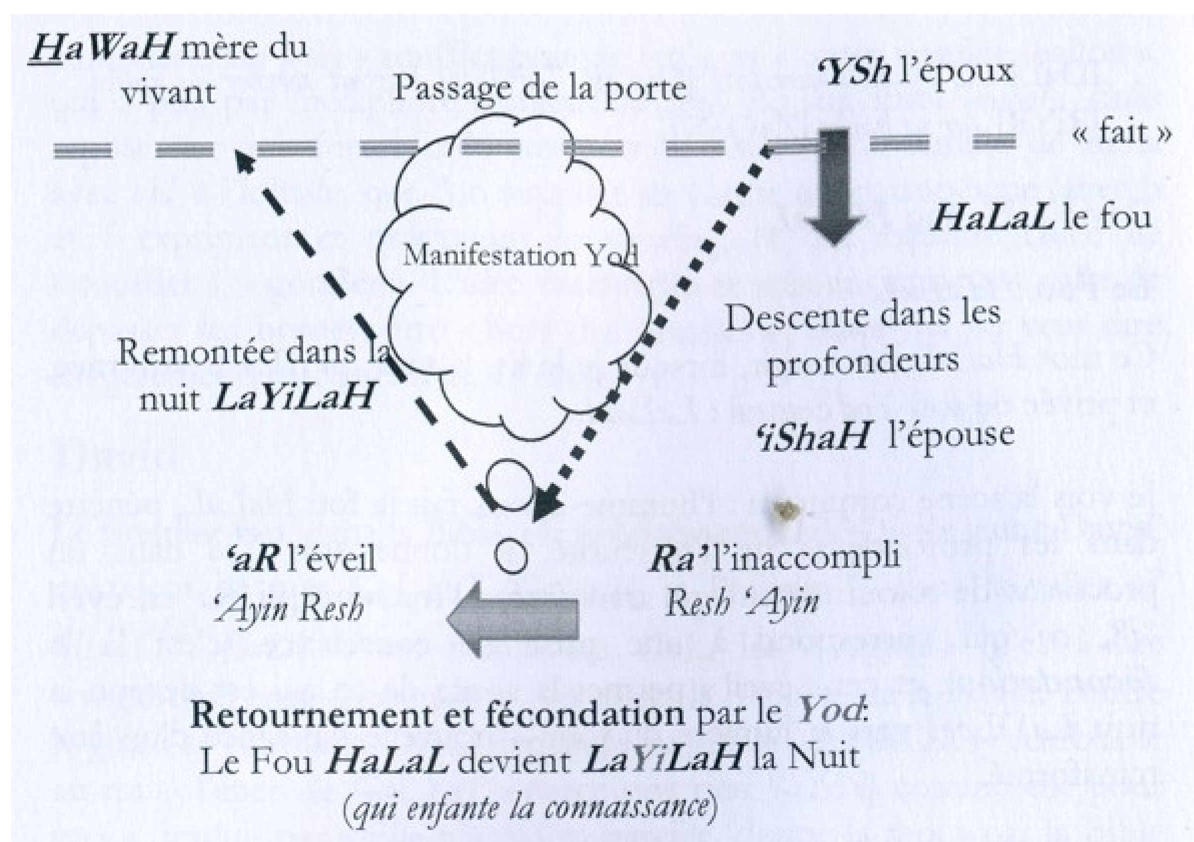

Figura 93: Transformarea nocturnă a soțului datorită demenței

Toamna, la vremea semănatului, bărbatul căsătorit este "umblătorul" și ară (pătrunde) suprafața câmpului pentru a planta semințele. În același timp, lumina este transferată de la marele luceafăr la micul luceafăr: este Luna care crește în întuneric (neîmplinirea) și care va purta de acum înainte torța de lumină în coborârea iernii.

La echinocțiul de toamnă, lumina începe să pătrundă în adâncurile întunericului: aceasta este **pătrunderea**; ea este însoțită de *tunete* și *fulgere*, lumina lovind pământul cu loviturile sale, care "spulberă porțile de bronz"[35].

35 Referirile la *airain* (bronz) trebuie să ne facă să ne gândim la șarpe (aceeași rădăcină), chiar, fulgerul este asociat cu Zeus, iar "metalul" lui Zeus în franceză nu este *airain*, ci *étain*, din cauza unui joc de cuvinte cu **étain-se**l.

În timpul iernii, care culminează la solstițiu, semințele germinează în măruntaiele pământului, așa cum se formează un făt în pântece. La solstițiu, marele luceafăr dispare sub orizont timp de 3 zile și renaște: este vorba de o **inversare** a luminii. **Yod**-ul soțului **'YSh** este transferat în inima nebunului **HaLaL** întors pe dos, care devine "noaptea" **LaYiLaH**. Aici are loc **fecundarea**. Mirele s-a despicat astfel în două: aceasta este nevoia de a se "tăia", de a se separa de sine (cf. pagina 239). Soțul **'YSh**, care și-a pierdut **Yod**-ul, devine "foc" **'eSh** - care capătă și sensul de "moarte". Putem spune, de asemenea, că *nebunul* este focul - cuvântul *nebun* este legat etimologic de foc. Nebunul **HaLaL** dispare ca atare: el a fost transformat din nou în **LaYiLaH**. "Noaptea", de natură feminină prin Luna care o luminează, este cea care este acum purtătoare a seminței **Yod**. Este o realizare: **Ra'** *neîmplinit* se transformă în **'aR** *trezit*: dimensiunea sa este sesizată, este o conștiință în inima nopții. În acest fenomen de răsturnare, suflul He a trecut de la proximal (**HaLaL**) la terminal: **LaYiLaH**. Rolul mamei **<u>H</u>aWaH** este acum de a trage **Yod**-ul spre lumină.

Iată ce face ea în drumul ei spre nașterea lui **LeD**: întoarcerea la echinocțiul de primăvară, la Paștele Blajinilor. Nașterea din primăvară, noul timp, vede trecerea unei noi uși, un nou prag în care lumina, din lunară, redevine solară părăsind lumea lui *Lamed* și revenind în învelișul lui *Gimel*. Din punct de vedere Lunar, aceasta este o "moarte", în sensul că rolul său se încheie. Din punct de vedere Solar, este o naștere, un nou ciclu de viață. Numele **DaViD** exprimă acest moment de pătrundere, de inversare și de gestație-renaștere a luminii între echinocțiul de toamnă și cel de primăvară. Iar acest transfer în inima lui David se manifestă prin **Yod**-ul care trece de la o ușă la alta: aceasta este **Da'aT** "*cunoaștere*" (*Dalet* **Ușa** Timpului *'Ayin-Tav*), care evoluează în cicluri: cunoașterea timpului, cunoașterea Principiului dintre soțul solar care își dăruiește **Yod**-ul său unei soții Lunare care devine mamă și îl face să crească în noapte. Nebunia corespunde acestei nevoi de a pătrunde, de a se întoarce și de a impregna mireasa în întunericul neîmplinit. Și putem ghici că împlinirea totală va corespunde cunoașterii totale, care va corespunde în mod necesar *sfârșitului ciclurilor timpului*. Când nu mai există *timp*, ne aflăm în Eternitate *'Aleph*: Principiul pur al Creației, înapoi la principiul cauzal transcendent, infinit, necreat.

Dar să ne întoarcem la nebunia lui David.

În acest moment, ne aflăm încă în timpul coborârii violente spre *Lamed*, spărgând ușa *Dalet* a deschiderii neîmplinitului (**Sha'aR**); David își umezește barba **ZaQaN**. imaginea "purității" **ZaQ** a individului mutant **Nun**! Când își lasă "saliva" **RiYR**, este ca și cum și-ar fi lăsat capul **Resh** la intrare: este aceeași imagine cu cea a Sfântului Denis decapitat în fața templului lui Hermes din Luteția, sau cu cea a lui Iacob decapitat în Galileea înainte de deriva sa pe ape spre Galiția, sau cu cea a lui Ioan Botezătorul decapitat în Galileea de Irod la cererea lui Salomeea, și al cărui cap se va rostogoli până la Damasc. Putem vedea, de asemenea, **Yod**-ul central al lui YHVH-Adonai încadrat de două principii **Resh** care coboară și îl purifică pe David.

*David a plecat apoi să se strecoare în peștera [**Me'aRaH** מערה] din **'aDuLaM** [**'Ayin Dalet + Lamed Mem** עדלם].*

Peștera este imaginea neîndeplinirii care trebuie să se întoarcă; se scrie "a neîndeplinirii" *Mem* + **'aRaH**, *'aRaH* derivând din substantivul **עור** **'OuR** "a fi gol", adică fără lumină. Alunecarea în peșteră cheamă la pătrunderea în taina celor neîndeplinite, pe care David o pătrunde fără cap (face pe nebunnul), după ce și-a umezit barba "puritatea". Aceasta este lucrarea armei: să lovească în *neîmplinit*, care este acum recunoscut ca "adversar" (același cuvânt). Barba ar putea fi văzută ca analogul părului, care este imaginea forței și care trebuie "stăpânit", adică pieptănat, ras sau tăiat (să ne gândim la tonsura călugărilor și la Dalila, "poarta nopții", care taie părul lui Samson pentru a-l face slab, permeabil și sensibil). Saliva care se scurge pe barbă este analogă cu binecuvântarea care trebuie să "slăbească", adică să o facă sensibilă, tandră și receptivă, pentru a putea "auzi cu înțelegere" și a-și aminti...

'aDuLaM, un substantiv propriu, se construiește ca "pe" '**aD** care este "sub influența lui" (am văzut: sub influența toropelei: sub influența lui *Lamed* (**LaM** este un *Lamed* poetic, spune Brown Driver Briggs). Pentru David, este și "timpul" '**eD** al trecerii "*Lamed*" feminin umed. David se refugiază în misterul *neîndeplinit*, și toți cei slabi (știm că sunt "ascultătorii") împreună cu el:

*Când au auzit cu înțelegere, frații săi (tovarășii săi) și toată casa tatălui său s-au coborât la el. Și toți soții ['**YSh**] care erau în strâmtorare [**MaTsoQ** îngustă], toți soții care aveau datorii, toți soții nemulțumiți, s-au adunat în jurul lui și el a devenit conducătorul lor [**LeSaR**] peste ei. Erau astfel în jurul lui cât patru sute de soți.*

Mișcarea lui David în peștera celor *neîmpliniți* este o indicație clară a mișcării de reunnire a tuturor viitorilor "răscumpărați", a celor care sunt "spre datorie", a tuturor celor care se află în "îngustime", în acest caz **MaTsoQ**, dar care se poate spune și *TsoR*. Aluzia la "datorie" poate aduce aminte de verbul **RaTsaH** "a vrea", dar și de "a satisface sau răscumpăra o datorie", care este construit pe inversarea îngustimii **TsoR** - **RaTs**. Am vorbit de mai multe ori despre "voință" ca element major în interacțiunea dintre funcțiile '**iShaH** și '**YSh** în orientarea lui Adam.

Numărul patru sute '**aRBa**' cheamă la *finalizarea* (rădăcina **RaB** = "complet") acestei mișcări de reunire a "tuturor soților" **KoL** '**YSh**, în același timp în care se materializează transformarea structurantă care are loc aici, în peșteră. David cel nebun devine David conducătorul - "căpitanul" **LeSaR** **לשר** ("*spre* **SaR**, prinț") celor răscumpărați (nu încă rege). David se află acum în poziția de prinț delfin.

"Prințul" nebun este chemat să devină rege.

În acest capitol, încerc să evidențiez faptul că pătrunderea soțului în întunericul lumii *neîmplinirilor* reclamă apariția grotescului, a derizoriului, a nebunului. Această lume a viselor neîmplinite (să ne amintim că 'Adam al nostru este mereu "în chinurile unei toropeli") este materializată uneori printr-o peșteră, o grotă. Trebuie să fii nebun ca să intri în întuneric. Această mișcare corespunde confuziei (**BOuSh**) și răsturnării (**ShOuB**). În această dinamică, **Ra**' *neîmplinit* devine obiectul unei conștientizări și se transformă în '**aR**: *trezirea* - dar Adam și '**iShaH**-ul său nu sunt confuzi: Adam nu va pătrunde în lumea lui '**iShaH**.

Îmi propun acum să pătrundem în lumea nebunilor și să vedem, prin câteva ilustrații din Cavalerii Mesei Rotunde, cum a fost tratată în cultura noastră, cu *clovnul*, dar și cu Prințul, adică la curtea regelui. Voi încheia capitolul următor cu câteva gânduri despre răstălmăcirea *Cinei celei de Taină* în Noul Testament.

CAPITOLUL 14: NEBUNUL REGELUI

În acest capitol, nebunia este văzută ca fiind necesară pentru a pătrunde în întuneric și a "face" o nouă ființă. Cititorul este invitat să urmărească călătoria lui Perceval, un cavaler de la curtea lui Arthur.

Introducere istorică

Din punct de vedere istoric, primii bufoni de curte sunt menționați în Franța în legătură cu Attila "Biciul lui Dumnezeu" (secolul al V-lea), dar existența lor este atestată la curțile orientale antice, în Grecia antică și la Roma.

În Franța, ei au rămas în cadrul curților până la domnia lui Ludovic al XIV-lea, cu o prezență majoră în timpul Renașterii.

Figura 94: Moartea bufonului. Uzi Dornai

În primul rând, aceștia sunt handicapați fizic - și aproape niciodată mental. Sunt pitici, cocoșați, diformi, albinoși, creaturi de bâlci. Ele acționează ca niște oglinzi respingătoare și deformatoare care, ca reacție, provoacă râsul defensiv. Aspectul lor fizic personifică grotescul. Dar sunt aleși în instanță pentru că sunt inteligenți, vioi, spirituali și caustici. În Evul Mediu, erau îmbrăcate în costume multicolore, purtând o bonetă tricorn care amintește de coada tricorn a calului din mozaicul din Cartagina (Figura 54 de la pagina 213), cu clopoței și uneori urechi de măgar atârnând pe umeri. Ele țin în mână o *marotte*, un fel de sceptru, al cărui nume provine de la un diminutiv al lui Marie (*marotte*, Mariotte, dar și Marion, marionetă). Erau prezenți și la curtea regelui Angliei, unde erau cunoscuți sub numele de *bufonii curții* - termenul înseamnă "lângă" sau "*adiacent*". Aceeași rădăcină se regăsește și în *turnir*, lupta care reunește doi dușmani, sau doi concurenți, ca în competiții.

Marota este un accesoriu foarte interesant, deoarece este încărcat de o simbolistică extrem de bogată. În primul rând, numele său provine de la Marie, despre care am văzut că era legată de maree (**MiRYaM**: mișcare curată **Resh** a Apelor **MaYiM**). Așadar, este un accesoriu al lumii umede. În al doilea rând, este omologul Lunar al sceptrului regal Solar:

Apoi Maiestatea Sa a prezidat, ținându-și marota în pumn, ca și cum ar fi fost un sceptru (Rabelais, Pantagruel III, 37)

Ca un sceptru: ca un cap de mort, decedat, sceptru în întuneric, sceptru al întunericului. În sfârșit, cei care poartă *marota* în ei sunt afectați de o pasiune, de o idee fixă, în așa măsură încât comportamentul lor se schimbă: *marota* personifică schimbarea de comportament - este rațiunea nebunului: rațiunea lunară, în opoziție cu rațiunea solară a regelui. În termeni nautici, *marotte* se referă la pupa unei bărci a cărei prora, sau cap, este trunchiată: este corabia fără cap.

În mod tradițional, nebunul este protejat de nebunia sa: el poate spune regelui adevărul fără teama de represalii. Cel puțin în teorie - pentru că, în practică, nebunii trebuiau să meargă pe o linie fină între sarcasm și respect. Cu toate acestea, istoria consemnează o serie de nebuni de la curte, în special sub Ludovic al XI-lea și François I, care au fost respectați pentru finețea lor psihologică și pentru analizele lor asupra afacerilor țării. Chiar și astăzi, nebunia îl protejează pe nebun de justiția umană.

Clovnul

Clovnul este nebunul modern, promotorul grotescului de astăzi. Cuvântul provine din germanicul **Klonne**, însemnând "persoană dezechilibrată", unde găsim balonul nostru, balonul care "se umflă", care umple spațiul. Este curios să observăm că **Klonne** este asemănător cu **KaLaM**, care este folosit doar la pasivul Niphal și înseamnă "a fi umilit, rănit, confuz, rușinat".

Nimeni nu va avea stăpânire peste... care nu a coborât în ea.

În germană, am văzut cum **K** poate proveni dintr-un **G** dur care a fost transformat, iar acest lucru ne permite să stabilim o legătură cu **GaLaM**, verbul "a înveli" sau "a împături", unde găsim sensul proximalului *Gimel* care "învăluie"; și unde găsim și "valurile" noastre **GaL** care se plimbă și învăluie coasta. **GoLeM** desemnează embrionul, dar și în aramaică vasul în construcție și încă nefinalizat. "Embrionul" GoLeM va umple întregul spațiu al pântecelui în împlinirea sa.

Când ne gândim la clovnii moderni, ne gândim la Auguste, Pierrot și Arlechino - Pierrot omul Lunii, îndrăgostit de spălătoreasa Colombine; Arlechino cu capul ras și fața mânjită cu negru de lampă. Pierrot-la-lună, Arlechino, omul întunericului cu pantalonii săi peticiți, pestriți, multicolori - grotesc în contextul *Commedia dell'arte*. Numele lui Arlechino provine de la *Erlkonig*, "Regele codrului", o creatură malefică din lumea subterană care își atrage prada spre moarte... Erlkonig însuși provine de la creatura scandinavă Ellerkone, fiica regelui elf Ellerkonge. Este legată de Hellequin, un personaj medieval blestemat care conduce o trupă de demoni în întunericul pădurilor (Hellequin meșterul).

Auguste cu nasul roșu este echivalentul solar burlesc al lui *Pierrot Lunar*. El este plin de cascadorii și accidente, dar este întotdeauna dominat de clovnul alb, ca și cum mesajul ar fi că Luna va domina întotdeauna Soarele în lumea umană. Originea numelui provine din timpul ocupației romane a Egiptului, când Augustus îl reprezenta pe împăratul roman pe care egiptenii ocupați voiau să-l ridiculizeze, în comparație cu clovnul alb care îl reprezenta pe regele din Teba. În timp ce mistica clovnului nu este cu adevărat evidentă pe scenă, scopul său rămâne acela de a provoca râsul **Tse<u>H</u>aQ צחק** , sughițul și lacrimile: activarea diafragmei, umezirea sursei / ochiului '*Ayin*, coborârea în "afara obișnuitului", nebunia salvatoare care ne ține în viață în timpul șederii noastre în abis, în imaginea lui Demeter.

Perceval și întâlnirea cu "cea care nu râde niciodată

Perceval[36] sosește la curtea regelui Arthur: acest lucru se întâmplă la începutul romanului (versurile 850-1020). Perceval este un nebun prea brutal (și-a lăsat mama ca și moartă fără să se uite în urmă, a rănit o tânără pentru a-i lua inelul cu forța[37]), este o persoană dură, neșlefuită. Perceval, călare, îl salută pe regele așezat "în capul mesei", care nu spune nimic, pierdut în gânduri. Perplex, Perceval își întoarce calul și, în acest proces, pălăria lui Arthur cade pe masă. Arthur i-a mărturisit apoi lui Perceval că obiectul gândurilor sale era sosirea iminentă a cavalerului Vermeil din Pădurea Quinqueroi[38], suficient de nebun încât să vină și să-i conteste pământurile. El a adăugat că regina

36 *Romanele mesei rotunde*, Chrétien de Troyes, Pocket Classics, p.579 și urm.

37 Inelul este GaLiYL גליל în ebraică, o altă referire la trecerea lui *Gimel* spre *Lamed*, care poate fi citit și ca *Gimel* plicul + *LaYiLa* noaptea.

38 Quinqiteroi: joc de cuvinte cu Roi de Quint (cinci): suntem la jumătatea distanței dintre 1 și 10. Ar putea fi

venise să aducă alinare cavalerilor care erau răniți. Cavalerul Vermeil, într-un gest de furie în timpul întâlnirii sale cu Arthur, a vărsat conținutul cupei de vin pe regină, care, furioasă, s-a întors în camera ei. Dar lui Perceval nu-i păsa deloc ce se întâmpla cu regina sau cu regele: ceea ce voia era să devină cavaler!

Fața lui râdea de lumina jocurilor, era un tânăr pădurar: nimeni, dacă îl auzea, nu-l lua drept sensibil, dar toți cei care îl priveau îl găseau frumos și nobil.

Arthur îi cere apoi lui Perceval să descalece - lucru pe care Perceval îl refuză, din vanitate, deoarece a văzut cavaleri care au fost făcuți cavaleri "pe maidan" și care au rămas călare. Așadar, Perceval refuză să descalece:

Pe capul meu, nu voi face nimic! Dar grăbește-te, ca să pot pleca.

Este o cvadruplă greșeală: nu coboară de pe cal, care am văzut că este emblema firescului, invocă capul care știm că trebuie lăsat la ușă, refuză să "facă", când tocmai despre asta este vorba în căutare, și, fiind presat de timp, scurtează totul! Perceval adaugă:

*Dar, pe credința pe care o datorez Creatorului, dragul meu domn rege! spune el, nu voi fi cavaler luni de zile dacă nu devin Chevalier Vermeil. Dă-mi armele celui pe care l-am întâlnit **în fața ușii**, cel care poartă cupa ta de aur.*

Cavalerul Vermeil stă în fața porții. Poarta echinocțiilor, cea de care ne ocupăm, care separă regalitatea solară (Cavalerul Vermeil) de cea Lunară (Arthur).

Atunci Seneșalul Keu se enervează de obrăznicia lui Perceval și îi spune să se ducă el însuși și să aducă armele fără întârziere! El este mustrat de regele Arthur, care îi reproșează că i-a spus lucruri neplăcute unui om "*poate de familie nobilă și [...] care poate deveni încă înțelept și viteaz*".

Perceval pleacă, iar

> *în timp ce pleca, tânărul a văzut o tânără fată, plină de frumusețe și grație; a salutat-o, iar ea l-a salutat. **Ea a râs de el** și i-a spus:*
>
> *Tinere, dacă vei trăi toată viața ta, inima mea mă face să cred și cred că în toată lumea nu va fi, nu va fi văzut, nu va fi cunoscut un cavaler mai bun decât tine. Da, așa cred, așa gândesc, așa știu.*
>
> *Trecuseră mai bine de zece ani de când această tânără fată **nu mai râsese**. Vorbea cu voce tare și toată lumea o auzea. Keu a sărit în sus. Aceste cuvinte îi erau odioase. I-a lovit fața blândă cu palma atât de tare încât a lăsat-o întinsă pe jos. După ce a lovit-o pe tânără, s-a întors și a găsit un nebun care stătea lângă un șemineu. Din furie și răutate, l-a lovit cu piciorul în focul care ardea puternic, doar pentru că nebunul obișnuia să spună:*
>
> *Această tânără fată **va râde doar în ziua în care îl va vedea** pe bărbatul al cărui cavalerism și glorie cavalerească vor fi suverane peste toate celelalte.*
>
> *Și el plângea și ea plângea. Tânărul, fără să mai zăbovească sau să se sfătuiască, a pornit în urma cavalerului Vermeil.*

Când Perceval pleacă, intră pe ușă. El vede o tânără plină de frumusețe și grație: prințesa, care nu a mai râs de 10 ani pentru că nu a văzut încă un prinț. Și chiar dacă Perceval nu este încă cavaler, el este pe drumul spre propriul destin. S-a dus să găsească armele Cavalerului Vermeil și l-a luat pe sus, singur - lăsând-o în urmă pe fata care ar fi putut deveni '**iShaH** a lui.

---

o aluzie la echinocțiul de toamnă? Culoarea Chevalier Vermeil este o trimitere la soare, împotriva căruia va lupta Perceval. Regele Arthur, prin numele său (*arctos*: nordul) este regele Septentrionului, regele Nordului, o referință lunară. Perceval, în mijlocul văilor, este un pretendent la curtea regelui lunar.

<u>Fata nu a mai râs de 10 ani</u>... Iată din nou: un indiciu. Dacă Cavalerul Vermeil din Pădurea Quinqueroi reprezintă echinocțiul de toamnă, când forța solară este pe cale să devină Lunară, atunci, cu 10 "ani" mai devreme, ne aflăm la echinocțiul de primăvară, când lumina s-a schimbat din Lunară (feminină) în solară. Tânăra nu a râs timp de 10 ani, pentru că timp de 10 ani, care sunt vârste, perioade, timpuri, lumina a fost în mâinile regelui solar. Râsul este, așadar, concomitent cu trecerea prin Poartă: este eliberarea luminii în lumea umană - deconectată de la energia solară. Aceasta este și ideea dezvoltată de Sarah, Baubo și BeŠ.

Care este mesajul tinerei fete, cel care îi aduce o palmă magistrală din partea lui Keu? Că îi este destinat să devină prinț (făcut cavaler de către rege): ea **crede** asta, o **gândește**, o știe în **sinea** ei! Nu este aceasta treapta de urcare pe scara cunoașterii (ea o știe în inima ei)? Crede (spre deosebire de "nu va fi"), înțelege sau identifică (spre deosebire de "vezi: nu vom vedea"), cunoaște (spre deosebire de "nu vom ști"). Iar palma (**Kaf** în ebraică: să vedem în ea numele senectuții Keu?) mâinii (**YaD** în ebraică) reprezintă lovitura dată ușii înlănțuite: este realizarea brutală (*Kaf*: "ca") a lui *Yod* care o aruncă pe tânără la pământ - leșinând, într-o toropeală, aceeași toropeală cu care YHVH-Adonaï 'Elohim l-a învăluit pe Adam înainte de a extrage '**iShaH** din el. Lovitura lui Keu reprezintă lovitura dată ușilor de bronz[39], ruperea gratiilor de fier din Psalmul 107. Apoi nebunul apare lângă șemineu: să ne amintim etimologia care asociază nebunul cu burduful pentru foc (cf. pagina 276), iar nebunul este trimis în cădere în focul care ardea bine. Acest nebun neagă adevărul arzător al tinerei fete; el este cel care știe că ea nu râde decât atunci când știe că prințul Delfin este la ușă.

În ebraică, tânăra fată este **Na'aR נער**: o persoană mutantă (**Nun נ**) și "trezită" (**'aR ער**). Ea este calea spre cunoaștere, prin însăși mutațiile ei: a crede, a identifica, a cunoaște. Lovitura de pe fața ei sensibilă o lasă întinsă pe pământ: cunoașterea va absorbi puterile telurice ale lumii de jos. Ușa, tânăra fată trântită la pământ de o lovitură din mâna lui *Yad* în capul lui *Resh*, nebunul aruncat în foc: iată-ne în marea zguduire care prezidează accesul lui Perceval pe calea regalității, în timp ce se pregătește să-l înfrunte pe Chevalier Vermeil. Totul este pregătit pentru a fi gătit în marea "mâncare de pește" a Gra'al-ului.

Rabelais însuși, atunci când a scris Pantagruel, a asociat "*panta*"[40] cu Gra'al. A găti, în acest context, înseamnă a găti prin procesul de asimilare al digestiei, în măruntaie, în intestine, în noaptea măruntaielor.

Nebunul este astfel cel care se află lângă focul regal, la poarta Gra'al-lui: cucerirea celor neîmplinite între cele două porți ale echinocțiului, **GaD-DaG** în toamnă și **LeD** în primăvară. Iar cealaltă mare noțiune care se joacă cu aceleași energii este cea a exilului **GaLaH**. Exilul în adâncul întunericului, în adâncul nopții, la ușa căreia stau cei doi clovni, nebuni moderni, Pierrot cu masca Lunii și Auguste cu nasul Soarelui.

Vedem cum tema *nebunului* grotesc prinde contur într-un cadru al dualității Lunare și Solare. S-ar putea ca *nebunul*, personaj emblematic al pătrunderii în lumea întunericului, să reprezinte victoria Lunii asupra Soarelui? Nu ar fi această idee culmea grotescului pentru orice persoană care gândește corect?

Referirile la "valurile" **GaL**, la **Ge'OuL** "răscumpărat", la uciderea lui David de către **GoLiYaT** înainte de a face pe *nebunul*, ne aduc aminte de marele luceafăr **GaDoL**, a cărui ușă centrală *Dalet* a dispărut pentru a deveni *GaL*. **GaL** "valul", derivat din verbul **GaLaL** "a rostogoli", ca și Maria **MaGDaLa**, Maria din **GaDoL**-soare, vede piatra rostogolită a mormântului lui Hristos.

---

39 Nu uitați: bronzul are aceeași rădăcină cu șarpele.

40 *Panta* provine din latinescul *pantica*, *panticem*: burta, pântecul. Cf. "pantalon".

Cel mai mare nebun

Aş vrea să închei acest capitol propunând o lectură uşor iconoclastă a celui mai mare nebun: **Iisus** - în sensul că Iisus va fi condus prin ultima uşă, cea a râului **PiShoN**, râul unităţii "deschizătoare de **Shin**", spre Tatăl, unitatea cosmică din care este absentă orice materialitate. El face apoi apel la acelaşi principiu de inversare pe care îl prezidează nebunul - dar în cealaltă direcţie.

În timp ce "a face pe nebunul" cu David în Israel, cu Be**Š** în Egipt sau cu Baubo în Grecia, permite pătrunderea în lumea de vis a abisului neîmplinirilor, trecerea forţată de Iisus îi permite să iasă din neîmplinire pentru a ajunge la împlinirea totală. Isus deschide uşa bazându-se pe Iuda - termen care şi astăzi se referă la mica deschidere a uşii.

Povestea trădării lui Iisus de către Iuda este o adevărată enigmă - dar ştim că în logica cu care avem de-a face, nu prea este loc pentru minte. Vă propun să aruncăm o privire rapidă la *Evanghelia după Ioan* (Ioan 13:21, aici cu Chouraqui):

21. *Când Ieshoua' a spus aceasta, s-a tulburat în sinea lui. El mărturiseşte şi spune: "Amin, amin, vă spun: unul dintre voi Mă va trăda".*
22. *Adepţii lui se uită unii la alţii şi se întreabă: despre cine vorbeşte?*
23. *Unul dintre adepţii săi este la masă, aplecat peste pieptul lui Iéshoua', cel pe care îl iubeşte Iéshoua'.*
24. *Shim'on-Petros îi face semn: "Întreabă-l despre cine vorbeşte".*
25. *Aşa că se apleacă pe pieptul lui Iéshoua' şi îi spune: "Adôn [Domnul], cine este acesta?".*
26. *Iéshoua' răspunde: "Este cel pentru care înmoi bucăţica pe care i-o dau. Apoi a înmuiat bucata şi i-a dat-o lui Iehouda ben Shim'ôn, omul din Qeriot.*
27. *După bucăţică, Satana intră apoi în el. Iéshoua' îi spune deci: "Orice ai face, fă-o repede!".*

Joseph Campbell, în felul său[41], a povestit *Cina cea de Taină* folosind acest text al lui Ioan, cel mai mistic dintre evanghelişti. Apoi s-a întors spre public şi a exclamat:

Nu-i aşa că este o misiune?

Da, bineînţeles că este o însărcinare! Iisus îi ordonă lui Iuda, cel pe care Iisus îl iubeşte, să îl trădeze. Patimile lui Cristos, care corespund coborârii sale în Infern (trei zile) şi învierii sale la viaţa veşnică, în afara timpului, sunt deci un act voluntar, gândit şi determinat de Isus şi săvârşit de cel pe care Isus îl iubeşte.

Iuda se numeşte Iscarioteanul **ισΧαριωτον** (în Biblia de la Ierusalim); Chouraqui traduce prin omul din Qeriot şi, ca de multe ori, numele personajelor oferă o cheie. Cuvântul "om" se referă în mod evident la **Y'Sh** (*Yod 'Aleph Shin*), tradus adesea prin "om", dar pe care eu îl leg de funcţia de soţ: cel care ghidează voinţa.

QeRiYoT este numele unui oraş menţionat în Ieremia (48:24), iar **QeReT** înseamnă "oraş". Cuvântul provine din **QeRiY** "împotriva, alăturat", şi derivat în **QiRiYaH** "podea", ceea ce se află pe care se stă, şi prin extensie se referă la clădirile unui oraş. **HaQeRoBoT** înseamnă "aproape". Iuda Iscarioteanul ilustrează apropierea lui Iuda de Iisus, aşa cum bufonul de la curte este apropiat de rege: prietenul apropiat, cel pe care îl iubeşte, cel pe care îl invocă (verbul **QaRa**', pe care îl cunoaştem din Coran şi care mai înseamnă *a numi*, *a chema*, *a striga*). Verbul **YaQaR**' înseamnă "a fi greu, a cântări", adică *a conta pentru* (cineva), *a fi drag*, *preţuit*, *preţios* (Proverbe 25:17).

Biserica a făcut o adevărată neînţelegere prezentându-l pe Iuda ca trădător fără să se refere la ordinul lui Iisus. La fel cum am prezentat *nebunul* ca fiind punctul de sprijin pentru întoarcerea spre

41 Conferinţă despre *Transformarea mitului prin ciclul timpului*, cu Peter Donat.

lumea celor neîmpliniți, ordinul lui Iisus către Iuda, care va duce la arestarea și martiriul acestuia, reprezintă punctul de sprijin pentru eliberarea celor neîmpliniți spre împlinirea totală a ceasului al 9-lea al lui Adam: nașterea nouă și ultimă în principiul Tatălui (Marcu 15, 33):

Când a fost ceasul al șaselea, întunericul a căzut peste tot pământul până la ceasul al nouălea. Iar la ceasul al nouălea, Iisus a strigat cu glas mare:
***Elôï, Elôï, Lama Sabaktani**, ceea ce se traduce prin "Elohim al meu, Elohim al meu, de ce M-ai părăsit?". [...]*
*Și Isus a scos un strigăt puternic și și-a dat ultima suflare, iar perdeaua Sanctuarului [**MiQoDeSh**] s-a rupt la mijloc, de sus până jos.*

Acest văl care se rupe este **SsOuT סות** *Samekh Wav Tav*, ceea ce știm deja din **SaTaN** aramaică (pagina 233). *Samekh Tav*: ciclul lui **Tav**, închiderea "formei tuturor formelor"; aceasta nu mai are loc pentru că "totul este împlinit". Ultimele 3 ore pentru a trece de la a 9-a la a 12-a sunt explicate la pagina 379.

SaBaKTaNiY, tradus în mod greșit prin "abandonează + eu", provine de la verbul **SaBaK סבך** care înseamnă "a încurca, a se încâlci, a se împleti". El desemnează țesătura densă a pădurii (Isaia 9:17); sau încâlceala inextricabilă de mărăcini încâlciți unii cu alții, în care se împotmolesc până și coarnele berbecului solar, ca în episodul lui Avraam pe cale să-și sacrifice fiul pe Munții Unirii, în Țara Rebelilor (Geneza 22:13). Rădăcina este *Samekh-Beit*: "ciclul soarelui **Beit**".

Ciclul **Tav** se destramă. Ciclul **Beit**-ului solar se deschide pentru a se alătura "Principiului Unității" '*Aleph*: 'Elohim Creatorul.

De ce a fost tradus **SaBaK** prin "a abandona"? Dicționarul Brown Driver Briggs menționează lucrările lui H. Gunkel[42] care leagă **SaBaK** de **KeSOuHiYM** ** (în Isaia 33:12) cu sensul de *abandon*, dar această legătură, care nu ține cont de **Beit**, este "foarte îndoielnică". Și pe bună dreptate: este o nouă neînțelegere care evacuează sensul acestui strigăt aruncat în fața lui Elohim.

De asemenea, trebuie să ne întrebăm despre traducerea lui **LaMaH** în "de ce". "*De ce m-ai împletit*" nu prea are sens...

De ce m-ai încurcat? Nu e mult mai bine.

Interogativul "de ce" în ebraică este **MaDOu' מדוע**. **LaMaH** este format din cele două particule *Lamed* "spre", uneori "pentru", și **MaH**, *substanța principală* "ce" pe care am studiat-o la pagina 91. Apa în engleza *Water* derivă din *What* (ce), apa în germana *Wasser*, derivă din *Was* (ce), apa, în latină *Aqua,* derivă din *quae, quis, quod*; ebraica **MaYiM** derivă din **MaH**. Acest **MaH** al lui **LaMaH** desemnează substanța principală - falsul **MaYiM** al Creației de la începutul lumii, deasupra căruia plutea briza lui Elohim.

Strigătul lui Isus este:

Cu ce substanță principială mă amestecați?

Acesta este sensul strigătului lui Isus de la înălțimea crucii sale, în pragul morții sale pământești, care se întinde spre substanța primordială din care Elohim Creatorul a făcut să izvorască materia.

Este un "*pentru ce*" spre ce, nu un "*de ce*" pentru ce motiv. Așadar, moartea lui Iisus

---

42 O abordare a operei lui H. Gunkel este disponibilă online în *Le Pentateuque en question*, de Albert de Pury și Thomas Rôder, Editions Labor et Fides, p. 33 și urm.

marchează sfârșitul ciclului de timp al ridicării râurilor de la **Tav** la **Beit**: împlinirea totală necesară pentru împletirea cu principiul Creației 'Elohim. Odată cu Iisus, ne aflăm în lumea cunoașterii totale.

Și astfel înțelegem că hiatusul dintre evrei și creștini este ireductibil: evreii înțeleg cunoașterea totală ca fiind concomitentă cu sfârșitul timpului, prin definiție. Pentru creștin, atingerea sfârșitului ciclurilor timpului, când timpul fizic al manifestărilor materiale nu s-a încheiat în mod evident (mai există încă zile și nopți) este posibilă în cursul vieții fiecăruia, urmând calea: este vorba de sfârșitul timpului vieților, nu de sfârșitul timpului cosmic - care, pentru iudaism, este greu de acceptat.

Dar aceasta este, fără îndoială, forța creștinismului: să-i permită omului să spună că cunoașterea totală face parte din viața sa - că este "calea de ieșire" pentru fiecare dintre noi, pentru "Fiul lui **Nun**" pe care îl suntem în fiecare dintre transformările noastre interioare.

Grotescul lui **BeŠ** ne permite să pătrundem în profunzimea visului și a operei de formare a noii ființe în taina întunericului pântecelui unde se formează fătul; cel al lui Baubo îi deschide ușa Lumii de Jos lui Demeter care va merge să o elibereze pe fiica sa Persefona, prizonieră în Lumea de Jos; David, făcând pe *prostul*, pătrunde în misterul neîmplinitului, spre puritate, umezindu-și barba. Toate aceste dinamici sunt cele ale penetrării - funcția soțului, pe care am văzut-o adunată în peșteră: toate energiile de penetrare și fecundare sunt acolo, gata să explodeze într-un orgasm de delir.

Nebunul diform, grotesc și obscen care provoacă râsul aruncă în aer ușa care ne ținea în lumea convențiilor, lăsându-ne liberi să pătrundem în lumea energiilor telurice ale "Apelor de jos". Pentru oameni, îndrăzneala de a părăsi puterea zilei și de a intra în puterea nopții necesită o anumită cantitate de inconștiență. Noaptea a fost întotdeauna trăită ca tărâmul fricii, al pericolului și al umbrelor malefice care pândesc, și trebuie să fii un nebun ca să te aventurezi în ea - chiar dacă este necesar pentru a fertiliza pântecele unei noi ființe.

Sfântul Iacob: călcâiul Europei

Această nevoie de a se distanța de forța Soarelui este ilustrată de ușa catedralei din Santiago de Compostela, păzită de doi bărbați înarmați (figura 96).

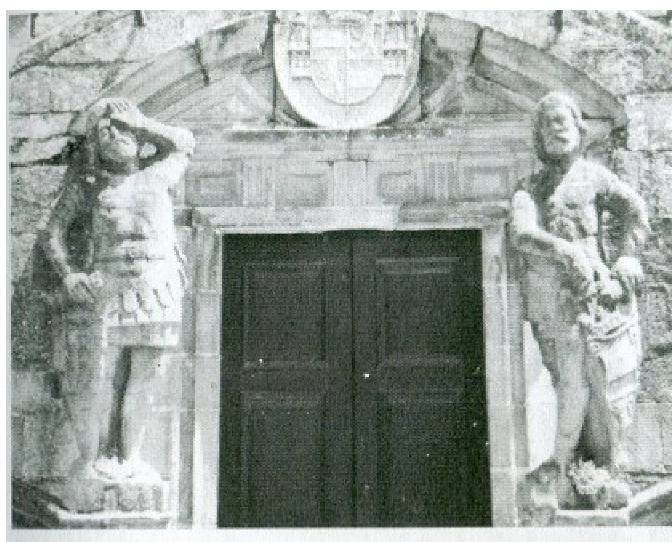

Figura 96: Ușa de la catedrala din Santiago de Compostela. (Foto PE)

Bărbatul de la sud (în dreapta în fotografie) privește spre nord, cu mâna pe mânerul sabiei sale, și nu este orbit. Piciorul său stâng este în față - ca al faraonului.

Persoana poziționată la nord se uită spre sud și își pune mâna ('mână' **YaD**: litera lui YHVH-Adonai) împotriva ochiului ('*Ayin* materialitate totală) ca un ecran între el și soare. Numele Iacob provine de la Jacob, cuvântul ebraic pentru "călcâi". Acest călcâi este punctul de contact al Omului cu lumea energiilor telurice din lumea subterană, Apele de jos; ceea ce plasează Santiago de Compostela la capătul vestic al pământului, în cel mai vestic punct de contact dintre Europa și ocean. Este punctul de convergență a tuturor energiilor: o imagine captată de *cochilia de scoică*. Catedrala, orientată exact spre est, cu ușa spre vest, reprezintă punctul de "răsturnare" între uscat și umed (când intri, oceanul este în spatele tău). Drumurile spre Santiago duc toate spre punctul nevralgic din vest, unde se întâlnesc forțele uscatului și ale umedului.

Cochilia pelerinului devine astfel simbolul acestei concentrări de forțe marine (valurile **GaL** ale rătăcirii) care converg toate spre ușa catedralei (figura 95):

Figura 95: Convergența forțelor umede în cochilia scoicii

La intrarea în catedrală, Sfântul Iacob este așezat în vârful stâlpului care materializează **Wav**-ul prin care are loc "răsturnarea" (Figura 98).

Figura 98: Saint Jacques (Foto PE)

La baza acestui stâlp (Figura 99), se află un cap mare, bărbos, masculin, care strânge în brațe

doi monștri-pești cu gurile întredeschise, prin care pelerinul trebuie să fie înghițit: este vorba de scufundarea totală în Falsuri, iar toată viața "pământească" a dispărut, așa cum ne spune povestea lui Noe (Noe este "odihnă"; rădăcina **NH** exprimă "odihna existenței, somnul naturii"191[43]).

Figura 99: Baza stâlpului cu cap mare de mascul și pești în brațe (Foto PE)

De cealaltă parte a stâlpului, în direcția inimii (spre est), pelerinul este înviat sub forma unei femei purtând o tunică[44], al cărei simbolism l-am văzut asociat cu Grădina (pagina 173). Devenind o "femeie", **GuNe** gravidă cu germenul său de devenire, pelerinul se regăsește în centrul Grădinii - pelerinul a devenit **GaN** Grădina însăși (figura 97).

Figura 97: Ieșirea din stâlp: femeia GuNe și grădina GaN (foto PE)

El a devenit astfel cel care crede, cel care înțelege, cel care știe. Aici, în focul secret al răsturnării stâlpului Sfântului Iacob, la "călcâiul" Europei, vedem răsturnarea pelerinului care a intrat în Ape și s-a lăsat înghițit de peștele cel mare. Bărbatul cu barbă a devenit femeie: a renunțat la capătul salivat pentru a îmbrăca tunica feminină (o *chlamydia*) care reprezintă capacitatea de a

43 Cf. Gen 5:29.

44 Se spune că această statuie îl reprezintă pe Mathieu, meșterul constructor al Porticului Gloriei, dar fizicul său este feminin - cel puțin androgin.

renaște la sine în spiritualitatea și iubirea lui Hristos, efectuând fuziunea dualităților - acesta este mesajul creștin.

Mesajul Genezei este analog - cu excepția faptului că iubirea care acționează în această răsturnare nu este menționată în mod specific; aceasta va fi o specificitate creștină (în afară de minunatul text al *Cântării Cântărilor*). YHVH-Adonai va deveni "Distrugătorul" *El Shaddai*, forța distructivă, într-o violență nebună, a energiilor naturale ale Omului: în mod natural violent, gelos, furios, războinic, el însuși un ucigaș al semenilor săi și care nu se va deschide spre spiritual decât atunci când îi va fi atinsă inima. El devine atunci sensibil, creativ, deschis la compasiune și, când devine rege, poate acorda clemență (clemența este prerogativa regilor). Această răsturnare corespunde faptului de a lăsa să vorbească femininul din sine, pentru a deveni gravid și a da naștere unei noi ființe în lumina spiritualității sau pe calea cunoașterii - ceea ce reprezintă aceeași noțiune. Tocmai această idee **a bărbatului care devine femeie** în adâncul nopții, printr-o inversare secretă, este grotescă, rizibilă, nefirească și personificată de BeS, de Baubo, de nebun. Ea este exprimată în textul Genezei prin "confuzia" **BoSheSh**, care, ne amintim, se scrie "în șase", și care prezidează "răsturnarea" **ShouR** din "șapte": cele două cuvinte au aceeași rădăcină. Subliniez analogia acestei inversări a forței luminii prin răsăritul Soarelui în est, care se transformă prin trecerea în partea Lunară printr-un răsărit al Lunii în vest. Înțelegem acum rolul **Shin**-ului, care trebuie să facă o "revoluție": să se întoarcă pe sine, pentru ca **Shin**-ul **שׁ** tridentul aerian al lui Neptun să poată pescui **Sin**-ul **שׂ** tridentul acvatic al cozii de cal care se sprijină pe scutul carului său (figura 60 pagina 218). Astfel, "calul" **SouS סוס** (*Samekh Wav Samekh*) ilustrează fluxul de energie de la ciclul Solar la cel Lunar (toamna) și invers, primăvara.

De la GaL la Galicia, Galia și Portugalia

Dar să mergem puțin mai departe și să ne lăsăm purtați de valurile **GaL** ale Sfântului Iacob. A fost decapitat în Galileea, iar trupul său a fost pus într-o corabie care plutea în derivă spre vest. După ce a trecut de Strâmtoarea Coloanelor lui Hercule, s-a îndreptat spre nord, în susul coastei. În derivă cu valurile, a ajuns în Galiția, la extremitatea vestică a teritoriilor creștine (de atunci).

Numele Galicia provine din latinescul *Gailaecia*, derivat din *Gallus*, care înseamnă "galic", și se referă la triburile celtice din Galicia, întâlnite în Galileea sub numele de *Galathae*, sau *Galatians*, termen folosit pentru a-i desemna pe celții orientali. Galia, Galicia, Țara Galilor și Portugalia reprezintă extremitatea vestică a teritoriilor Lumii Vechi - punctul de contact, "călcâiul" ("Iacob": Jaques în ebraică) dintre pământuri și mări.

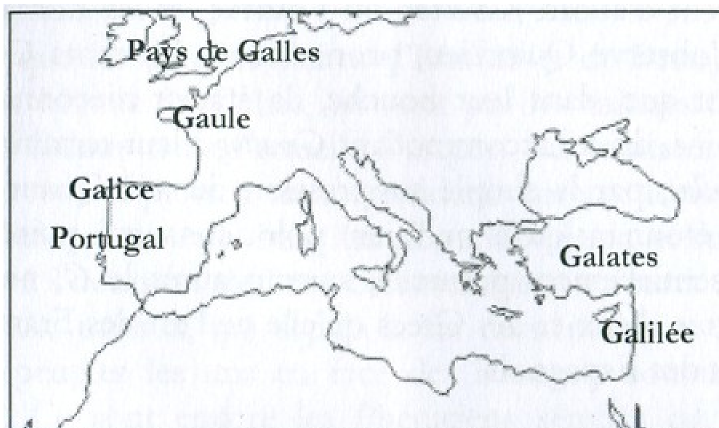

*Figura 100: Vestul **GaL** a Europei.*

Legătura dintre valurile **GaL** și sediul Sfântului Iacob din Galicia, o regiune celtică din Spania, ne determină să săpăm un pic mai adânc în relația dintre acești celți din estul Galiției și sfârșitul ținuturilor, fie ele galeze sau galice, ambele fiind galițiene. Numele de Galia nu a dispărut demult, irlandezii numind Franța încă în secolul al XIX-lea *Galta*. Un alt indiciu este oferit de un alt

sens al aceluiași cuvânt **Galta** în *gaelică*, care desemnează atât promisiunea de cumpărare, cât și plata acesteia, al cărei rezultat nu va beneficia de nicio contribuție din partea statului. Mi se pare că ne aflăm destul de aproape de **Ge'OuL** "răscumpărat" din Psalmul 107. Merg pe urmele lui M. Le Deist de Botidoux, într-un eseu publicat la Paris în 1817[45]:

"*În general, este unanim acceptat faptul că numele de Celți este de cea mai mare vechime și că numele de Galateni la greci și Galii (Galli) la romani au fost sinonime ale acestuia: dar părerile sunt împărțite cu privire la originea și etimologia acestor nume'*. [...]

*Cambden, cu care este de acord Schoepflin, crede că l-a găsit în galezul **Gwalth** (păr), de unde **Gwaltog** (păros). În acest cuvânt, care nu se deosebește deloc de irlandezul **Galta**, grecii au făcut mai întâi **Καλατας** sau **Γαλατας**, iar romanii, care, după cum observă Quintilian, pronunțau cuvintele galeze atât de încet încât în gura lor erau de nerecunoscut, romanii, zic eu, adaptând **Gwaltog** la terminația lor, l-au făcut **Gallus**, prin simpla suprimare a lui **tau**. În ceea ce privește **w**, nu e de mirare că nu au păstrat-o, deoarece această literă, care este în esență guturală, mai ales după **G**, nu era mai cunoscută de ei și de greci decât de francezi, italieni și spanioli.*

*Nu mai este nevoie să spunem că una dintre caracteristicile distinctive ale galilor era părul lor lung, care s-a păstrat până în prezent în mai multe provincii din Franța; o caracteristică atât de bine cunoscută de romani, încât aceștia au dat Belgiei și Celților numele de **Gaulii păroși**[46]. Tot de la o circumstanță remarcabilă a costumului lor, tatuajul, încă folosit la ei când acesta nu mai era pe continent, celții din Albion au luat numele de bretoni; așa cum longobarzii îl datorau pe cel de longobarzi lungimii bărbii lor.*

*O ultimă observație este că galezii, ale căror origini celtice sunt incontestabile, au primit de la englezi numele **Welsh**, care sună pentru ei ca **Ouelche**. Acest cuvânt pare a fi esențial diferit de **Gwalth**, pe care un englez l-ar pronunța **Guelche**: și rețineți, de asemenea, că în celtică, **G**-ul, în anumite cazuri, este omis înaintea lui **W**.*

*Să spunem, pentru a epuiza oarecum subiectul, că în dicționarul său etimologic al limbii bretone, D. Pelletier vrea ca numele Celtic **Κελας** să provină din bretonul **Calet** (întărit), plural **Kelet** (întărit, bărbat, curajos): dar acest epitet, în momentul în care celții trebuiau să se constituie într-o națiune, putea oare să caracterizeze un popor anume*?"

Este clar că popoarele celtice din Irlanda și Bretania, sau descendenții lor blonzi din Galicia, nu sunt la fel cu brunele mohorâte din Galatia, în Turcia factuală, pe platoul frigian - deși se poate considera că descind din aceeași tulpină central-europeană. Dar numele călătoresc și sunt preluate de popoare prin intermediul legăturilor comerciale, în special prin comerțul cu metale, care, de la sfârșitul perioadei neolitice, a contribuit la punerea popoarelor față în față - în special de către fenicieni. Fenicienii semiți au fost cei care au inventat primul *alfabet* în jurul anului 2000 î.Hr. și care l-au transmis în întregul bazin mediteranean, unde a fost adoptat de popoare care nu vorbeau aceeași limbă (greci, etrusci, latini). Raimonde Reznikov[47] subliniază că, pentru autorii greci, termenii **Keltoï** și **Galatoï** erau sinonimi. Un detaliu revine mereu în descrierile făcute de autorii antici (Diodorus Siculus, Ammianus Marcellinus, Virgil): galii își vopseau părul în alb sau îl decolorau. Pe de altă parte, mitologia celtică, prin prezența unor simboluri Lunare majore, cum ar fi Doamnele Lacului, pietrele din care țâșnește un izvor sau cerbul ale cărui coarne sunt în plin rut în septembrie și cad primăvara, această mitologie se aliniază direct la o dualitate Soare-Lună, ca și Geneza, în sensul "orizontal" al echinocțiilor, și nu în sensul vertical al solstițiilor. Este vorba aici de noțiunea de transfer de forță, nu de cea de forțe opuse.

---

45 *Des Celtes antérieurement aux temps historiques* ; Le Deist de Botidoux, Paris 1817. Online la http://books.google.fr/books?

46 Romanii foloseau aici un pleonasm, așa cum au făcut-o și atunci când le-au dat bretonilor epitetul Picti; dar le păsa foarte puțin de etimologia numelui celor învinși (nota lui Le Deist de Botidoux).

47 *Les Celtes et le Druidisme : Racines de la Tradition occidentale* ; Raimonde Reznikow, Editions Dangles, 1994, p. 84.

Cuvântul **Gael**, numele popoarelor celtice care s-au așezat în Irlanda, Scoția și Insula Man începând cu secolul al V-lea î.Hr. și care a fost franțuzit în **Gaël** în secolul al XIX-lea, înseamnă "cap alb" (din vechiul scoțian **Gaid-heal**) - un atribut Lunar important care amintește de steaua nopții. Legătura dintre celticul **Gael** și ebraicul **GaL** este cu atât mai valabilă cu cât acești galateni galezi erau războinici feroce și temuți, mercenari angajați în toată Asia Mică, din Siria până în Egipt - via Galileea. Cezar indică faptul că druizii galici foloseau alfabetul grecesc pentru a scrie relatări publice sau private - dar cum transmiterea miturilor era exclusiv orală, nu a existat literatură celtică înainte de Evul Mediu. O cunoaștem prin decorarea obiectelor de cult găsite în timpul săpăturilor. Rădăcina **G-L** ne poartă într-o călătorie la fel de surprinzătoare ca cea a lui David cel nebun, care se scufundă în fundul peșterii și adună în jurul său toate soțiile. Să ne începem călătoria cu un cuvânt medieval: *goliard*.

În secolele al XIV-lea și al XV-lea, **GOLIARD**[48] era folosit pentru a descrie un student vagabond [adică unul legat de Biserică, singura instituție responsabilă cu predarea] care trăia la marginea Bisericii. Înainte de această perioadă, cuvântul era *golias* sau *gouliar*, apoi *goliard*, care înseamnă *bufon*. Este posibil ca acest cuvânt să provină din franceza veche *gole*, *goule*, **-i**-ul provenind de la numele uriașului Goliat (în latina medievală, *golias* înseamnă "lacom"). Termenul este apropiat de rădăcina germanică °**goljan** "a distra, a striga, a cânta", atestată de vechiul islandez **goela** "a face pe cineva să râdă", de germana medie înaltă **goln** "a cânta în gura mare, a glumi etc.". *Goliard* "bufon" ar fi deci înrudit cu **gole**, **goule** (de unde și sensul de "gurmand") și Goliat, simbolul dușmanilor Bisericii.

Trei noțiuni sunt importante în acest termen, care provine din lumea religioasă: *a face să râdă* (o trimitere la nebunul nostru și la "a se bucura" **GWL**, vezi paginile 144 și 259), și *gurmand* (care mănâncă totul, când "totul" este mâncare - vezi pagina 143); nebunul este atunci cel care râde de tot. În sfârșit, referirea la *rătăcitor* este o noțiune centrală în drumul descris de Geneză. Referirea la Goliat este un indiciu suplimentar care leagă călătoria lui David de "rătăcitorul" care merge în noapte "la marginea Bisericii", de un *student* (ucenic) pe calea cunoașterii. De asemenea, trebuie să subliniem legătura dintre praștia lui David, care aruncă un **GALET** (o piatră rătăcitoare strălucitoare șlefuită de râu) care îl aruncă pe Goliat cu fața la pământ.

GOBELET preia și el imaginea Graal-ului, "mâncare de pește": el provine din vechiul provensal **gobel** "recipient fără mâner sau picior pentru băut", [adică destinat a fi umplut cu apă], derivat din rădăcina °*gobb* "rotunjit, bombat", de la un *galo*-roman °*gubbus* "umflat", ca în italiană *gobbo* "cocoșat", variantă a latinului *gibbus* "cocoașă" (-> *gibbous*).

Am întâlnit pentru prima dată acest "cocoașă" în *Le Chevalier Gauvain*, pe care l-am legat de **GBN** "cocoșat, în formă de sprânceană" (pagina 190). În ebraică, **GouLaH**, substantiv feminin, se referă la *bol* sau *pelvis*. De la cocoașa nebunului diform, putem evoca **GALBE**, care provine din latinescul *galba* împrumutat din galul "*vintre*" din semantica "burtă mare, rotunjime". Amintim că **GaL** în ebraică înseamnă "*val*", iar **GaLL** "a se rostogoli". Și aici, **galba** galică ne duce cu gândul la burta rotundă a lui BeŠ și Baubo.

În ceea ce privește "a se amuza, a se distra, a face să râdă", adică a face **GALéjade** și **GaLipettes**, cuvântul provine din verbul *galer* "a se distra (pe seama)" din germanicul °**wallen** "a face bule", a cărui rădăcină °**wall**- este de aceeași origine cu rădăcina celtică °**gal**- (vezi *gaillard*, conform dicționarului Robert). Așadar, să ne uităm la *GAILLARD* :

Derivat din galo-roman °**galia** "forță" (cf. italianul *gagliardo*, spaniolul *gallardo*, portughezul *galhardô*), construit pe un radical celtic °**gal**- (cf. irlandezul *gal* "vitejie"), pe care P. Guiraud îl leagă de o rădăcină indo-europeană °**wall**- "a se rostogoli" și "a alerga în fugă" (vorbind

48 Dictionnaire historique de la langue française, Le Robert, op.cit. Toți termenii studiați aici se datorează acestei lucrări de referință.

de un animal), "a ieși bubuind", care se regăsește într-o mare familie de cuvinte pe bază de **gal** (*galant, galoper* etc.).); cf. franceza veche **galier** "cal" (coursier), **galir** "a săgeta, a țâșni", cu sensuri apropiate de cele ale latinului **jactare** (-► *jeter*: a ejacula, *galant*, *galet*, *galvauder*); și verbul **giler**: "a țâșni și a cădea la pământ", sau "a face să cadă" la tranzitiv: se fac merele să zburde. De asemenea, poate fi înrudit cu adjectivul malaezian și indonezian "**gila**", care înseamnă "nebun, agitat, aberant".

Prin urmare, este probabil ca, sub numele de Galia, strămoșii noștri curajoși și păroși să fi ales ca simbol al forței **GaL**, imagine a curajului nemăsurat necesar pentru a realiza coborârea în matricea Lunară (părul vopsit în alb ca spuma valurilor învolburate). Cum această coborâre se află la originea reînnoirii ființei într-un nou ciclu de viață, noul fruct **GLAND** al Pomului Cunoașterii și al Pomului Vieților, putem vedea și în găina *Gallïnacêe* clocirea acestui nou ou în zorii noului ciclu. Jocul de cuvinte care face din cocoșul *Gallus* emblema galilor nu se datorează, poate, doar unui joc de cuvinte roman pe seama omofoniei termenilor.

GLAN

Saint-Rémy de Provence, vechea Glanum, este construită pe un izvor, ca și Nîmes, sprijinită de poalele nordice ale Illes. Renumit pentru puterile sale vindecătoare, izvorul a fost folosit încă din perioada protoistorică de către liguerieni, apoi de către celți, care l-au divinizat sub numele de *GLAN*. Această rădăcină, care se aplică la apele pure, vii, clocotitoare, se regăsește în numeroase denumiri de râuri din Masivul Central sau din Ardenii belgieni sub formele *Glain*, *Glane*, etc.[49] În vârful unei scări monumentale cu 22 de trepte (atâtea câte litere are alfabetul?), sculptată într-o stâncă înaltă în antichitatea îndepărtată, statuia lui *Glan* îl prezintă pe zeu așezat (figura 101): postura "eroică", adică cea care permite comunicarea cu pământul prin "fundație" - postura lui Buddha.

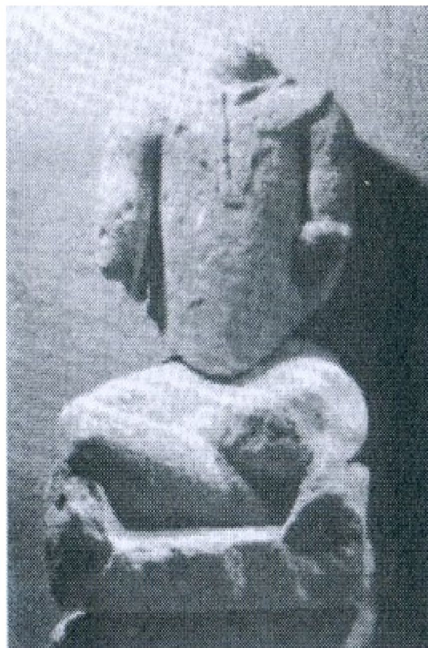

Figura 101: Statuia lui Glan la Glanum

Alături de **Glan**, erau venerate zeițele-mamă auxiliare, mamele *Glaniques*, care reprezentau elementul vindecător și plin de compasiune "care aude cu inteligență", așa cum făcea familia lui David în peștera lor asociată cu izvorul și cunoscută printr-o dedicație din perioada romană". Glanum s-a elenizat prin contactul cu Marsilia, de la care a împrumutat alfabetul, păstrând în același

49 Viața religioasă în Galia: moștenirea celtică și curentele mediteraneene. De la orașele cetto-liguriene la religiile orientale din Provence: cazul Glanum. Jean Loicq, profesor onorific la Universitatea din Lièges, Belgia. On line la: http://bcs.fltr.ucl.ac.be/FE/11/GAUL/Gaule2.htm .

timp limba galică.

Această înțelegere inteligentă este evidențiată de cipurile votive cu două grupuri de zeițe-mame găsite pe sit (figura 102), purtând numele Glaniques și *Ροκλοισια* (Rokloisia).

Figura 102: Calote votive dedicate zeițelor mamă din Glanum

În timp ce numele *Glanique* este ușor de explicat, *Rokloisia* provine probabil din combinația dintre particula celtică **ro-**, o particulă de întărire, și rădăcina celtică insulară °**klew**, care are semnificația de "a fi auzit, a avea faimă" (regăsită în engleză "*to have a clue*"): a înțelege, a pricepe sensul), dar și "a auzi, a asculta" (regăsit în vechea irlandeză *cluas*, în galică *clust* "ureche"; și cu aceeași particulă *ro-cluiniur* "aud"). Un altar votiv dintr-o casă de lângă Glanum este dedicat "urechilor lui Bona Dea" (Cybele), iar această zeiță era venerată pentru capacitatea ei de a asculta, pe care decorul o arată în mod explicit ca două urechi aflate față în față și înconjurate de o coroană de stejari (Figura 103).

Figura 103: Altarul lui Cybele de la Glanum

Un alt altar din apropiere menționează aceeași zeiță, dar fără decor sculptat. În sfârșit, un capitel cu coș corintic prezintă două capete, cel din stânga înconjurat de un cuplu galic, ale cărui urechi sunt lipite de copacul de pe pilonul central (Figura 104).

Figura 104: Capitel cu busturi ale anotimpurilor.

Odată cu sosirea romanilor, în anii lui Agrippa, în jurul anului 30 î.Hr., cultul lui Cybele a devenit predominant, cel puțin oficial, deoarece inscripțiile votive dedicate mamelor *glanice* coexistau cu cele dedicate lui Cybele. Nașul ei, Attis, culcat la poalele unui pin și nu ale unui stejar (mărul mediteranean înlocuiește ghinda celtică), este și el prezent, ascultându-i pe cei doi Copaci (Figura 105).

Figura 105: Attis culcat la poalele pinului (Glanum)

Cimpoaiele aflate sus pe cer sunt un simbol al soarelui, datorită unicității sunetelor pe care le produc cu respirația lor.

Să încheiem această călătorie în Glanum prin a sublinia că Cybele, de origine frigiană, adică din regiunea locuită de celții din est, are un nume ortografiat *Kubele* în greaca veche, iar în Frigia era cunoscută sub numele de *Agdistis* ("androgină")[50]. Ea a fost fiica Tatălui Zeilor, abandonată la naștere și găzduită de un leu (sau mai degrabă de un **leopard**[51] : un amestec între leul Solar *leôn* și

50 Poate că putem vedea în această *Agdistis* aceeași evoluție de la Agathe Tyché, "norocosul", care a dat numele orașului Agde? *Agathos* în greacă înseamnă "bun de luptă", iar caracterul androgin al lui *Agdistis* ar putea însemna că lupta sa nu este doar militară...

51 În ebraică, leopardul este **NaMeR**: "a filtra, a face sau a fi clar". Osea (13:7) menționează leopardul "stând pe drum, veghind". Daniel (7:2) a avut viziuni în catarg și a văzut patru vânturi din cer care ridicau marea cea mare, patru fiare uriașe: un leu cu aripi de vultur, căruia i s-au smuls aripile și i s-a dat o inimă de om; un urs care stătea într-o parte, cu trei coaste în gură, între dinți, căruia i se spune "ridică-te, devorează multă carne"; un leopard cu patru aripi de pasăre pe flancuri, cu patru capete, "și i s-a dat stăpânire"; și o a patra fiară, înfricoșătoare și foarte

pantera Lunară *pardos*), iar acest leu-panteră a fost cel care a inițiat-o în misterele care i-au permis să scrie povestirile sale sibiline. Tot ea a fost cea care l-a introdus pe Dionysos în misterele ei. Cultul lui Cybele la Roma era venerat de preoții orientali: galezii... Marile festivaluri publice la care era invitat poporul roman (pentru că misterele rămâneau secrete) se numeau Megalesia - în mod clar o contracție de la *mega-* și *Galle*, sau *Galesia*.

De asemenea, este tentant să întoarcem în oglindă rădăcina lui **GLan**, divinitatea izvoarelor telurice ascunse și secrete, pentru a obține **LuG**, numele zeului galic al luminii stelelor, ghid al călătorilor rătăcitori, și care a dat numele lui *Lyon* (**LuG-dunum**: cetatea lui **LuG**) și *Laon*, printre altele. Numele **LuG** este o chemare la lumină, nu la lumina fizică, ci la lumina inimii - în inima Galiei. Este sinonim cu "rațiunea inimii", cu inteligența inimii, cu lumina care îl ghidează pe pelerin ("străin") în noaptea rătăcirii sale. Îmi amintește de **LoGosul** care deschide Evanghelia lui Ioan:

Într-un singur principiu era logosul, iar logosul era cu Dumnezeu.... (Ioan 1:1)

Concluzia primelor două capitole din Geneza: Mireasa și Mirele

Unda **GaL** care se ridică și coboară este imaginea lui Adam în tensiunea dintre 'Elohim și YHVH-Adonai - 'Elohim imaginea puterii Solare a eternității, YHVH-Adonai imaginea puterii Lunare a temporalității. Axa **G-L** este axa echinocțiilor, trecerea porților care aduc energia luminoasă din lumea solară naturală în lumea culturală Lunară. "Nebunul" **HaLaL** este cel care îl eliberează pe Adam de frica pe care i-o inspiră această scufundare nocturnă, prin **răsturnarea** provocată de râsul pe care îl provoacă și grotescul pe care îl reprezintă. Nebunul îi permite soțului solar '**YSh** să fie dus în adâncurile nopții Lunare **LaYiLaH**, în starea sa de delfin **DaG** promis regalității în fuziunea sa **ShaGaL** cu soția, **regina legitimă** (vezi pagina 59), pentru ca germenul **Yod** să crească în inima lui **LaYiLaH** "noaptea" pentru a da naștere noii Ființe a spiritualității **LeD**. Pentru creștini, acest copil va fi rodul fecundării femeii Lunare Maria de către Domnul: "YHVH-Adonai-Spiritul lui 'Elohim-Dumnezeu": 'Elohim-Tatăl manifestat pe Pământ și în timpul existenței. Această călătorie de coborâre și urcare în valul **GaL** este cea a "**răscumpăratului**" **Ge'OuL**[52], care se simte în **exil GeLaH** în **Ra**' neîmplinit. Această călătorie spirituală de împlinire este **GRa'aL** - un vas pentru gătitul peștelui, al cărui simbolism de autotransformare îl înțelege cititorul.

La sfârșitul acestui al doilea capitol din Geneza, marea noutate este apariția lui '**iShaH** - Mireasa, pe care am introdus-o ca funcție. '**IShaH** nu o desemnează pe femeie - așa cum nici Eva **<u>H</u>aWaH** nu o va desemna: Adam a fost creat mascul și femelă, și rămâne așa pe tot parcursul povestirii; el este umanitatea, ființa umană cu ambele sexe (cf. pagina 184). Cu toate acestea, funcția de Mireasă este în mod esențial feminină. Ce este funcția de Mireasă? Cuvântul '**iShaH** este format direct din rădăcina '**eSh** care înseamnă "foc", care provine din rădăcina lui **Shin**: *'Aleph-Shin* **אש**. **Shin** este semnul mișcării curbe și relative, iar personificat de '**iShaH**, el reprezintă înclinația de a dori să schimbe cursul lucrurilor: dorința, voința Omului. În timp ce **Resh** reprezintă "mișcarea proprie și absolută", cursul natural al lucrurilor în principiul său universal și atemporal, rădăcina '**eSh** "gătește" în absența oricărei substanțe, transformând cursul lucrurilor prin voința celui prin care acest foc ia viață: Adam. '**IShaH** reprezintă capacitatea lui Adam de a vrea să se schimbe, de a vrea să mute, de a vrea să crească - este "forța auxiliară ('**eZeR**) a voinței" care îl va ajuta pe Adam în "lucrarea" sa. Ar trebui să o comparăm pe '**iShaH** cu "Doamna" trubadurilor: soția iubită care ne face să ne simțim ca un foc aprins. Ne putem gândi, de asemenea, la jocul de dame, în care fiecare pion trebuie să "sară" peste pionii adversarului; la fel cum Regina îi va da lui Adam voința de a "sări în Apă", de a trece peste cap, de a intra în Apele sale de jos. Fabre d'Olivet o numește "facultatea volitivă" a lui Adam "universal". Pentru Fabre d'Olivet, este "femeia intelectuală a Omului

puternică, cu dinți uriași de fier: zdrobea, mânca și călca în picioare tot ce rămânea și avea 10 coarne.

52 Această "răscumpărare" a "datoriei" este echivalentul "răscumpărării" creștine. Cuvântul "răscumpărare" este legat de cuvântul " recompensă". Este același concept cu cel de "mântuire".

universal", adică funcția care, pusă în acțiune, îi va permite acestuia să-și aplice inteligența pentru a schimba cursul natural al lucrurilor în sensul în care îl va face să crească în lumea "reală" - fizică, tangibilă. Această voință personală este, așadar, cea care îl individualizează pe om în cursul mutațiilor sale interioare, care îl face independent, care devine "forța creatoare prin intermediul căreia își realizează concepțiile și le transformă din putere în faptă".

Fabre d'Olivet îl numește "omul intelectual": cel care va ști în ce direcție să aplice această voință care îl animă, care va alimenta acest foc arzător, pentru ca el să poată crește, să înmulțească produsele mutațiilor sale și să-și umple Apele cu marea sa interioară. Prin "om intelectual", înțelegem "inteligența inimii aplicată voluntar într-o dinamică temporală și pe un teritoriu limitat" (pământul-uscat '**aReTs**). Păstrându-și universalitatea, Adam, prin facultatea sa volitivă concentrată asupra unui obiectiv identificat, își dobândește individualitatea, care se poate manifesta apoi în faptă, conform voinței sale, în timp și spațiu, și nu doar ca o putere potențială. Când aceste două funcții sunt reunite și în simbioză în lumea tangibilă, aș putea spune: "când sunt conștiente una de cealaltă" [ghidate de YHVH-Adonai în procesul său de realizare] atunci ele "devin una" și rodul dinamicii lor se realizează - grație unei facultăți volitive devenite progenitoare: aceasta va fi Eva **<u>H</u>aWaH** "mama celor vii", ea însăși "Viața elementară". Odată ce funcția '**YSh** devine percepută de 'Adam și activată de Cain (pe care o studiez mai în detaliu la pagina 358), "mama celor vii" produce un alt fiu care reprezintă a treia etapă în "deconstrucția" lui Adam: "muritorul" corporal '**eNOSh** (prin **SheT** fratele lui Cain).

Dar, pentru moment, aceste două funcții, '**YSh** și '**iShaH**, sunt disociate: în primul rând, Adam și '**iShaH**-ul său nu sunt "confundați", dar, mai presus de toate, Adam nu s-a recunoscut pe sine ca '**YSh**; și nici '**iShaH**-ul său nu l-a recunoscut ca '**YSh**. Îmi amintesc: "Se va striga: '**iShaH**!" (pagina 243), dar oare Adam este cel care strigă? Nu. Acesta este un indiciu clar că Adam, ca om universal, dar nu încă "om intelectual", nu va putea coborî pentru a-și întâlni '**iShaH**-ul. Într-un fel, această facultate de a dori să transforme cursul lucrurilor nu ajunge la nimic.

M-am referit, de asemenea, fără a intra prea mult în detalii, la arcul **QeSheT**, care este arma Mirelui '**YSh** (pagina 185). Acest arc simbolizează funcția Mirelui, care este aceea de a direcționa facultatea volitivă a lui Adam în așa fel încât, alegându-și ținta, să "țintească bine" și să arunce săgețile cu înțelepciune - fără a nimeri ținta greșită. Și este ușor să nimerești ținta greșită... Cuvântul ebraic pentru ratarea țintei este **<u>H</u>aTaT** (*Heit Tet 'Aleph Tav*), tradus în mod tradițional prin "păcat". A păcătui, în context biblic, înseamnă a-ți rata ținta. Folosindu-și "arcul" **Qe-SheT**, Adam trebuie să își folosească funcția masculină '**YSh**, luând "conducta" (**Qof**) care duce la **SheT**, "temelia", de asemenea pentru a "bea" **ShaTaH**, spre Ape. Ghidul pentru acest proces rămâne YHVH-Adonai: ținta "corectă" este, așadar, cea care va permite procesul de împlinire - și putem spune că este, de fapt, YHVH-Adonai însuși. Nu pentru a-l "ucide", desigur[53], ci pentru a-l prinde, pentru a-l înțelege, pentru a se "juca" cu puterea sa, pentru a-l putea folosi ca forță motrice a procesului de împlinire. Greșeala ar fi aceea de a se lăsa înșelat de "ispita solară", adică de a vrea să-l ia pe 'Elohim ca țintă în timpul vânătorii sale, înainte de a-și fi încheiat propriul proces de împlinire, prin ciclurile mutațiilor sale interioare, a căror forță motrice rămâne funcția feminină a voinței '**iShaH**, pentru ca apoi să renască la el însuși prin funcția genitală feminină **<u>H</u>aWaH**, mama Eva.

Al treilea capitol din Geneza relatează eșecul țintei. Acesta ne poartă în peripețiile pervertirii Cuvântului de către șarpe, imaginea adversarului.

---

53 Nu este subiectul acestui eseu, dar aș dori să profit de această ocazie pentru a mă opune acestor lupte dezgustătoare, care îl înfățișează pe Omul Solar în glorioasa sa haină de lumină, torturând la nesfârșit taurul lunar, doar pentru a se distra, până când (în cele din urmă!) îl termină cu sabia sa rotitoare. Jocul cu puterea lunară trebuie jucat în așa fel încât puterea sa să fie stăpânită, dominată, "dresată", ca în jocurile de taurine din Creta sau în cursele din Landes, și așa cum Sfântul Gheorghe învinge balaurul (îl doboară), dar este o mare neînțelegere simbolică să ucizi forța lunară care generează esența feminină. Tezeu, care îl ucide pe Minotaur ("fiul" Taurului-Lună care se ridică din valuri), își abandonează 'iShaH Ariadna pe țărm, provoacă moartea tatălui său pentru că a confundat albul și negrul și sfârșește ucis de Lycomedes (un joc de cuvinte cu lykê-med: cel care pune lumina la loc). Încă o dată, aceasta este o ilustrare a dezastruoasei Ispite Solare.

CAPITOLUL 15: DENATURAREA CUVÂNTULUI

*Fie se pune problema înțelegerii motivelor viitoarei expulzări din grădină, dacă cititorul acceptă că fructul este diferit de Pom. "Cuvântul" se află în centrul acestui capitol prin intermediul a 3 studii: dialogul dintre '**iShaH** și șarpe, Turnul Babel și Iov. În cele din urmă, mitul sumerian al lui Enki aruncă lumină asupra mitului Genezei.*

Dialogul cu șarpele

Dialogul dintre șarpele **Na<u>H</u>aSh** și '**iShaH** este o mică bijuterie concisă care ilustrează, în foarte puține cuvinte, modul în care mesajul poate fi pervertit între emițător și receptor. Am prezentat unele dintre elementele acestui dialog la pagina 67. Iată textul în integralitatea sa:

*Șarpele era cea mai vicleană făptură vie ['**aROuM**] dintre toate făpturile vii de pe câmp pe care YHVH-Adonai 'Elohim le făcuse. El i-a spus lui '**iShaH**: "Cu adevărat ['**aPh**] 'Elohim a spus: "Să nu mănânci din niciun pom din grădină?". Iar ea, '**iShaH**, i-a spus șarpelui: "Din roadele pomilor din grădină vom mânca; iar din rodul pomului care [este] în mijlocul grădinii, a spus 'Elohim, să nu mănânci de la noi [sau: de la el] și să nu te atingi de el, ca să nu mori!*".

Șarpele **NaHaSh נחש** este **<u>H</u>eit ח** bariera din inima lui **Shin ש**, dintele, piatra de încercare, dar mai ales simbolul lui Shaddai, "Atotputernicul", o barieră care trebuie trecută. În calitate de energie a acestei treceri, o barieră orizontală care se târăște de-a lungul solului la granița dintre lumea aeriană și cea subterană, șarpele este cel care cunoaște calea de urmat pentru a ajunge la **Shin**-ul râului **PiShoN**. Vom vedea că 'Elohim va stabili regulile și armele bătăliei ce va urma, iar șarpele va folosi viclenia și *<u>înșelăciunea</u>* (același cuvânt ca și *călcâiul* "Iacov", vezi versetul 15). De acum înainte, tonul este dat: șarpele reprezintă cea mai vicleană dintre energiile din **<u>câmpul</u>**[54] omului, cea care pervertește transmiterea informațiilor, dacă acest câmp nu devine lucrat. Menționarea câmpului în care Cain îl ucide pe Abel, combinată cu viclenia, ne avertizează că ne aflăm într-un punct strategic, la o răscruce de drumuri. În sfârșit, folosirea verbului "a face" ne spune că ceea ce vorbim poate fi desființat. "Bestiile târâtoare" din **Ha'AdamaH** sunt singurele animale pe care 'Elohim le-a "făcut".

<u>Prima denaturare</u>: Am insistat deja asupra prezenței acestei particule **אף 'aph**, care este o particulă de insistență: *Dar a spus într-adevăr 'Elohim...* ? Sau mai degrabă: "*A spus într-adevăr 'Elohim*?". Particula introduce un element pervers de îndoială, pentru că nu corespunde mesajului inițial.

Insist asupra acestei părți a propoziției: întrebarea șarpelui se referă la identitatea celui care a dat ordinul de a nu mânca... și nu la ceea ce a spus. Dar '**iShaH** înțelege că întrebarea se referă la ceea ce a spus.

<u>A 2-a denaturare</u>: menționarea doar a lui Elohim. Mesajul original a fost rostit de YHVH-Adonai 'Elohim. Prin faptul că nu-l menționează pe YHVH-Adonai, șarpele nu-i permite lui Adam să intre în lumea "faptelor" - el rămâne blocat în lumea creaturilor născute din Creație, a naturii pe care o reprezintă, care nu poate fi "îndreptată" de nicio cultură, de nicio lucrare.

<u>A 3-a denaturare</u>: șarpele denaturează mesajul lui YHVH-Adonai 'Elohim, spunând că toți copacii din grădină sunt interziși. Mesajul original se bazează pe formă:

Să blestemi toți copacii
Dar dacă vei mânca din acest copac
Vei muri de moarte!

---

54 Văd un joc de cuvinte în **HaSaDeH** "câmp": **ShaD** "sânul" hrănitor preluat de la respirația **He**, dar și rădăcina **ShD** a lui '**el ShaDDaY** "Atotputernic", care provine din verbul **ShDD** "a brăzda", adică a distruge o pășune pentru a o transforma în câmp cultivabil.

Prin urmare, El este Totul minus Unul.

Șarpele îl transformă în NIMENI: "să nu mănânci din toți pomii" = "să nu mănânci din niciun pom din grădină? Celălalt copac, acest copac care este diferit de ceilalți, diferit de masa pădurii, este denigrat. Putem auzi că toți copacii sunt egali - iar în gura șarpelui, acest mesaj nu este cu adevărat o surpriză, deoarece șarpele se referă doar la 'Elohim, cel care creează creaturi fără conștiință. Întrucât Arborele Cunoașterii și Arborele Vieții sunt doi arbori care poartă energiile cunoașterii și ale creșterii spirituale, ei sunt propriu-zis umani și sunt absenți din lumea șarpelui. '**iShaH** reacționează imediat la menționarea lui "niciunul", dar denaturează mesajul original cu aceeași intensitate ca și șarpele.

A patra denaturare: '*iShaH* se referă la fruct, nu la Copac (al Cunoașterii). Se confundă scopul cu mijloacele. În niciun moment nu se menționează în text că fructul ar fi interzis. Confuzia istorică care s-a făcut între fruct și copac încă de la citirea Sfântului Augustin și care a durat 1500 de ani rămâne un mister pentru mine.

Reproduc încă o dată textul original (în Geneza 2:17):

» *Și YHVH-Adonai 'Elohim a pus o poruncă asupra lui Adam, zicând: "Din fiecare pom din grădină: să mănânci. Din pomul Cunoașterii celor împlinite și a celor neîmplinite să nu mănânci departe de noi, căci în ziua în care vei face acțiunea de a mânca din el departe de noi, vei muri*"» .

A 5-a denaturare: '*iShaH* se referă la "*pomul care se află în mijlocul grădinii*", fără ca vreun element de localizare să-i permită să spună că pomul al cărui consum este interzis se află în mijlocul grădinii. De fapt, textul original indică faptul că este vorba despre Pomul Viețilo care se află "în mijlocul grădinii" (cf. pagina 183). De ce greșește copacul? Fără îndoială pentru că '**iShaH**, ca Mireasă volitivă, este legată de Pomul Cunoașterii (fecundarea) doar în măsura în care este pătrunsă și fecundată de '**YSh** - iar '**YSh** Mirele este iremediabil absent! Prin urmare, în starea sa actuală, '**iShaH** nu cunoaște decât Arborele Vieții, din care personifică funcția de gestație pe care nu a devenit încă.

A 6-a denaturare: '*iShaH* repetă eroarea șarpelui, menționând doar 'Elohim și ignorând YHVH-Adonài. Această omisiune este, după părerea mea, adevărata greșeală care a dus la alungarea lui Adam (aflat încă sub efectul "toropelii", să nu uităm) din incinta grădinii. Eu interpretez această omisiune ca însemnând condamnarea la moarte a seminței YHVVH-Adonài, care nu va putea să crească, să se înmulțească sau să umple ceva în creșterea sa spre roadă.

A 7-a denaturare: '*iShaH* adaugă la aceasta precizând "să nu-l atingi" în plus față de "să nu-l mănânci". Verbul "a atinge, a ajunge" este **NaGa**' (*Nun Gimel 'Ayin*), declinat în inaccompliativ ca **TiGe'Ou** scris *Tav Gimel 'Ayin Wav*, proximalul **Tav** fiind marca inaccompliativului de persoana a 2-a plural. În afară de faptul că este absent din mesajul original, adăugarea acestui verb este poate menită să "rezoneze" cu verbul **GOu**' (*Gimel Wav 'Ayin*) care înseamnă "a muri, a expira". Aceasta este o pură speculație din partea mea, dar restul textului ne duce la o parte a dialogului în care șarpele o asigură pe '**iShaH** că moartea nu este pe ordinea de zi. Acest verb **NaGa**' se regăsește și în Psalmul 107, când cei răscumpărați și-au "întins mâna peste deschizătura morții". Dar verbul **NaGa**' mai poate însemna și "a ajunge, a se apropia, a atinge", și chiar "a îmbrățișa, a da un sărut"; iar mesajul mai mult sau mai puțin implicit al autorului Genezei ar putea fi atunci acela de a spune "referindu-vă doar la 'Elohim și ignorându-l pe YHVH-Adonai, nu veți ajunge la Copacul [al Viețilorr]". Acest termen, puțin ciudat aici, trebuie comparat cu "sărutul lui Iuda", despre care voi discuta la sfârșitul acestui eseu. În orice caz, adăugarea acestui "să nu atingi" sau "să nu săruți" pervertește mesajul lui YHVH-Adonaï 'Elohim, care nu face nicio referire la aceasta. Oricine consumă fructul fără să fi trecut prin lunga perioadă de gestație scurtcircuitează procesul de

conștientizare și de transformare interioară, din nevoia de absolut, de putere imediată, de lăcomie de putere, fără a trece prin fazele constructive ale îndoielii, ale întrebărilor sau ale introspecției. Aceasta este tentația solară, fără a trece prin întunericul Lunar al lucrului în matricea feminină.

Prin urmare, scurtul dialog dintre '**iShaH** și șarpe conține cel puțin 7 erori în raport cu mesajul original al lui YHVH-Adonaï 'Elohim. Și totuși, "greșeala" reținută de Biserică este aceea de a mânca fructul care nu este interzis!

A se referi doar la 'Elohim înseamnă a nu înțelege sensul lui YHVH-Adonai, iar aceasta este ceea ce eu numesc "ispita solară". Nevoia de radiație absolută, universală, de forță naturală fără nicio opoziție din partea întunericului; un Soare fără Lună, o masculinitate care nu este echilibrată de nicio feminitate, un soț absent pentru o soție nerecunoscută (numită "asta"), iată ce înseamnă să vrei să te topești în puterea radiantă a Soarelui fără să treci prin întunericul Lunar pentru a găsi forțele care generează creșterea. În aceste condiții, nu poate exista nici o interogare, nici o împrăștiere, nici o "dezmembrare", iar principiul creșterii nu se poate cufunda în întuneric pentru a ieși la lumină.

Există în Biblie mai multe indicații lămuritoare ale acestei opoziții necesare între 'Elohim și YHVH-Adonai - cea care mă impresionează cel mai mult rămâne chemarea lui 'Elohim către Avraam de a-i oferi fiul său "în înălțare" pe Munții Unici ai Răscoalei, care merge până la aproape uciderea fiului de către tată, înainte ca mâna lui YHVH-Adonai să oprească gestul criminal. Ascultarea doar a lui 'Elohim duce la fanatismul măreției, la absolutul terifiant, la dorința nestăvilită de eternitate, la dezlănțuirea personificată a forțelor naturii, la frică și spaimă, la punerea în aplicare a "soluțiilor finale" condiționate de o ideologie a absolutului fără concesii, fără compasiune, fără iubire, fără milă. Este însăși imaginea naturii care nu are milă: natura gestionează energii brute, uneori antagoniste, alteori în armonie, dar nu cunoaște compasiune, ea este reflectarea a ceea ce se numește "ordinea lucrurilor", "echilibrul natural" care nu suferă excepții. Această ordine neschimbătoare este cea care îl fascinează pe om, confruntat cu haosul integrării sale în natură. 'Elohim gestionează Viața în principiu, fără conștiință, în timp ce YHVH-Adonai este butucul roții creșterii spirituale orientate în existența temporală a lumii sensibile (numită și "viață" în text).

Să recitim textul Psalmului 107 în lumina acestei propoziții:

33. El a transformat râurile în deșerturi, apele în locuri însetate,
34. pământul roditor în pământ de sare, pentru că și-a împlinit scopul.
35. El a transformat deșertul în ape, un pământ uscat în revărsări de apă.
36. El a făcut ca cei flămânzi să se așeze acolo, pentru ca ei să poată construi o cetate ca sediu al lor.

Să construiască o cetate ca sediu...

Orașul ridicat de om în visul ispitei sale solare, al ordinii absolute și al dreptății eterne, se numește Utopia. În forma de *Palmanova*, proiectat de călugărul Campanella la sfârșitul secolului al XVI-lea, acesta este organizat ca un soare radiant, cu un turn central care veghează asupra întregului spațiu de locuit. În ebraică, "turnul" este **MiGDàL**, același cuvânt care o caracterizează pe Maria din Magdala, în care am recunoscut "marele" luceafăr solar **GaDoL**. Acest turn solar este axa care garantează ordinea "orașului" uman '**YR** (*'Ayin Yod Resh*: **Yod**-ul din centrul lui '**aR** lăuntric), la fel cum soarele **GaDoL** garantează ordinea cosmică. În această arhitectură utopică, turnul central este atât de înalt încât pretinde să atingă soarele.

Această căutare a unității solare universale prin intermediul orașului și al turnului este ilustrată de fabula "Turnului Babel", pe care îl invit pe cititor să o parcurgă câteva momente.

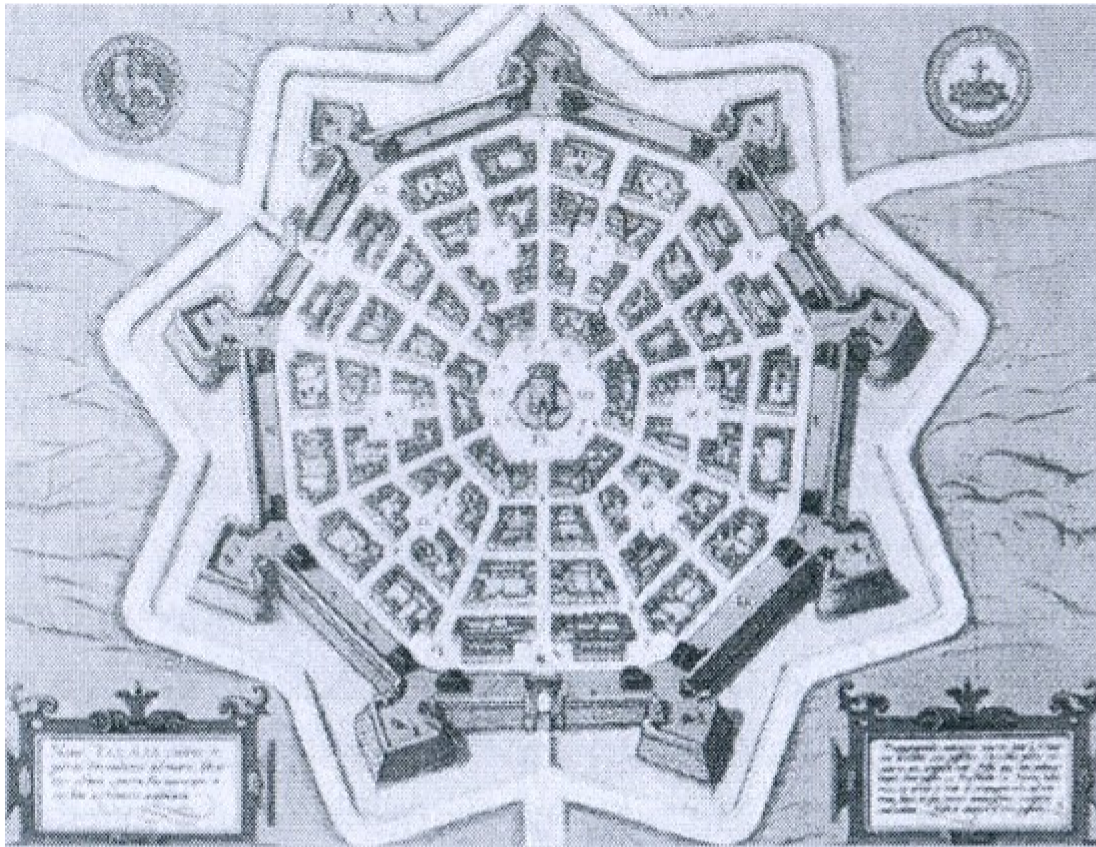

Figura 106: Palmanova lui Campanella

Turnul Babel

Povestea Turnului Babel este relatată la începutul capitolului 11 din Geneza:

*Și tot pământul era așa: un singur ton și o singură vorbire. Și a fost poporul în acțiunea de ridicare a taberei de la Răsărit; au ajuns la o vale în țara lui **Șin'ar** [שנער] și s-au așezat acolo. Și a spus omul ['**iYSh**] către tovarășul său: "Să mergem, să facem cărămizi și să le ardem". Și pentru ei: cărămizi ca piatră, și noroi pentru ei ca mortar. Și ei au zis: "Haideți să ne construim o cetate și un turn, al cărui cap [va fi] în **ShaMaYiM** [cerul] și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe fața întregului pământ!".*

Și YHVH-Adonai s-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care fiii lui Adam le construiseră [le făcuseră]. Și YHVH-Adonai a spus: "Iată că poporul [este] unitate și limba [este] unitate pentru toți; iată-i pe profanatori pentru fapta lor; nici o tăiere a lor [este] tot ceea ce au pus la cale pentru fapta lor. Să ne pogorâm și să facem ca limbile lor să se reverse acolo, ca să nu audă cu ascultare gura soțului de [cea a] tovarășului său". Și YHVH-Adonaï i-a făcut să se împrăștie de acolo pe fețele întregului pământ; și s-au înmuiat în acțiunea lor de a construi cetatea.

Și astfel s-a strigat numele lui: Babel ["în revărsare"], pentru că acolo YHVH-Adonai a făcut să se reverse limba pe tot pământul și de acolo YHVH-Adonai i-a împrăștiat pe fețele întregului pământ.

Această poveste îi prezintă pe Oameni pe teritoriul secului (pământul **Ha'aReTs**) prinși în viciul ispitei lor solare: ei se deplasează dinspre Est, limba și cuvintele lor sunt unitate fără diversitate și ajung într-o vale numită **ShiNe'aR** שנער: juxtapunere de **Shin** 'dinte' și '**aR** 'trezire' pentru a se stabili acolo. În lectura noastră, știm că sensul creșterii este că Omul trebuie să se lase

zdrobit, dezmembrat și diluat pentru a deveni "nimic", pentru a merge la "sursa" sa '**Ayin** înainte de a renaște în lumină. El trebuie să "muncească", cu alte cuvinte, să meargă spre separarea sa.

Și se spune "*să facem cărămizi*": este un joc de cuvinte între verbul **LaBaN** "*a face cărămizi*", **LeBeNaH** "cărămidă" și între "*albul*" sau "*claritatea*" (**LeBaNaH**) de la care Libanul își ia numele, și poate fi citit "spre" (litera *Lamed*) un "*fiu*" (**BeN**) sau "filiație" în sensul de a se construi pe sine. "*Să le dăm foc*" este un alt joc de cuvinte bazat pe **NiSeRePhaH**, conjugat de la verbul **SaRaPh** "*a fi pe foc, a da foc*", și **SeRePhaH** "*incinerare*", pe care am încercat să îl redau prin "*să le dăm foc*". Dar aceste cărămizi "*albe*" nu sunt "*pietre*" '**eBeN** (**אבן**), iar în loc de mortar (**<u>H</u>oMeR**), se folosește noroi (**<u>H</u>eMaR**), cei doi termeni fiind înrudiți și derivând din verbul **<u>H</u>aMaR** "*a face bule, a face bule prin fermentare*". Ai impresia că fundațiile acestei activități nu sunt foarte solide... Activitatea este o imagine dublă: construirea unui oraș cu un turn al cărui cap atinge soarele, asociat cu "*a face un NUME*". În timp ce "*construirea unui oraș*" **'YR עיר** corespunde lui **Yod** care activează trezirea '**aR** a conștiinței, turnul al cărui cap atinge "**ShaMaYiM**" și "*a-și face un nume*" sunt două concepte care dezvăluie un orgoliu excesiv, în măsura în care NUMELE nu se "face", ci Omul este cel care trebuie să "devină" numele său făcându-se pe sine. Aceste două noțiuni sunt legate de căutarea unității (o singură limbă, un singur cuvânt) cu care începe fabula. Iar motivul invocat pentru construirea cetății și a turnului este tocmai teama de a fi "împrăștiat" **POuT** (verbul înseamnă și "*a se rupe în bucăți mici*") pe fața pământului.

Reacția lui YHVH-Adonai la "*construcția*" (verbul **BaNaH**) "*fiilor lui Adam*" (un alt joc de cuvinte cu **BaNOu BeNeY Ha'aDaM**, subliniind "descendența" **BeN**) este puțin sarcastică, dar subliniază deșertăciunea acestei întreprinderi: se referă la un singur "popor" '**aM**; dar acest termen este mai bine tradus prin "*comunitate*", ca o aglomerare de părți care sunt fiecare "cu" (un alt sens al cuvântului '**aM**) celelalte. Mi se pare că acest termen, în acest context, este negația lui "*fiecare după felul său*", care presupunea o diversitate și o bogăție care este negată aici.

Expresia următoare "*și aceștia sunt profanatorii*" este construită pe infinitivul **HaLaL**, care la propriu înseamnă "*a găuri, a perfora, a săpa*" și la figurat "a profana, a încălca cuvântul dat"; și este la forma Hiphil (a face): *a face profanare de*, pe care eu îl traduc prin "profanatorii". Cauza profanării, a acestui "viol al cuvântului" de către unicitatea limbii, este precizată imediat după: "*și acum, fără tăgadă de la ei, [asta este] tot ce au conceput ca acțiunea lor să facă*". Termenul folosit este verbul **BaTsaR** în Niphal: "a fi tăiat, secerat, retezat, împodobit, micșorat"; și literalmente "în" (litera **Beit**) "îngustimea", "strâmtoarea" (**TsaR**), acesta este un termen recurent, în special în Psalmul 107, și în cuvântul "Egipt" **MiTsRaYiM**: "strâmtoarea" sau "tăietura" **TsaR** în centrul apelor **MaYiM**. Aici regăsim motivul tăierii de sine, al separării, al dezmembrării care corespunde trecerii prin Arborele Cunoașterii de la ceea ce este împlinit la ceea ce nu este neîmplinit. În mod clar, călătoria prin Copac nu a fost finalizată. Calea de urmat ar fi aceea de a se cufunda în Apele **MaYiM**, urmând direcția lui **Lamed** "ghidul spre umed", și nu de a sări direct în cerurile **ShaMaYiM**.

Hotărârea lui YHYH-Adonai este de a coborî și de a "revărsa" sau "inunda" limba unică; verbul **BaLaL** se referă la turnarea uleiului pe făină și, prin extensie, la frământare, amestecare, lucru prin uzură, în sensul că ingredientele inițiale și-au pierdut puterea inițială și sunt asimilate, slăbite, uzate. **BaLaL**: în (*Beit*) **LaL**, dublu *Lamed*, care exprimă ideea de mișcare circulară, ceea ce leagă lucrurile între ele și le învăluie ("noapte" este construit pe această rădăcină). Este vorba deci de o acțiune îndreptată în jos, spre deosebire de "capul în **ShaMaYiM**" (Cerul).

Restul textului (Gen. 11:7) este tradus în Biblia de la Ierusalim prin "*să le încurcăm limba, astfel încât să nu se mai audă unii pe alții*". Chouraqui propune: "*Să ne oferim, să coborâm și să le amestecăm acolo limba lor, astfel încât omul să nu mai audă limba tovarășului său*". Chouraqui este mai aproape de text, care se referă într-adevăr la "tovarășul" **Ra'H** (*Resh 'Ayin He*). Cred că acest cuvânt joacă cu neîmplinitul **Ra**' (*Resh 'Ayin*), care este subiectul central al acestei povestiri și pe care este vorba de a-l stăpâni. Așadar, nu este vorba de pedeapsă, ceea ce ar însemna că oamenii

nu s-ar mai putea auzi între ei și, prin urmare, nu ar mai putea comunica unii cu alții, ci de a realiza că cuvântul unuia nu este neapărat cuvântul celuilalt. Gândiți-vă la sloganul lui France Inter: "*Ascultați diferența*!" Am putea spune și așa: reacția lui YHVH-Adonaï care "inundă" această limbă unică este o reacție împotriva "*limbii de lemn*", formularea unică a unei singure gândiri care nu permite creșterea. Dacă omul trebuie să se facă prin "muncă", prin descompunerea lui însuși, prin identificarea și integrarea părților sale pentru a reface, încetul cu încetul, pas cu pas, o unitate, el trebuie neapărat să se distanțeze de cuvântul altuia și să-l reconsidere în lumina propriilor valori, a conștiinței și a experienței sale. O idee similară este dezvoltată în romanele cavalerești, unde cavalerul care pornește în pădure trebuie să o facă urmându-și propriul drum: dacă ia calea altcuiva, se va rătăci sistematic. Acest refuz de a impune autoritatea fără a o pune la îndoială este ceea ce mă face să consider această fabulă a Turnului Babel alături de povestea sacrificiului lui Isaac pe "Munții unici ai rebeliunii". În povestea lui Avraam și a lui Isaac, referirea la "Elohim singur" este clar exprimată. În povestea Turnului Babel, cuvintele "*o singură limbă*", "Turnul" **GaDoL** cu capul în **ShaMaYiM** "ceruri" constituie o referință implicită la 'Elohim. Este o imagine a "nebuniei măreției" care se opune nevoii de a se "retrage" în Sabat, de a se face mic, pentru a ajunge la "nimic" '**Ayin** care este "sursa cunoașterii" de jos. În ambele povestiri, YHVH-Adonai este cel care se grăbește să intervină și restabilește situația: oprind, prin mesagerul său, mâna tatălui ucigaș orbit de setea sa de absolut, pe de o parte, iar pe de altă parte, "coborând" și "inundând" limba, apoi "împrăștiind" poporul pe fața pământului, "rupt în bucățele", ceea ce corespunde efectiv proiectului de "dezmembrare" necesar pentru drumul care duce din temporalitate spre eternitate, spre calea Cunoașterii care trece prin identificarea, distincția și stăpânirea fiecăreia dintre energiile care îl alcătuiesc pe Adam : Praf. În povestea Turnului Babel, ca și în "*fiecăruia după felul său*", diversitatea este cea care garantează armonia - și nu autoritatea "solară" a unui singur absolut impus de sus. Este fabula subversivă? Absolut.

Cartea lui Iov

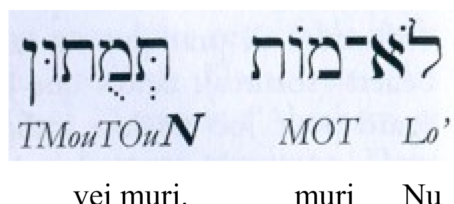
Întreaga carte a lui Iov se bazează pe această dualitate între Dumnezeu 'Elohim și YHVH-Adonai: recriminările lui Iov sunt îndreptate împotriva lui 'Elohim care "tună cu glasul său superb" și "nu-și stăpânește mânia". Apoi (Iov 38:1), YHVH-Adonai îi răspunde lui Iov în "furtuna" (**Ssa'aR**: ciclul *Samekh* al trezirii '**aR**) că el vorbește cuvinte fără sens (**BLiY-Da'aT**: lipsit de cunoaștere). YHVH-Adonai îi vorbește apoi despre Behemoth, "*pe care l-a făcut, la fel ca el*", care zace sub lotus și ascuns în trestiile mlaștinilor; apoi despre Leviathan, a cărui singură vedere este suficientă pentru a se "rostogoli" (**<u>T</u>OuL**), și al cărui văl nimeni nu l-a "ridicat, nici nu a pătruns în frâul dublu". Iov își arată apoi umilința și "se pocăiește pe țărână și cenușă". YHVH-Adonai se întoarce la interlocutorii lui Iov, Elifaz din Teman (literal: '**eLiYPhaZ** » 'eL + aur curat «, **TeYMaN** "din sud") și la cei doi prieteni ai săi care lăudau măreția lui 'Elohim, ordonându-le să facă o jertfă de șapte tauri (lunar) și șapte berbeci (solar), în timp ce Iov se roagă pentru ei. YHVH-Adonai, din considerație pentru Iov, nu le va aplica nicio pedeapsă pentru că "nu au vorbit cum se cuvine" despre el (el: YHVH-Adonai, vezi Iov 42:8). Apoi, YHVH-Adonai a restabilit situația lui Iov în timp ce mijlocea pentru prietenii săi și chiar "a dublat toate bunurile lui Iov".

'**iShaH**, excluzându-l pe YHVH-Adonai din discursul său, nefiind conștientă de separarea sa de 'Adam, este, prin urmare, și ea o victimă a ispitei solare.

Nun adăugat (Gen 3:4)

Textul ebraic prezintă o formă incongruentă de două ori în expresia "a muri", în versetele 3 și 4 din acest al treilea capitol. Verbul "a muri" (sau a muta) este **MOT**: *Mem Wav Tav*, găsit la pagina 238. Atunci când YHVH-Adonai 'Elohim îl avertizează pe Adam să nu mănânce din Copac, el spune **MOT TaMOT**, pe care eu l-am tradus prin "mori, vei muri", ceea ce indică faptul că această formă idiomatică este o întărire a expresiei, pe care am putea scrie și "vei muri intens" sau "vei muri de moarte".

Aici, expresia este **TMouTOuN** **תמתון** , care este verbul "vei muri" la forma neîmplinită (un timp viitor), la persoana a doua plural, urmat de un sufix **Nun terminal** cunoscut sub numele de "paragogic" (adică adăugat), fără funcție gramaticală sau semnificație. Este interpretat ca fiind urma unei forme vechi de indicativ care se regăsește în textele "arhaice". Poate că am putea vedea în el și aspectul acestei morți de care vorbește YHVH-Adonaï 'Elohim (în Gen. 2:17), căci este clar că porunca divină este pedepsită cu riscul morții, iar Adam va indica (în Gen. 3:12) că a mâncat din pomul pe care i l-a dat '**iShaH** a lui. Dar noi cunoaștem restul poveștii, care se încheie cu alungarea din grădină (doar pentru Adam), deci el nu a murit cu adevărat... Un mister! "Moartea" din gura șarpelui și din gura lui '**iShaH** ar putea atunci să se refere la moartea **Nun**-ului, adică la moartea mutațiilor individualității pe drumul său de creștere. Cu alte cuvinte, atunci când șarpele îi răspunde lui '**iShaH** :

vei muri. muri Nu

Prin prezența acestui Nun paragogic, textul încearcă poate să ne spună că nu existența ca ființă fizică este în joc, ci calitatea de a fi viu prin mutația și transformarea individualității. Moartea **Nun**-ului este moartea procesului de creștere spirituală, anihilarea cercetării și a cunoașterii. Dacă mâncatul Pomului corespunde într-adevăr avortului gestației noii ființe pe care o devenim pe calea vieții prin transformări succesive, este în joc această viață, și nu existența ca ființă biologică în lumea naturală.

Celălalt aspect al aceleiași probleme este acela că șarpele, ca "fiară a câmpului", nu-l poate cunoaște decât pe Elohim, la care se referă (Gen 3,5), și deci, în gura și din punctul său de vedere, nu există moarte pe calea cunoașterii, întrucât această cale se află în afara lumii sale. Șarpele justifică absența morții prin (Gen. 3:5):

"*Da, 'Elohim știe că în ziua în care vei mânca departe de el, jocurile tale se vor deschide și vei deveni ca 'Elohim, cunoscând cele împlinite și cele neîmplinite*".

"*Veți deveni ca Elohim*", înseamnă, de asemenea, "*Nu vă veți "face" pe voi înșivă*": veți rămâne creaturi fără conștiință, fără cercetare, fără spiritualitate; veți fi, pur și simplu, ca parte a "Principelui" animal natural și etern, iar "facerea" culturii și a conștiinței în temporalitate nu vă va mai preocupa.

Trebuie să insistăm și asupra acestui **MiMeNOu**, care poate însemna "de la el", sau "departe de noi", sau "departe de el". Să analizăm cele trei versiuni posibile:

> 'Elohim știe că în ziua în care veți acționa mâncând **din el**, dorințele voastre se vor deschide...
> 'Elohim știe că în ziua acțiunii voastre de a mânca **departe de el**, ochii voștri se vor deschide...
> 'Elohim știe că în ziua în care veți mânca **de la noi**, ochii voștri se vor deschide...

În primul caz, este vorba de a mânca "fructul" de la el; aceasta este versiunea tradițională, care tinde să întărească interdicția de a mânca fructul. În al doilea caz, este vorba de a mânca fructul departe de el pus pentru 'Elohim, adică departe de condiția sa naturală de 'Adam o creatură animală. A treia variantă nu prea ține, deoarece "noi" nu se poate referi la YHVH-Adonaï 'Elohim, care nu este menționat de șarpe și care este străin de lumea lui. S-ar putea eventual să se refere la un "noi"

format din 'Elohim și șarpe - dar această opțiune nu pare justificată de restul textului.

'iShaH mănâncă fructul

<u>Geneza 3:6 și 7:</u>

Și 'iShaH a văzut că s-a împlinit pomul pentru ceea ce se mănâncă, pentru acea formă de dorință și fiind dorit pentru a deveni inteligent; și ea a luat din fructul lui și a mâncat și a dat și soțului ei împreună cu ea, iar el mânca.

Și s-au deschis ochii amândurora și au știut că sunt goi [isteți, înțelepți] și au făcut să crească [sau: să coasă] un munte [sau: o frunză] de rut [sau: lemn de smochin] și și-au făcut brâuri pentru ei.

Pentru a înțelege semnificația acestui verset, trebuie să ne întoarcem la introducerea copacilor în grădina-centrală (Geneza 2:9)[55]:

*YHVH-Adonai "Elohim a făcut să răsară din '**Ha'AdamaH** fiecare copac dorit [**Ne<u>H</u>eMaD**] pentru viziune și împlinit [**To<u>B</u>**: copt] pentru mâncare, precum și Pomul Vieților în centrul incintei și Pomul Cunoașterii celor împlinite și a celor neîmplinite.*

În acest al doilea capitol, cei doi Arbori ai Vieții și ai Cunoașterii sunt puși în opoziție cu orice arbore care este de dorit pentru viziune și împlinit pentru acțiunea de a mânca. Prin urmare, acești doi arbori nu trebuie mâncați, spre deosebire de toți ceilalți.

Dar '**iShaH** nu mănâncă Arborele: ea mănâncă "din fructele lui", de la el, din Arborele Cunoașterii. Și "*i-a dat și soțului ei împreună cu ea și el a mâncat*".

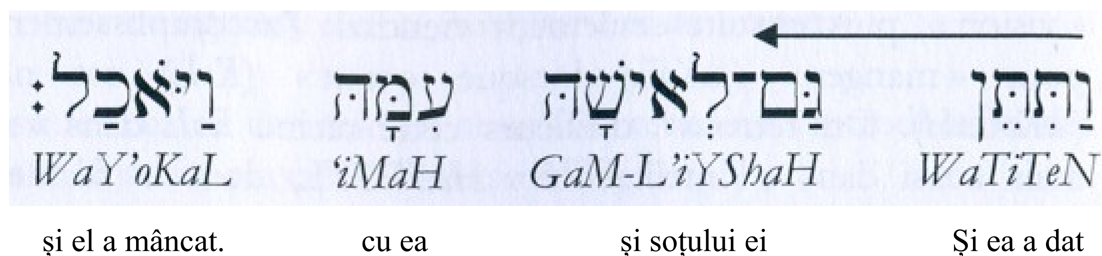
Aș vrea să vă reamintesc că cuvântul '**eTs** tradus prin "copac" desemnează substanța materială, "lemnul", iar sensul de copac este unul restrâns. Cele 3 expresii importante din acest verset sunt "*complet pentru a mânca*", "*formă de dorință*" și "*fiind dorit*[56] *pentru a face*[57] *inteligent*". Eu traduc **Ta'aWaH** prin "forma dorinței", cuvântul derivă din verbul '**aWaH** "a dori, a spera", modificat prin semnul **Tav** al formei care trebuie "deschisă". Ar putea fi tradus și prin "pofta". Observ că ordinea primelor două criterii este inversată în raport cu versetul de referință, iar al treilea era absent din gura lui YHVH-Adonai. Observ, de asemenea, un fel de "marș înapoi" în gradația etapelor menționate: m-aș aștepta ca mai întâi să devii potențial inteligent, să devii capabil să "discerni", apoi ar veni "punerea în vedere" cu "viziunea", abia apoi ar veni împlinirea (**<u>T</u>O<u>B</u>**) de a "mânca" ('**aKoL**) când "totul" (**KoL**) este hrană ('**aKoLaH**). Regăsim această rădăcină **KoL** în "a mânca", dar și în "inteligența" **HaShKiYL**, a cărei formă verbală înseamnă "a merge până la capătul lucrurilor, până la plinătate". Doar că această inteligență este opusul inteligenței "bune": **BYNaH** sau **TaBOuN**, termeni care au la bază verbul **BiYN** "a separa mental, a distinge", care este folosit de 'Elohim pentru a separa lumina de întuneric, pământul de cer, apele de sus de apele de jos și așa mai departe. Termenul **HaShKiYL**, în loc să pretindă să "distingă" o analiză, vizează în schimb sinteza, dar aceasta din urmă trebuie să urmeze analizei și nu să o preceadă.

Există un fel de umor în acest verset, deoarece șarpele anunță că, mâncând fructul, "ochii vor fi deschiși", iar '**iShaH** "vede" că pomul este copt etc., dar înainte de a-l mânca; ceea ce ne face să credem că vederea ei era foarte deficitară. Criteriile sale se bazează pe "dorință", dar nu sunt orientate spre împlinire.

Annick de Souzenelle și Fabre d'Olivet fac amândoi apel la noțiunile de plăcere și posesie care derivă din dorință. Fabre d'Olivet adaugă că femininul tinde spre posesie înainte de plăcere, în

55 Vezi pg. 183
56 Verbul "a dori" HaMaD la modul pasiv (Niphal).
57 Forma folosită pentru verbul SaKaL este un infinitiv hiphil: "a se descurca".

timp ce masculinul tinde spre *plăcere* înainte de *posesie*. Într-un context de împlinire, aceste două facultăți sunt "ontologice", dreptate și eliberare, spune Annick de Souzenelle, dar aici, inversarea termenilor în raport cu acțiunea lui YHVH-Adonaï și formele verbale folosite (voce pasivă și cauzală) indică o confuzie pasivă datorată unei "dorințe" neorientate, care "merge în gol". Mai târziu, '**iShaH** va fi mutat în **HaWaH**, iar primul său "rod" va fi dobândirea (verbul **QaNaH**) unui Soț în Cain (**QaYiN**). YHVH-Adonai 'Elohim o va chema la ordine în versetul 16 din acest capitol: *Și față de soțul tău, revărsarea dorinței pentru tine, și el va domni peste tine*. Substantivul **TeShOuQaH** "dorință" este încadrat aici de doi *Tav* **TeShOuQaTe-Kh** și derivă din verbul **ShOuQ** care exprimă un impuls *de a lua calea*, apoi în forma **ShaQaH**: a uda, a adăpa; l-am întâlnit la pagina 75. Să ne amintim că '**iShaH** nu a mâncat din Pom: ea nu a încălcat interdicția dată de YHVH-Adonaï 'Elohim. Textul menționează apoi "*și soțului ei împreună cu ea*":

și el a mâncat. cu ea și soțului ei Și ea a dat

Acest '**iMaH** "*cu ea*" întărește noțiunea anunțată la sfârșitul celui de-al doilea capitol, când 'Adam și '**iShaH** a lui erau goi și nu erau confuzi, adică nu erau fuzionați (tradus în mod tradițional prin "*nu se rușinau unul în fața celuilalt*"). Pe de altă parte, am discutat ideea că, în ciclul de penetrare și germinare a **Yod**-ului, '**YSh** este soțul care o penetrează pe soție, îi dăruiește **Yod**-ul său pe care ea îl germinează în noaptea **LaYLaH**. Aici, este invers: '**iShaH** îi dă fructul **PeRiY** soțului ei. Voi reveni asupra acestui aspect mai târziu. A fost '**iShaH** pătrunsă și fecundată de '**YSh**? Nu: soțul este cu ea, nu este distinct, nu se discerne. A existat gestație? Nu. De ce nu? Probabil pentru că, pe tot parcursul acestei scene, 'Adam se află încă într-o stare de toropeală. Eu propun ca acest "cu ea" să însemne absența separării de ea, mai exact, absența conștiinței necesare pentru a stabili un dialog între soț și soție. Pe tot parcursul scenei, Adam nu spune nimic. '**iShaH** este cea care vorbește cu șarpele; 'Adam nu și-a deschis ochii; soțul său, funcția '**YSh**, nu a interacționat cu soția sa, funcția '**iShaH**.

Orbirea lui iShaH

Gestul lui '**iShaH** provoacă trezirea lui "Adam", iar textul indică o nuanță care, în general, este trecută cu vederea: "*Și li s-au deschis ochii amândurora și au văzut...*". Ochii cui? Cei doi, Adam și '**iShaH**? Dar oare '**iShaH** avea ochii închiși? Nimic nu indică acest lucru, cu excepția tocmai a acestei referiri de acum la "ei-doi". Dacă 'Adam este cuprins de o toropeală, se pare că '**iShaH** a lui era oarbă... Orb la prezența lui YHVH-Adonai, cu siguranță, din moment ce ea a menționat doar prezența lui 'Elohim, și aici se află eroarea ei, care va avea ca rezultat faptul că 'Adam (singur) va fi expulzat din grădină. Orb pentru că nu a fost pătruns și nu a fost impregnat de **Yod**-ul unui Mire '**YSh** adormit.

Deci, ochii li se deschid și, odată cu această deschidere, vine și cunoașterea: ei au știut că erau goi. Cuvântul "gol" este '**eYRoM**: *Ayin Resh Mem*, derivat din '**aRaM** "goliciune". El poate însemna și "*isteț, viclean, posesor de informații*", și l-am întâlnit cu acest sens la începutul capitolului, vorbind despre șarpele care este "cel mai viclean ('**aROuM**: *Ayin Resh Wav Mem*) dintre animalele de pe câmp". Dar el rezonează și cu adjectivul '**aWaR**: *Ayin War Resh*, care înseamnă "orb". Sensul este întărit: au deschis ochii și au știut că sunt orbi..., că aveau informații despre vederea lor deficitară - un pic ca în maxima atribuită lui Socrate "*Știu că nu știu nimic*". Este șiretlicul textului anunțat de șiretlicul șarpelui din "câmpul" care trebuie brăzdat, lucrat, pentru a produce... fructe. Trebuie să-mi "deschid ochii" pentru a conștientiza orbirea mea...

Prima reacție a lui Adam și a lui '**iShaH** este de a coase frunze de smochin și de a-și confecționa pânzeturi, ca și cum și-ar acoperi goliciunea de dragul modestiei. O altă semnificație a lui **YiTPeROu** ("au cusut") menționată de Annick de Souzenelle este aceea că nu provine din verbul **TaPhaR** "a coase", ci din verbul **PaRaH** în Hitpael, o formă reflexivă intensivă care înseamnă "a face să crească, a faca să sporească": ei și-au făcut să crească o "creștere" ('**aLeH**) de "rut". Cuvântul **T'eNaH** **תאנה** "smochin" sau "copac" poate însemna de asemenea "rut" (Ieremia 2:24). Acest sens este și el plauzibil, fiind anunțat de "dorința de jocuri" menționată două versete mai sus. Cu cât ochii sunt mai deschiși, cu atât mai mare este dorința... și efectul se retrage! Mai mult, numele smochinului comun este *caprificus*, adică "smochinul capră", iar capra este simbolul *rutului permanent* (satirul este jumătate om, jumătate capră).

Unde ești "tu"?

Cealaltă consecință a faptului de a fi mâncat fructul, concomitent cu deschiderea ochilor, este aceea de a auzi "glasul[58] lui YHVH-Adonaï 'Elohim care se plimba prin grădină în briza zilei" (Gen 3:8). YHVH-Adonaï 'Elohim este astfel din nou prezent în spiritul "celor doi": se pare că mâncarea fructului a făcut posibilă regăsirea adevăratului autor al prezenței lui Adam și a lui '**iShaH** în această grădină.

*Și s-a ascuns, Adam și '**iShaH** a lui, de fața lui YHVH-Adonai 'Elohim, în mijlocul pomului din grădină. Și YHVH-Adonài 'Elohim l-a chemat pe 'Adam și l-a întrebat: "Unde ești?". Iar el a răspuns: "Privește, am ascultat în grădină și m-am temut, căci eram gol și m-am ascuns*".

Rețineți că "*el s-a ascuns, 'Adam și '**iShaH** a lui*" este la singular, iar traducerea "și bărbatul și soția sa s-au ascuns", așa cum se face în Biblia de la Ierusalim, în versiunea protestantă a sinodului de la Lausanne sau chiar în Chouraqui ("bărbatul și soția sa s-au ascuns"), nu este corectă. Totuși, atât în ebraică, cât și în franceză se poate scrie: *l'Adam avec sa femme se cache...* Totuși, această formă de singular contrastează cu formele de plural din versetul anterior. Deoarece teza mea este că Adam nu încetează niciodată să fie dublu, bărbat și femeie, forma singulară este ușor de justificat. Am putea citi: Adam, cu funcția sa volitivă feminină '**iShaH**, se ascunde în mijlocul Copacului din grădină. Încă o dată, textul implică faptul că '**iShaH** nu este o "persoană" de sex feminin, pentru că atunci ar fi fost folosit pluralul.

YHVH-Adonai 'Elobim a întrebat "Unde ești?".

Fără să râdă, Rashi indică faptul că 'Elohim pune întrebarea pentru a "începe o conversație", așa cum îl va întreba mai târziu pe Cain: "Unde este Abel?". Dar mi se pare că adevărata întrebare este mai degrabă, așa cum subliniază Fabre d'Olivet: *Unde te-a dus voința ta? Unde a plecat adevăratul Tu*?

Aceasta este prima dată când este folosit pronumele "tu", care apare înaintea lui "eu". La fel cum Mirele este mire doar atunci când și-a recunoscut Mireasa, "eu" este prezent doar atunci când se poate recunoaște în fața unui "tu". Ar trebui să adăugăm că acest "tu" însuși vine după introducerea "noi" ('**iShaH** este cel care spune "noi" atunci când vorbește cu șarpele), care sunt "tu" și "eu" combinate. Utilizarea treptată a pronumelor personale urmează ordinea Creației.

"Eu" se teme

Aceasta este prima dată când Adam spune "eu", și aceasta pentru a spune că îi este frică. Această "frică" este **YaRa'**: *Yod Resh 'Aleph*, aceeași rădăcină se regăsește în grecescul **Hyaro**: sfânt, sacru. Grafia este construită ca și capul **Resh** prins în menghina formată de *Yod* și '*Aleph*: YHVH-Adonaï și 'Elohim. Așadar, este vorba de o frică de genul "spaimă sfântă". Este o frică respectuoasă. Respect pentru vocea lui YHVH-Adonai 'Elohim care a fost acum ascultată. Motivul

---

58 **BdJ** traduce **QOL** ca „pasul", dar este de fapt „vocea" despre care vorbim.

fricii lui 'Adam este dublu:

El a auzit vocea lui YHVH-Adonai 'Elohim în grădină și știe că este "gol" '**aYRoM עירם** , substantiv sau adjectiv "viclean" și "gol" (scris fără **Yod** în Geneza 2:25: prezența lui **Yod** ne face să știm că **Yod** YHVH-Adonai este subiectul central aici). Fabre d'Olivet traduce acest '**aYRoM** prin "lipsit de lumină", analizând rădăcina '*Ayin Resh* **ער**, care capătă două sensuri distincte: cel de pasiune sau de foc excitant (care dă verbul '**OuR עור** "a pune în mișcare, a excita, a mișca") și, de asemenea, cel de orbire, de privare de lumină sau de inteligență și de goliciune sau sterilitate. Semnificația substantivului '**OuR עור** "piele" și "epidermă" preia această imagine a unui corp gol. Mi se pare că acest sens se potrivește întru totul cu situația lui 'Adam care a pierdut, sau mai degrabă nu a știut să folosească, lumina lui **iShaH** a lui.

Acest pasaj dă toată amploarea trezirii "toropelii", deschiderii ochilor conștiinței lui Adam: noțiunea este întărită de întrebarea lui YHVH-Adonaï 'Elohim (unde ești "tu"?) și de răspunsul lui Adam care spune: "Glasul Tău l-am auzit în grădină și "eu" m-am temut pentru că "eu" (sunt) gol [= lipsit de lumină și "acum posedând viclenia"] și "eu" m-am ascuns".

Pomul și fructul: mărul portocaliu

YHVH-Adonai 'Elohim își reia întrebările (Gen 3:11):

Cine te-a făcut să știi că ești gol? Ai mâncat din pomul pe care ți-am poruncit de departe să nu-l mănânci?

Apărarea lui 'Adam nu este deosebit de onorabilă; ea constă în a da vina pe '**iShaH** a lui, fără a sublinia confuzia dintre fruct și pom - deoarece interdicția se referă la pom:

Și 'Adam a spus:
*'**iShaH** pe care l-ai pus cu mine, el [she[59]] mi-a dat din pom și am mâncat!*
*Și YHVH-Adonai Elohim i-a spus lui '**iShaH**: Ce ai făcut?*
*Și '**iShaH** a spus:*
Șarpele a profitat de mine și am mâncat.

În esență, există două moduri de a aborda această scenă din punct de vedere al interpretării sale: fie vina constă în faptul că a mâncat fructul, fie există alte aspecte contextuale care compun vina. Sunt reticent în a accepta versiunea în care vina constă în faptul că a mâncat fructul, deoarece mâncatul fructului nu era interzis - am insistat de mai multe ori asupra acestui aspect. Doar din punctul de vedere al bunului simț, ar fi absurd să declarăm fructul, sau fructele, interzise. Fructul este unul dintre cele mai rafinate alimente pe care le oferă pământul, iar declararea lui ca fiind interzis este de neînțeles, cu excepția cazului în care te gândești la un zeu sadic. La figurat vorbind, fructul (al muncii sau al efortului) trebuie, de asemenea, consumat fără moderație. Așadar, ce se întâmplă? Annick de Souzenelle spune că fructul nu era copt: dar era "terminat pentru a fi mâncat" - cel puțin pentru '**iShaH**. Elementul care nu trebuie scurtcircuitat este pomul, adică ceea ce duce la fruct, adică munca și efortul de mutație care duc la fruct. Fructul generic **PeRiY** *Pé Resh Yod* este ceea ce "deschide" (litera **Pe**) "principiul" (litera **Resh**) germenului YHVH-Adonaï (litera **Yod**): fructul este deci promisiunea germenului, fructul conține sământa care va da rod. Poate că, ținând cont de ceea ce am spus despre culorile Arcului Legământului (pagina 147), am putea spune chiar că acest fruct este "mărul portocaliu" al lui YHVH-Adonai? Amintiți-vă: eu propusesem o asociere între fiecare zi a Creației și o culoare: toate culorile curcubeului erau acolo, cu excepția portocaliului. Acest lucru era incongruent și am subliniat faptul că culoarea portocalie era **TaPOua<u>H</u>**, care înseamnă și "măr". Apoi a devenit posibil să îl asociem direct pe YHVH-Adonai cu

59 Pronumele este masculin în text: este un Qetif Qere: citim "ea" care se scrie "el" *Hé Wav 'Aleph*. Pronumele "ea" se scrie cu un Yod: *Hé Yod 'Aleph*. '**iShaH** nu îl recunoaște pe YHVH-Adonai (litera Yod).

acest "măr portocaliu": YHVH-Adonai este absent din Creație prin 'Elohim, dar este obiectul, prin absența sa, al întregului dialog dintre '**iShaH** și șarpe. Ce s-ar întâmpla dacă '**iShaH**, prin faptul că nu s-a referit la YHVH-Adonai în dialogul său cu șarpele, l-ar fi "mâncat" pe YHVH-Adonai așa cum spunem despre un copil că a "mâncat" însărcinarea pe care i s-a cerut să o îndeplinească? Această interpretare ar face posibilă justificarea răspunsului lui Adam fără a confunda Pomul cu fructul. La sfârșitul capitolului, YHVH-Adonaï 'Elohim îl expulzează pe 'Adam din grădină (incintă) pentru "a o păzi și a o lucra", iar eu am indicat atunci că pronumele "cea" era **Ha'AdamaH**, pământul fertil, singurul element feminin din text la acel moment. Cuvântul "rod" **PeRiY** este masculin. Dacă, de fapt, se referă la fructul măr-portocaliu, atunci pronumele feminin ar putea foarte bine să se refere la mărul-portocaliu **TePOuaH**-YHVH-Adonai, care nu trebuie "mâncat". Această interpretare ar explica, de asemenea, multiplele referiri la "Manase" (în special la regele ateu al lui Iuda, care a restaurat templele cultelor păgâne): *Min+NaSeH* = "din uitare".

Ce altceva?

Amintiți-vă că cuvântul "gol" este același lucru cu "viclean", adică posedarea de informații în scopul manipulării - și înțelepciune. Când 'Adam și '**iShaH**-ul său deschid ochii, ei au informații. Despre ce informații este vorba? Informații despre existența sau prezența lui YHVH-Adonai, a cărui voce Adam "a auzit-o". Într-un fel, este vorba de revelația propriei sale conștiințe, de înțelegerea posibilității vieții sale spirituale.

Inversarea rolurilor: Enki și Ninhursag

Am arătat mai sus că a existat o inversare a rolurilor prin faptul că '**iShaH** îi dăruiește fructul lui 'Adam, în timp ce Mireasa trebuie să fie impregnată de Mire, deci să primească, nu să dea. Pentru a ilustra această noțiune, aș dori să iau ca punct de reper mitul sumerian al lui Enki și al soției-soră a acestuia, Ninhursag, zeița pământului. Acesta datează probabil de la începutul mileniului III î.Hr.

Enki este zeul maestru al înțelepciunii și un purtător de apă. El are planuri cu Uttu, zeița filaturii și propria sa nepoată, care refuză să-l accepte. Uttu îi cere grădinarului să îi aducă fructe. Așa că Enki se deghizează în grădinar (e viclean), iar Uttu îi deschide ușa; Enki îi oferă castraveți (sau caise[60]), mere, ciorchini de struguri pe ramuri, toate fructele pe care i le ceruse Uttu, și o abuzează:

> *"Dar Enki, după ce a delectat-o pe Uttu, a sărutat-o, s-a lipit de ea, i-a mângâiat și i-a atins coapsele; a sărutat-o, s-a lipit de ea, apoi, penetrând-o pe tânără, a regulat-o, vărsându-și sperma în poala ei. În poala ei a primit sperma lui, sperma lui Enki! La Belle-Femme (?) a exclamat atunci:*
> *"O, coapsele mele! O, corpul meu! Oh, inima mea!" Dar Ninhursag a îndepărtat sperma de pe coapsele ei!*
> *Într-un mod pe care ruperea [tabletelor] nu ne permite să-l înțelegem, Ninhursag a dat apoi naștere (evident, din această spermă) la opt noi plante, ale căror nume vor fi găsite mai târziu. Cum rolul și utilizarea lor erau încă nedeterminate, Enki a dorit să le atribuie prin "decizia destinului lor".*
> *Dar, mai întâi, a vrut să le guste:*
> *Enki a ieșit apoi [...] din lagună și i-a spus lui Isimud, pajul său: "Nu am decis încă destinul acestor plante: cum este posibil, te rog, cum este posibil?".*
> *"Regele meu, iată "Planta Arborescentă"!". Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.*
> *"Regele meu, aceasta este "Planta dulce"! Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.*
> *"Regele meu, iată "Iarba rea"! Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.*

---

60 Kramer și Bottéro menționează "caise", în timp ce Attinger menționează "castraveți". Versiunea tradusă de Attinger poate fi găsită în *Le Mensonge Universel*, Pierre Jovanovic, Ed. Le Jardin des Livres, Intemporel, 2007, p 66. Traducerea citată aici este preluată din *Quand les dieux faisaient l'homme*, Kramer et Bottéro, Ed. Gallimard NRF, 1989, pp 155 și urm.

"Regele meu, aceasta este "Planta de Anumun"! Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.
"Regele meu, aceasta este "Planta spinoasă"! Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.
"Regele meu, iată "Planta cu butoane"! Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.
"Regele meu, iată "Planta ...."!" Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.
"Regele meu, iată "planta Amharu"!" Și i-a tăiat o bucată, pe care a gustat-o.

Deci Enki cunoștea natura acestor plante și le-a oprit destinul!

Apoi, jurând pe numele lui Enki, Ninhursag (a exclamat):
"Nu voi mai arunca asupra lui privirea mea de viață: va muri din această cauză!".
Anunna ["Ființele Cerului": zeii] s-au sfărâmat atunci în praf!

Restul poemului o implică pe Vulpe, care intervine pentru a-l face pe Ninhursag să se răzgândească. Deoarece textul lipsește sau este deteriorat, nu este clar cum își atinge Vulpea scopul.

Cu toate acestea, Ninhursag este de acord să-l vindece pe Enki, soțul ei-frate :

Ninhursag, luându-l apoi pe Enki pe genunchii săi [partea corpului cuprinsă între buric și genunchi] (, i-a spus lui Enki):

"Ce te doare, frate? Mă doare craniul!
Ei bine, îl creez pe zeul Aba.ù pentru tine!
Ce te doare (din nou), fratele meu?
Mă doare părul!
Ei bine, atunci, o creez pentru tine pe zeița Ninsikila!
Ce te doare (din nou), fratele meu?
Mă doare nasul!
Atunci o creez pentru tine pe zeița Ninkiriutu!
Ce te doare (din nou), fratele meu?
Mă doare gura!
Așa că o creez pentru tine pe zeița Ninkasi!
Ce te doare (încă), fratele meu?
Mă doare gâtul!
Așa că o creez pe zeița Nazi pentru tine!
Ce te doare (din nou), fratele meu?
Ei bine, o voi crea pe zeița Azimua pentru tine!
Ce te doare (din nou), fratele meu?
Mă dor coastele!
Așa că o voi crea pe zeița Ninti pentru tine!
Ce te doare (din nou), fratele meu?
Mă dor coapsele!
Așa că îl creez pentru tine pe zeul En.sa.ag!
Ce te doare (din nou), fratele meu?
Pentru că ai creat aceste divinități minore (a spus Enki).
Aba.ù va fi regele plantelor; ['Tatăl celor simpli']
Ninsikila va fi Doamna lui Magan; [siki înseamnă 'păr'].
Ninkiriutu se va căsători cu Ninazu; [kiri înseamnă 'nas'].
Ninkasi va îndeplini dorințe; [ka înseamnă "gură"].
Nazi se va căsători cu Nindara; [zi înseamnă "gât"].
Azimua se va căsători cu Ningiszida; [A înseamnă "braț"].
Ninti va fi doamna lunilor; [ti înseamnă "coastă"].
Iar En.sa.ag va fi stăpânul lui Dilmun!" ([Seniorul care produce bunăstare sau curmalul]).
O, venerabil Enki, glorie (ție)!"

Un număr de cercetători[61] susțin că boala lui Enki a fost cauzată de faptul că a mâncat

61 Attinger citează G.S. Kirk, *Myth : ils Meaning and Fonctions in Ancient and Other Cultures* (1970), et B.

plantele din propria sămânță. După ce a rămas "însărcinat" ca bărbat, el nu a putut da naștere "puiului" său fără ajutorul (și sprijinul!) lui Ninhursag. Această noțiune se aseamănă cu stăpânirea energiilor acestor plante ("a le cunoaște natura și a le opri destinul"), care trebuie să rămână o funcție strict feminină. Iată de ce Ninhursag își pierde cumpătul și își condamnă la moarte fratele-soț, întorcându-și "privirea vieții" de la el. Rolurile masculin-feminin sunt astfel inversate. În povestea noastră despre Adam și **'iShaH**, **'iShaH** este cel care are rolul de dătător, în timp ce rolul Miresei este de a primi ("sperma" Mirelui: germenul YHVH-Adonai): și aici există o inversare a rolurilor. **iShaH** a avut acces la fruct fără ajutorul lui **'YSh**. Nu ar putea Qetf Qere[62] care citește "ea" atunci când este scris "el" cu referire la **'iShaH** ("**iShaH**, 'el' mi-a dat din pom") să nu fie, de asemenea, o ilustrare a acestei inversări? **הוא Hiv** "el" este masculin, dar **היא Hi'** "ea" este feminin. Nu cumva tocmai din cauza absenței lui **Yod**, femininul "ea" **היא** HY' în a cărei inimă crește YHVH-Adonai s-a transformat în masculinul **הוא** (HOu)?

Această inversare a rolurilor este restabilită la începutul capitolului 4 din Geneza, la începutul poveștii lui Cain și Abel. Se menționează că "*Adam a cunoscut-o pe Eva*", adică din momentul în care Adam (încă mascul și femelă) se află în afara grădinii, dar încă în Eden (locul temporalității), el este capabil să identifice funcția sa feminină ca fiind cea de gestație și creștere, iar această "cunoaștere" este echivalentă cu fecundarea. Cu alte cuvinte, ne putem gândi la gestul lui **'iShaH** ca la o revelație pentru el, care se afla încă într-o stare de toropeală și care până atunci nu reușise să își recunoască funcția masculină de soț, fertilizator și ghid al voinței. **<u>H</u>aWaH** va confirma imediat acest lucru spunând: "Am dobândit un soț – YHVH-Adonai" și aceasta va fi într-adevăr funcția masculină a lui Adam, mutată în Cain (revin asupra acestui aspect la pagina 358)...

Curelele

Un indiciu la care de obicei nu acordăm atenție întărește sensul acestei etape de separare, de distincție între funcția masculină a Mirelui și funcția feminină a Miresei: când li se deschid ochii "celor doi", ei văd că sunt goi (înzestrați cu informații), cos frunze de smochin și își fac curele (Geneza 3:7). Desigur, cititorul înțelege că, din motive de modestie, Adam și **'iShaH** își acoperă goliciunea cu frunze de smochin și nu cu frunze de viță de vie - dar cuvântul interesant este "curea" **HaGOR** (substantiv), care derivă din verbul "a îmbrăca, a încinge" **<u>H</u>aGaR**, *Heit Gimel Resh*. A se încinge înseamnă a încinge talia pentru a delimita partea de sus și partea de jos; înseamnă a separa pieptul pulmonar, locul respirației și al suflării, de pântece, locul fermentării, al maturizării, al transformării - și al gestației noii Ființe. Expresia femeie "însărcinată" provine din latinescul *sine cinctu*; e ca și cum am spune astăzi, în mod eufemistic[63], "femeie fără corset". Cureaua **<u>H</u>aGaR** poate fi citită ca: **<u>H</u>eit** "barieră, graniță" instituită pentru a delimita ceea ce este **GaR** "străin" (pelerin). Putem citi în aceasta aceeași dinamică ca și cea care a prevalat pe tot parcursul acestui studiu: accesul la cunoaștere (care va veni odată cu "Adam a cunoscut-o pe Eva") presupune mai întâi o divizare, o împărțire, o împărțire a ceea ce până atunci era confuz. Aceasta este, probabil, explicația pentru "cei doi" cărora li s-au deschis ochii: deși nimic nu indica faptul că **'iShaH** trebuia să-i deschidă ochii și ei, până acum ea fusese fuzionată cu orbirea lui Adam al ei, indusă de "toropeala" și absența lui YHVH-Adonaï 'Elohim, fără conștiință pentru că era fără viziune. Instalarea curelei ar reprezenta recunoașterea părții de jos, spre deosebire de partea de sus. Ar putea fi imaginea în conștiința umană a plasării Apelor de jos în opoziție cu Apelor de sus ale Creației. Ea cristalizează identificarea pântecelui ca loc al gestației, în opoziție cu pieptul pulmonar ca loc al respirației și al suflării, și care conține inima care este centrul ființei. Odată ce pântecul **Ge<u>H</u>oN** a fost identificat, acesta poate fi fertilizat. De fapt, a fost fertilizat mai târziu de către Avram, care l-a "cunoscut" pe servitorul său **HaGaR**, "străinul", în locul soției sale legitime **SaRaY** (înainte ca

---

Alster, *Enki and Ninhursag: the Création of the first Woman*, UF 10 (1978). Cité par Pierre Jovanovic *Le Mensonge Universel*, Le Jardin des Livres, éditions Intemporel, 2007.

62 Un Qetif Qere este o abatere de lectură, în care un cuvânt este citit în mod deliberat în timp ce un altul este scris, pentru a rămâne în contextul înțeles de cititor.

63 *Dictionnaire synoptique d'êtymologie française*, Henri Stappers, Larousse, articolul *cingere* "a înconjura".

aceasta să devină **SaRaH**).

Dar termenul **<u>H</u>aGaR** poate însemna și "înveliș cu care se înfășoară cineva", iar acesta este sensul mai general al căruia cureaua este doar o formă. Ce s-ar întâmpla dacă aceste "acoperiri" nu s-ar limita neapărat la curea, ci ar fi luate în sensul mai larg de "haine"? Nu am putea atunci să vedem în ele acele forme care, odată cu deschiderea "ochilor", sunt formele manifestate ale principiilor pentru care Adam și '**iShaH** a lui erau orbi, și care acum populează "pământul" care ar înceta să mai fie **Tohu-Bohu** "formă goală"? Aceste "învelișuri" ar fi atunci detaliile "etnice" manifestate în lumea tangibilă a principiilor invariante, iar menționarea acestor învelișuri ar fi anunțul iminentei reveniri a lui Adam în lumea materialității și a temporalității.

În orice caz, păcatul originar conform căruia '**iShaH** i-a dat lui Adam fructul interzis este o iluzie. Este un șiretlic. Dubla greșeală a lui '**iShaH** provine, așa cum cred că am arătat, din faptul că nu a știut să facă diferența între scop (fructul) și mijloc (pomul) și din faptul că a citat doar 'Elohim și nu "YHVH-Adonaï 'Elohim". Rădăcina **H-T** a verbului "a păcătui" în ebraică, **<u>H</u>a<u>T</u>'a** (*Heit Tet 'Aleph*) înseamnă literalmente "a rata" ținta. Cine este ținta ratată aici? 'Elohim ('**Aleph**-ul terminal din **<u>H</u>a<u>T</u>'a**). Cu cine a fost confundat? Cu YHVH-Adonai, care ar fi trebuit să fie ținta (verbul **YaRaH**: "capul" **Resh** luat de **YaH** pentru YHVH-Adonai[64]). Această dublă greșeală are o origine simplă: Adam se află sub influența toropelii și nu este conștient de rolul său de **Soț**. Acestea fiind spuse, este important de remarcat că consecința faptului că a mâncat fructul este că ochii s-au deschis (deschiderea "sursei cunoașterii" '**aYiN**, dar și a literei-energie a materialității și a temporalității). Fără a mânca fructul, este de temut că toropeala ar fi continuat și că, în consecință, restul poveștii ar fi fost dat peste cap... Îi sugerez cititorului să considere acest episod cu fructul ca fiind realizarea "șiretlicului", care își pierde din putere atunci când este recunoscut, identificat și scos la lumină. Reacția lui Adam și a lui '**iShaH**, care au îmbrăcat tunici de piele, este analogă cu moartea lor la condiția lor naturală. Deschiderea voințelor este un corolar al viziunii "formelor": ciclul **Tav** este gata să se deschidă, Adam va traversa cel de-al patrulea râu **PeRaT**, construit pe aceeași rădăcină cu "fructul" **PeRY**.

În capitolul următor, mă ocup de rolul șarpelui și încerc să clarific imaginea acestuia prin intermediul mitului luptei lui Hercule împotriva hidrei din Lerna și a semnificației sale cosmice.

---

64 Verbul YaRaH "a ținti" înseamnă, de asemenea, "a ploua, a curge ca apa".

CAPITOLUL 16: ȘARPELE ȘI HYDRA

În care șarpele reprezintă obstacolul în calea pătrunderii în adâncurile neîmplinirilor. Lupta dintre capul rațional (al șarpelui / dragonului) și călcâiul sensibil la energiile lumii de jos (al Omului) corespunde traversării celui de-al doilea râu ***GiHON*** *și capătă sens odată cu proiecția cursului lunii pe ecliptică.*

Reacția lui YHVH-Adonai nu a întârziat să apară și a fost îndreptată mai întâi împotriva șarpelui (Geneza 3:14 și 15):

*Și YHVH-Adonai Elohim i-a spus șarpelui: "Pentru că ai făcut asta, blestemat ['**aROuR**] ești tu dintre toate animalele cu patru picioare [**BeHeMaH**] și dintre toate viețuitoarele de pe câmp! Pe burtă vei merge și praf vei mânca în toate zilele vieții tale. Voi crea dușmănie între tine și '**iShaH** și între sămânța ta și sămânța ei. Ea [sămânța ei] va ataca capul tău [**Re'Sh**], iar tu vei ataca călcâiul ei ['**aQaB**],*

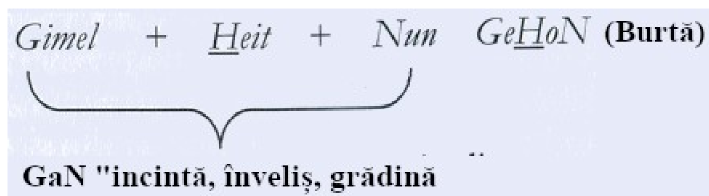
Am deschis acest eseu cu un studiu al termenului "blestemat" (pagina 24), am vorbit despre "animalele patrupede", "vitele" la pagina 125, și despre "călcâiul" '**aQoB** sau '**aQoBaH** la pagina 295, care este același cuvânt ca și "înșelăciune", "fals, înșelătorie, fraudă, perversitate". Jocul dintre *cap* și *călcâi* este, de asemenea, un joc în oglindă între viclenia perversă (a șarpelui: venin, limbaj dublu) și orbirea lui '**iShaH** - cu alte cuvinte, personificarea ispitei solare însăși, "facultatea volitivă" a lui Adam, cum scrie Fabre d'Olivet, cu alte cuvinte, înclinația umană de a vrea totul, imediat. Frauda, în acest caz, este de a încerca "să fii ca "Elohimii"", cum anunță șarpele, ceea ce înseamnă accesul imediat la putere, dar fără a învăța să o stăpânească. Jocul de oglinzi dintre "capul" șarpelui blestemat **NaHaSh** și "călcâiul" lui '**iShaH** poate fi ilustrat astfel:

> **Șarpele** *NaHaSh* al cărui "cap" **Nun** proximal dispare atunci când este strivit de călcâiul lui '**iShaH**: rămâne **H-Sh**, care este o rădăcină ce înseamnă "a tăcea"; se aplică la ceea ce este infertil, care nu produce nimic, la muții care tac (ca Abel în fața lui Cain), al căror spirit este arid (exemplu: HaShaH: "a tăcea"; cunoaștem **HoSheK** "întuneric"; **HaShaL** "a distruge" etc.).). A ataca capul șarpelui înseamnă și a-l reduce la tăcere: a reduce la tăcere principiul dublului limbaj.
>
> '**iShaH** al cărui "călcâi" distal **He** este atacat de șarpe devine '**eSh** *Alepb-Shin*: "focul" spiritual, motorul *voinței* despre care am vorbit la pagina 64. Șarpele are astfel puterea de a nu face să înflorească focul spiritual. El întunecă pomul și tinde să ne facă să luăm în considerare doar fructul, un rezultat rapid și imediat care se obține fără muncă, fără gândire, fără spiritualitate, fără să ne punem întrebări, fără să ne scufundăm în întuneric - cu alte cuvinte, fără să căutăm cunoașterea.

Nu am putea citi promisiunea din condamnarea lui YHVH-Adonaï 'Elohim de a reduce la tăcere vorbăria dublă și de a elibera focul interior? Și așa cum aici șarpele este blestemat '**aROuR** (*'Aleph Resh Wav Resh*), atunci când îi cade capul, apare 'lumina' '**OuR** (*'Aleph Wav Resh*). A fi blestemat înseamnă a fi într-o stare de neîmplinire, a fi în posesia luminii '**OuR**, dar fără ca aceasta să poată străluci, din cauza obstrucției capului **Resh**. Așa se explică de ce majoritatea sfinților mor cu capul tăiat.

Blestemul șarpelui este însoțit de limita de manifestare a acestuia: va mânca țărână ('**aPhaR**) și va merge pe "burta" (**GeHoN**) în toate zilele vieții sale. Șarpele este astfel legat de țărână, imagine a haosului descompunerii de pe suprafața lui **Ha'AdamaH**, dar și imagine a energiilor neîmplinite, pulverulente, de care Omul este bogat în putere. Dacă șarpele mănâncă praful, acesta nu mai este disponibil pentru 'Adam în evoluția sa de la 'Adam-Punct, la 'Adam-Praf, la "Suflet viu" (vezi pagina 166).

Șarpele se află, de asemenea, la nivelul burții, adică la limita dintre suprafața și subsolul pământului (limita **Heit** a domeniului *Gimel*, descrisă, de exemplu, la paginile 222 și 258). **GiHON** este al treilea râu în direcția râurilor din amonte, înainte de accesul la **PiShoN**: Annick de Souzenelle indică faptul că șarpele va fi menținut în aceste niveluri inferioare și nu va interveni mai sus. De asemenea, trebuie remarcat faptul că cuvântul **GeHoN** "burtă" poate fi descompus în **Heit** central, bariera-obstacol, împiedicând formarea **GaN** "grădina, incinta":

Juxtapunerea "șarpelui" **NaHaSh** cu "burta" **GeHoN** face trimitere la râul **GiHON** situat chiar înainte de râul **PiShoN**. Această referință oferă o legătură între cei 3 termeni. Amintiți-vă că toate aceste râuri izvorăsc din "grădina" **GaN**:

NaHaSh ("șarpele") este **Heit**-ul din mijlocul **ShiN**-ului inversat (*Nun-Shin* în loc de *Shin-Nun*). Șarpele este cel care împiedică accesul la **Shin** înainte ca acesta să fie răsturnat. El atacă "călcâiul", locul de contact sensibil cu lumea subterană a Apelor de dedesubt, prin viclenie, perversitate și fraudă, adică prin inteligență folosită în mod viclean, prin minciună. Rolul lui **'iShaH**, "facultatea volitivă" a lui Adam, este de a manifesta voința sa de creștere spirituală, care se află într-o poziție de slăbiciune în fața dublului limbaj al vicleniei, perversității și fraudei. **'iShaH** nu a ieșit victorios din confruntarea sa cu șarpele. Acum, însă, știm că șarpele poate fi învins, făcut "mut"[65] prin atacarea capului său, a principiului său veninos.

Râul **PiShoN** este deschiderea (litera **Pe**) a lui **Shin**, litera corespunzătoare harponului lui Neptun care merge la pescuit în Ape, deschizând ușa către fluxurile acvatice și terestre (râuri, cai) care inundă conștiința Omului. Întoarcerea lui **Shin** corespunde aruncării harponului lui Neptun pentru a permite transformarea lucrurilor neîmplinite din Apele de jos în cele împlinite. Pentru a face acest lucru, va fi necesar să traverseze suprafața și să se confrunte cu șarpele - și să-l învingă atacându-i capul. Miturile Hidrei de Lerna și Meduzei implică, de asemenea, capul (sau capetele) șarpelui ca gardieni ai lumii subterane.

Typhon și Hidra de Lerna: aceasta este a doua dintre muncile lui Hercule. Hidra din Lerna este un monstru născut din Tifon și Echidna, și crescut de Hera pentru a-l pune în pericol pe Heracle. Typhon însuși este un demon născut de Hera, fără nici o resursă masculină. Nemulțumită că l-a văzut pe Zeus născându-și singură fiica, Atena, ea i-a invocat pe Gaia, Cronos și pe Titani pentru a naște un copil de sex masculin mai puternic decât ceilalți zei, iar dorința i-a fost îndeplinită. Tifon este, așadar, fructul malefic al unei duble inversări a rolurilor masculin și feminin. Zeus s-a luptat victorios cu el, dar numai după ce Typhon l-a rănit, tăindu-i cu secera tendoanele brațelor și gleznelor și închizându-l în peștera sa păzită de balaurul feminin Delphyné. Un aliat (a cărui identitate variază în funcție de versiunea mitului: Pan, Hermes, Cadmos) îl scoate afară și îl "coase", iar Zeus îl urmărește pe Typhon, care a fost păcălit să mănânce fructe efemere care ar trebui să îi ofere nemurirea, dar care, de fapt, sunt menite să îl slăbească. Typhon este doborât de Zeus și îngropat sub muntele Etna din Sicilia, unde se alătură gigantului Enceladus.

Regiunea fertilă și sacră a Lernei[66], în apropierea mării și la est de muntele Pontinos, acoperită de o pădure de platani sacri, înclinată spre mare, trăiește sub teroarea hidrei. Vizuina sa se află sub un platan, la izvorul septuplu al râului Amymoné. Hidra bântuie mlaștinile fără fund din Lerne și lacul Alcyonian din apropiere. Hidra avea corpul unui câine și opt sau nouă capete de

65 Verbul **HaShaH** înseamnă "a tăcea", sau "a reduce la tăcere, a face pasiv, a se abține".

66 Relatarea mitului este preluată din *Les mythes grecs*, Robert Graves, Editions Pluriel, 1967.

șarpe, dintre care unul era nemuritor, dar, după unii, avea cincizeci, sau o sută, sau chiar zece mii. Otrava pe care o răspândea era atât de puternică, încât numai respirația sa, sau mirosul rămas după ce trecea, era suficient pentru a ucide.

Aici găsim detalii asemănătoare cu cele legate de poziția șarpelui: deși hidra nu vorbește, gura sa emite o otravă mortală. Trăiește sub copac și este gardianul mlaștinilor - o versiune vorbește și de trestii cărora Hercule le va da foc pentru a scoate monstrul din ascunzătoare.

Atena meditase asupra celei mai bune căi prin care Heracle ar putea învinge acest monstru, iar când acesta a ajuns la Lerna, cu Iolaos la conducerea carului său, ea i-a arătat bârlogul hidrei. La sfatul ei, el a forțat Hidra să iasă afară trăgând săgeți în flăcări spre ea [folosirea focului] și apoi, ținându-și respirația [trucul lui Heracles pentru a evita să respire respirația Hidrei], a înhățat-o. Dar monstrul s-a înfășurat în jurul picioarelor sale pentru a încerca să-l doboare. [Hidra, ca și șarpele, atacă la călcâie] În zadar a lovit-o în cap cu bâta: de îndată ce a zdrobit unul, alte două sau trei au răsărit în locul ei. [Hercule atacă Hidra în cap].

Un crab uriaș a ieșit din mlaștină [imaginea Racului: soare în declin, retragere, Shabbat, ziua a 7-a] pentru a veni în ajutorul Hidrei și l-a mușcat pe Heracle de picior, care, furios, l-a strivit în carapacea sa [nou atac la călcâi și străpungere a "scutului"] și l-a chemat în ajutor pe Iolaos. Iolaos a dat foc la o parte a lemnului, apoi, pentru a împiedica Hidra să ridice noi capete, a cauterizat carnea de la rădăcină cu ajutorul unor brățări de foc și astfel a reușit să oprească sângele [o altă utilizare a focului].

Apoi, cu o harpă de aur sau cu un clește de aur, Heracles a decapitat capul nemuritor, din care o parte era din aur [dublă funcție a capului de șarpe: aurul este lumina eternă. Lupta cu șarpele este astfel o condiție **sine qua non** pentru a obține lumina], *și l-a îngropat, încă viu și șuierând îngrozitor, sub o stâncă grea, lângă drumul spre Elaeos. A smuls măruntaiele cadavrului și și-a înmuiat săgețile în veninul acestuia; și de atunci, cea mai mică rană provocată de una dintre ele a fost ireversibil de fatală.*

În versiunea mai veche a acestui mit, Heracles, aspirant la regalitate (delfinul nostru, în bârlogul hidrei păzit de Delphyné), a luptat probabil pe rând cu un taur, un leu, un mistreț sau un scorpion, apoi s-a scufundat într-un lac pentru a obține aurul păzit de monstrul acvatic care trăia pe fundul lacului. Iason a trebuit să realizeze exact aceleași isprăvi, iar rolul de ajutor al magicei Medeea este atribuit aici Atenei - considerată viitoarea sa soție. Deși Hydra amintește de șarpele marin pe care Perseu l-a ucis cu o harpă de aur sau cu o seceră în formă de semilună, Hydra era un monstru care trăia în apele curgătoare, la fel ca majoritatea celor menționați de mitografii irlandezi și galezi - *piastres* și *avancs* - și identic cu cel evocat de epitetul *lacedaemon* folosit de Homer în legătură cu Lacedemonia, adică *ceteossa*, "a monstrului acvatic", care trăia cu siguranță într-o zonă adâncă din Eurotas. Corpul asemănător unui câine amintește de monstrul marin *Scylla* și de un monstru cu șapte capete reprezentat pe un sigiliu cilindric babilonian târziu, ucis de eroul Gilgamesh. Astrologii au introdus *crabul* în legendă pentru a alinia cele douăsprezece munci ale lui Heracle cu cele douăsprezece semne zodiacale, dar în mod normal ar fi trebuit să apară în lupta sa împotriva leului Nemean, semnul următor.

De ce să introducem crabul în lupta cu Hydra? Privind harta cerului, putem sugera un răspuns:

Hydra este cea mai mare dintre constelații: capul ei se află chiar la sud de crabul Rac, nu în semnul Leului, iar coada sa se întinde până în Balanță: are nevoie de mai mult de 6 ore pentru a răsări. Ea se desfășoară de-a lungul eclipticii, pe partea sa sudică, și se află în poziția șarpelui din Geneză, dacă facem o paralelă între **Ha'AdamaH** și ecliptică. Această paralelă este posibilă și prin noțiunea că în mitul grecesc *crabul* iese din mlaștină. Hidra se află de fapt pe planul ecuatorului

ceresc (în anul 1000 sau 500 î.Hr.), iar steaua sa cea mai strălucitoare, **Alpbard**, se află exact pe planul ecuatorului. Deoarece ecuatorul ceresc separă nordul de sud, șarpele separă Apele de Jos de Apele de Sus. Trebuie adăugat că constelația Hydra este apropiată de Rac, Leu și Fecioară, astfel că apare completă doar pe cerul de iarnă și de primăvară.

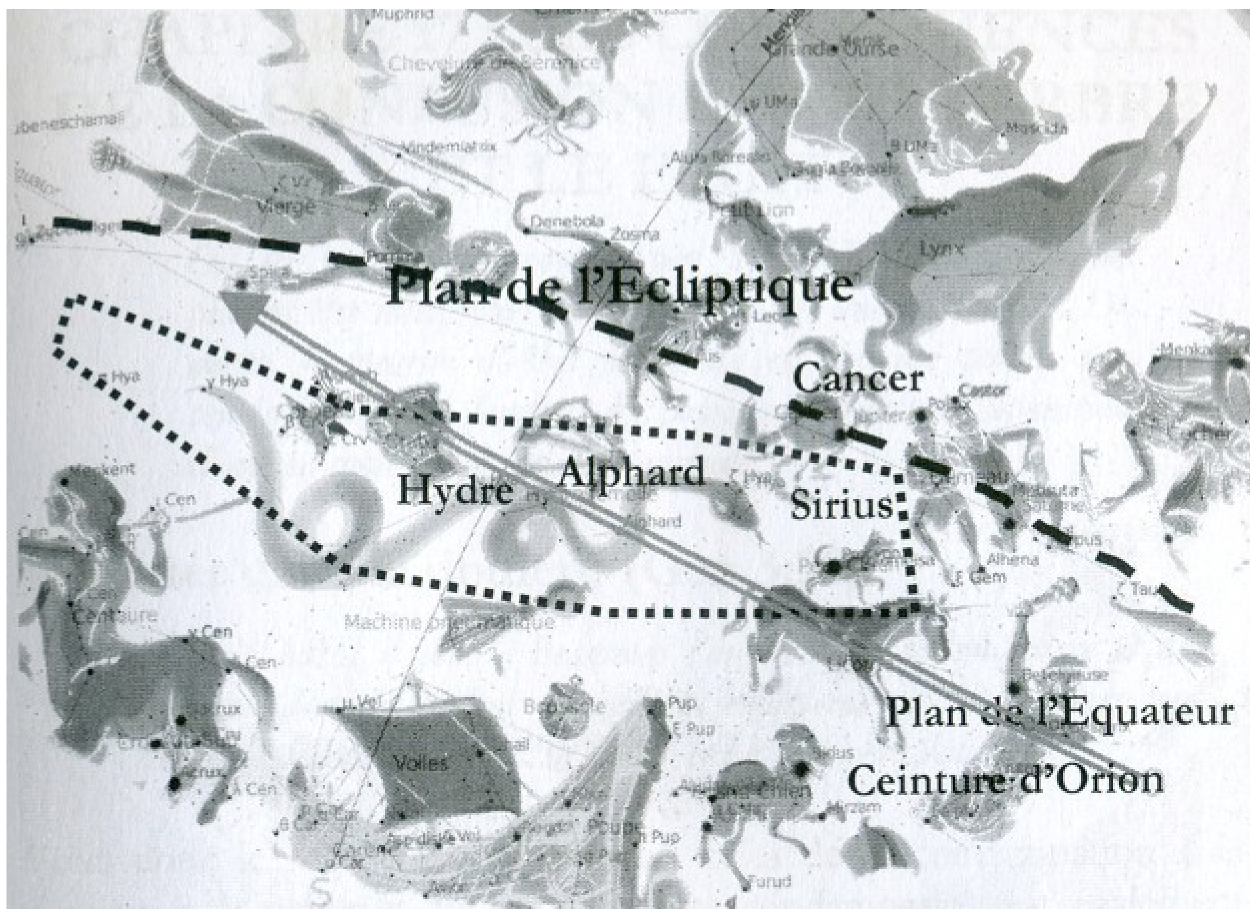

Figura 107: Constelația Hidra (500 î.Hr., 21 martie)

Putem face o analogie între cele două corpuri luminoase, Soarele și Luna, care urmează amândouă un traseu de-a lungul eclipticii, traversând ecuatorul ceresc la momentul echinocțiilor, și drumul spiritualității, care constă într-o călătorie de "a face" și "a desface" în Apele de sus și Apele de jos. Coborârea în Apele de Jos în toamnă, intrarea în noapte, coincide cu întâlnirea cu hidra-serpilor, gardian în această perioadă a recesiunii solare și cu plonjarea ei sub ecuatorul ceresc. În ceea ce privește Luna, ea oscilează de o parte și de alta a eclipticii în timpul ciclului său de 28 de zile, între două "noduri" (nodurile dragonului), acolo unde planul orbitei sale intersectează planul eclipticii.

CAPITOLUL 17: CONSECINȚELE CONFUZIEI COPACULUI ȘI FRUCTULUI

În care pedepsele anunțate de YHVH-Adonaï 'Elohim pot fi interpretate altfel decât ca un blestem. În același mod, uciderea lui Abel de către Cain este văzută ca o consecință a rolului său de Soț, care îi permite să se despartă de condiția sa de creatură animală.

Nașterea în durere (Gen 3:16)

*Lui '**iShaH** i-a spus: "Voi spori suferința ta și nașterea de copii, în durerile nașterii] vei naște fii; iar soțului tău, revărsarea dorinței tale, și el va domina în tine".*

Acesta este momentul de care ne temeam cu toții, momentul condamnării la durere, suferință și muncă! Această condamnare este și o promisiune a nașterii: "vei naște fii". Versetul se deschide cu o repetiție: "Mulți voi înmulți" este **HaReBaH 'aReBeH**, format din rădăcina **RaB** "creștere", văzut la pagina 111. Este vorba de "suferința" care se va înmulți, substantivul masculin singular '**iTsBON** (*'Ayin Tsade Beit Wav Nun*), calificat ca arhaism, derivat din "**iTseB** "durere, întristare, travaliu al nașterii". Poate fi citit ca "la copac ['**eTs**], fii atent [**BON**]". Verbul **BON** (*Beit Wav Nun*) înseamnă a percepe (cu simțurile), a înțelege, a observa, a acorda atenție, a fi inteligent sau perceptiv... Substantivul **BONaH** este capacitatea de a înțelege, inteligența. Inteligența este accesul la cunoaștere, adică capacitatea de a discerne, de a separa ceea ce până atunci era confuz. Prepoziția **BeYN**, care predomină în toate discernămintele de la începutul Creației, provine din aceeași rădăcină: a discerne "între" lumină și "între" întuneric, "între" Apele (de jos) și "între" Apele (de sus)... Acest joc de cuvinte între durere și capacitatea de a distinge pomul de fruct se află în centrul mitului Genezei; el ilustrează capcana de a se grăbi spre fruct fără a fi fost capabil să înțeleagă dimensiunea muncii și a creșterii: pomul. Acesta este răspunsul subiacent al lui 'Elohim la '**iShaH** :

Fiți perspicace, fiți atenți la Copac, discerneți-l!

Termenul "dorință" **TeShOuQaH** din restul versetului "... *și față de soțul tău: dorința ta*" este format din rădăcina **ShOuQ** (cf. pag. 75) "*a merge, a se angaja pe cale*", și prin extensie "a inunda". Această dorință corespunde dorinței de a se angaja pe cale (de creștere spirituală). **iShaH** este dorința (rădăcina '**eSh**), "voința de foc". Rădăcina proximală a "dorinței" **Tav-Shin** explică "forma" (litera **Tav**) lui **Shin**-destinație-focul-spiritualității. Rădăcina distală **Qof-He** descrie direcția așteptată: **Qof** "*care duce la*" **Hé** "*suflare de viață*". Cu alte cuvinte, dorința este de împlinire a vieții. Orice altă dorință este zadarnică. Cele două rădăcini sunt legate de **Wav**-ul central de coordonare și transformare. Expresia "*spre soțul tău, spre dorința ta*" reflectă necesitatea de a oferi puterea voinței, a dorinței, unui obiectiv, unei direcții de creștere în respirație: fără acest obiectiv, voința "Mirelui", oricât de puternică ar fi, devine goală și nu permite nicio împlinire:

יִמְשָׁל־בָּךְ׃		וְהוּא	תְּשׁוּקָתֵךְ	וְאֶל־אִישֵׁךְ	
BaKh	*YiMShaL*	*WHOu'*	*TShOuQaTeKh*	*'iYSheKh*	*We 'eL*
în tine.	va domina	și el	dorința ta	soțul tău	Și 'eL

Construcția propoziției ar fi următoarea (aceasta este o lectură subversivă): "*Și 'eL* ['Elohim]; *soțul tău* [este] *dorința ta*; *și el* [această dorință doar a lui Elohim] *va domni peste tine*"; și cum '**iShaH** a menționat doar pe 'Elohim, obliterându-l pe YHVH-Adonai, îmi permit o astfel de lectură. În plus față de noțiunea de dorință deja menționată, ea răspunde și la perversitatea șarpelui care avertizează: "*Vei fi ca 'Elohim*". Repet: "Atunci Elohim (ca) Soț al tău (mai degrabă decât

YHVVHAdonai, prin urmare), (este) dorința ta, atunci el (această dorință) va domina în tine". Nu este oare ceea ce i se va întâmpla lui Avraam, "înnebunit după Dumnezeu", care va asculta doar de vocea lui 'Elohim și va fi gata să-și sacrifice fiul Isaac în numele "Principelui Munților Unicului"?

În episodul fructului din Copac, '**iShaH** nu este însărcinată, iar 'Adam este mut. El "mănâncă" în mod pasiv, fără să se fi angajat pe vreo cale. Sfârșitul versetului "și el va domni peste voi" (sau "va domni peste voi") nu este o propoziție misogină, așa cum auzim adesea (*femeile trebuie să fie supuse bărbaților, e în Biblie!*), ci pur și simplu că este ('**YSh**-Soția ca direcție dată acestei dorințe în lumina lui YHVH-Adonai, acestei voințe de a acționa, care trebuie să comande dorința. '**YSh** are putere asupra facultății volitive a lui Adam '**iShaH**, pentru că voința nu se impune de la sine, fără a fi invitată, fără a fi dirijată și concentrată spre un act conștient. Cu alte cuvinte, nimeni nu poate spera să beneficieze de forța sa de voință fără să o fi chemat și fără să o fi stăpânit înainte de a o pune în aplicare - și aceasta, spre YHVH-Adonaï. Desigur, este probabil ca autorul Genezei să fi știut foarte bine că acest pasaj va fi înțeles ca o dominație fără echivoc a bărbatului uman asupra femeii umane - nu în ultimul rând din cauza violenței sale fizice care se poate "revărsa". Dar aria de interpretare aici este dorința de a porni pe calea propriei spiritualități, fără referire la gen. Restul textului va confirma că această dorință trebuie să fie însoțită de muncă. Mai mult decât atât, putem face o legătură între această muncă necesară și "durerea" nașterii promisă lui '**iShaH** : dacă femeia se confruntă într-adevăr cu durerile nașterii, munca pe care o presupune inițierea pe calea creșterii spirituale este, de asemenea, dureroasă - nu neapărat în aceiași termeni, dar legătura poate fi făcută.

Cuvântul "durere" este folosit de două ori în acest verset: în primul rând ("îți voi spori durerea și sarcina") se referă la '**iTseBON**, despre care am discutat deja, iar în al doilea rând ("în durere vei naște fii"), se referă la **Be-'eTseB בעצב** (*Beit - 'Ayin Tsade Beit*). Ambii termeni provin de la verbul '**aTsaB** care înseamnă "a tăia, a face" și, prin extensie, "a te îngrijora, a te supăra, a simți durere sau tristețe". Am sugerat ca primul termen să se citească "a fi atent la copac". Al doilea termen, "în durere", are cuvântul "copac" '**eTs** înconjurat de doi **Beit** "în":

ב עצ ב

în Copac în

Cu toate acestea, ființele umane vor domni asupra facultății lor volitive din momentul în care o recunosc și știu cum să o folosească. Este întotdeauna aceeași poveste: mai întâi identificarea, apoi stăpânirea.

Dar propoziția lui YHVH-Adonai nu se referă doar la durere: el menționează, de asemenea, "sarcina" **HeRON**, un substantiv derivat din verbul **HaRaH** "a concepe, a fi sau a rămâne însărcinată". Această "concepție" este scrisă ca "capul" **Resh** încadrat de două suflări **He** :

ה ר ה

H Ra Ha ("a fi însărcinată")

Această sarcină-concepție, care va crește foarte mult, este abilitatea de a prinde capul-principiu **Resh** în energia respirației **He** pentru a-l ridica și a permite travaliul nașterii. Aceasta este promisiunea "fiilor" pe care '**iShaH** mutat în **HaWaH** îi va aduce pe lume.

Pâine prin sudoarea frunții

Geneza 3:17

*Și lui Adam i-a spus: "Cu siguranță că ai auzit glasul lui '**iShaH** a ta, așa că ai mâncat din pomul din care ți-am spus să nu mănânci departe de noi: lipsit de lumină este **Ha'AdamaH** prin*

graba ta! Prin munca ta te vei hrăni din el în toate zilele vieții tale".

Termenul strategic din acest verset este cel pe care eu îl traduc prin "*grabă*": **Ba-'aBOuReKha**, literal "*prin acțiunea ta de a traversa, de a trece, de a depăși*". Verbul '**aBaR**, de la care derivă, este folosit cu sensul negativ de a traversa prea repede o trecere, de a trece de la o margine la alta, de a transgresa, de a tranzita și, de asemenea, cu sensul de a copleși, preluând imaginea de a "trece" prin barieră... de a vorbi prea repede.

Îndemnul lui YHVH-Adonai 'Elohim poate fi înțeles în cel puțin trei moduri:

- Greșeala lui Adam a fost într-adevăr că a mâncat fructul în afara prezenței lui YHVH-Adonai 'Elohim, iar YHVH-Adonai 'Elohim îi reproșează lui Adam că l-a mâncat "departe de noi" ("noi" este dubla prezență a lui YHVH-Adonai și 'Elohim). Acest "departe de noi" este termenul **MiMeNOu**, care poate fi tradus și prin "de la el". Cititorul se află așadar în fața unei opțiuni de interpretare, întrucât YHVH-Adonai 'Elohim plecase într-adevăr în momentul scenei cu șarpele și fructul. Dacă alege să înțeleagă acest **MiMeNOu** ca fiind "de la el" (fructul), ne întoarcem la confuzia dintre fruct și pom, întrucât fructul nu era interzis. Totuși, aceasta este ceea ce Biserica Catolică a ales să facă încă de la Sfântul Augustin.

- Putem considera, de asemenea, că YHVH-Adonai adoptă un ton sarcastic și ironic, preluând propoziția pronunțată de Adam așa cum este ea, așa cum ar face un tată în fața cuvintelor unui copil lăudăros sau pretențios: "O, da? Chiar ai mâncat din pomul din care ți-am spus să nu mănânci? "Atunci **Ha'AdamaH** va fi blestemat din cauza încălcării de către tine a semnificației dintre copac și fruct, deoarece, evident, nu ai făcut distincția între procesul de "a face" (copacul) și rezultatul muncii tale (fructul)...".

- Putem considera, de asemenea, că reproșul pe care YHVH-Adonai i l-a făcut lui Adam a fost acela de a fi auzit vocea lui '**iShaH**: Verbul **ShaMaR** înseamnă "a auzi cu inteligență", iar vina lui Adam este aceea de a fi ascultat vocea facultății sale volitive fără ca aceasta să fi fost fertilizată, fără ca ea să fi fost "îngrășată" cu germenii creșterii sale spirituale, întrucât '**iShaH** s-a referit doar la 'Elohim, fără a-l menționa pe YHVH-Adonai, fiind sub stăpânirea șarpelui. Adam ar fi trebuit să-și dea seama că această voce nu era matură, nu era pe lungimea de undă potrivită, nu era vocea sau calea spre împlinire. Termenul '**aBaR** "răscruce, transgresiune, trecere" se referă apoi la a asculta prea repede, în grabă și fără a lua în considerare semnificația fructului în raport cu pomul.

Acestea sunt a treia și prima abordare pe care am ales să le urmez, deoarece acest amestec ia în considerare toate problemele puse de poveste: confuzia dintre pom și fruct, absența lui YHVH-Adonai 'Elohim, vocea lui '**iShaH** nefertilizată și, prin urmare, fără spirit.

Greșeala lui Adam este că a ascultat vocea facultății sale volitive fără ca aceasta să fi fost inspirată; a acționat fără să înțeleagă ce făcea. Nerecunoașterea necesității de a "fertiliza" propria voință este cea care consumă o eroare.

Ha'AdamaH devine "blestemat" după ce șarpele este blestemat. Am indicat la începutul acestui eseu că termenul *blestemat* reflecta absența luminii prin intruziunea literei **Resh** luată aici în sensul de "mental" în mijlocul cuvântului '**OuR** "lumină". **QaYiN**, care "lucrează **Ha'AdamaH**", este cel care va transcende acest blestem, eliminându-l pe tovarășul său Abel, "aproape nimic, deșertăciune, nor fără consistență", ducându-l în "câmp". Blestematul **Ha'AdamaH**, care a devenit un obstacol în calea luminii, devine astfel primul obstacol care trebuie depășit pe drumul spre înălțarea conștiinței. Versetul se încheie cu o reamintire a noțiunii centrale care distinge pomul și fructul: munca - munca pomului în gestația lentă a "facerii", care este amintită în filigranul cuvântului tradus în mod tradițional prin "durere" '**iTseBON**, derivat din '**aTsaB** "a inciza, a face", deja întâlnit de două ori în versetul anterior.

Spini și ciulini

Ea va face să crească pentru voi spini și ciulini și veți mânca iarba câmpului. În neliniștea nasului vostru veți mânca pâine până când vă veți întoarce la **Ha'AdamaH**, căci de la ea ați fost luați, căci țărână sunteți și în țărână vă veți întoarce.

Cuvântul "spin" este **QOuTs**. Această rădăcină indică noțiunea de ruptură, de sfâșiere, de tăietură finală - gândiți-vă la coroana de spini de pe fruntea lui Hristos. Rădăcina este ilustrată de încrucișarea laringe faringe (litera **Qof**), care separă aerul de materie, ușa plămânilor de ușa pântecelui. Și aici, restul povestirii din capitolul 4 ne va vorbi despre despărțirea lui Cain, când îl ucide pe Abel, semenul său, pentru a se individualiza: pentru a rupe confuzia dintre lucrarea conștiinței spirituale și deșertăciunea materialității: acesta este rolul Pomului Cunoașterii, care nu poate fi împrumutat decât din momentul în care această despărțire-separare a "eului" devine conștientă (acesta este rolul Mirelui).

Cuvântul "ciulin" este **DaRDaR**: o repetare a rădăcinii **DR**, adică "pragul, ușa" (litera *Dalet*) a "Principiului" *Resh*, domeniul mișcării naturale a lui 'Elohim însuși ("*În principiu, 'Elohim a creat...*"). Cuvântul este rar: el nu mai este folosit decât de profetul Osea (10:8) într-un context care confirmă lectura mea:

<u>Osea 10:8</u> *Și vor fi distruse, înălțimile de putere, acest păcat al lui Israel; spinii și ciulinii se vor cățăra pe altarele lor. Atunci vor zice munților: "Acoperiți-ne!" și dealurilor: "Cădeți peste noi!".*

Cuvântul tradus prin "tărie, putere" este **'aWeN** (*'aleph Wav Nun*) **און** care poate fi tradus și prin "deșertăciune, nimic"; voi dezvolta acest cuvânt vorbind despre Abel puțin mai departe. **Ha'AdamaH** devine astfel locul în care Adam separă ceea ce contează pentru progresul său spiritual de ceea ce este deșertăciune; datorită acestui lucru, Adam intră în "câmp" pentru a mânca iarba. Pedeapsa? Nu, nu chiar: iarba este promisiunea tuturor creșterilor (cf. pagina 88), a copacilor care dau sământă: "*Iarba care seamănă sământă, pomul fructifer care dă rod după felul său, care [are] sămânța în el pe pământul uscat*". Este deci o promisiune de fructificare, încă în mugur, dar foarte prezentă. Această fructificare implică o descompunere, o dezmembrare în grăunțe de praf, materializată prin Shabbat, "retragere" sau "întoarcere", care devine "penitență" pentru creștini. Verbul "a se întoarce" folosit aici este **ShOuB** *Shin-Wav-Beit*. Și ce înseamnă "a se întoarce"? Probabil **Ra**' (*Resh Ayin*) neîmplinit. Această întoarcere are ca rezultat devenirea "prafului" '**aPhaR**, pe care l-am întâlnit deja (pagina 166) și pe care l-am analizat ca fiind deschiderea (litera centrală **Pe**) a lui '**aR** "trezirea".

Transpirație pe frunte... sau nasul în aer?

Acest verset se referă în mod tradițional la noțiunea de "sudoare": cu sudoarea frunții tale [în realitate: a nasului tău], vei mânca pâine... dar acest sens este un *hapax*, este singura dată când cuvântul **Ze'aH זעה** este tradus ca "sudoare". El derivă din verbul **Zoua**' **זוע** (*Zaïn Wav 'Ayin*) care înseamnă "a tremura, a se agita, a gâfâi" și găsesc în el o aluzie la "tremurul" sau "trepidația" **HeMaH** discutat la pagina 166. Iar referința nu este la "frunte", ci la "nas" '**aPh** (**'Aleph Pé**). Fruntea este **MeTsaH**; este, de asemenea, adesea menționată ca fiind "între ochi" **BeYN 'aYiN**. Am întâlnit acest "nas" sub forma particulei '**aPh** "într-adevăr" în dialogul dintre șarpe și '**iShaH**. Proverbul (30:33) spune: "*Strângerea nasului scoate sângele afară*". Imaginea mă face să mă gândesc irezistibil la un câine care adulmecă aerul, dând din nas înainte și înapoi pentru a găsi "urma" (sângele) vânatului său (în acest caz YHVH-Adonai). Versetul poate fi înțeles ca "*în mișcarea nasului tău, vei mânca pâine*". Invitația de aici mi se pare a fi aceea de a-ți "face nasul să se agite / gâfâie" pentru a găsi "pâinea" **Le<u>H</u>eM** "până la momentul (**'aD**: rădăcină care exprimă timpul) întoarcerii (este vorba de verbul **ShOuB** la forma infinitivă) spre **Ha'AdamaH**".

În sfârșit, la pagina 121 am discutat despre rădăcina <u>H</u>eM de la rădăcina lui "pâine" (sau "war"), care este "**hot**". Am legat-o de 'Casa Pâinii', care corespunde echinocțiului de toamnă, momentul în care cerealele sunt îngropate în pământ, mai întâi pentru a face rezerve și apoi pentru a semăna câmpul înainte de noaptea de iarnă. Construcția pe care o propun dă seama de călătoria prin "pământul uscat", menținând în alertă simțul olfactiv vital, așa cum fac cămilele atunci când călătoresc de la un ochi de apă la altul prin deșert - fără ajutorul omului: cămila este ghidul. Această călătorie se îndreaptă spre "pâine", echinocțiul de toamnă, care corespunde "inversării" forței cosmice, care trece de la Solar la Lunar. Acesta este momentul în care Soarele-logodnicul "pătrunde" și își introduce forța în Luna-logodnica, care devine apoi mamă. Este momentul ca '**iShaH** să se mute.

Eva, mama vieții

*Adam i-a pus soției sale numele **<u>H</u>aWaH** (Eva), pentru că ea era mama întregii vieți.*

După ce a fost "condamnat" să mănânce iarbă, să se întoarcă în țărână, să-și mănânce pâinea cu oftatul din nări, Adam putea să se simtă ofensat, ba chiar să se simtă contrariat, să se împace, să se plângă, să-și recunoască greșeala, să încerce să-l înduioșeze pe YHVH-Adonaï 'Elohim, așa cum Avraam a încercat să-l înduioșeze pe YHVH-Adonaï în fața Sodomei. În schimb, Adam se îndreaptă spre "acea" '**iShaH** a sa și o *numește*. Nu indică acest lucru faptul că discursul lui YHVH-Adonai 'Elohim este un discurs de promisiune a vieții? '**IShaH** nu mai este "acea", ci este numit de Adam; '**iShaH** devine **Eva**: nu vom mai auzi de '**iShaH**. Eva este identificată în mod clar ca fiind "mama întregii vieți". Există un joc de cuvinte în această apariție a lui **<u>H</u>aWaH**, care înlocuiește "dorința" '**iShaH** cu verbul '**aWaH אוה** (cu un '*Aleph*): "a dori". Dar, conform schemei conform căreia '*Aleph*-ul trebuie păstrat pentru "sfârșit" și că este prea devreme să ne apropiem de el, el este înlocuit cu efortul **<u>H</u>eit** pentru a forma "a trăi". Capitolul 4 din Geneza începe cu cunoașterea lui Adam cu Eva: "*Și Adam a cunoscut-o pe **<u>H</u>aWaH**, soția sa*, iar ea l-a născut pe **QaYiN** și a spus: *Am dobândit un soț de la (sau prin) YHVH-Adonai*". În acest punct, lucrurile se închid în cerc: în timp ce Adam și-a "de-numit" '**iShaH** "aceea" (cf. pagina 251) fără să o recunoască și, mai ales, fără să poată spune că el însuși era "soțul" ei '**YSh**, recunoașterea lui **<u>H</u>aWaH** ca proces la originea vieții înseamnă că viața poate concepe și naște și, mai ales, recunoaște soțul în Adam-Cain. Această recunoaștere ar veni "de la YHVH-Adonai" (ne spune Biblia de la Ierusalim), a cărui voce Adam tocmai a auzit-o după ce a deschis ochii și a ieșit din toropeală. Căci despre Adam mutant în Cain este vorba atunci când spune că a dobândit un '**YSh** de la YHVH-Adonai, cel puțin așa înțeleg eu și explic de ce la pagina 358.

Aud uneori soții care se plâng că sunt mulți bărbați, dar puțini soți... Aici, la începutul capitolului 4 al Genezei, soția Eva și-a găsit soțul în Adam, legat de YHVH-Adonai, adică prin acțiunea sa - care este de a-l expulza pe Adam din Grădina veșniciei în lumea manifestării în temporalitate: lumea reală, solidă, tangibilă, sensibilă și senzuală, unde este cald, rece, umed și uscat - pe scurt, în lumea noastră, unde Oamenii își manifestă voința în acte conștiente. Am indicat la pagina 241 că '**iShaH** va fi transformată într-o armă pentru Adam: această armă a devenit Eva care produce **QaYiN**, o nouă mutație a lui Adam care va materializa trecerea prin **Ha'AdamaH** în "țara lui **NoD**", a "rătăcirii". Această rătăcire va fi cea a ciclurilor **GaL** uscate și umede. **<u>H</u>aWaH** își îndeplinește astfel rolul de furnizor de arme ("ajutorul" promis cu '**iShaH** pentru "separarea" lui de el însuși), activând funcția de creștere spirituală a lui Adam, care îi permite să traverseze **Ha'AdamaH** devenit blestemat spre calea Estului sub forma lui **QaYiN**.

Însuși numele **<u>H</u>aWaH** ne oferă cheia acestei călătorii inițiatice: **<u>H</u>eit** este obstacolul, bariera care trebuie depășită, care prin **Wav**-ul central este legat de suflul de viață **He**. Prin intermediul Evei, Adam este capabil să se mute pe calea cunoașterii (verbul **<u>H</u>aWaH** înseamnă "a învăța") și să coboare în Arborele său (al Cunoașterii). Această călătorie descendentă, care corespunde fecundării în Ape, precede întoarcerea *Sabatului* și apoi urcarea în Arborele Vieții, gestația noii ființe spirituale în Adamul care a rămas însărcinat cu propria sa devenire. Stâlpul Sfântului Iacob, la intrarea în bazilica din Santiago de Compostela, ilustrează clar această situație a

pelerinului care devine femeia-**GuNe** / matricea urcării sale în Arborele Vieților. Eva reprezintă astfel funcția de "soție-devenită-mamă" a creșterii spirituale a lui Adam, cea prin care acesta va transforma obstacolele și barierele, dificultățile și încercările călătoriei sale în suflu dătător de viață, în forță vie. Și cum această transformare este o măiestrie, este normal să constatăm că prima producție a Evei pentru Adam va fi aceea de a-i făuri o armă sub forma lui **QaYiN** (Cain).

Și Cain- QaYiN s-a născut.

Să ne oprim câteva minute asupra numelui lui Cain, care este bogat în semnificații. În mod tradițional, este considerat ca derivat din verbul **QaNaH** : "a dobândi, a poseda, a procura, a cumpăra (sau a vinde)", pronunțat de Eva imediat după ce apare numele. Primul verset al capitolului al patrulea este tradus de obicei astfel:

*Adam a cunoscut-o pe Eva, soția sa ['**iShaH**]; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain [**QaYiN**], și a spus: "Am dobândit [**QaNaH**] un bărbat ['**YSh**] de la Domnul".*

Primul sens al verbului **QaNaH** este "**a ridica**", cu noțiunea de a crea prin acțiunea de centralizare (o mișcare, o companie, o clădire), și se dezvoltă cu sensurile mai slabe, mai restrânse și mai imediate de a cumpăra sau a vinde, în funcție de context; a dobândi și a procura, care este de obicei sensul cel mai sărac ales de obicei în traducerile din engleză sau franceză: "*Am dobândit un soț [un "bărbat"] de la YHVH-Adonai*". Acest sens al ridicării se regăsește în substantivul **QaNeH** bastonul, trestia dreaptă, dar și lancea sau orice armă lungă și dreaptă care străpunge centralizându-și forța de compresie într-un punct, așa cum a fost străpuns pieptul lui Hristos în timp ce se afla pe cruce. Cuvântul se joacă și cu rădăcina **QOuN קון**, care este bățul cu care se bat tobele sau gongul și care corespunde notelor cântate la înmormântări, dar este și măsura (în sensul de măsurare a unei distanțe, a unui ritm, a unei rigle). Atunci când sensurile puternice de a ridica, a crea, a măsura, a conduce sunt unite, ele dezvoltă ideea de putere centralizatoare, care se regăsește în titlul regal **Khan** - gândiți-vă la Genghis Khan și la Aga Khan. Cuvântul englezesc **King** provine și el din această rădăcină, prin transformarea guturalului **Qof** din celticul **°cw** și **°cy** din engleza veche, în protogermanicul **kunin-ggaz**[1], care a evoluat spre germanul **König**, olandezul **koning**, și vechiul nordic **konungr**, danezul **konge**, vechiul saxon **kuning**, germana veche **künic** etc. Litera **Qof** nu există în limba greacă; a existat o scurtă perioadă de timp cu un *Koppa*, dar apoi **Qof** a fost asimilată cu **Kappa**, transcrisă **K** și nu **Q**.

Rădăcina **QN** are un puternic sens de "centralizare" în cuvântul **QeN**: un "cuib", un "loc de viață", locul unde se concentrează energiile într-o dinamică de compresie. Bătaia tobei este apropiată de ciocănitul fierului și se regăsește în sensul de "a forja" o armă[2], sens păstrat în arabă "*a bate fierul cât e cald*". Aramaica preia un sens mai slab cu cumpărarea **QaNa'** (cu un *Aleph* terminal), cuvânt care se joacă cu **QaNa'** (aceeași grafie): a fi gelos (de o posesiune); iar povestea lui Cain și Abel este centrată pe violența geloziei. Așadar, numele lui Cain face apel la mai multe noțiuni: o puternică putere centralizatoare, de decizie, expresie a puterii voinței individuale, care este un atribut al regalității; apoi noțiuni mai slabe, cum ar fi posesia care duce la gelozie, făurirea unei arme, rectitudinea, lancea care străpunge, dar și cuibul **QeN**, care aici adăpostește în centrul său litera Yod.

În mit, prima energie pe care Adam va trebui să o înfrunte este gelozia. Cum gelozia este o funcție a **ego**-ului, derivând din sentimentul proprietății și al posesiei, ea este legată de conștiința de a avea mai degrabă decât de a fi, de relația pe care Omul o are cu lucrurile materiale pe care le deține sau pe care dorește să le dețină. Materialitatea fiind tratată, în mit, ca fiind superfluă, este

---

1 Rădăcina **°gaz** asociază "ghidul de uscat" (*Gimel*) și masculinul "pătrundere" (*Zain*) pentru a forma verbul "a decide, a sculpta, a cizela (pietre, materie primă)". **Kuningazz** este atunci "cel care centralizează deciziile": regele. Verbul **GZL** în ebraică înseamnă *a tunde o oaie*, iar verbul **GZR** este "a decide".

2 Unul dintre urmașii lui Cain a fost **TOuBaL-QaYiN** (Gen 4:22) care "a fost strămoșul tuturor fierarilor de cupru și de fier; și sora lui TOuBaL-QaYiN a fost **Na'aMaH**". Numele surorii confirmă extragerea multiplului '**aM** "popor".

necesar să se detașeze de ea. Rolul lui Adam-Omul-colectiv, desemnat acum ca fiind *Cain-pe drumul său spre regalitate*, va fi acela de a-și ucide "fratele-avatar", "seamănul" (aceeași lucrare în ebraică cu "frate") Abel, al cărui nume înseamnă "nimic", "superfluu", "ne-necesar", "fără consistență", și care rămâne avatar: **no-sel/fără sine**-ul folosit astăzi în jocurile video *on-line* pentru a-și ascunde identitatea. Este primul pas al dezmembrării, al sfărâmării Sinelui care îl conduce pe cel care traversează o graniță fără întoarcere în căutarea sa spirituală, ca un "rătăcitor" (**NOuD** în ebraică) în "Țara lui **NoD**": țara rătăcirii, în Orientul Edenului... De ce este plasată această țară în "orientul Edenului", despre care știm că este păzită de o sabie care se lasă învârtită? Ajung la ea: este probabil că, dacă drumul spre Orient este puternic păzit de o sabie și de heruvimi, va trebui să se meargă spre Vest pentru a ajunge acolo. Iar Vestul înseamnă marea: este drumul spre Apele de Jos... Să adăugăm că în acest al patrulea capitol, 'Elohim este absent și doar YHVH-Adonai veghează asupra soartei Omului.

Rămâne problema expresiei "*o soție de sex masculin de la Domnul*"; este vorba de traducerea ebraică: **'YSh 'eT-YHVH-Adonai**. Cuvântul **'eT** nu este aproape niciodată tradus (spun "aproape niciodată" pentru că aici este tradus prin "de la", este singura excepție pe care o cunosc). Acest cuvânt este considerat ca o particulă care introduce un obiect direct. Dar dacă ar fi fost cazul aici, am fi văzut acea particulă imediat după verb: "*Am dobândit (+ **'eT**) un soț YHVH-Adonai*". Am explicat mai devreme că acest cuvânt desemnează autoexistența proprie a termenului la care se referă. Este "puterea infinit dezvoltată a formei", așa cum spun literele din care este alcătuit. Și aici, este vorba de YHVH-Adonai. "Puterea infinit dezvoltată a lui YHVH-Adonai" calificǎ cuvântul "soț", care este el însuși obiectul noii "erecții printr-un proces centralizator" prin Eva. Luther, la vremea sa, susținea că trebuie să traducă acest verset prin "*am dobândit un bărbat, care este DOMNUL..*.", cu multe dezbateri și obiecții. Așadar, este timpul să propunem o traducere a acestui verset care să se bazeze pe sensurile puternice ale cuvintelor, în loc să fie subjugate de sensurile tendențioase și sărace ale bibliilor noastre vernaculare:

*Și Adam [omul colectiv] a cunoscut-o pe Eva, '**IshaH** a sa [soția, facultatea voinței], iar ea a născut Sinele infinit dezvoltat al lui Cain [puternicul decident] și a spus: "Eu am ridicat - prin centralizare - o soție-masculină [facultatea de a orienta] infinit-dezvoltată - esența de sine a lui YHVH-Adonai".*

Mirele '**YSh** este astfel perfect definit aici: este funcția infinit dezvoltată de orientare în axa (sau în lumina) lui YHVH-Adonai care va trebui să fie cuplată (ca să nu spunem împerecheată) cu funcția volitivă '**iShaH** a Miresei. Cain-decidentul este Adam care și-a recunoscut '**iShaH**-ul, care a suferit o mutație în "mama celor vii". Cain este, prin urmare, o "persoană vie" în sensul deplin al termenului, bogată în dubla sa funcție de Soț și Soție. Acest lucru ajută la explicarea motivului pentru care, anterior, Adam a fost doar "spre" o suflare vie (pagina 171) și și-a început viața dinamică.

HeBel-Abel-fantomă

Nu este scopul meu în acest volum să dedic prea mult timp capitolului 4 din Geneza; cu toate acestea, nu mă pot abține să nu-i cer cititorului meu să petreacă câteva minute cu privire la prima crimă din istorie, care este de obicei înțeleasă ca un alt blestem al lui Dumnezeu.

Îmi amintesc de povestea din Gen 4:2 [3]:

*Ea și-a mărit urmașii: Abel, fratele ei; Abel: păstor al unui trup nedeferențiat de animal, iar Cain trăia din munca **Ha'AdamaH**.*

Eva "adaugă la" sau "mărește" urmașii ei: este un mod cauzal *Hiphil* "a face" - și regăsim în această expresie rolul ei ca funcție a lui Adam.

---

3 tradusă de mine de data aceasta

Rădăcina **Beit-Lamed** pe care este construit numele de **HeBeL**-*Abel* a fost explicată la pagina 163; nu revin asupra ei. Acest nume prezintă noțiuni opuse și contradictorii față de cele pe care tocmai le-am văzut în cazul lui Cain: când numele lui Cain este construit pe forța de compresie care centralizează energiile, numele lui Abel este, dimpotrivă, construit pe dilatarea extremă, pe îndepărtarea și subtilitatea infinită. Abel nu are nimic de-a face cu grația și cu moliciunea diafană a unei "blândețe" delicat parfumate; el reprezintă foarte direct absența structurii, slăbiciunea și abandonul: în ebraică înseamnă pur și simplu "nu". Cuvântul **BLiY** înseamnă "corupție", "privațiune", "dezonoare", "distrugere", gunoiul absolut. Trebuie să scăpăm de ea! Atunci când această rădăcină este compusă cu "suflare" **He**, ea poate deveni semnul gândirii și al meditației, însă și al iluziilor mândriei și vanității.

Nu este atunci de mirare că verbul "a fi" nu apare atunci când apare Abel, în timp ce este pe deplin prezent pentru Cain. Pentru a sublinia această opoziție între cei doi, îl traduc cu "Cain trăiește": este vorba de verbul **HaYaH**: "a fi, a deveni": litera **Yod** încadrată cu două respirații **He**. Apoi, cuvântul "păstor" care îl califică pe Abel este construit în ebraică pe rădăcina lui "neîmplinit": **Ra'**; în timp ce Cain este un "lucrător": este vorba de verbul **'aBaD** "*a lucra*" folosit în Gen 2,15. Acest verb face referire (vezi pagina 220) la YHVH-Adonai-'Elohim care "***îl** așează pe Adam în grădină* (masculin) *pentru a **o** lucra* (feminin) *și a **o** păzi* (feminin)". Eu subliniasem aceste articole feminine ca având de-a face doar cu **Ha'AdamaH** fertilă (humusul) pe care Adam (specia "Homo") va trebui să o lucreze și să o exploateze. Și tocmai, Cain este un "lucrător al **Ha'AdamaH**".

Apoi, Abel este un păstor-de-**Tso'N** scris *Tsade-'Aleph-Nun*, care se traduce de obicei prin "turmă" (ca oile și caprele). Substantivul desemnează un corp neindividualizat, ca o masă nediferențiată de animale sau de oameni, ca un "corp de balet", un "corp de armată", "corpul politic", un "corp de guvernământ" etc. Evoluția către "turmă" este directă, dar, din nou, este un sens restrâns și mai slab. Cuvântul este foarte des folosit în conjuncție cu **BaQaR** ca **Tso'N-OuBaQaR** pentru a indica "vite mici și mari" sau "turme și cirezi", care pot forma un capital bogat, un cadou sau un dar, cum ar fi cel făcut de faraon lui Avraam (Gen 12: 16), darurile reciproce de la regele Abimelekh către Avraam (Gen 21: 27), capitalul bogat al lui Lot (Gen 13: 5), darul lui YHVH-Adonai către Avraam (Gen 24: 35) etc. - există zeci de referiri la aceste "turme și cirezi".

Substantivul **BaQaR** este cel folosit în timpul Creației pentru a indica "dimineața" **BoQeR**: există o seară, există o dimineață. L-am menționat și în graficul de orientare a omului, pagina 161: el înseamnă și "orientarea", "est", ceea ce, pentru o "dimineață", ar fi de așteptat. Este apoi și, mai ales, verbul **BQR** "a discerne, a cerceta, a săpa, a ara", care este principiul care stă la baza Creației[4]. Astfel, atunci când este vorba de daruri și de bogății de capital, expresia **Tso'N-OuBaQaR** asociază **Tso'N** "nediferențiat" împreună cu **BaQaR** "discernământ" - un pic ca o boală și testul medical pentru diagnosticarea ei împachetate împreună; șuruburile și șurubelnița - sau un pahar de whisky cu cuburi de gheață și trabucul! Aici însă, Abel este un "păstor" (rădăcină nedesăvârșită) al nediferențiatului ("turmă"), adică fără turma - **BaQaR**: fără dimineață, fără orientare, fără cercetare, fără individualizare a unicului ieșit din trupă. Aveți răbdare! Va veni în curând - dar nu așa cum v-ați aștepta!

Pentru a încheia analiza acestui cuvânt **Tso'N**, să adăugăm că cuvântul **'aWoN**, de unde provine rădăcina *'Aleph-Nun* a lui **Tso'N**, poartă aceste două noțiuni și contradicții extreme ale ființei și ale neantului, ale bogăției și ale sărăciei, ale slăbiciunii și ale virtuții, care se regăsesc astăzi în termenul **eon** (ca eternitate), care derivă din grecescul **αιων**. Cuvântul **'aWoN** poate însemna atât puterea și forța infinită, cât și jalea, durerea și mizeria[5]. Litera proximală **Tsade** adăugată (ca "finalitate") ne conduce la nediferențiat, la masa informă a unei trupe, la "corp" sau "corp" ca "corp de balet", corp politic etc.

Vedem deci că Cain are un start destul de bun, în timp ce lucrurile riscă să meargă prost

---

4 BaQaR ar putea fi citit ca "în (litera Beit) QaRaH"; iar verbul QaRaH înseamnă "a desemna, a numi", dar și "a ejacula". Rădăcina QOR (קור) înseamnă "a țâșni".

5 Această rădăcină 'ON construiește termenul 'eNOSh care va fi al treilea nume al omului, considerat în aspectul său fizic ca fiind "muritor". El va fi fiul lui SheT, fratele lui Cain. Rădăcina asociată NOSh înseamnă "grav bolnav". Acest cuvânt grecesc arhaic "eon" a dat naștere cuvântului german "ohne" ("fără") și prefixului privativ **in-** în engleză, latină și limbile latine derivate.

pentru Abel, păstorul împlinirii de sine și gardianul indiferenței.

Să continuăm povestea (Gen 2:3-4) conform Bibliei de la Ierusalim[6]:

La un moment dat, Cain a adus din roadele pământului și o jertfă Domnului, iar Abel a adus și el din întâii născuți ai turmei sale - și din grăsimea lor Și Domnul a avut respect față de Abel și față de jertfa lui.

Lucrurile se înrăutățesc atunci când YHVH-Adonai "are respect" față de jertfa lui Abel (*New American Standard Bible* traduce prin "a avut considerație"). Acest "respect" sau "considerație" va fi în centrul mâniei și geloziei lui Cain. Dar, mai întâi, să aruncăm o privire la această expresie ciudată cu care începe versetul: "*Și, cu timpul, s-a întâmplat...*". În limba ebraică, se scrie astfel:

Wa-YeHiY *Și este...*
Mi-QeTs *de la sfârșitul lui*
YaMiYM *zilelor - sau: "mărilor"*

Rădăcina **QeTs** a fost studiată la paginile 45 și 185; cuvântul **YaMiYM** la paginile 90 și 112. Nu există nicio posibilitate de a fi confundat cu **QeTs**: înseamnă "sfârșitul, extremitatea". Cuvântul **YaMiYM** este exclamația lui 'Elohim atunci când strigă către masa apelor: "Mări!" în a treia zi a Creației. Dacă forma de plural a cuvântului **YOM** "zi" este într-adevăr **YaMiYM**, este același lucru cu pluralul cuvântului **YaM**: "marea"; iar sensul cuvântului "zile" (pentru a se referi la "momentul în care s-a întâmplat") este destul de ciudat în acest context, în timp ce "capătul mărilor" este destul de simplu: aceea este plaja! Și este pe deplin coerentă cu analiza pe care am propus-o pentru Santiago de Compostela, în Spania, la intersecția dintre pământuri și mări: este aceeași noțiune pe care o avem aici.

Am spus puțin mai sus că urma să apară cuvântul **BaQaR**, de obicei alăturat lui **Tso'N**, și iată-l! Doar că este scris cu litera **Kaf** și nu **Qof**: **BeKoR** - și capătă sensul de "întâiul copil", aici deghizat în forma de plural **BeKoROT**. Aceasta nu este deloc "turma" care își are rădăcina ca verb **BaQaR** "a discerne, a cerceta"! Verbul **BaKaR** (cu **Kaf**) înseamnă "a rupe pântecele" și ia apoi sensul de a produce un urmaș. Este un joc de cuvinte care întărește absența "adevăratului" **BaQaR**, care nu va veni cu Abel.

Verbul tradus prin "a avut grijă" (YHVH-Adonai a avut grijă de Abel și de jertfa sa) este **Sha'aH**: *Shin-'Ayin-He*. Acest verb poate lua două sensuri destul de distincte: înseamnă în mod corespunzător "a privi la sau despre" cu noțiunea de a cere ajutor, sau în sensul de a "privi fix" ceva. *Dicționarul Brown-Driver-Briggs* îl traduce prin "a se depărta, a fi întunecat, a fi consternat, a privi în altă parte, a fi nedumerit ca și cum ar privi în jur cu uimire". Și apoi, "implicit", adică într-un sens mai slab, poate însemna "a considera, a inspecta sau a avea respect". Acest ultim sens este, evident, cel ales de *Biblia King James*, însă nu este primul sens. Un alt lucru este că modul gramatical al verbului este modul *Qal* de rutină, în timp ce atunci când divinitatea este subiectul unui verb, în mod normal comandă modul *Piel* intensiv. Aici nu există intensitate, ceea ce este o surpriză în contextul în care YHVH-Adonai "are respect" pentru oricine... Se poate înțelege perfect că YHVH-Adonai "se uită" la ofranda lui Abel, iar apoi Cain nu este mulțumit de acest lucru și se supără. Și, atenție, dacă Cain nu s-ar fi înfuriat, nu ar fi existat nicio poveste.

Mai este un lucru în acest verset care ar putea corobora propunerea mea că YHVH-Adonai nu este în mod special de acord cu jertfa lui Abel și nu arată niciun fel de respect deosebit, ci, dimpotrivă, o privește cu circumspecție.

Ceea ce mă intrigă este referirea la această **<u>H</u>eLeB** "grăsime", care se descompune în **Heit** "obstacol" și **LeB** "inimă". De obicei, 'grăsime' sau 'untură' este **SheMeN** cu sensul pozitiv de ulei parfumat. Dar nu și aici: sensul este mai degrabă negativ, apropiat de "gramadă".

---

6 Versiunea sinodală protestantă de la Lausanne se traduce astfel: "După un timp...".

În mitul grecesc al lui Prometeu, în versiunea Hesiod (secolul al VIII-lea î.Hr., deci *a priori* cunoscut în momentul scrierii cărții *Genezei*), Zeus vrea să pedepsească omenirea pentru răutatea ei și să creeze o nouă rasă, mai bună decât cea precedentă (ăăă... da, am mai auzit povestea asta în Potopul). Pentru a împiedica măcelul în masă preconizat, Prometeu îi propune lui Zeus și celorlalți zei de pe Muntele Olimp un ospăț cu un fel de grătar, în timpul căruia zeii ar urma să aleagă cea mai bună parte din animalele oferite de oameni în timpul unui sacrificiu. Vicleanul Prometeu învelește oasele animalului cu grăsime, de jur împrejur, și îngroapă carnea "bună" sub stomacul și burta împuțită a taurului. Zeus este păcălit, sau cel puțin joacă jocul și se grăbește asupra grăsimii parfumate, și descoperă, pierzându-și poate un dinte în acest proces, că nu există carne pentru el și prietenii săi dumnezei - și ghici ce, se înfurie foarte tare și privează omenirea de foc ca o răzbunare meschină. Acest lucru va readuce omenirea la un stadiu de natură, deoarece oamenii nu-și vor mai găti carnea ca înainte. Povestea continuă, dar ceea ce este interesant aici este referirea la grăsime ca ofrandă. Cuvântul "grăsime" este scris **<u>H</u>eLeB**, care ar putea fi citit ca "obstacolul (litera **<u>H</u>eit**) către "inimă" (**LeB**)".

S-ar putea ca YHVH-Adonai să fi fost perfect conștient de modul în care vărul său grec Zeus fusese păcălit! Să fie oare că nu numai YHVH-Adonai a văzut perfect că "turma" (nediferențiată) nu avea "turma" cu ea (fără discernământ, fără cercetarea lui Abel), dar, pe deasupra, gunoiul Abel era pe cale să-L păcălească din nou cu grăsime, așa cum fusese păcălit vărul său grec?

Așadar, atunci, YHVH-Adonai preferă să folosească sensul principal și cel mai puternic al acestui verb **Sha'aH** și să se uite la Abel cu un fel de privire "cu limba în obraz", în loc să se simtă respectuos pentru pachetul lui de oase, fie el și învelit în niște grăsime urât mirositoare.

Mie mi se pare că această primă poveste criminală din Istorie este mai degrabă o consecință a condiției umane de scindare a sinelui (de la starea de creatură naturală care îl ia pe **HaWaH** drept "armă"), inerentă funcției de **'YSh** (soț de sex masculin) personificată de Cain, în drumul său spre regalitate. A fi sau a nu fi: Cain sau Abel, aceasta este întrebarea... Starea de a fi, în lectura mea, implică faptul că Cain trebuie să-l ucidă pe fratele său-avatar-campion-de-la-diferențiat Abel.

Aș vrea să propun să privim povestea lui Cain și Abel și sub lumina unei alte crime între doi frați: cea a lui Remus și Romulus. Romulus îl ucide pe fratele său Remus pentru că Remus, conform uneia dintre versiunile legendei relatate de Tite-Live, a trecut **pomcerium**: poteca arată în pământ care delimitează limitele orașului, amintind oarecum de "câmpul" unde Cain îl ia pe Abel. Remus, ca și Cain, își ucide fratele de furie. O altă analogie între cele două povești este "mama-lup" a celor doi gemeni romani. În Roma antică, "lupul" desemna prostituata (lupul este "*lupus*" în latină, iar bordelul este "*lupanar"*, derivat din aceeași rădăcină), și este posibil să ne gândim că jocul de cuvinte pe care îl face **HaWaH** când se referă la "am dobândit un om" ar asocia această propoziție cu cea pe care ar pronunța o prostituată. Să ne amintim că Maria din Magdalena a fost asociată cu o prostituată pocăită timp de multe secole. Mama lupoaică a lui Remus și Romulus din legendă este Larentia, soția unui păstor (o altă aluzie la păstor), care le-a dat laptele ei celor doi băieți după ce au fost salvați din râul Tibru (fuseseră aruncați în ape pentru o poveste cu moștenire întunecată). Această Larentia, mamă a 12 copii, era cunoscută ca fiind o prostituată[7].

De asemenea, putem face o paralelă între cuvântul "oraș" în ebraică: **'YR עיר** de la "trezirea" **'aR ער**, întoarcerea lui **Ra' רע** neîmplinită. În Biblie, orașele sunt adesea legate de o situație de "revoluție" (întoarcere). Cain devine el însuși un "constructor de cetăți" (Gen 4,17). Oamenii cu o limbă unică construiesc un oraș (Babel) în țara lui **Shin-'aR** (trezirea dinților) înainte de a fi împrăștiați de YHVH-Adonai. Lot stă "la poarta" (**Be-Sha'aR**: aceeași construcție cu "în dinte-deșteptare") orașului (Sodoma) când primește vizita îngerilor "seara": **Be-'aR-aB** construită ca "în-trezirea-interioară". Aceeași cetate este salvată de pedeapsa lui YHVH-Adonai în timpul negocierii cu Avraam, care găsește în ea "cincizeci de drepți": și aceasta este o situație rotativă. Trubadurii din secolul al XII-lea vor transfera această "răsturnare-întoarcere" între *cetate* și *trezire* pentru a cânta Domnului și a transforma Roma în "Amor" (iubire).

7 În ebraică, "sfânta" QoDeShaH este, de asemenea, "prostituata" QaDeShaH a templului; o imagine a iubirii împlinite și neîmplinite.

Bănuiesc că aceeași inversiune s-a produs și între gali, care îl venerau pe **GLaN**, zeul izvoarelor, și **LuG**, zeul luminii (trezirii la). "Balena albă" din Marea Neagră (= "Marea Nordului") se numește **BeLuGa**. **LuG** este zeul luminii lunare, albul din centrul întunericului "negru" nordic. În occitană, *beluga* înseamnă scânteie.

Să ne întoarcem la **HaWaH**, care mai târziu va fi cunoscut sub numele de Adam și va recunoaște un soț **'YSh** în Adam-Cain. Deocamdată, ne aflăm doar în punctul în care Adam o recunoaște pe **HaWaH**, soția devenită mamă-putere (Gen. 3:20), care știe că ea reprezintă pentru el calea spre "toată viața".

Tunicile de piele

Și YHVH-Adonai 'Elohim a făcut tunici de piele pentru Adam și pentru soția sa și i-a îmbrăcat.

Aceste "tunici de piele" (piele se scrie **'OR עור** în ebraică, și adesea **Wav**-ul central cade; cuvântul se scrie atunci simplu **'oR ער** ca "trezire"); aceste "tunici" reprezintă un rit funerar *meroitic*, care consta pentru faraonii negri din regatul lui Meroe, care au condus Egiptul timp de câteva secole[8], în a fi îngropați nu în sarcofage, ci pe un pat și pur și simplu acoperiți cu o tunică de piele. Este vorba așadar de o moarte în regatul sudului, pe care o înțeleg ca anunțând dispariția lui 'Elohim (o putere cosmică eternă cu dominație solară care culminează în sud). Adam tocmai și-a numit soția ca fiind "calea vieții", iar această cale a vieții corespunde îndepărtării sale de condiția sa "animală" de creatură a lui 'Elohim pentru a-l conduce pe calea "facerii" sale ghidate doar de YHVH-Adonai. Recunoașterea miresei este prima etapă a acestui proces și corespunde ștergerii condiției sale pur animale. Cu alte cuvinte, am putea spune că această tunică de piele funerară sună clopotul de moarte pentru statutul ei unic de creatură "naturală" și va permite exprimarea noii sale dimensiuni spirituale, propriu-zis umane. Există, desigur, o legătură directă între "pielea" 'OR **עור** și "orașul" **'YR עיר**, ambele făcând apel la aceeași noțiune de răsturnare a neîndeplinirii. Dar "orașul" nu putea fi introdus în acest punct al poveștii, în Grădina Edenului... Așa cum am spus mai devreme, Cain a fost cel care a construit primul "oraș" și care i-a dat numele "fiului" său **HeNOKh חנוך**: cel care "se fixează", care "reazemă", care "centralizează"; numele este construit pe **HN** "existență elementară punctuală", care desemnează lucrurile în general, și pe **'aKh** *'Aleph-Kaf*, care conține ideea de comprimare pe sine sau pe altul pentru a se "fixa" sau a se "rezema" în mod solid. Verbul **HaNaH** înseamnă "a ridica un cort, a stabili un loc, a ajunge la un capăt". El poartă energii opuse vărului său **'eNOSh** (născut din **SheT** fratele lui **QaYiN**) care, dimpotrivă, exprimă ideile de lenevire, de relaxare care duce la circumferință și care este asociat cu "muritorii", sau cu "cei foarte bolnavi" (cf. Pagina 389).

Arborele vieților

*Și YHVH-Adonaï 'Elohim a spus: "Iată, Adam devenind ca unul dintre noi, spre starea de cunoaștere a lucrului împlinit și a lucrului neîmplinit, și acum, ca nu cumva să-și întindă mâna și să ia și el din Pomul Vieților și să mănânce din el și să trăiască în veci! Așa că YHVH-Adonai 'Elohim l-a trimis înapoi din Grădina Edenului, ca să lucreze **Ha'AdamaH** din care fusese luat, de acolo.*

L-a alungat pe Adam și a așezat la răsăritul Grădinii Edenului Heruvimii și o sabie de foc, care se putea întoarce pentru a păzi drumul spre Pomul Vieților.

Consecința identificării Evei cu funcția de a muta obstacolul într-o forță dătătoare de viață este că YHVH-Adonai 'Elohim îl recunoaște pe Adam ca fiind "unul dintre noi" **MiMeNOu** - termen pe care l-am întâlnit deja în legătură cu mâncatul pomului și care poate însemna și "departe

---

8 Faraonii kușiți din Meroe au cucerit Egiptul în jurul anului 750 î.Hr. și au format cea de-a 25-a dinastie de faraoni egipteni. Influența meroiților în Egipt poate fi urmărită până în secolul al IV-lea î.Hr.

de noi" (cf. pagina 238). Dar aici, "departe de noi" nu ar avea niciun sens, și trebuie înțeles "unul dintre noi". Iar a deveni ca unul dintre noi înseamnă a fi în starea de a (putea) experimenta ciclurile de împlinire. Traduc prin "starea de a cunoaște", deoarece forma ebraică este un infinitiv construit: faptul de a fi capabil să cunoști ceva. Trebuie adăugat că faptul de a fi mâncat fructul nepoftit nu are nicio legătură cu noua situație a lui Adam de a fi "devenit ca unul dintre noi" - cu excepția faptului că acest consum a dus la deschiderea ochilor, la accesul la viziune: tocmai pentru că și-a "deschis ochii" și a putut să-și numească soția, el este acum înzestrat cu conștiință ("vedere" spirituală) și înțelege rolul Pomului Cunoașterii. Dar dacă el chiar crede că l-a mâncat, așa cum spune, înseamnă că gândește încă un pic prea repede... Nu și-a întors limba de 7 ori în gură...

Povestea continuă cu folosirea unei particule, **PeN** *Pé Nun* פן , tradusă în general prin "ca nu cumva" (el întinde mâna și ia din Pomul Vieților). Această particulă derivă din verbul **PaNaH** "a întoarce, a înfrunta" și vine la momentul potrivit pentru a materializa inversarea necesară între cei doi copaci, ca și inversarea fătului înainte de naștere. Ea este formată din literele **Pé** "deschidere" și **Nun** "individualitate în evoluție", ceea ce reprezintă deschiderea celei de-a doua părți a alfabetului în limba arabă, "pivotul" de valoare 50 pe scara completitudinii care ajunge la 100, pivot ilustrat de stâlpul Sfântului Iacob, deschiderea gestației care va corespunde ascensiunii Arborelui Vieților (cf. pagina 44). O nouă generație apare după moartea celei precedente, moarte exprimată prin acoperirea tunicilor de piele.

În general, remarca lui YHVH-Adonai 'Elohim "ca nu cumva să ia și el din Pomul Vieții și să mănânce din el și să trăiască veșnic" este înțeleasă ca un fel de pedeapsă, o condamnare chiar, pentru că nu i-a permis lui Adam să atingă nemurirea. Un fel de răzbunare meschină din partea unui zeu gelos, răutăcios și plin de resentimente, care nu ar fi vrut să-l vadă pe Adam reușind să facă performanță, ca să spunem așa, ca un jucător de rugby. Dar sensul este cu totul altul: termenul **'oLaM** folosit aici nu înseamnă "veșnic" decât dacă confundăm *eternitatea* cu *perenitatea*, adică ceea ce este în afara timpului (eternitate) cu ceea ce este în imensitatea nesfârșită a timpului (perenitate, perpetuitate). În mai multe rânduri în acest text, am insistat asupra noțiunii de "temporalitate" în opoziție cu cea de eternitate. Aici, este vorba de a trăi veșnic în temporalitate, fără acces la eternitate. "Perenitatea" **'oLaM** derivă din **'aLaM**, care înseamnă literalmente "a ascunde de vedere, a nu vedea ceea ce este ascuns de un văl, fără posibilitatea de a vedea" - cu alte cuvinte, într-o stare de orbire perpetuă. Această stare de orbire ar corespunde persoanei care a atins un anumit nivel de cunoaștere, care a coborât în Arborele Cunoașterii, dar fără a putea să se folosească de el, fără a-l sintetiza, fără a învăța nimic din el - fără a putea folosi această cunoaștere pentru a atinge un nivel spiritual superior în acest ciclu al Vieților ale cărui etape ni le descrie mitul. Acest **'oLaM** poate fi tradus prin "întotdeauna", desigur, dar cu condiția ca "întotdeauna" să fie înțeles ca "în toate zilele temporale", adică văzând doar ceea ce este "scos la lumină", și fără viziunea pentru ceea ce este ascuns, ceea ce se ascunde, ceea ce este departe, fără viziunea pentru ceea ce este dincolo de orizont - sau, am putea spune, să vedem doar ceea ce se află înaintea orizontului, sau, un alt mod de a exprima aceeași noțiune: să nu schimbăm niciodată orizontul. Să ne amintim că, la Creație, cea de-a doua zi care a văzut apariția orizontului "**RaQiY'a**" nu a fost numită "**<u>T</u>O<u>B</u>**", realizată, deoarece un orizont nu este niciodată fix, ci se schimbă odată cu dinamica mersului.

Așa este întotdeauna în dinamica în care ceea ce nu s-a realizat devine ceea ce s-a realizat. "Munca" constă în transformarea orizontului, împlinindu-l încetul cu încetul, cu fiecare pas pe calea creșterii spirituale. În acest context, "a mânca din Pomul Vieților" ar fi o pierzanie, deoarece nu ar mai exista nicio modalitate de a realiza gestația necesară pentru nașterea Noii Ființe, îmbogățită de noua sa cunoaștere și de noua sa putere de a genera, tocmai dobândită prin identificarea cu funcția sa "maternă" **<u>H</u>aWaH**.

Un alt aspect al riscului pe care și-l asumă Adam de a nu folosi funcția pe care **<u>H</u>aWaH** i-o pune la dispoziție, în cazul în care i se va întâmpla să "mănânce din Pomul Vieților", ar fi acela de a nu mai putea "ataca capul șarpelui". Amintiți-vă că atacarea șarpelui "blestemat" **'aROuR** în cap

permite apariția "luminii" '**OuR**....

Așadar, ideea că Adam nu va fi niciodată în situația de a avea acces la lumina '**OuR**, literalmente "Principiul" (litera *Resh*) în tot "potențialul său infinit" (litera '*Aleph*), este insuportabilă pentru YHVH-Adonaï 'Elohim. Este negarea devenirii, negarea Ființei, abandonarea mutațiilor pe calea creșterii, negarea "facerii" care conține "desfacerea", "refacerea" și "desăvârșirea". Pe scurt, o a doua ucidere a lui YHVH-Adonai, așa cum menționarea lui 'Elohim singur a fost prima încercare de ucidere a germenului YHVH-Adonai de către un '**iShaH** nefertilizat.

Apoi YHVH-Adonai 'Elohim "l-a alungat" din Grădina Edenului; verbul **ShaLaH** "a alunga" este la forma intensivă *Piel*, ca de fiecare dată când divinitatea vorbește sau acționează. Ar putea fi tradus prin "a expulza cu o lovitură". El îl trimite înapoi cu un scop precis: să lucreze, sau "să muncească" '**aBaD** la **Ha'AdamaH** - ceea ce confirmă, dacă mai era nevoie de confirmare, noțiunea de muncă care este atașată Pomului - celor doi pomi care formează unul singur. Acest verb '**aBaD** "a lucra" este reluat în al doilea verset al capitolului 4, pentru a spune că Cain este tocmai un "lucrător" al **Ha'AdamaH**. Textul continuă să sublinieze acțiunea de a trimite, de a expulza: "... și l-a alungat pe Adam", din nou la forma intensivă *Piel*. A "alunga" este aici **GaRaSh**, o rădăcină formată din **GaR** "străin": l-a făcut "străin"... un pelerin pe drumul său. De ce aceste două acțiuni succesive? Nu ar fi fost suficientă prima expulzare? Am putea citi acest termen ca fiind litera **Gimel** + rădăcina **Resh-Shin**, adică, potrivit lui Fabre d'Olivet, ghidul de creștere în sec (*Gimel*) asociat cu centrul care desfășoară circumferința, reunirea mișcării proprii (*Resh*) cu mișcarea relativă (*Shin*): "principiul principial", orice principiu de acțiune, bun sau rău. Termenul **GaRaSh**, "a urmări", în această lectură, ar indica faptul că Adam este propulsat în uscat pentru a-i străbate circumferința și a-i determina centrul - principiul însuși al drumului preluat de atâtea mitologii care asociază calea spirituală cu căutarea unui centru din cărări periferice: un pelerinaj pe drumul împlinirii. Căile de la periferie sunt cele ale temporalității, roata timpului, și toate se întâlnesc într-un centru care nu mai are dimensiune temporală și care corespunde eternității, punctul de convergență în care timpul se anulează - punctul imobil în care se află Buddha și unde nimic nu mai poate ajunge la el.

Doar Adam este obiectul expulzării: nu numai că Eva nu este menționată, dar pronumele personale din text sunt la singular: l-a alungat din grădina Edenului și l-a alungat pe "Adam". Eva nu este menționată pentru că ea nu este o persoană, ci o funcție atașată lui Adam conștient. Aceasta nu înseamnă că femeia nu este alungată ca și bărbatul: Adamul este creat mascul și femelă, bărbat și femeie, rămâne așa, și nu o dată a fost vorba de mascul și femelă, el devine doar bărbat. Ca să fiu mai clar: femeia este într-adevăr expulzată ca și bărbatul, de vreme ce Adam, ființa umană, este expulzată; doar Eva nu este expulzată pentru că ea nu este femeie - ea este personificarea unei funcții.

O altă precizare: Adam rămâne în Eden, chiar (și mai ales) în afara Grădinii. Grădina a fost creată în Eden; Adam este expulzat din Grădină, dar nu se spune că el părăsește Edenul. Am văzut că Eden ('*Ayin Dalet Nun*) este format din rădăcina '**eD**, care exprimă temporalitatea, asociată cu individul mutant **Nun** (pagina 175). Edenul este structura însăși a temporalității, domeniul spițelor roții, drumul circumferințelor în lumea materialității și a temporalității, tradus în greacă prin "extaz" ("transport, deplasare, răsturnare"); în timp ce "Grădina" ar putea fi concepută ca învelișul interior al butucului, locul unde spițele se unesc, se contopesc și dispar într-un punct adimensional. Locul veșniciei, unde domnește Elohim Creatorul și unde timpul este anulat.

YHVH-Adonaï 'Elohim avea Heruvimii stabiliți la est de Grădina Edenului, precum și o sabie descrisă în general ca fiind "rotitoare" (Biblia de la Ierusalim traduce prin "fulger", ceea ce transcrie bine noțiunea de iminență legată de această sabie, dar obliterează noțiunea de "răsucire" care ne va permite să înțelegem funcția acestei săbii). **KeRuBiYM** "Heruvimii" se scrie cu rădăcina

KRB care (în aramaică și siriacă[9]) înseamnă "a ara", iar verbul derivat **KRBL** înseamnă "a cerne pământul". Este posibil ca figura heruvimilor să fi fost importată din Asiria; ei sunt materializați sub forma unor figuri masculine cu corp de taur și flancate de aripi mari. Cu toate acestea, originea precisă a acestui termen este încă subiect de dezbatere. "Sabia de flăcări care se învârte" se bazează pe forma Participiului *Hitpaël* a verbului **HaPaK** "a se întoarce, a se învârti", adică o formă reflexivă pasivă: "care se lasă învârtită". Prin urmare, sabia de foc nu se învârte ca un carusel la poarta grădinii, ci își apără intrarea, lăsându-se în același timp să fie luată și întoarsă de cel care o poate lua și întoarce - și apoi să intre în grădină, adică să se elibereze de temporalitate. Verbul folosit pentru a "păzi" calea Arborelui Viețiilor este **ShaMaR**, "a face un gard de spini" și, prin extensie, "a păzi, a proteja". Prin urmare, sabia poate fi asemănată prin analogie cu spinii și ciulinii care populează **Ha'AdamaH** și care trebuie, ca în romanele *Mesei Rotunde*, ocoliți pentru a avea acces la locuința reginei. Înțeleg situația ca descriind interdicția de a intra în Grădină prin poarta de est fără a fi făcut propria "întoarcere" sau "ocolire" în Apele de jos, adică nu este posibil să intri în Grădină fără a fi trecut prin vestul marin.

A se cufunda în Apele "**MaYiM**" este, de asemenea, semnificația "aratării" Heruvimilor, care sunt gardienii porții în timp ce îndeplinesc funcția de muncă a lui **Ha'AdamaH** necesară pentru cei care se apropie de Grădină. Orice încercare de a intra în Grădină direct dinspre est, adică prin scurtare, prin parcurgerea căii Ispitei Solare, prin neefectuarea "lucrului" de coborâre în întunericul lunar al Arborelui Cunoașterii celor împlinite și a celor neîmplinite, nu va permite să se apropie de Arborele Viețiilor pentru a finaliza calea și a începe "sarcina" spre nașterea Noii Ființe. Cei care vor cădea victime ale acestei tentații vor fi "ca 'Elohim", adică fără componenta lor YHVH-Adonai, fără să se "întoarcă", fără să "lucreze", fără să-și stăpânească energiile - fără conștiință umană.

Am putea folosi aceste concepte pentru a înțelege mitul lui Daedalus și Icarus? Dedalus, al cărui nume în ebraică דל **DDL** înseamnă "ușă", face labirintul, analog cu pădurea cavalerului, și al cărui fiu, Icarus, zboară drept spre soare în timp ce fuge din exil, doar pentru a fi ars și a cădea în mare... În ebraică, cuvântul אכר **'iKaR** înseamnă "plugar, fermier". Dar, în ciuda condiției sale "pozitive" de plugar în exil, el este aruncat în mare pentru că s-a apropiat de soare. Nu este aceasta ilustrația greacă a *Ispitei solare*?

În prima parte a capitolului 3, Adam nu reușește să "mănânce" Pomul Cunoașterii (el doar gustă din fructul acestuia). Dar Adam însuși, încă în confuzie, spune că a mâncat pomul... și dacă se apropie de Pomul Vieții, este probabil că va mânca și el fructul acestuia, crezând că a mâncat pomul, sau că va mânca direct pomul - situație de pierzanie, deoarece pune capăt oricărei posibilități de evoluție pe calea sa spirituală. Gestul lui YHVH-Adonai 'Elohim este deci un gest de salvgardare, și nu o pedeapsă, așa cum credea Sfântul Augustin și cum vrea să ne facă să credem Biserica.

Ce se întâmplă în preajma Arborelui Viețiilor, a Arborelui nașterii vieții? Este Arborele Nașterii. Să încercăm să avem o viziune globală asupra nașterilor lui Adam. De fiecare dată când apare un nou Adam, substanța din care este extras este menționată în prealabil:

- Adam, ființa umană de natură animală, ființa universală iese în principiu din Creația lui 'Elohim (Gen 1:27), iar **Ha'AdamaH** este menționat chiar înainte, în Geneza 1:25. Adam este mascul și femelă și așa va rămâne.
- 'Elohim se "retrage" și permite apariția lui YHVH-Adonai într-un verset enigmatic care face apel la **TOLeDOT**-ul "generațiilor", bazat pe "copil" **LeD**. Divinul poartă acum dublul NUME de YHVH-Adonai-'Elohim;
- YHVH-Adonai-'Elohim aduce '**iShaH**, facultatea volitivă a lui Adam, înainte de a evoca Omul Intelectual '**YSh**, al cărui mandat va fi de a utiliza '**iShaH** orientându-l în axa lui YHVH-Adonai. '**YSh** este individualizat și își poate astfel exprima libertatea de a crește în incinta Celui Viu, devenind un progenitor în **<u>H</u>aWaH**. '**YSh** este tradus prin "om", dar eu am

9 Semnificația de "a ara" este indicată de SHORASHON, dar și de Vincent Mieville, Les Chérubins, Mémoire présenté à la Faculté de Théologie Evangélique de Vaux sur Seine, Février 1996, în online la http://mieville.chez-alice.fr/cherubins/memoire ch2.html .

păstrat termenul "soț" pentru a exprima funcția sa;

- Dar Adam se află sub efectul toropelii, nu-și îndreaptă '**iShaH**-ul său izolat și liber în direcția lui YHVH-Adonai, iar înșelăciunea și pasiunea lacomă a șarpelui, al cărui nume ilustrează obstacolul în calea întoarcerii interioare, îl seduce pe '**iShaH** făcând referire doar la 'Elohim: aceasta este ispita solară. Dar Adam își deschide în cele din urmă ochii pentru a-și vedea orbirea și pentru a-și cunoaște **<u>H</u>aWaH**. Din acel moment, generațiile sale se succed:
- Adamul universal se descompune în 3 "fii": **QaYiN**, pasionatul decident, **HaBeL**, exhalatul, și **SheT**, "temelia", "baza" (al cărui nume va evolua în **SeT**, apoi **SaTaN**); apoi în 6 prin **QaYiN**, apoi în 9 prin **SheT**: aceștia sunt cei 9 patriarhi generați de Adam, care sunt menționați în capitolul 5 din Geneză, și a căror durată de viață poartă vârsta Potopului, pe care îl voi studia în capitolul următor. Facultățile corporale personificate de toți acești fii succed existența elementară a lui **<u>H</u>aWaH**. Apare '**eNOSh**, "muritorul", un alt termen pentru Om. Cu cei 3 fii pe care Noe îi naște la vârsta de 500 de ani (ne aflăm la punctul de cotitură pe drumul spre '*Aleph* 1000): **SheM**, **<u>H</u>aM** și **YaPheT**, numărul patriarhilor lui Adam în momentul Potopului este egal cu 12. Sfârșitul ciclului descendent. Potopul este o răsturnare a Apelor.
- După Potop, 'Elohim a stabilit o alianță cu Noe și cu urmașii săi. Nașterile fiilor lui Noe au format așezarea întregului "pământ uscat" '**aReTs**. Printre ei, **<u>H</u>aM** l-a născut pe **KOuSh**, care l-a născut pe **NiMRoD**[10] "*care a fost primul Erou*[11] *(**GiBoR** גבר) de pe pământ. El a fost un vânător viteaz în fața fețelor lui YHVH-Adonai, motiv pentru care s-a spus: Ca **NiMRoD**, vânător viteaz pe pământ*".

În acest capitol, am încercat să arăt o lectură mai puțin centrată pe blestem decât cea pe care tinde să ne-o prezinte lectura tradițională. Am arătat o progresie pas cu pas între Omul-Adam universal, al cărui rol este să deschidă "fructul" **PeRiY**, începând să urce pe cursul râului **PeRaT**; Mirele Adam-Cain, care se distinge din colectivitate prin puterea de decizie care îl caracterizează și al cărui rol este să coboare în Pomul Cunoașterii, urcând pe cursul râului **<u>H</u>iDeQeL** "plimbându-se în jurul lui"; apoi am menționat, fără a intra prea mult în detalii, pe "foarte bolnavul" '**eNOSh** care va face obiectul "răsturnării" în Apele corespunzătoare "matricei uterine" a râului **GiHON**.

Râul **PiShoN** rămâne...

Acest râu, care duce la axa întâlnirii față în față cu 'Elohim prin deschiderea "**ShiN**", este parcurs de "eroul" **GiBoR**. Acesta este subiectul capitolului următor, care se va baza pe **NiMRoD** și Isaia, dar și pe Hristos, pe Hercule, eroul mitologic arhetipal care urmează cursul aceluiași râu, și pe Iona. Există și alți eroi mai moderni pe care am putea, de asemenea, să-i explorăm împreună: Gulliver, de exemplu, care combină "*valul*" **GaL** și cuvântul "univers", dar și eroul din Divina Comedie a lui Virgiliu: **vir** *om* (în latină), iar **GaL** "valul" care urmărește fericirea pentru dragostea lui '**ShaH** Beatrice. Îl las pe cititor să se adâncească în lumile lui Swift și Dante: eu mă voi limita la Nimrod, Hercule și Iona.

10 Geneza 10:8. Potrivit lui Brown-Driver-Briggs, numele este de origine străină, fiind imprudent să îl legăm de o rădăcină ebraică.

11 Această rădăcină este și cea a lui **GaBRi'eL** îngerul de la Buna Vestire către Maria...

CAPITOLUL 18: EROII

În care cititorul este invitat să contemple sfârșitul călătoriei prin intermediul aventurilor eroului Nemrod, a unei viziuni a lui Isaia, a unei interpretări a răstignirii lui Hristos, a unei interpretări a stâlpilor lui Hercule și apoi prin începutul "Eroului hărăzit" Jonas. O geografie mistică este propusă pentru a plasa călătoria spirituală a eroului în lume.

Eroul Nimrod

Termenul "**GiBoR**" este al patrulea și ultimul termen care desemnează "Omul" după Adam-Omul-Universal, **'iYSh** "soțul" orientându-se în lumina lui YHVH-Adonai, și **'eNOSh** "muritorul". **GiBoR** reprezintă etapa "eroului" care va fi realizată de către Cristos, a cărui naștere este anunțată de **GaBRi'eL** (aceeași rădăcină cu **GiBoR**): ultima etapă a unirii cu lumina "Tatălui" de unde emană totul; accesul la marșul pe cursul râului **PiYShoN**. Iată jumătatea de ciclu anunțată în viziunea lui Daniel, discutată mai devreme în acest eseu! Această jumătate de ciclu dacă este jumătatea de ciclu de trei zile, care separă echinocțiul de primăvară (Paștele) de solstițiul de vară - puterea deplină de la 'Elohim, unde Fiul se reunește cu Tatăl. Începutul lui Mica aduce puțină lumină asupra acestei noțiuni:

<u>**Mica 5:2-6**</u>

2. Iar în ce te privește pe tine: Betleem, cel roditor [**ePhRaTaH**], mic [**Za'iYR**] între cei vii dintre miile (tribului) lui Iuda, de la tine până la mine va răsări ca să ajungă judecător în Israel; izvoarele lui (sunt) din vremuri străvechi, din ziua de veci.
3. Da, le va da până ce va naște cea însărcinată; atunci ceilalți frați ai lui se vor întoarce împotriva copiilor lui Israel..
4. Și el va sta drept și se va hrăni în tăria lui YHVH-Adonai, în măreția NUMELUI lui YHVH-Adonai, 'Elohimul său; și se vor stabili, pentru că atunci (el va fi) mare peste marginile pământului-uscat.
5. Și va fi pace: **AShOuR** - da - va veni în uscatul nostru, și da, va umbla în palatele noastre, apoi vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt adami unși [= prinți];
6. Și vor sfărâma cu sabia esența țării lui **AshOuR** și țara lui **NiMRoD** în poarta ei [**PeTa<u>H</u>**]; el (noi) va smulge din **AShOuR** pentru că vine în uscatul nostru și pentru că va merge pe căile noastre împletite [**GeBOuL** = cale împletită, termen care desemnează și "granița", "limita"].

Acest text prezintă un "judecător" asociat cu **Beit-Le<u>H</u>eM** (Casa Pâinii) și cu "deschiderea" **PeRaT**[12], "mică" care va izvorî așa cum izvorăște râul din mijlocul grădinii; și va domni peste Israel, aducând pacea. Referirea la izvoarele sale de la începutul timpurilor și mersul său pe 'cărări curbe' sau 'cărări întortocheate' îl plasează într-o schemă de tip **GaL**. Referirea la **AShOuR** aduce și ea o oarecare lumină asupra Figurii de la pagina 201: văd în ea o referire la marșul de pe râul **<u>H</u>iDeQeL**[13], ceea ce îl plasează în poziția de 'orient realizat': Occidentul rămâne de făcut! Țara lui **AShOuR** va fi atacată de sabia **<u>H</u>eReB** (care îl lasă să se întoarcă), iar țara Eroului Nimrod este asociată cu o mare deschidere **PeTaH**, care ar fi înțeleasă ca fiind deschiderea ciclurilor timpului. O altă asociere îmi vine în minte: viziunea lui Daniel (7:2), în plus față de cea a râului **<u>H</u>iDeQeL** discutată la pagina 194. Am menționat această viziune la pagina 392. "Leopardul" se scrie **NaMeR** în ebraică, iar leopardul este un simbol asociat din cele mai vechi timpuri cu Leul solar (led) și a Panterei lunare (pardes): *leo-pardes* în latină. Nimrod, ca erou care îl eliberează pe Adam din ciclurile sale temporale, ar putea foarte bine să poarte o "piele" de leopard. Isaia spune și el (Isaia 11:6):

---

12 **PeRaT** este primul râu pe care a urcat în timpul călătoriei și trebuie citit **Pe-RaT**: "deschiderea" (litera **Pe**) a ceea ce "leagă" și "reține" (rădăcina **RaT**). Reprezintă eliberarea necesară de deșertăciunea lumii, pas care va fi pus în practică prin uciderea lui Cain, prin uciderea avatarului său Abel.

13 **<u>H</u>iDeQeL** este al doilea râu din calea lui Adam, după **PeRaT** și înainte de **GiY<u>H</u>ON** și **PiYShoN**.

6. *Și lupul va locui cu mielul, și leopardul (**NaMeR**) se va culca cu iedul (**GaD** în ebraică); și vițelul și puiul de leu îngrășat, vor sta împreună; și un copilaș îi va conduce*.

Acest **GaD** (kid-goat) este echivalentul uscat al **LeD**-ului umed "copil". Ne aflăm, se pare, la confluența celor două cicluri de lumină și întuneric. NUMELE lui Nimrod ar fi atunci construit pe *leopard*, ca imagine a fuziunii ciclurilor de zi (*leo*- leu) și de noapte-lumină (*pardes*-pantera), cu litera finală **Dalet** ca "poartă", "ușă" sau "prag". Poarta marginală de intrare **PeTa<u>H</u>** la care se face referire în text este atunci poarta mare a "Paștelui" final; nu cea a ieșirii din Egipt, care este un început, un botez, ci cea a Ieșirii-Crucificării care deschide Pământul lui **Ha<u>H</u>aWiLaH**: cea în care "se găsește aurul", cea a "*Bdelliumului*-separării-de-sine"[14], a marii zguduiri, legată de "Fiii lui **YoQ<u>T</u>aN**": fiii luminii "mici", fiii Lunii. Acea poartă duce la lumina Luminii Mari (**GaDoh**: "mare"), la care se poate ajunge acum și pe care se poate "săruta", așa cum Juda îl va săruta pe Cristos și îi va permite să iasă prin poarta mare.

GiBoR-erou citit ca cel care umblă în jurul "zidului înconjurător producător", "învelișul", "circumferința" (litera **Gimel**) **BaR**: "Fiul", dar mai ales "fântâna", de asemenea "cisterna" **BOR**. Această "cisternă" reprezintă întreaga emisferă nordică - boreală: personificată de zeul Boreas din mitologia greacă. Această fântână sau cisternă nordică poate fi asociată cu "paharul cu sângele lui Hristos", ceea ce înseamnă "asimilarea totală", deoarece "asemănarea" **DaMOT** este acum total realizată - deoarece cuvântul **DaMOT** este construit pe "sângele" **DaM**: toate acestea sunt jocuri de cuvinte pentru a aduce asocieri. Verbul **GaBaR** înseamnă "a fi puternic, puternic", **GiBoR**[15] este cel care a luptat și a învins - a câștigat, în acest caz, ultima jumătate de ciclu care duce la "Principiu", litera **Resh**. Cele trei litere **G, B, R** reprezintă drumul pe circumferință (**Gimel**), care l-a condus pe erou să devină **Beit-Resh** - "în principiu", așa cum propoziția de început a *Genezei* îl califica pe 'Elohim (**Be-ReShiYT** = în principiu"). Odată cu a fi "erou", Omul închide bucla. La sfârșitul "ciclului **Beit**", Omul-erou se confruntă cu *'Aleph*-'Elohim - principiul de nedescris (litera *'Aleph* este tăcută). **Tohu-Bohu** din prima zi a *Genezei* nu mai există: am văzut că "*Tohu-Bohu*" înseamnă "formă goală"[16], calificând uscatul, pământul; iar pământul era o formă goală pentru că nu exista un Adam care să-l umple. Acum, în acest stadiu, toate formele au fost umplute de eroul-**GiBOR** – Omul-total-împlinit; și rămâne doar "forma formelor" de nedescris cu care se confruntă eroul. El are nevoie de sabia care-și permite să se înconjoare pentru a o pătrunde prin fuziunea cu "Principiul Aleph". Să subliniem această imagine: 'Elohim, în Creația Sa, a creat '**Alfa-Beit** (alfabetul), **Beit**-ul fiind scris "**Beit-Yod-Tav**", adică: toate literele de la **Beit** la **Tav**, așa cum sunt luminate de Yod-ul central al lui YHVH-Adonai. Omul în "devenirea" sa umple toate aceste forme, începând cu ultima literă **Tav** (deci deschiderea **PeRaT**, primul râu care trebuie traversat pe calea cunoașterii sale). El umple încet, pas cu pas, toate "formele goale" ale lui *Tohu-Bohu* spre **Beit**, mărșăluind pe **PeRaT**, **<u>H</u>iDeQeL**, **GiY<u>H</u>ON** și apropiindu-se de **PiYShoN**. Ajunși la **Beit**, doar **'Alfa** (*'Aleph*-'Elohim) rămâne de cucerit. Acesta este mandatul eroului: să înfrunte 'Elohim, "Principiul", și eternitatea. Rolul lui YHVH-Adonai, "călăuză a creșterii conștiinței în temporalitate" se estompează acum, pe măsură ce cineva este pe cale să părăsească temporalitatea pentru a intra în eternitate.

Răstignirea lui Hristos

Evanghelia după Matei (27:29) oferă câteva detalii interesante despre momentul răstignirii, când Hristos parcurge întregul drum al eroului, până la contopirea cu Tatăl. El are pe cap o cunună de spini ("spini" = **QOuTs**): acest substantiv poartă ideea de tăiere; este folosit pentru recoltare,

14 A se vedea capitolul 2: *Bdellium* este asociat cu râul **PiYShoN**, iar prezența sa este un joc de cuvinte cu **Beit-Dalet** "în separare " (a Sinelui. Cuvântul **Ha<u>H</u>aWiLeH** este construit pe baza rădăcinii **<u>H</u>OuL** pentru "vârtej" și se aplică nisipului luat de un vânt puternic.

15 Rădăcina **GBR** a fost transformată în arabă în **KBR**: **KeBiR**, "mare", "puternic". Se regăsesc în "Allah Akbar".

16 Unii oameni vor să înțeleagă **Tohu-Bohu** ca fiind "haos", dar nu este așa. **Tohu** este construit pe baza literei **Tav** în întregime ortografiată, care înseamnă "formă, semn, reper". **Bohu** înseamnă "gol". Joseph Campbell susține că mitologia este "forma formelor"; fiecare formă fiind o expresie a unui principiu în timp și spațiu.

pentru tăierea boabelor: Isus, ca aproape orice sfânt, moare ca și cum ar fi decapitat. El are și un toiag de trestie în mâna dreaptă. Acea trestie este o imagine a legăturii dintre Apele de Jos și Apele de Sus, ca lotusul în Asia sau în Egipt, sau în Mesopotamia. Capul său este de fapt bătut cu această trestie, ilustrând momentul în care orice referință mentală a dispărut. El poartă o "hlamidă" roșie stacojie, un veșmânt necusut sub formă de rochie, nețesută și cu o capsă pe umărul drept - cititorul va recunoaște simbolurile care sunt asociate acestor detalii, iar culoarea sângelui datorită unui joc de cuvinte între **DaM** (sânge) și **DaMOuT** (asemănare). Răstignirea lui Iisus corespunde eliberării "Fiului Tatălui" **Bar-Abbas** (Barabas), care este astfel eliberat de soarta sa de a urma ciclurile timpului în perpetuitate, putând acum să opereze fuziunea sa cu Tatăl și să devină UNU - așa cum reprezintă hlamida sa nețesută. Și, contrar celorlalți eroi biblici, care luptă în câmpie (imagine a transcenderii dualităților, cititorul își amintește de lupta dintre David și Goliat, și de lupta lui Perceval împotriva Cavalerului Vermeil), este în vârful unui munte din Galileea unde Iisus le cere celor 11 discipoli ai săi să i se alăture pentru "întâlnirea" sa. "Cortul Întâlnirii" este Cortul care simbolizează unirea Cerului cu Pământul, așa cum s-a discutat la pagina 101. Numărul de 11 ucenici face parte din această construcție simbolică, deoarece Iisus este acum al 12-lea și este pe cale să încheie ciclul. Isus se îndreaptă spre ei și le spune:

Matei 28:18-20

Toată puterea îmi este dată în cer și pe pământ. (...) Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.

Aceste elemente ilustrează faptul că Hristos-Fiul s-a contopit cu Tatăl pentru a deveni lumina unică a lumii - până la sfârșitul veacurilor. Această lumină strălucește în fiecare dintre noi: depinde de fiecare dintre noi să o împlinim.

Mi se pare potrivit să stabilim o legătură între "nu atinge", care poate fi tradus și prin "nu îmbrățișa" Copacul în dialogul dintre **'iShaH** și *Șarpe*, și Sărutul lui Iuda care îl îmbrățișează pe Hristos pentru a-l da romanilor. Din cauza acestui sărut de recunoaștere, Hristos va fi judecat, răstignit și înviat. Judah este apoi analog unei deschideri în "ușa echinocțiilor" (**Juda** în franceză înseamnă o spiță în ușa închisă), permițându-i eroului să stabilească legătura cu "marele" (**GaDoL**) luceafăr al solstițiului de vară și să închidă ciclurile timpului. Acest lucru ar explica și de ce **'ShaH** este cea care menționează acest "nu îmbrățișa", deoarece ea nu-l recunoaște decât pe 'Elohim în discursul său: acest "sărut" la Copac reprezintă accesul la 'Elohim și nu este relevant pentru YHVH-Adonai.

Versetul 4 al capitolului 6 din *Geneza*, cel care ne vorbește despre Potop (sfârșitul ciclului), îl anunță pe acest erou "vânători viteji pe uscatul uscat", și începe astfel:

*Și au fost uriași [**NPiLiYM**] pe pământul-uscat în mări [sau: în zilele **Ba-YaMiYM**], ei, și așa după ce fiii lui Elohîm s-au bucurat peste fiicele lui Adam, și au născut pentru ei eroi care din veșnicie [**Me-'OLaM**] (au fost) bărbați-mirease de renume [**HaSheM**].*[17].

Nu numai că este posibil, dar este probabil indicat să citim ultima parte a acestui verset ca "eroi care, de la originile timpului [adică: de la izgonirea din Grădină] (au fost) Soți-Oameni orientându-se în lumina **HaSheM** - adică: a NUMELUI[18]: YHVH-Adonai. Dar mandatul eroului este mai întâi de a închide ciclurile timpului, făcând această jumătate de ciclu care lipsește în viziunea lui Daniel. Să aruncăm o privire la ceea ce spune profetul Isaia despre aceasta, în Isaia capitolul 22.

Isaia 22

Transcriu aici traducerea King James, pentru a oferi contextul complet, uneori modificat atunci când o expresie deja studiată este mai potrivită decât cea folosită de King James. Legătura cu

17 Traducerea mea aici.

18 **HaSheM** înseamnă "numele" și este unul dintre modurile de a se referi la YHVH-Adonai.

eroul nostru se află în versetul 17. Comentariile mele sunt în notele de subsol.

Isa 22:1-13

1. *Povara Văii Viziunii: Ce te mai chinuiește acum? Unde? Într-adevăr, te-ai urcat cu totul pe acoperișurile caselor?*
2. *Tu, care ești plină de frământări, cetate tumultoasă, cetate care răcnește [de la* ***HaMaH****: "a răcni, a vesti"]: oamenii tăi uciși nu sunt uciși de sabie, nici morți în război [****TeHeM****: "război", sau "pâine"].*
3. *Toți conducătorii tăi au fugit ca unul singur*[19]*; ei sunt legați de arc; toți cei care se găsesc în tine sunt legați ca unul singur, care au fugit de departe.*
4. *De aceea am spus: "Luați de la mine*[20]*; voi plânge cu amar! Tabor să nu mă mângâi, din pricina stricăciunii fiicei poporului meu".*
5. *Pentru că este o zi de răscolire*[21]*, de zdrobire*[22] *și de încurcătură*[23] *pentru YHVH-Adonai în valea viziunii; El taie [****QOuR****: "a tăia, a secționa"] zidul, El cheamă la munte!*
6. ***'eYLaM*** *ridică tolba*[24] *cu carele de oameni și călăreți, iar* ***QYR*** *["fortăreața", un joc de cuvinte cu verbul* ***QOuR*** *de puțin mai înainte] descoperă [verbul* ***'aRaH****: a jupui] scutul.*
7. *Și se va întâmpla că văile tale cele mai alese vor fi pline de care, călăreții*[25] *se vor pune în dispozitiv la poartă!*
8. *Și el înfășoară vălul lui Iuda. Tu te-ai uitat în ziua aceea la amorul*[26] *Casei Pădurii*[27].
9. *Ați văzut de asemenea spărturile cetății lui David, că sunt multe; și ați adunat apele din iazul de jos*[28].
10. *Ați numărat casele Ierusalimului și casele pe care le-ați dărâmat pentru a întări zidul.*
11. *Ați făcut și un șanț între cele două ziduri pentru apa bălții vechi; dar nu v-ați uitat la făcătorul ei și nu ați avut respect față de Cel care a făcut-o demult.*
12. *În această zi, YHVH*[29]*-Adonai-****TsaBa'OT*** *[****TsaBa'OT*** *este "gazelă", de asemenea "putere, tărie"] a chemat la plâns, la jale și la tânguire și la înfășurarea cu sac:*
13. *Și iată bucuria și veselia: uciderea vitelor mari și uciderea vitelor mici, mâncarea unui trup [****BaSaR*** *= "trup", dar și "veste bună"] și băutura vinului. Mâncați și beți; da! căci mâine*

---

19 King James traduce "împreună", dar "ca unul singur" este mai aproape de text și redă mai bine această expresie care este folosită și atunci când Avraam urcă pe "Munții Unicului" "ca un singur" (om) împreună cu Isaac.

20 Acest verb **Sha'aH** este același folosit de YHVH-Adonai care "își întoarce privirea de la" oferta prezentată de Abel...

21 Din **HOuM** construit pe aceeași rădăcină cu **HeMaH** " răcnet "; verbul înseamnă " a emite un răcnet ", sau " a scutura viguros ".

22 Din **BOȘ** (*Beit-Wav-Samekh*) - a fi în impas. Literele arată: "înăuntru" (**Beit**) și "ciclul" (Samekh).

23 Acest verb **BOuKh** înseamnă "a încurca"; este cel folosit de Cristos în strigătul său către Tatăl pe cruce: "Spre ce Mă încurci?!" (povestea cu "abandonarea" este o greșeală grosolană de traducere).

24 Există aici un joc de cuvinte: substantivul **'aShPaH** (cu *'Aleph*) poate însemna *tolba* în sensul de a conține săgețile care "tremură" atunci când sunt trase: același verb **'aShaPh** construit pe aceeași rădăcină, ca în limba engleză. Cel care "tremură" este de fapt astrologul (același cuvânt **'aShaPh** în ebraică), capabil de vrăji și conjurații. Referirea la **tolbă** ar trebui să ducă la gândul că astrologul este cel care cunoaște misterele timpului și ale stelelor. Această referință temporală este întărită de numele celui care "înalță": **'eYLaM,** construit ca **'oLaM** "perpetuitate, perenitate".

25 Călăreții sunt cei care călăresc caii **ȘOuȘ** - "fluxul de cicluri" (Samekh-Wav-Samekh).

26 Un alt joc de cuvinte: armura, sau "brațele" este **NaShaQ**, care este asemănător cu verbul **NaSaQ** (cu o literă **Sin**): "a pune foc"; iar acest substantiv înseamnă și "sărut". Aducerea laolaltă a acestui substantiv cu menționarea lui Iuda în același verset face să se gândească puternic la sărutul lui Iuda și la dialogul dintre **'iShaH** și șarpe, care vorbea despre "a nu atinge" sau "a nu îmbrățișa " (săruta) Copacul.

27 "Casa din pădure" este o referire la Casa din pădurea Libanului, care la rândul ei se referă la Palatul lui Solomon, ridicat din marmură albă (1Rege 7:2). Acest palat este imaginea "Lunii albe" [**LaBaN** în ebraică, construită ca "spre (literă îmblânzită) un 'fiu' (**BeN**) "].

28 Acest „bazin inferior" este o referire la **BOR**: „cisternă, fântână". O voi discuta mai târziu, cu "eroul" **Gi-BOR**

29 Textul ebraic este „**aDoNaY-YHVH-TsaBaOT**, în care se scrie „Adonai" de obicei, care de obicei nu se scrie împreună cu cele patru litere YHVH. Cu toate acestea, cuvântul „Dumnezeu" ('Elohim) este absent din textul ebraic și nu scriu, ca King James, „Domnul Dumnezeu".

vom muri.

14. ***YHVH-Adonai-TsaBaOT** se descoperă la urechile mele: "Această nelegiuire[30] nu va fi curățată de la voi până nu veți muri", spune **YHVH-Adonai-TsaBaOT**.*
15. ***YHVH-Adonai-TsaBaOT** spune astfel: "Du-te, du-te la acest trezorier, la Şebna, care este deasupra casei, și spune-i,*
16. *Ce? Tu ești aici? Cine? Tu ești aici? Într-adevăr, ți-ai făcut aici un mormânt, ca cel ce-și face un mormânt în înălțime și care își sapă o locuință în stâncă?*
17. *Iată, YHVH-Adonai te va precipita cu o precipitare, eroule! Atunci El te apucă, te apucă!*
18. *Într-adevăr, el se va întoarce violent și te va arunca ca pe o minge într-o țară cu mâini mari. Acolo vei muri și acolo carele gloriei tale vor fi rușinea casei stăpânilor tăi.*
19. *Şi te va alunga din poziția ta, și din starea ta te va trage în jos!*
20. *Şi se va întâmpla în ziua aceea că îl voi chema pe servitorul Meu Eliaqim, fiul lui Hilqiyah ["Elohim care ridică", fiul lui "Distribuirea de - YaH" (pentru YHVH-Adonai)]:*
21. *Îl voi îmbrăca cu haina ta și-l voi întări cu brâul tău și voi încredința guvernarea ta în mâna lui; și el va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda.*
22. *Şi cheia casei lui David o voi pune pe umărul lui[31]; astfel el va deschide [**PaTaH**] și nimeni [**'aYiN**] nu va închide; și el va închide și nimeni nu va deschide.*
23. *Şi îl voi fixa: un cui într-un loc tare; și va fi un tron glorios pentru casa tatălui său.*
24. *Şi vor atârna de el toată gloria casei tatălui său, urmașii și cei renegați, toate vasele de acumulare de cantitate mică, de la vasele de cupe, chiar și la toate vasele de steaguri.*
25. *În acea zi, oracol de la **YHVH-Adonai-TsaBaOT**, cuiul care este fixat în locul ferm va fi îndepărtat, va fi smuls și va cădea; și povara care era pe el va fi tăiată. Da, YHVH-Adonai a vorbit.*

Acest text este ciudat. Îi sugerez cititorului meu să îl recitească după ce termină acest capitol: ar putea fi mai clar. Să trecem la cel mai mare erou al culturii noastre: Hercule.

Eroul Hercule: Hera-AYGLE

Eroul tipic din mitologia greacă este Hercule sau Heracle: "*Glory-of-Hera*" [**Glory** este **AyGLe αίγλη**: *Alpha-Iota-Gamma-Lambda-Etta*]. Poate că limbile engleză sau franceză nu sunt înrudite în mod tradițional cu ebraica, dar cititorul va găsi similitudini tulburătoare în modul în care sunt scrise numele cu elementele discutate în acest eseu. Hercule este fiul lui Zeus și al fecioarei muritoare Alcmene. Zeus, în ziua nașterii lui Hercule, declară: "*În această zi, dintr-un muritor se va naște un erou, aparținând unei rase din sângele lui Zeus însuși, și va domni peste toți cei care trăiesc în jurul lui!*". Alcmene este ea însăși fiica lui Electryon, care este aliajul dintre Soare (aur) și Lună (argint), la originea cuvântului nostru "electricitate". Acest aliaj este materializat de *chihlimbarul* portocaliu, iar Anticii au observat cu siguranță proprietățile sale electrice.

Hera, soția lui Zeus, este geloasă pe infidelitățile lui Zeus și caută să se răzbune. Ea trimite doi șerpi la pătuțul copilului, dar Hercule îi ucide pe amândoi cu mâinile. Hercule este crescut de Centaurul Chiron. Devenit tânăr adult, el vânează leul Cithaeron, care făcea ravagii în turmele lui Amphitryon (împreună cu vecinul său, regele Thespios). Ca dar de mulțumire, Hercule primește de la Hermes o sabie, un arc cu săgeți de la Apollo și o platoșă de aur de la Hephaestus și Atena. Mai târziu, Hera îl va înnebuni, iar Hercule își ucide soția și copiii. Pentru a-și ispăși greșelile, el trebuie să se supună vărului său Eurysthee ("zeul cel mare"), care caută să-l umilească obligându-l să îndeplinească "cele douăsprezece munci". De fapt, aceste munci sunt zece la început, dar apoi Eurysthee nu recunoaște două dintre ele, ceea ce face ca numărul lor să ajungă la douăsprezece. Hercule se căsătorește cu Dejanine, care îl otrăvește cu un unguent magic făcut cu sperma centaurului Nessus, cu sângele rănii sale (a fost lovit de una dintre săgețile lui Hercule în timp ce se

---

30 Cuvântul " nelegiuire " sau " greșeală " este **'aWoN** cu **'Ayin** și se opune lui **'aWoN** cu **'Aleph** (cuvântul grecesc '**eon**' - " nimic și totul "), și studiat la pagina 356)

31 Agrafa de la hlamida lui Hristos: ar putea fi o imagine a acestei "chei"?

pregătea să o violeze pe Dejanine) și cu ulei de măsline. Otrăvit până la moarte, Hercule se aruncă în flăcările Muntelui Œta [acest nume este construit pe **'eT** "timpul"]. Hercule este primit imediat în Olimp, se împacă cu Hera, se căsătorește cu Hebe, care îi dă gemeni: Alexiares ["cel care îndepărtează războiul"] și Anicetos ["cel invincibil"].

Limita vestică a călătoriei lui Hercule este marcată de "Stâlpii lui Hercule" **Στήλες του Ηϱαχλή**. Cuvântul "stâlp" în limba greacă corespunde "stiletto", adică un pumnal, o sabie fină și ascuțită care străpunge inima[32]. Această sabie-pumnal occidentală a fost numită de arabi: Gibraltar, presupus *Jebel-al-Tariq*, deoarece Jebel este muntele, Tariq este cuceritorul Marocului și al Spaniei, și poate fi tradus și ca o "limită" a căii. Am putea vedea în acești stâlpi sabia care deschide poarta către Grădină? Această sabie **HeReB**, care se lasă învinsă... Da, dar aici, în Gibraltar, noi suntem la vest, iar acea sabie ar trebui să fie la est...

Și ce înseamnă să întoarcem sabia?

HeReB → BaRaH: "să ne grăbim"...

Acesta este verbul folosit atunci când Maria-Mama lui Isus, însărcinată, "se grăbește" și trece "Muntele lui [casa lui] Iuda pentru a o vizita pe verișoara ei Elisabeta, însărcinată la rândul ei cu Ioan-Baptistul (cf. pagina 130[33])! Verbul **BaRaH** înseamnă și "a aluneca, a alerga", pentru a elibera un zăvor cilindric de la o ușă. Descrierea Tabernacolului din Exodul 26:26-29 traduce substantivul **BRiYiaH** prin "zăbrele" cilindrice:

<u>Ex 26:26-29</u>

26. *Să faci bare [**BRiYiaH**] din lemn de salcâm, cinci pentru scândurile de pe o parte a cortului,*
27. *și cinci bare pentru scândurile celeilalte părți a cortului și cinci bare pentru scândurile laterale ale cortului, pentru cele două părți dinspre vest.*
28. *Și bara din mijloc, în mijlocul scândurilor, să ajungă de la un capăt la altul.*
29. *Să îmbraci scândurile cu aur și să le faci inelele de aur ca locuri pentru bare; și să îmbraci barele cu aur.*

Bara din mijlocul scândurilor, care se întinde de la un capăt la altul: dacă această bară s-ar putea referi la lățimea Cortului, ca "scândură" a **GaL** rătăcirii?! Aceasta este axa echinocțiilor! *Cartea lui Iov* (Iov 26:11-13) se referă și ea la acești stâlpi "bară-călăuză-cilindrică", cu un joc de cuvinte cu acest **BaRiYa<u>H</u>**[34] și "brize" (vânt = spirit) al lui 'Elohim" **Roua<u>H</u>**.

"*Stâlpii Cerurilor se clatină și sunt stupefiați de mustrarea lui. În puterea lui, el a zguduit marea; în inteligența lui, i-a precipitat pe cei mândri. În-ale sale (**BaROua<u>H</u>**), el a luminat Cerurile; mâna lui a găurit șarpele strâmb*[35] (**BaRiYaH**)".

32 În ebraică, există două cuvinte pentru "stâlp". Primul este **MTsQuQ**, construit din verbul **TsOuQ** "a comprima, a oprima, a fi în primejdie"; îl cunoaștem de la cuvântul "Egipt" = **MiTsRaYiM**: "primejdia" din centrul "Apelor" **MaYiM**. Al doilea cuvânt este **'aMOuD**, care derivă din verbul **'aMaD** "a sta drept ".

33 Interpretarea mea este că, întrucât Hristos s-a născut la solstițiul de iarnă, trebuia să fie conceput la echinocțiul de primăvară - însă Maria reprezintă echinocțiul de toamnă (**Beit-LeHeM**: Casa Pâinii sau Casa Războiului este toamna) - la 6 luni distanță. Așadar, pentru a "îndrepta " povestea cu calendarul și durata sarcinii umane, Maria se "grăbește" spre Elisabeta prin "munte" (a se citi: solstițiu) și se găsește la Elisabeta, care este echinocțiul de primăvară, deoarece Ioan-Baptist se naște la solstițiul de vară (3 luni mai târziu), iar Elisabeta "era însărcinată în 6 luni" când a ajuns Maria. În acest fel, totul este din nou în ordine.

34 Acest cuvânt se aseamănă cu "barele" din lăcătușerie: cilindrul glisant al încuietorii care permite închiderea și deschiderea imediată a acesteia. Cuvântul englezesc ar proveni din vechiul franțuzesc "*barrillet*: bară mică", dar cuvântul francez este de "origine incertă". Părerea mea este că acest **BaRiYa<u>H</u>** este prea apropiat de acest "barillet" pentru a fi o coincidență. Argoul american "**to barrel**" înseamnă "a se mișca repede", care este și sensul care este atașat la **BaRa<u>H</u>** "a se grăbi".

35 Sau " spiralat ". Să observăm că " mireasma " este **RiYa<u>H</u>**, așa că această bară glisantă este de asemenea conturată ca " în mireasmă ": **Be-RiYa<u>H</u>**. Iar *Cântarea Cântărilor* se referă în mod special la "mireasma" Mărului. Un alt joc de cuvinte.

Acest joc de cuvinte explică referirile la "măr" din *Cântarea Cântărilor* menționate la pagina 143. Mărul este "acolo unde te-a conceput mama ta" și am arătat că acesta trebuie să fie echivalentul echinocțiului de primăvară, punctul cel mai vestic, "seara", "marea" din graficele de la paginile 131 și 172. Iov continuă: "*Toate acestea sunt exteriorul lucrărilor sale, iar noi nu apucăm decât un slab ecou. Dar tunetul mâniei sale, cine-l va înțelege*?".

Mi se pare că, atunci când ajunge la Stâlpii lui Hercule, în extremitatea vestică a lumii cunoscute, eroul devine capabil să se "grăbească" în timp ce trece de "Munte", de "limită", și să întoarcă sabia pentru a se afla la poarta estică a Grădinii, în centrul roții timpului, cu sabia în mână, și să "gliseze" bara glisantă care deschide poarta. Acolo, la Stâlpii lui Hercule, la "Mărul" **TaPOua<u>H</u>**, el poate să apuce mânerul sabiei și să o întoarcă pentru a ajunge la "gloria" **TiPheReT תפארת**: "frumusețea", "măreția" fructului acum total împlinit.

Sura 86 din *Coran* "***At Tariq***" se traduce prin "luminozitatea nocturnă". Ea poartă o serie de noțiuni care sunt atinse în textul lui Iov de mai sus. Iată o traducere (adaptată de Andre Chouraqui):

Prin Ceruri, prin Nocturnă:
Și cine te va învăța ce este Nocturnul?
Trupul celest, cel pătrunzător.
Nu are fiecare ființă un paznic?
Iată, fiecare om, din ce a fost creat:
Unul este creat dintr-un lichid ejaculat.
Emis de rinichi și de coaste.
Iată-l că vine: el le va face să se întoarcă,
Ziua în care secretele sunt puse la încercare:
Ființa umană va fi fără putere și fără ajutor.
Prin Ceruri, dat cu revenirea.
Prin Pământ, dat cu fisuri (sau: limite)
Iată verbul decisiv
Și nu batjocura.
Iată-i că vin: se folosesc de viclenie
Dar și Eu, la rândul Meu, folosesc viclenia...
Amânați-i pe Ștergători, amânați pentru ei, un pic, pentru ei!

Acum e timpul să dedicăm câteva minute unui "erou ratat", un erou obosit care nu a reușit să alunece din ușă în ușă.

Jonah: eroul obosit

Iona nu este cu adevărat un erou: este "foarte bolnav", este cumva bolnav de mare. Numele său **YONaH יונה** în ebraică înseamnă "porumbel", este pasărea simbol a iernii. El este arhetipul "foarte bolnavului" **'eNOSh**: "muritorul". El este cel care mărginește cursul râului **GiY<u>H</u>ON** și corespunde "'albirii" sau "Lucrării la Aalb" în alchimie. Vă propun traducerea mea "literă cu literă", cu comentariile de mai jos:

<u>Iona 1:1-17</u>

1. *Cuvântul lui YHVH-Adonai a fost adresat lui Iona, fiul lui Amittai [= "adevărul meu", cu 'Aleph], astfel*
2. *Ridică-te, spre Ninive*[36]*, cetatea aceea mare, și strigă asupra ei, căci răutatea lor s-a urcat până la fețele mele!*
3. *Dar Iona a fugit [**BRoa<u>H</u>** = alunecarea noastră 'bară de fugă'] spre Tarsis*[37] *de la fețele lui*

36 Ninive este cel mai mare oraș din Asiria, "țara nordului", iar în secolul al V-lea î.Hr., când este scrisă *Cartea lui Iona*, orașul păgân domina lumea. Așadar, acel oraș reprezintă lumea păgână.

37 **TarShYSh** este tradus în greacă prin Tarsis, în latină prin Tartessos și în engleză prin Tarsus. Se referă la orașul și la oamenii care trăiesc în Gibraltar. Se pare că orașul Tarsus a fost fondat de fenicienii veniți din Tyr în

YHVH-Adonai și s-a coborât (la) ***YaPhO***[38]*; și a găsit o corabie*[39] *care mergea spre Tarsis; așa că a plătit biletul ei și s-a coborât în ea, ca să meargă cu ei la Tarsis, departe de fețele lui YHVH-Adonai.*

4. *Dar YHVH-Adonai a trimis un vânt mare în mare, și a fost o agitație puternică*[40] *în mare, astfel încât vasul se zguduia spre a se sparge!*
5. *Atunci marinarii s-au speriat și au strigat fiecare soț-bărbat către Eloha lui și au pus să fie aruncate în mare mărfurile perisabile care se aflau în vas, pentru a o ușura de ele. Dar Iona s-a coborât în părțile laterale*[41] *ale punții*[42]*; și, zăcând, a rămas uimit*[43].
6. *Atunci comandantul de parâme [căpitanul*[44]*] a venit la el și i-a spus: "Ce-ai fost amețit? Ridică-te! Strigă pe Eloha ta! Dacă se va întâmpla ca Elohim să se facă să strălucească asupra noastră și să nu pierim!".*
7. *Și au spus fiecare soț-om către colegul său*[45]*: "Vino! Și haideți să tragem la sorți*[46]*, ca să știm din cauza cui este această neîmplinire asupra noastră. Așa că au tras la sorți și sorțul a căzut asupra lui Iona.*
8. *Atunci i-au zis: "Spune-ne, te rugăm, din cauza cui este această nenorocire asupra noastră: Care este ocupația ta, de unde vii, care este țara ta și din ce popor ești?".*
9. *Iar el le-a spus [lor =* ***'ELeYHeM****]: "Eu: Evreu; și YHVH-Adonai, Eloha al Cerurilor, eu însumi, mă tem, care am făcut marea și uscatul!"*
10. *Atunci oamenii s-au temut foarte tare și i-au zis: "De ce ai făcut aceasta? Într-adevăr, soții-bărbați ști*au *că de pe fețele lui YHVH-Adonai fugea [****BoReaH*** *= lacăt glisant] pentru că el le spusese*.

Mă opresc aici cu traducerea textului: este suficient pentru ceea ce vreau să subliniez. Primul element este destinația: Ninive. Este capitala lui **AShQuR**, țara Nordului, deja menționată odată cu Mica. Ninive este o capitală păgână, iar convertirea ei reprezintă un fel de ideal pentru un viitor erou. Se poate face o legătură cu menționarea "cetății răcnite" din Isaia. Al doilea element este "fuga" din Iona, care folosește același cuvânt studiat și ca "a se grăbi" pentru a trece de la o ușă la alta. Verbul **BaRa<u>H</u>** înseamnă propriu-zis "a zăvorî", adică a menține două elemente distincte bine strânse una de cealaltă, cum ar fi două fețe ale aceleiași monede. Iar direcția de **TaRShiYSh** luată de Iona este *a priori* una bună, deoarece corespunde cu stâlpii lui Hercule: regiunea Tarsus, sau Tartessos (în greacă) sau Turdetana (în latină) se află în sudul Andaluziei, la gura de vărsare a râului Guadalquivir. Pe această coastă, la acest nivel, se găsesc rămășițele orașului antic Gades (astăzi Cadix), întemeiat de fenicienii din Tyr (**TsouR** în ebraică: "stânca"), înainte de secolul al X-lea î.Hr.

---

jurul anului 10.000 î.Hr.

38 **YaPhO** este Jaffa de astăzi, pe coastă. Particula "spre" nu se regăsește în textul ebraic.

39 Cuvântul "vas" este **'aNiY** ortografiat 'Aleph-Nun-Yod, și înseamnă de fapt "eu însumi' ca entitate în evoluție prin intermediul lui YHVH-Adonai 'Elohim".

40 Tulburarea este **ȘaR** (Samekh-'Ayin-Resh), care se scrie ca "ciclu de trezire".

41 Substantivul **YaReKhaH** "partea, flancul" provine din verbul **YaReKh**: "a fi moale". Substantivul poate fi folosit ca eufemism pentru a se referi la organele genitale.

42 Substantivul folosit **SPhiYNaH** înseamnă o corabie care este acoperită cu o punte, iar acest cuvânt se scrie "Samekh-Pe" - "ciclul de deschidere" al lui *YNaH* = Iona. Este deci un joc de cuvinte, care anunță că Iona se îmbarcă în călătoria spre sine. Există însă o întorsătură suplimentară: textul menționează de mai multe ori "Ridică-te! Ridică-te!" cu referire la Eloha, care este forma singulară a lui Elohim. Dar litera **Wav** ו ("O") a "ridicării verticale" lipsește din **YNaH**, Jonah trebuind în mod normal să se scrie **YONaH**.

43 Textul folosește verbul **RaDaM** "a ameți, a șovăi" în modul *Niphal*: un mod pasiv. Acest verb este construit pe aceeași rădăcină cu "**DaM**" "sângele", care este folosit și în substantivul "**DeMaH**" "asemănarea" atunci când 'Elohim se gândește să-l "facă" pe 'Adam "la umbra lui, la asemănarea lui ". Desigur, cititorul își amintește că Adam nu este "făcut ", ci "creat", și că asemănarea a dispărut din actul de creație al lui 'Elohim.

44 Îl rog pe cititor să rețină această referință la "frânghii/parâme", deoarece o voi folosi foarte des în paginile următoare.

45 Cuvântul " asemănător " este același cu "neîndeplinit" **Ra** (*Resh-'Ayin*). Cuvântul este repetat ca neîmplinire", tradus ca "rău" de King James în versetul următor. Dar "rău" implică moralitate, care este absentă din această poveste.

46 "Sorții" sunt **GORaL**, o trimitere "cu ochiul" la marele "val" **GaT** al acestei furtuni. Îi reamintesc cititorului că "valul" **GaT** este valul principal al roții timpului.

Acest oraș a fost asediat și cucerit de Nabucodonosor în 573.

Lucrurile merg prost când devine evident că Iona încearcă să se îndepărteze de "fețele lui YHVH-Adonai" și că se coboară "la" **YaPho** (Jaffa astăzi: "claritatea, frumusețea"), dar această particulă "la" nu se află în text: deci Iona se coboară la claritate și frumusețe, sau nu ar fi mai degrabă "coborât" la claritate?

El se găsește într-un "vas", iar acest cuvânt se scrie **'aNiY-Ha** (*Aleph-Nun-Yod-He*) (vezi grafic capitolul 1), adică: *pe sine* (**'aNiY** înseamnă "eu însumi, "eu"; este un joc de cuvinte), în așa fel încât se poate ghici că se îndreaptă spre interiorul lui însuși. Acest vas navighează spre Tarsus-Tartessos, la Stâlpii lui Hercule, "fălcile" Pământului - dar Iona trișează cu el însuși, căci cumpără un bilet și plătește taxa, în loc să se îmbarce în propria călătorie interioară. El se îmbarcă spre destinația sa "departe de fețele lui YHVH-Adonai", și atunci știm deja că este pus pe rele.

YHVH-Adonai reacționează imediat și violent, declanșând "ciclul de trezire" Samekh (ciclu) + **'aR** ('Ayin-Resh) "trezire" (și, de asemenea, cuvântul **Ra'** "neîndeplinit" întors în oglindă): **vasul-eu** este în furtună ("răscolire"). Urmează apoi mai multe referiri la 'Eloha, care este singularul lui 'Elohim de la marinarii care se neliniștesc și au "mărfurile perisabile" aruncate în mare - aceleași mărfuri ca și cele menționate de Isaia mai sus. Acest cuvânt **HaKeL** de aici este un cuvânt general care poate descrie toate tipurile de recipiente și mărfuri. Rădăcina sa **KaL** (*Kaf-Lamed*) materializează noțiunile de acumulare, totalitate, întregire, perfecțiune și universalitate. Gestul marinarilor este atunci contrar unui gest de împlinire.

Referirea la Iona coborând pe laturile sau flancurile vasului arată un alt joc de cuvinte cu **ȘePhiYNaH** (cu un *Samekh* la început), derivând din verbul **ȘaPhaN** "a ascunde prin acoperire". Contextul indică o navă a cărei punte este acoperită cu lambriuri, dar se scrie și *Samekh-Pe*: ciclul de deschidere, sau deschiderea ciclului, al lui **YNaH** = Iona, însă fără **Wav**-ul verticalizării, care lipsește la Iona în prezent: el este "amețit", *groggy*, împrăștiat: **ReDaM** în ebraică, la fel ca atunci când Adam a fost pus în toropeală chiar înainte ca **'iShaH** să fie luat din coasta sa laterală. Se amintește ce i-a adus această toropeală...

Marinarii au "aruncat apoi la sorți" **GORaL**: aceste "sorți" fac o trimitere prin vânt la marele val **GaL**. al acestei furtuni interioare care zguduie vasul însuși. Iar când Iona răspunde la întrebările marinarilor, răspunsul său este tot sub forma unui joc de cuvinte care ilustrează eroarea sa: textul spune "le spune", cu "le spune" scris **'eLeYHeM**, cu aceleași litere ca în **'eLoHiYM** (Creatorul), dar *Yod*-ul lui YHVH-Adonai nu este la locul potrivit. *Yod*-ul se află aici într-o poziție centrală, în timp ce ar trebui să fie în poziția a 5-a. Acesta este un alt exemplu în care YHVH-Adonai nu este pus la locul său corect (central) - și aceasta este o încălcare gravă. Deci, se poate citi: "*El spune: 'Elohim*", dar pronunțat greșit, în același mod în care cei care voiau să treacă râul Iordan spuneau *Sibboleth* în loc de *Shibboleth* - și au fost uciși ca mincinoși.

Iona pretinde că este evreu " **'iBRiY**'", cuvânt care derivă din verbul **'aBaR** "a trece (sau traversa) pe partea cealaltă", ceea ce este amuzant, deoarece el a "trecut" sau a mutat **Yod**-ul lui YHVH-Adonai în locul greșit, "pe partea cealaltă", dar apoi este într-o confuzie totală când spune că îl venerează pe "*YHVH-Adonai: 'Eloha al Cerurilor care a făcut marea și uscatul*". Văd un oarecare umor în acest răspuns, pentru că este apropiat de cel dat de **'iShaH** șarpelui, care îl ignorase complet pe YHVH-Adonai în răspunsul dat șarpelui. Jonas nu îl ignoră pe YHVH-Adonai, însă confundă rolurile: îi dă lui YHVH-Adonai funcția de "*a face marea și uscatul*", îl asociază pe YHVH-Adonai cu un 'Eloha al Cerurilor și ignoră complet diferența dintre "a crea" și "a face", face confuzie între Ceruri, mări și uscat... Este un răspuns asemănător lui **'iShaH**, dar într-o formă inversă. Cititorul își va aminti că YHVH-Adonai nu are nimic de-a face cu "Cerurile", care sunt create de 'Elohim; că uscatul este contemporan cu Cerurile și nu cu mările; și că, în ansamblu, Cerurile, mările și uscatul au fost create, și nu făcute. Pe scurt, Iona înoată în cea mai profundă confuzie.

Este mult prea devreme pentru ca Iona să încerce să navigheze spre Tarsus. Marinarii îl vor arunca în mare, va fi înghițit de "peștele cel mare" (**DaG-GaDoL**), va rămâne 3 zile și 3 nopți în

matricea apelor de jos, cu "trestiile (**ȘOPh** *Samekh-Wav-Pe*, tradus uneori prin "buruieni"[47]) încolăcite în jurul capului său[48]"... În burta peștelui cel mare, implоră el:

Iona 2:6

"*M-am coborât în fundul munților; uscatul cu gratiile lui m-a tras pe mine pentru totdeauna; totuși Tu mi-ai scos viața din stricăciune, Doamne, 'Eloha mea* "

Și YHVH-Adonai vorbește cu peștele, iar peștele l-a "vomitat" pe Iona "deasupra confuziei...". **HaYaBaShaH** este tradus prin "coastă" sau "plajă", dar rădăcina **BouSh** (**ShouB** întors) este rădăcina lui "confuzie". Cititorul își poate aminti cum Adam și **'iShaH**-ul său "nu au fost confuzi" (cf. pagina 260) după aventura șarpelui, când ochii lor s-au deschis.

În cele din urmă, Iona ajunge la Ninive, convertește orașul în timp ce regele păgân local publică un decret care spune că "*oamenii și animalele, vitele mici și mari nu vor gusta nimic, nu vor mânca și nu vor bea*"; iar Iona, mândru de munca sa, este acum supărat că a pierdut timp, căci era deja în drum spre Tars! Au loc unele discuții de du-te-vino între YHVH-Adonai și 'Elohim în legătură cu un " dovleac de ulei de ricin", ortografiată **HaQiYQaYON**: un alt joc de cuvinte sub forma "conductei" **Qof** spre Yod-ul lui YHVH-Adonai pentru noul soț-om **QaYiN**-Jonah, și acel ulei de ricin care face să "vomite" (verbul **QaYaH**[49]), așa cum a făcut peștele să îl vomite pe Ionah deasupra confuziei. Într-o manieră oarecum filozofică, YHVH-Adonai încheie *Cartea lui Iona* cu o remarcă amară:

Iona 4:9-11

9. *Și 'Elohim i-a zis lui Iona: "Pe tine se va împlini: supărat pentru dovleac?" Iar el a răspuns: "(să fie) mânios: împlinire pentru mine, până la moarte [sau: mutație]".*
10. *Atunci YHVH-Adonai a spus: "Ți-a fost milă de dovleac pentru care nu ai muncit, nici nu l-ai făcut să crească, care a răsărit într-o noapte și a pierit într-o noapte:*
11. *Și nu ar trebui să cruț Ninive, această mare cetate, în care sunt mai mult de șaizeci de mii de persoane care nu pot discerne între mâna dreaptă [= sud] și mâna stângă [= nord]; și, de asemenea, multe vite?". [adică să nu facă distincție între oameni și animale - dat fiind decretul regal !*]

Geografie mistică

47 A se vedea **Yam ȘoPh** : " marea de trestie " (Marea Roșie).

48 *Iona 2:6.*

49 Există un joc de cuvinte de gradul doi cu această expresie, dacă înlocuim **Ha-QiY-Qa-YON** cu **Ha-QiY-Qa-'aON**: al doilea *Yod* (pentru YHVH-Adonai) este înlocuit cu un *'Aleph* pentru 'Elohim). Această înlocuire este permisă de numeroasele trimiteri încrucișate din text între YHVH-Adonai și 'Elohim (sau 'Eloha). În această nouă grafie (cu 'Aleph), **YON** devine **'eON**, un cuvânt care în ebraică, ca și în greacă, înseamnă în același timp "imens de mare", "infinit", "eternitate" și apoi "neant" - cf. versetul 14 din Isaia de mai sus. Am explicat acest cuvânt **'eON** mai în detaliu atunci când am discutat despre Cain și Abel

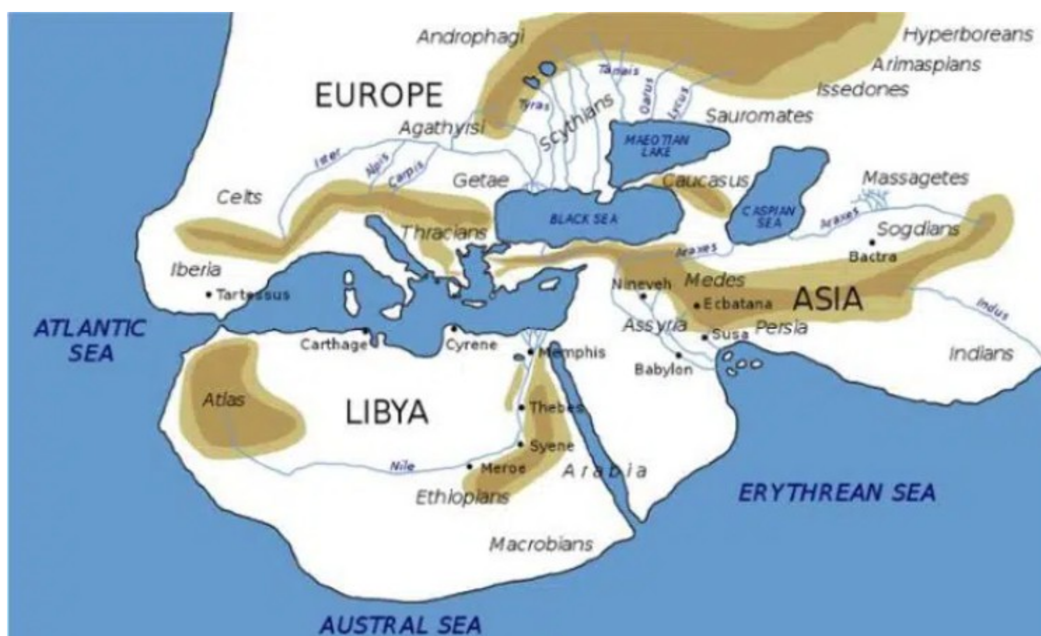

Figura 108: Hărți din Hecate de Millet și Herodot reconstituite (jos). (Sursa: Internet Wikipedia)

Asocierea Porții-de-la-Qccident cu Gibraltarul "întoarcerea eroului" mă face să caut dacă, în harta lumii așa cum era ea cunoscută la vremea respectivă, aș putea găsi noțiuni pe care locuitorii orașelor **'iYR** (**Yod** în centrul "trezirii" **'aR**) le-ar fi putut proiecta în denumirile pe care le dădeau locurilor pe care le locuiau în uscatul uscat. De asemenea, sunt conștient că intru într-un tip de exercițiu pe care îl defăimez la începutul acestui eseu, și anume acela de a lega un anumit loc biblic de un anumit loc geografic - doar că aici, eu caut organizarea generală a lumii. Fac acest exercițiu cu o prudență extremă, ca o curiozitate, și îl invit pe cititor să mi se alăture.

Lucrez pornind de la două hărți reconstruite după descrierile lui Hecate din Millet (născut în jurul anului 550) și Herodot (născut în 484), deci cam în perioada scrierii *Cărții lui Iona* (împrumut din secolul al V-lea î.Hr.). Propun o hartă oarecum sintetizată din acești doi autori. Cele două hărți se aseamănă (figura 108 de mai sus). Principala diferență este cursul fluviului Nil: Hecate îl desenează mergând drept spre sud, legându-se de Oceanul primar "**MaYiM**"; în timp ce Herodot îl face să se întoarcă spre vest pentru a ajunge aproape de Munții Atlas, în apropiere de Gibraltar.

Dacă **TaRShiYSh** corespunde într-adevăr stâlpilor lui Hercule, atunci numele ar trebui interpretat ca **ToR** "turul, împletitura, împletitura sau răsucirea" (iar "căpitanul" maestru de frânghii din povestea lui Iona fiind format pe **HaBaL** "a împleti fire (pentru a face o frânghie)", este un joc de cuvinte ca sinonim cu **ToR** "împletitura"[50]. Cuvântul **ShiYSh** este construit ca *Yod*-ul central al lui YHVH-Adonai luat de falca celor doi dinți **Shin** (cuvântul **Shin** înseamnă "dinte") - poate cei doi dinți ai lui **Shin** și **Sin** care formează astăzi Gibraltarul.

Aceasta înseamnă, de asemenea, că "lotusul" **ShOuShaN** (de asemenea, "trompeta" dreaptă din mozaicurile grecești și romane) derivă din aceeași rădăcină, **Yod**-ul central fiind înlocuit de proiecția sa verticalizantă **Wav**. Numele Gibraltarului, presupus a fi derivat din **Jebel-al-Tariq**, s-ar citi atunci **GiBeR-'eL** (sau al)-**TaR**, ca "a cuceri întoarcerea", sau "cuceritorul întoarcerii". Coincidență divină...

Poziționarea râurilor este relativ ușoară: râul Eufrat este în umbra râului **PeRaT**; Tigrul ar fi râul **HiDeQeL**; aceste două râuri (mărșăluind pe cursurile lor) "coboară" spre Nord și corespund, în traseele lor, cu ceea ce am văzut în capitolul care tratează despre râurile care traversează Edenul - iar Edenul, aici, este proiecția lumii întregi în realitatea ei materială și temporală, privită însă prin ochiul cunoașterii din inimă și inteligență.

Nilul este atunci umbra **PiYShoN**-ului orientat nord-sud, care curge în apropierea Mării Roșii "**Yam ȘoPh**" sau "Marea de trestie". Cititorul își amintește că numele de 'Adam este format

---

50 A se vedea versetul 21 din Isaia de mai sus. A se vedea, de asemenea, figura 71, pagina 221.

pe **DaM** care înseamnă (și) "sânge" și, prin extensie, "roșu". Marea lui Adam Roșu face joncțiunea între Apele de Sus (oceanul primordial) și - aproape - Marea Mediterană, numită în epocă "Marea cea Mare" **Yam GaDoL**. Actualul fluviu Dunărea nu putea fi decât nuanța **GiYHON**-ului: ea a fost numită de greci "Ister", adică "legată de uter", iar respectivul-uterus era Marea Neagră de astăzi: "Marea Nordului" (negru este culoarea Nordului).

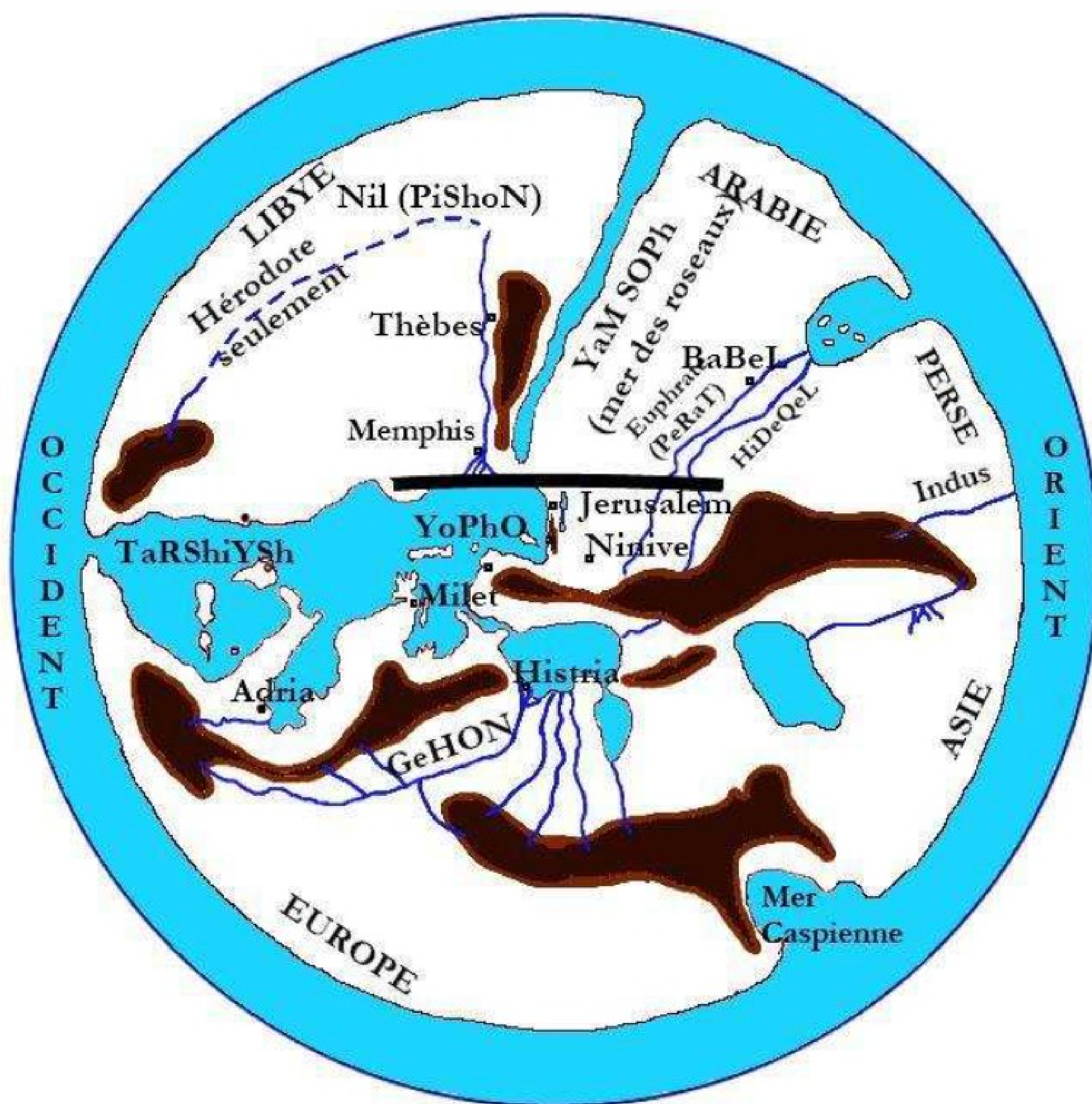

Figura 2: Fuziunea hărților din Hecate și Herodot (Nordul este în jos)

Așa cum Marea Neagră este un uter[51], regiunea Bosforului și a Dardanelelor este vaginul lumii. Orașul de coastă Histria se află la gura de vărsare a fluviului Dunărea. Iată deci cele patru râuri. Pe figura 2, materializez cu 4 săgeți plimbarea lui 'Adam mărșăluind pe aceste râuri în călătoria sa spirituală. Referirile la literele *Gimel, Lamed, Dalet* (**GaDoL**) sunt aceleași ca și până acum. La fiecare gură de râu, există o literă **Pe** (Pe înseamnă "gură"). La fiecare izvor de râu, ar exista o literă cu cap de "**Resh**", pe care ar trebui să o "treacă". Observăm că gura

51 Se pare că nivelul Mării Negre era cu aproximativ 200 de metri mai mic decât cel actual acum 10 - 8.000 de ani. Europa și Asia erau legate prin intermediul unui "pod" terestru, de unde și denumirea de "Marea Pontică". Unii cercetători asociază ridicarea rapidă a nivelului mării în acea perioadă cu Potopul. Se pare că o mare parte din populația locală a fugit spre sud-est și a locuit în Mesopotamia.

ultimului râu, delta Nil-**PiYShoN**, corespunde trecerii Paștelui: **PeŞa<u>H</u>** (*Pe-Samekh-<u>H</u>eit*). Această poartă a ieșirii din Egipt este singura poartă care a fost făcută de **om** nu este una "naturală" și ca atare este de domeniul lui YHVH-Adonai. Și am impresia că poarta **PiYShoN** care urcă și poarta **PeŞaH** care coboară sunt exact la fel: una a fost traversată de poporul evreu sub îndrumarea lui **MoShe-HaSheM** (adică: Moise mărșăluind în lumina-umbră a lui YHVH-Adonai), cealaltă trebuie traversată de Adam-**GiBoR** spre umbra-lumină a lui 'Elohim. Cea cu YHVH-Adonai merge spre nord, spre **YeHOuDaH** (Iuda), cea cu 'Elohim merge spre sud, spre... Apele-de-sus. Această poartă centrală de deschidere corespunde, de asemenea, "bazei ciclice" **Samekh ס**, prin care trece **Wav**-ul verticalizant **ו**, după cum ne spune numele său ebraic "**YaM ŞoPh**" **ימ סוף**: Marea de trestie. Axa centrală a acestei construcții este Judah, al cărui nume este construit pe **Yod**: aceasta este centrul "grădinii". Granița dintre Iuda și "poarta" stufului adăpostește "scutul" **Tet**, care trebuie traversat pentru a ajunge la "inimă" (**LeB** în ebraică) - "inima" devine **LiBya**, care era numele întregii Africi sahariene - țara lui **HaHaWiYLaH** unde aurul este atât de pur... Acel **Tet** protejează inima, așa cum și scutul sternului protejează inima în corpul uman. Așadar, jocul este de a ajunge la inimă, dar nu direct prin sud: dimpotrivă, trebuie să se meargă spre nord prin **uter**, să se renască în sine și să urmeze **GiY<u>H</u>ON**-"burta" ca propria gestație. Trebuie să te scufunzi în partea întunecată de nord și vest a "Gahannei" (**GiY<u>H</u>ON**) până la **TaRShiYSh**, unde cei doi dinți te vor mesteca - dacă nu ești suficient de rapid să apuci sabia, să o întorci pentru a te "grăbi" imediat spre poarta estică a Grădinii. Numai după ce te-ai făcut "mic" între cei doi dinți **Shin** și **Sin** de Gibraltar se ajunge la "inima" **LeB**-Libya și se eliberează calea spre gura **PiYShoN**-ului.

Acestea sunt doar niște piste de explorat: fiecare cititor ambulant să rătăcească pe propriile hărți, " în felul său" de străin-pelerin.

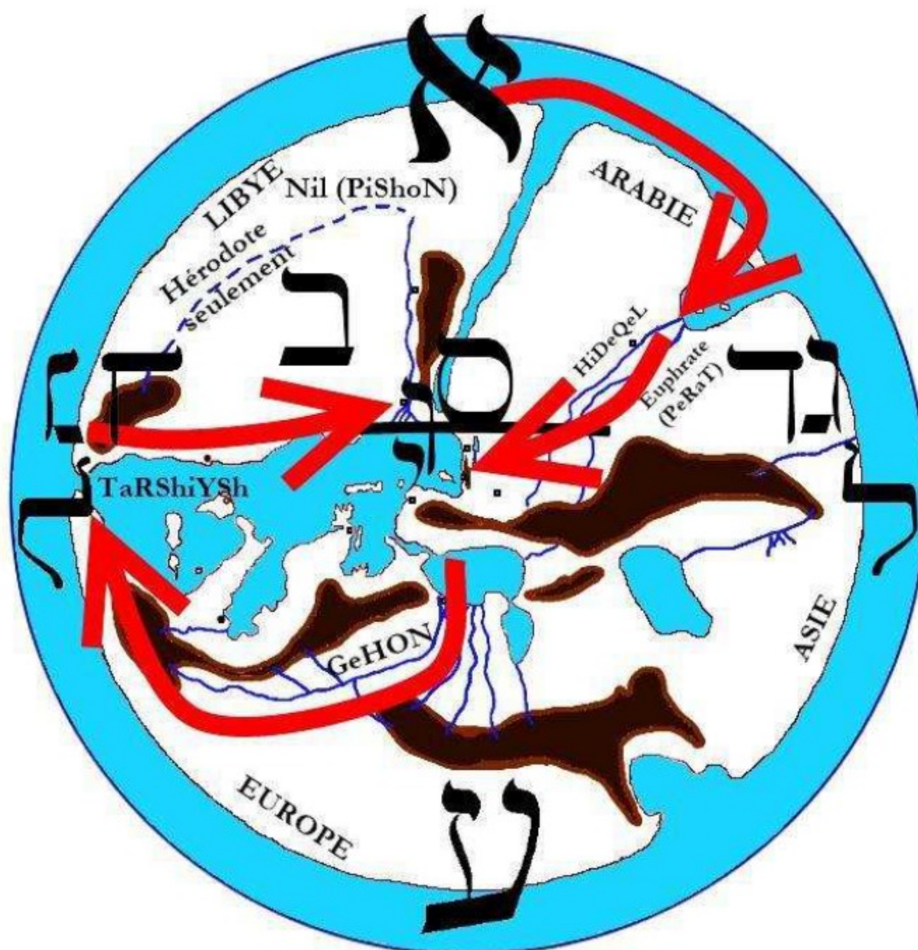

Figura 3: "Traseul lui Adam în Eden".

Există un mozaic datat în secolul al III-lea d.Hr. care pare să ilustreze în mod adecvat noțiunile pe care le-am dezvoltat în aceste pagini: împletitura și întretăierea, precum și drumul asociat cu cele patru râuri din Eden. Acest mozaic provine dintr-un templu iudeo-creștin bizantin numit "**Reit-Alfa**", pentru că se află în apropierea kibbutzului **Beit-Alfa** din Israel. Însuși numele acelui kibbutz mă face să mă gândesc la ultima etapă a călătoriei de marș pe râuri, de la litera **Tav** la **Beit**[52], aducând aici pelerinul în fața "Principiului universal" **Alfa**. Acest mozaic arată o reprezentare a unui zodiac în jurul unui cap uman, cu un car cu patru cai, destul de aproape de ceea ce am văzut în capitolul 10 cu Neptun.

Figura 4: Neptun în Muzeul Bardo din Cartagina (Tunis). A se vedea capitolul 10 pentru un comentariu aprofundat al acestui mozaic magnific și foarte bogat.

Capul uman se află chiar sub semnul Rac-crab al solstițiului de vară.

52 Alfabetul este format din literele **Alfa** și **Beit**; cu toate acestea, **Beit** în sine conține toate literele de la **Beit** la **Tav** (**Beit** se scrie **Beit-Yod-Tav**).

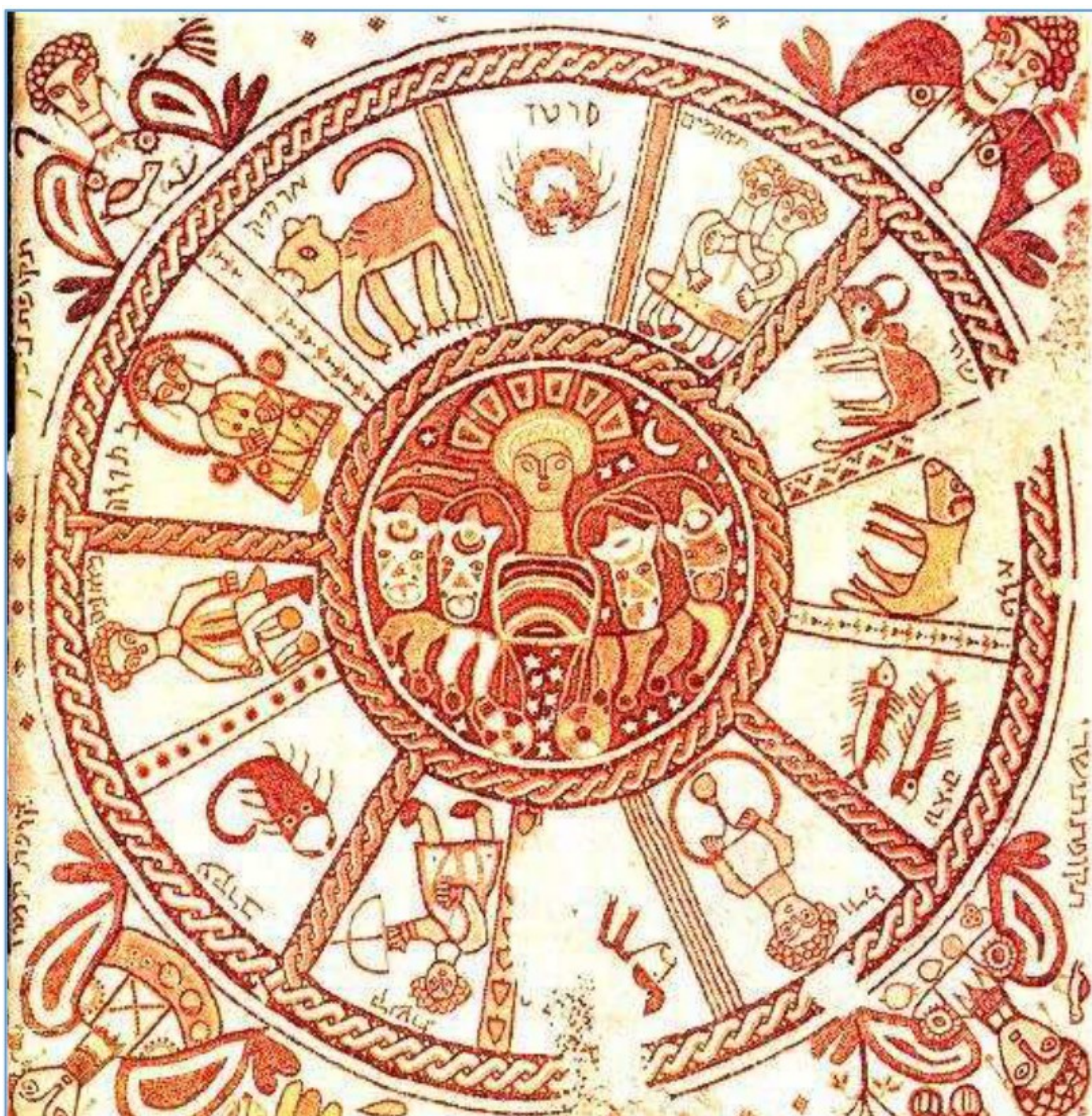

Figura 5: Mozaic Beit-Alfa, secolul al V-lea d.Hr. Sursa: Wiki

De pe gâtul figurii umane iese un dreptunghi care conține "Arca Alianței" (curcubeul). Medalionul central, care corespunde "grădinii", este înconjurat de o împletitură întunecată cu două fire, care delimitează butucul central al roții timpului. Cele douăsprezece semne zodiacale se înscriu în această roată. Racul-Cancer (șablonul solar care corespunde creației lui Adam) se află chiar în partea de sus: sudul este în sus, așa cum se întâmplă de obicei în reprezentările antice și ca și în graficele mele de-a lungul acestui eseu. Această împletitură interioară întunecată este legată de împletitura mare exterioară mai deschisă, cu 4 raze, care sunt realizate din același tip de material (mai întunecat). În sensul acelor de ceasornic, aceste raze sunt poziționate între Gemeni și Taur în colțul din dreapta sus; între Pești și Vărsător, între Săgetător și Scorpion și între Balanță și Fecioară. Figurile din fiecare colț al imaginii materializează anotimpurile - dar nu în ordinea corectă: Îl las pe cititor să afle de ce. Nodul care leagă raza Balanță-Virgo de împletitura exterioară este diferit de celelalte și prezintă o imagine de "desfășurare" sau de "desfacere a torsiunii". Este un "nod Salomon". Prin suprapunerea hărții lumii, precum cea din figura 3, peste acest mozaic, este izbitor de observat cât de bine se potrivesc razele întrepătrunse pe hartă.

Cele 4 râuri

Semnul Taurului corespunde râului **PeRaT** (iar **PaR** este un "taur" în ebraică). Semnul Săgetătorului-Scorpion corespunde râului **GiYHON**. Iar Gibraltarul, "forța de răsucire" corespunde

nodului razei Balanță-Fecioară din Vest, care duce la **PiYShoN**. Dacă Râul **HiDeQeL** este deplasat spre partea de jos (colțul din dreapta jos), el corespunde în continuare semnului Pești-Vărsător, care este un "marş" post-equinox. Asocierea **HiDeQeL** cu actualul Tigru nu este un fapt şi face obiectul unor dezbateri. Personal, aş avea tendința de a considera că **HiDeQeL** este un râu mai îndepărtat, care nu este paralel cu Eufratul și care se îndreaptă spre nord într-un mod mai hotărât. Poziția Mării Caspice pe harta Hecate, o regiune care este asociată cu poporul Pelasg, ceea ce înseamnă "deschiderea valului" (gândiți-vă la "pelagic"), și care prezintă gura de vărsare a Volgăi (ortografiată **BoLGa** în caractere chirilice) și peștele **Beluga** ("balena albă"). Râul de la est de **'AShOuR** devine apoi Araxe (sau Aras) și/sau râul Kura, care sunt indicate pe harta lui Herodot, dar nu și pe cea a lui Hecate. Aceste două râuri materializează legătura dintre Marea Neagră și Marea Caspică. Nodul Salomon ar trebui mai degrabă considerat ca un nod de "deznodământ", mai degrabă decât unul de răsucire. Sensul acestei deznodări este dezlipirea Omului de ciclurile timpului, dezlipire care caracterizează drumul eroului. Iată care este valoarea simbolică a nodului Salomon: "pacea" (**Shalom** este "pace" în ebraică) care îți este adusă prin dezangajarea ta din ciclurile timpului. Acest lucru permite să ne gândim că "războiul" **LeHeM** care stă în Vest (**Beit-LeHeM** este la vest: Fecioara) corespunde unui război între Soarele care apune și Luna care răsare pentru a lumina lumea. Eroul, prin bara glisantă care îl aduce în centrul grădinii, trece atunci de la starea de război la starea de pace.

Figura 6: Femeia cu șarpele, secolul al XII-lea, biserica Oo, Muzeul Augustanilor, Toulouse, foto PE

Acest mozaic, pe internet, este calificat drept "naiv". Eu nu-l găsesc atât de naiv. Mi se pare, de asemenea, că sensul dat acestui mozaic confirmă interpretarea pe care o dau eu

strigătului anxios lansat de Isus pe cruce: "*Spre ce **principia substance** mă împungi*?!" (cf. pagina 286).

Iar aceste hărți mă determină să propun o proiecție geografică a dualității **Shin-Sin**, prezentată ca unul dintre marile mistere care trebuie rezolvate (pagina 34). Dacă sabia care se lasă întoarsă **HeReB** se întoarce ca o "bară glisantă" **BaRiYaH**, în Gibraltar, în Casa Pâinii (Fecioară: spre vest), pentru ca eroul să se regăsească la poarta orientală a Grădinii, atunci litera **Shin** ar putea fi asociată cu delta Nilului. În mod curios, forma literei în sine seamănă cu delta Nilului. Litera **Sin**, prin construcție simetrică, ar putea fi atunci reprezentată de cealaltă mare deltă dintre aceste fluvii; și nu există decât una singură, și anume Dunărea-**GiYHON**, lângă Histria, în "uterul" Mării Negre.

Șarpele **NaHaSh**, care "aleargă pe burtă (**GeHoN**) în toate zilele vieții sale" este poziționat la gura strategică a fluviului **GiYHON**-Dunăre[53], iar delta corespunzătoare devine Păcatul lui **SaTaN** (*Sin-Tet-Nun*). Această poziție poate fi clarificată datorită "Femeii cu șarpele" reprezentată chiar la începutul acestui eseu (o prezint din nou sus). Trebuie să spun că, atunci când am ales să includ această ilustrație dintr-o vizită pe care am făcut-o la "*Musee des Augustins*" din Toulouse, nu am știut ce să cred despre ea: Nu puteam să-mi explic de ce această doamnă avea un șarpe care ieșea din sân și intra în vagin - în afară de o legătură vag lubrifiantă între șarpe și penisul masculin, dar această imagine freudiană nu m-a convins niciodată, și apoi chestia cu sânii nu s-ar fi potrivit. Acum, asocierea Mării Negre cu uterul îmi permite să cred că capul șarpelui; acel cap care trebuie zdrobit de **'iShaH** a pătruns în vaginul ei ca strâmtoarea Bosforului, pentru a se afla la gura deltei **GiYHON**-Dunăre, în pântecul uterin: acolo unde locuiește Păcatul lui **SaTaN**.

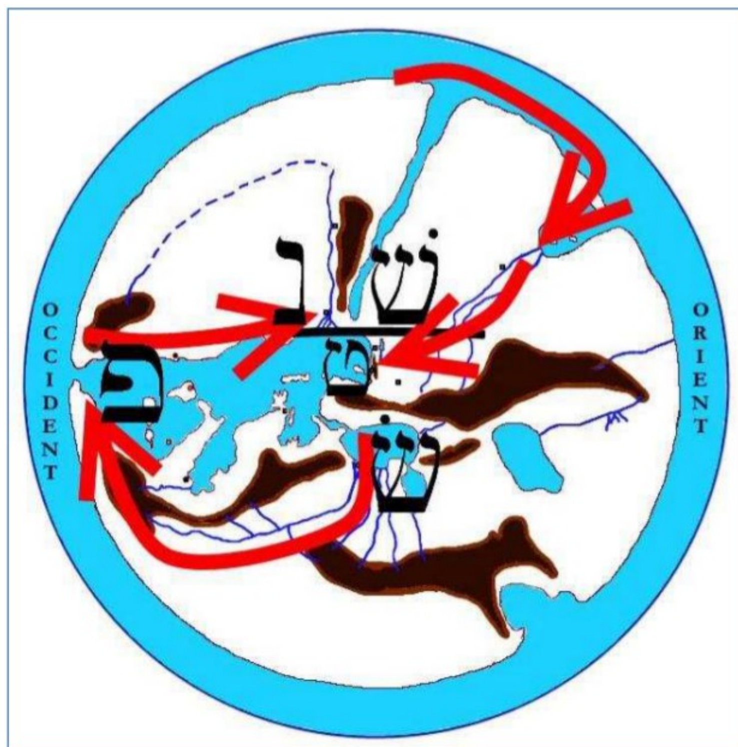

*Figura 7: Deltele **Shin** și **Sin** ale lui **PiYShoN** și **GiYHON***

Nu este evident să poziționăm "sânul" acestei doamne pe hartă - dar totuși, să încercăm ceva: dacă uterul lui **'iShaH**-Eve se află la nivelul deltei Dunării, "capul" ei ar putea fi chiar sub delta Nilului, în axa solarului '**Aleph** complet dezvoltat, ca și capul bărbatului din Grădina din mozaicul **Beit-Alfa**. Sânul hrănitor este "**ReHeM**", care înseamnă în total "sân, matrice, femeie" - și apoi acest **ReHeM** cheamă **Beit-LeHeM** al Fecioarei; "căldura" pâinii și a războiului construite pe aceeași rădăcină **HeM**. De asemenea, am asociat această rădăcină **HeM** cu numărul "cinci" (**HaMeSh**) - de data aceasta legat de **Shin**. Cinci este la jumătatea distanței dintre principiul Unu

53 În contextul Pirineilor francezi, acest râu GiYHON poate fi mai degrabă râul Garonne decât Dunărea, matricea uterină fiind Gironde lângă Bordeaux... Popoarele își reconstruiesc mitologia cu ajutorul contextelor locale.

(*'Aleph-Elohim*) și zece[54] (*Yod-YHVH*). Așadar, acest **<u>H</u>eM** ar putea fi văzut ca fiind la jumătatea drumului dintre partea de jos-Nord și partea de sus-Sud, la nivelul echinocțiului, la "domiciliu".

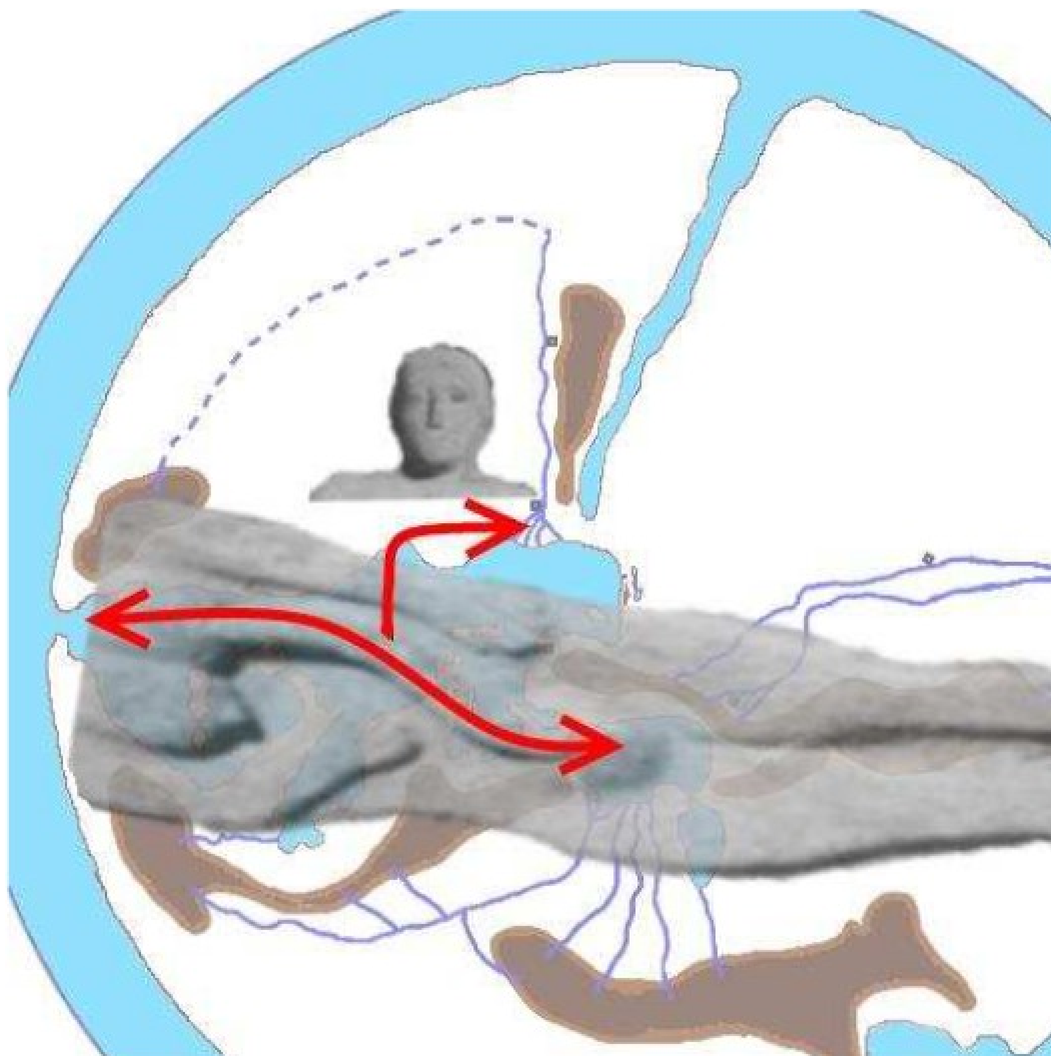

Figura 8: Femeia lui Oo întinsă pe axa echinocțiului, capul șarpelui ("bara de alunecare") din pântecul Mării Negre.

Adevărata "căldură" va fi la solstițiul de vară, dar iată-ne la jumătatea drumului, spre casă, spre căldură[55]. Dar **ReHeM** poate fi atât "sânul" ("țâța"), cât și "pântecul" (matricea). Există deci o ambiguitate aici. Versetul 25 din capitolul 49 din Geneza ne ajută, deoarece menționează ambele lucruri:

<u>Gen 49:25</u>

*Chiar de 'El al tatălui tău, care te va ajuta, și de Cel Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântări din Cerurile de sus, cu binecuvântări din adâncul care se află dedesubt, cu binecuvântări ale sânilor (**ShaD**) și ale pântecelui (**Ra<u>H</u>aM**).*

Capul nu urmează axa corpului, deoarece se află în axa râului **PiYShoN**-Nil, orientat spre sud și spre solstițiul de vară.

Să aruncăm o privire la iluminarea din "*Riches Heures du Due de Berry*". Semnul Fecioarei este bine poziționat chiar pe pântece. Picioarele acestui om astrologic se află pe Pești, semnul opus

54 Reamintesc cititorului că literele au valori cardinale: "Aleph este 1, Beit este 2, Gimel este 3, Dalet este 4, He este 5, Wav este 6, Zain este 7, Heit este 8, Tet este 9 și Yod este 10.

55 Să precizăm, de asemenea, că Adam mărșăluiește în amonte, împotriva ciclului solar. Semnele zodiacale de pe mozaicul **Beit-Alfa** sunt în sens invers acelor de ceasornic.

Fecioarei. "Sânul" s-ar afla atunci în Gibraltar, spre vest. Există un "decalaj" între piept și cap de 90 de grade. Această "decalare" este rezolvată de bara glisantă care permite trecerea de la Gibraltar la poarta orientală a Grădinii.

Figura 9: Omul astrologic orientat în funcție de zodiac : Les Riches Heures du Due de Berry (Orele bogate ale ducelui de Berry), Bibliotheque Nationale.

Pentru a reconstrui corect corpul în axa "Principiului Unității" care corespunde căii eroului, trebuie să se folosească bara glisantă menționată de Iov mai sus, ca Șarpele. Despre acest Șarpe se spune în Geneză (3:1) că este cel mai viclean dintre toate animalele de pe *câmp* "**Ha-SaD-He**": am ajuns! Asta e legătura pe care o căutam... "Sânul" **ShaD** luat în respirație de cele două litere **He** (plămânii) este "câmpul" **HaSaDeH**. Eroul se repoziționează în matricea propriei deveniri, în poziția de matrice-părinte. În "hotare" (**BaRaH**: sabia întoarsă), el ocolește temporalitatea nopților și a zilelor, scurtează 2 luni și jumătate solare (Fecioară, Leu și jumătate de Rac).

Eu am sugerat legătura dintre șarpe și "bagheta magică": a fost un truc magic făcut de Moise în fața lui Faraon. Aici mi se pare că eroul rătăcitor folosește o baghetă magică - poate chiar, numele acelei baghete vine de la rătăcirea eroului...?

"Bara de alunecare" sau "rătăcirea magică" din Noul Testament ar consta, în ceasul al nouălea, în "perdeaua sanctuarului care se rupe de sus până jos" și în "piatra mare" care este deja rostogolită și deplasată atunci când cele două Marii se apropie de mormânt, la trei zile după răstignire. Evanghelia lui Marcu (16:7) indică faptul că Învierea îi va precede pe apostoli în

Galileea. Această construcție în care Adam devine conștient în temporalitate în timp ce traversează poarta către **PeRaT** în Est, apoi mărșăluiește în jos spre Nord și apoi spre Vest cu **HideQeL** și **GiYHON**, dar se confruntă cu moartea în falca Gibraltarului; această construcție duce la o "răsucire" de aproape 3 luni solare pentru a se întoarce în Grădină, în Israel-Juda, în axa Tatălui, care este și axa râului Iordan. Isus este din Nazaret, adică "urmaș" din Nord, născut în **Beit-LeHeM** (Vest), moare pe Muntele Golgota (lângă Ierusalim, Sud) la Paști: echinocțiul de primăvară în Est.

Din punct de vedere geografic, dacă se deplasează harta Israelului cu 90° pentru a orienta râul Iordan de la Est la Vest în loc de Nord la Sud, locurile în care activează Hristos sunt organizate în funcție de momentele corespunzătoare din calendarul solar.

Prin rotirea hărții, păstrând aceeași orientare pentru echinocțiile de est și de vest, ca în mozaicul **Beit-Alfa**, Betleemul se deplasează de la sud la vest, iar Nazaret de la nord la est. Iordanul, mai degrabă decât să reprezinte axa solstițiilor (de la nord la sud), reprezintă acum granița dintre deșertul din partea superioară a hărții (nouă) și câmpia fertilă alungită de la (noul) est la (noul) vest.

Să remarcăm existența unui sit arheologic datat în perioada elenistică (deci cu aproximativ 9-800 de ani înainte de mozaicul din Beit-Alfa) numit **Beit-GouBeRiN**, construit pe această rădăcină **GiBoR**. Acest sit este așezat pe latura unui Tell (deal) din apropiere numit **Ma-R'eShaH** (sau: "de la cap"). Acest sit prezintă peșteri rotunde mari, sculptate manual, cu tavane mari, asemănătoare cerului.

Figura 10: Harta Israelului decalată cu 90° și care arată "bara de alunecare" spre Galileea

De pe muntele Golgota (care înseamnă "craniu"), situat la vest pe această nouă hartă, Iisus, după moartea sa fizică, se găsește 3 zile mai târziu în Galileea, în "centrul" valului **GaL**. Estul ar fi ocupat de râul Orontes, care nu este reprezentat aici. Râul Orontes își are izvorul în Liban, în apropiere de Baalbek, și mai este numit Draco (dragon), Typhon, Ophitic sau Axios, iar în arabă "Râul răzvrătit". În mijlocul Galileii centrale se află Muntele Tabor (**TaBOR** înseamnă "cisternă" sau fântână adâncă - vezi Tiberias Take ca centru al figurii), la care se face referire în Vechiul Testament cu "Stejarul Tabor": **'eLON-TaBOR אלון תבור**.

Mi se pare că această imagine este în concordanță, prin intermediul chemării la stejarul din munte, cu ultima etapă a Arborelui fiind "Elohim", pe baza modului în care este construit acest nume.

În același mod în care am introdus această decalare de aproape 3 luni, mozaicul **Beit-Alfa** poziționează cifrele de sezon decalate cu 3 luni. Iar viziunea lui Daniel (pagina 196) menționează "jumătate de timp", adică 3 luni (un "timp" este de 6 luni în acest context, de la solstițiu la solstițiu: începutul Creației până în ziua a șasea, crearea Omului-Adam) înainte de a ajunge la realizarea totală. Răsucirea magică a acestor 3 luni solare permite aducerea "păcii" (nodul lui Salomon) între

configurațiile pământului lui Israel orientate Nord-Sud și simbolurile configurațiilor temporale care sunt orientate Est-Vest, așa cum sunt guvernate de echinocții. Se poate considera, de asemenea, că eroul **GiBoR** a trecut de la brâul exterior (prima literă **Gimel** din Gi-**BoR**) la "centru" (locul Grădinii) materializat de stejarul **Ta-BoR**. Acest copac divin, ca legătură între "urmașii" din Nazaret și 'Elohim, nu și-a făcut oare loc prin magia druidică a celților?

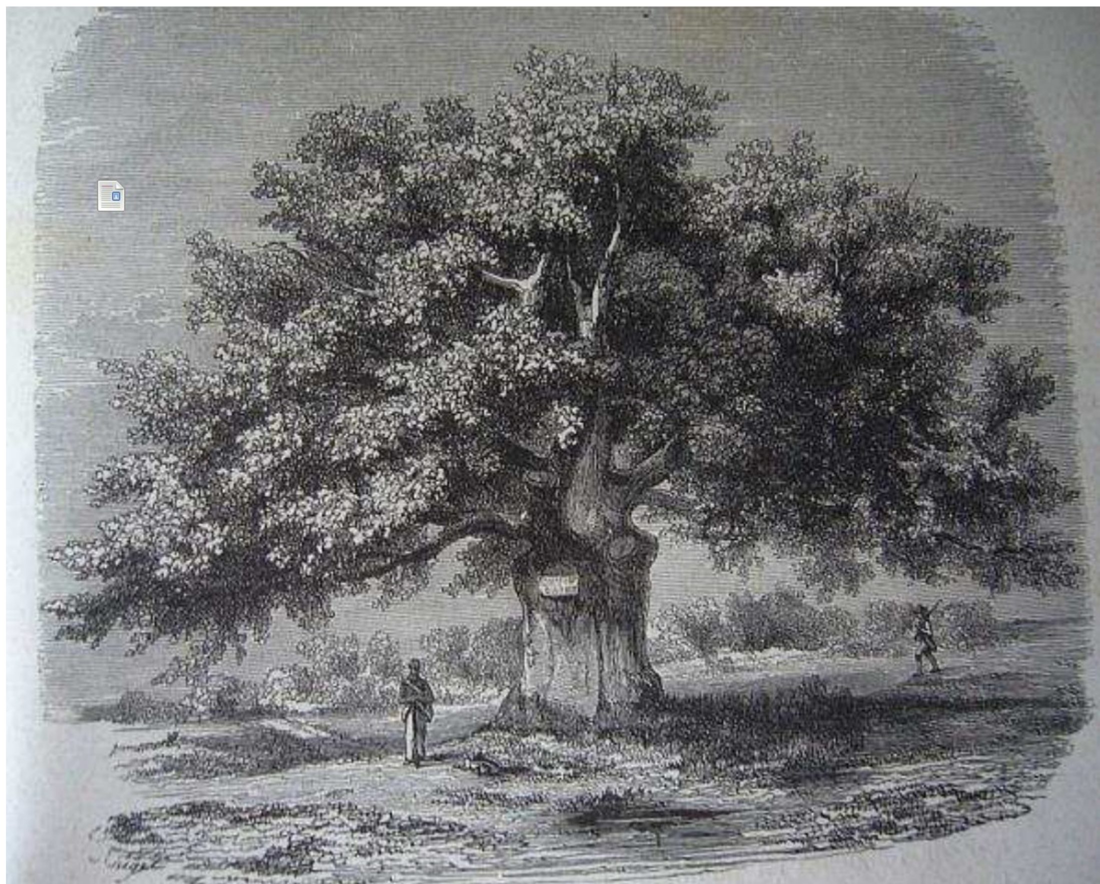

Figura 11: Stejarul Antin, în vârstă de 500 de ani, din pădurea Senart (Franța, 1920). A murit în anii '80

Ne apropiem de finalul acestui studiu al poveștii Creației citită ca o cale de inițiere. Aș dori să completez unele aspecte ale acestui studiu prin examinarea unor cifre și numere care se regăsesc în numeroase ocazii în multe mituri, fabule sau povești din întreaga lume, pentru a încerca să stabilesc o legătură cu armonia căutată între ființa umană "Adam-**'YSh-'eNOSh-GiBoR** și cosmosul în care trăiește. Despre aceasta este vorba în capitolul următor.

CAPITOLUL 19: ARMONIA COSMICĂ

Unde "Vestea cea bună" capătă sensul de armonie între microcosmos și macrocosmos, iar Adam se regăsește în ton cu marile ritmuri cosmice.

Mitul inițiatic al Genezei îl conduce pe om pe calea conștiinței și spiritualității sale. Modelul de bază este separarea de ceea ce am descris ca fiind componenta sa "naturală", adică condiția sa de creatură animală (creată de 'Elohim), pentru a-și dezvolta prin muncă componenta pe care am descris-o ca fiind "culturală", propriu-zis umană și care implică "facerea" (de către YHVH-Adonaï). Facerea de sine prin conștiința spirituală a căutării "cunoașterii". Această cunoaștere este în primul rând cea a relației cu timpul, materializată prin Eden unde este plasat. Edenul temporal este ca niște spițe ale unei roți al cărei butuc central, "Grădina", ar avea valoarea eternității. Axa roții rămâne imobilă. Am dezvoltat deja la pagina 105 "relația corectă" care asociază "pământul uscat" creat de 'Elohim în relația sa cu timpul guvernat de YHVH-Adonai în "Cortul întâlnirii" (Tabernacolul).

Aceste două componente, naturală și culturală, sunt dominate de relația de tensiune a omului cu Principiul creator "Elohim". Această tensiune se datorează stării omului ca ființă animală "naturală", cu tot potențialul său infinit, într-un principiu cauzal și universal, în opoziție cu YHVH-Adonai, zeul "spiritual" care reprezintă devenirea, mutația, călătoria umană și angajamentul pe calea conștiinței: a face și a desface, a desăvârși și a reface într-o dinamică a rătăcirii; toate acestea pentru a avea acces la "viață" - pentru a găsi calea care duce în grădină. Sensul acestei plimbări este unul de "realizare". Ea transformă ceea ce nu este realizat în ceea ce este realizat, transformă natura pentru a o adapta la cultură sau modelează cultura astfel încât să se armonizeze cu natura. Aceste mutații sunt exprimate prin litera **Wav ו** , și personificate de regele **DaWiD דוד** , trecerea/mutația de la o ușă (Dalet) la alta (Dalet). Aceste porți implică "uscat" și "umed", două domenii care prin analogie pot fi înțelese ca ceea ce este "în zi" și ceea ce este "în întuneric".

Literele **Gimel ג** și **Lamed ל** sunt semnele acestor domenii și materializează rotația lor perpetuă prin intermediul "valului" **GaL**. "Ușile" (litera **Dalet ד**) reprezintă pragurile de trecere în acest proces de creștere și de dobândire a cunoașterii. Cunoașterea însăși (**Da'aT דעת**) este manifestarea acestor treceri de prag *Dalet* **ד** în "timp" **'aT עת**. Aceste noțiuni au ca model fenomenele cosmice care leagă în special soarele și Luna, care sunt marile 'semne ale timpului', dar care nu coincid. Soarele, prin persistența sa, este semnul eternității, în timp ce Luna, prin mutațiile sale, este semnul temporalității. Aceste simboluri se suprapun peste identitatea masculină a soarelui și cea feminină a Lunii[56]. În cursul său nocturn, luna descrie un ciclu care trece peste și sub linia ecuatorului ceresc, iar acest dans este analog cu trecerea ciclică inițiatică prin Apele de jos și Apele de sus, traversând, aproape la fiecare trecere, constelația Hidrei, în care mi-am propus să văd materializarea cosmică a șarpelui din Geneză, condamnat să "meargă pe burtă" în fiecare zi a vieții sale.

Emisfera cerească nordică și emisfera cerească sudică determină apoi doi poli care devin tărâmurile spiritualității totale (sudul) și materialității totale (nordul, legat de sudul englezesc prin **Seth** și **Satana**, al căror rol este de a prezenta energiile care trebuie realizate). Cunoașterea se dobândește prin parcurgerea celor două cicluri uscat și umed, calea cosmică și simbolică a rătăcirilor conștiinței, în imaginea corpului uman, care are un pol uscat, aerian, deasupra unui pol de gestație umed, pentru care totul este hrană. Este o imagine a integrării energiilor acestor două cicluri, care contribuie la înțelegerea ordinii cosmice și la armonizarea conștiinței umane cu această ordine.

Joseph Campbell oferă una dintre cheile acestei căutări de armonie între om și cosmos[57]: În **Purâna** mitologiei indiene, compusă între anii 400 și 1000 d.Hr., un ciclu de timp durează 432.000 de ani tereștri, o "Yuga" (o "vârstă"), iar fiecare Yuga face parte din marea Maha Yuga, care durează

---

56 Rețineți că, pentru germani și japonezi, soarele este feminin, iar Luna este masculină - ceea ce, după cum subliniază Campbell, provoacă din când în când câteva războaie mondiale.

57 *Zei și zeițe din perioada neobizantină*, Joseph Campbell, 1987, conferință video Peter Donat.

4.320.000 de ani. Fiecare Maha Yuga face parte la rândul său dintr-o Kalpa (sau "zi") a lui Brahma, care durează 4.320.000.000 de ani... În *Rig Veda* 1:164 (Rig Veda au fost scrise între 1500 și 900 î.Hr.), citim "Roata cu 12 spițe unde sunt stabiliți 720 de fii ai lui Agni" - ceea ce dă 8.640, sau de 2 ori 4.320 (8.640 = un "flux" de două cicluri de 4.320 fiecare).

Înălțimea Marii Piramide a lui Khufu este (inițial) de 146,7 m și corespunde lungimii razei Pământului la scara 1:43.200 (cu o precizie de 90 cm). Cu alte cuvinte, pentru a afla raza Pământului, înmulțiți înălțimea Marii Piramide cu 43.200. Coincidență?

În Grimnismul islandez, preluat din **Edda** poetică compusă între secolele al VI-lea și al XII-lea, Walhôli, sau Walhalla, palatul paradisului lui Wotan sau Odin, este structurat prin 540 de porți. În Ziua Lupului, 800 de războinici vor trece prin fiecare dintre aceste porți pentru a merge să lupte împotriva dușmanilor zeilor într-o mare anihilare reciprocă. Acesta va fi sfârșitul timpului, înainte de un nou mare ciclu. 540 ori 800 înseamnă 432.000; este același număr.

În secolul al III-lea î.Hr., cea de-a doua carte a lui Berosus, un preot caldeean care a tradus în greacă texte mitologice babiloniene, relatează povestea Creației și a celor 10 regi legendari ai regatului Kish înainte de potopul lui Utnapishtim ("Cel care a găsit viața **NePheSh**", Noe babilonianul). Între Creație și momentul Potopului lui Utnapishtim au trecut 432.000 de ani. Din nou același număr. Sumerienii, care au inventat baza sexagesimală, dar au folosit și sistemul zecimal, considerau că durata unui univers (un **sar**) este de 3.600 de ani (60^2), iar cel mai mare număr sacru din sistemul lor era un **sar**^{2} (adică 3.600^2) egal cu 12.960. Acest număr este egal cu 30 de ori 432.000 de ani, sau 15 ori 864.000 de ani.

10 regi timp de 432.000 de ani - asta înseamnă o viață lungă!

În Geneza biblică, există și 10 patriarhi între Adam și Noe la momentul Potopului (Noe avea atunci exact 600 de ani, 2 luni și 17 zile[58]): Adam, Set, Enosh, Kenan, Mahalaleel, Jered, Henokh, Metuselah (Matusalem), Lemek și Noe. Textul ne permite să calculăm data de naștere a fiecăruia dintre patriarhi, care este, respectiv: Creația T_0 pentru Adam, +130, 235, 325, 395, 460, 622, 687, 874 și To + 1056 pentru Noe. Noe avea 600 de ani la momentul Potopului, care a avut loc în 1656. Acest număr de 1656 de ani trebuie transcris în perioade de 7 zile (timpul unitar al Creației) pentru a fi ușor de înțeles: el corespunde la 86 400 de perioade de 7 zile[59], adică de două ori 43 200 de "ori". De la Creația prezidată de 'Elohim până la Potopul dezlănțuit de 'Elohim, dar în care Noe este salvat de YHYH-Adonai[60], parcurgem două cicluri de câte 43 200 de ori fiecare.

Biblioteca imperială a împăratului chinez de la sfârșitul secolului al XVI-lea a fost descrisă de iezuiții care au fost admiși acolo în timpul misiunilor ca conținând "toate cunoștințele posibile de la începutul timpului", iar toate aceste cunoștințe "*erau cuprinse în 4.320 de volume*". Aceste volume conțineau relatări de tradiții care relatau consecințele "răzvrătirii oamenilor împotriva zeilor și modul în care universul a fost transformat în haos". Cursurile planetelor au fost modificate, cerul s-a scufundat spre nord; Soarele, Luna și stelele și-au schimbat mișcările; pământul a fost sfărâmat, iar apele s-au ridicat cu furie și au inundat cu violență întregul pământ[61]".

De unde provine această pasiune pentru seria 432 în toate formele sale? Ea provine din măsurarea precesiei echinocțiilor, care reprezintă marele ciclu astronomic al rotației polilor Pământului. În prezent, se admite că sumerienii au calculat acest lucru, probabil cu mult înainte de inventarea scrisului[62]. Axa polilor face o rotație completă, adică 360 de grade în 25.920 de ani.

---

58 Genèza 7:11.

59 86.400 * 7 = 604.800 și 604.800 / 365.25 = 1655,85

60 Există aici o paralelă negativă (mare vs. munte) cu povestea lui Avraam și Isaac, în care uciderea fiului de către tată este cerută de "Elohim", dar îngerul lui YHVH-Adonai salvează situația.

61 *Fitigerpriuts of the Gods,* Graham Handcock, 1995, pl93

62 *The Shape of Ancient Thought, Comparative studies in Greek and Indian Philosophies,* Thomas McEvilley,

Întrucât cerul este împărțit în 12 constelații, axa intră în fiecare constelație după ce parcurge 30° (o doisprezecime din 360°) în 25 920/12 = 2 160 de ani sau o "lună" din ciclul de precesie. Marele **sar**[2] de 12.960.000 de ani corespunde astfel exact la 500 de cicluri de precesie a echinocțiilor.

"Ciclul de timp" de 2.160 de ani între ceea ce s-a realizat și ceea ce nu s-a realizat în cursa solară corespunde astfel întâlnirii dintre o constelație care dispare și următoarea care apare, pe o perioadă de 2 ori 2.160 de ani, adică 4.320 de ani. În același timp, cei 25 920 de ani de precesie corespund la 432 de cicluri ale bazei sexagesimale 60. Acest ciclu de 2 160 de ani corespunde sfârșitului unei lumi și începutului alteia, iar pentru babilonieni schimbarea era concomitentă cu distrugerea totală de către ape - iar textele babiloniene nu vorbesc despre un singur potop, ci despre o serie de potopuri, dintre care se cunosc trei. Astfel, pentru inițiați, "începutul lumii era doar un punct pe cadranul ciclului de *precesie*, precum poziția 0=12=24 de pe cadranele ceasurilor noastre[63]. La sfârșitul fiecărui ciclu, un erou restabilea ordinea necesară în cosmos: Marduk, apoi Gilgamesh la babilonieni, cele 24 de cântece ale *Odiseei* grecești care se încheie cu restabilirea ordinii în palatul din Itaca (universul) la greci; Isis reconstituind trupul lui Osiris ucis și măcelărit de Set și de cei 72 de conspiratori care îl însoțeau, așezat într-un sarcofag de lemn ("arcă"), apoi dus de valurile Nilului, la egipteni.

Acest calcul îmi permite acum să clarific de ce Noe avea 600 de ani, 2 luni și 17 zile în momentul potopului... 2 luni lunare și 17 zile corespund la 72 de zile[64], sau, ar trebui să spunem, 72 de "timpuri", care sunt 72 de ani tereștri necesari pentru ca soarele să se deplaseze cu un grad pe ecliptică în ciclul său de precesie de 360 de grade. Așadar, Potopul are loc într-o fază de înnoire care a început, a unui nou ciclu ale cărui clopote încep să sune prima bătaie. Cu alte cuvinte, o perioadă nu se termină decât atunci când sună prima bătaie a ceasului din perioada următoare.

Observați că toate aceste numere, 72, apoi 432 și numeroșii săi multipli, 1.656, 2.160, 25.920, 12.960.000, toate se adună la 9. 9 este de asemenea investit cu o putere de renaștere, ciclică, iar în mitologiile orientale a fost întotdeauna asociat cu numărul Marii Zeițe care dă viață întregului univers. Gestația noii ființe în pântecele mamei durează 9 luni.

Ceea ce îl leagă pe om de cosmos este ritmul său.

De la prânz până la miezul nopții, adică 12 ore astăzi[65], inima unui om în repaus bate de 43.200 de ori cu 60 de bătăi pe minut, sau de alte 86.400 de ori de la prânz până la prânz a doua zi. Inima omului bate astfel în armonie cu dansul stelelor și al întregului cosmos. Inima lui Adam, mascul și femelă, uscată și umedă, rege și regină, bate de 86.400 de ori pe zi: de 43.200 de ori când parcurge ciclul luminii uscate, masculine, a soarelui, și apoi din nou de 43.200 de ori când parcurge noaptea umedă, feminină, locul unde se răstoarnă în apele botezului diluvian al întregii umanități înainte de o nouă naștere, de un nou ciclu.

Pulsul inimii noastre este în fază cu cel al universului: suntem **în ton** cu ritmul universal. Aceasta este, fără îndoială, "vestea cea bună" din **BaSaR**, care se referă și la "corpul" sau "carnea" care vibrează la unison cu stelele. Noi venim și mergem în ritmul cerului până când ajungem la extaz, iar această dinamică se află la intersecția grafică a două noțiuni dezvoltate mai sus: **'Aleph א** Principiul cauzal universal, care, împreună cu **Wav ו** dezvoltarea lui **Yod י** semnul mutației conștiente, și asociat cu **Beit ב** "focar" și inima radiantă, formează **BO'** "a veni și a pleca"

2002, p. 78.

63 *Hamlet's Mill*, Giorgio de Santillana și Hertha von Dechend, 1977, pl40, citat de Thomas McEvilley, op.cit.

64 O lună Lunară siderală valorează exact 27,32 zile, deci valoarea exactă a 2 luni lunare este de 54,7 zile, care adăugate la cele 17 zile fac 71,6 zile, ceea ce este mai precis decât calculul lui Mipparchus din secolul al II-lea î.Hr., care propunea 80 de ani pentru o declinație de un grad de-a lungul eclipticii.

65 Orele nu au durat întotdeauna 60 de minute egale. În Egiptul antic, orele erau mai lungi sau mai scurte în funcție de anotimp și de durata zilei. Cu toate acestea, durata de la prânz până la miezul nopții a rămas constantă la 12 ore.

(și care, prin extensie, capătă evident sensul de "a se bucura").

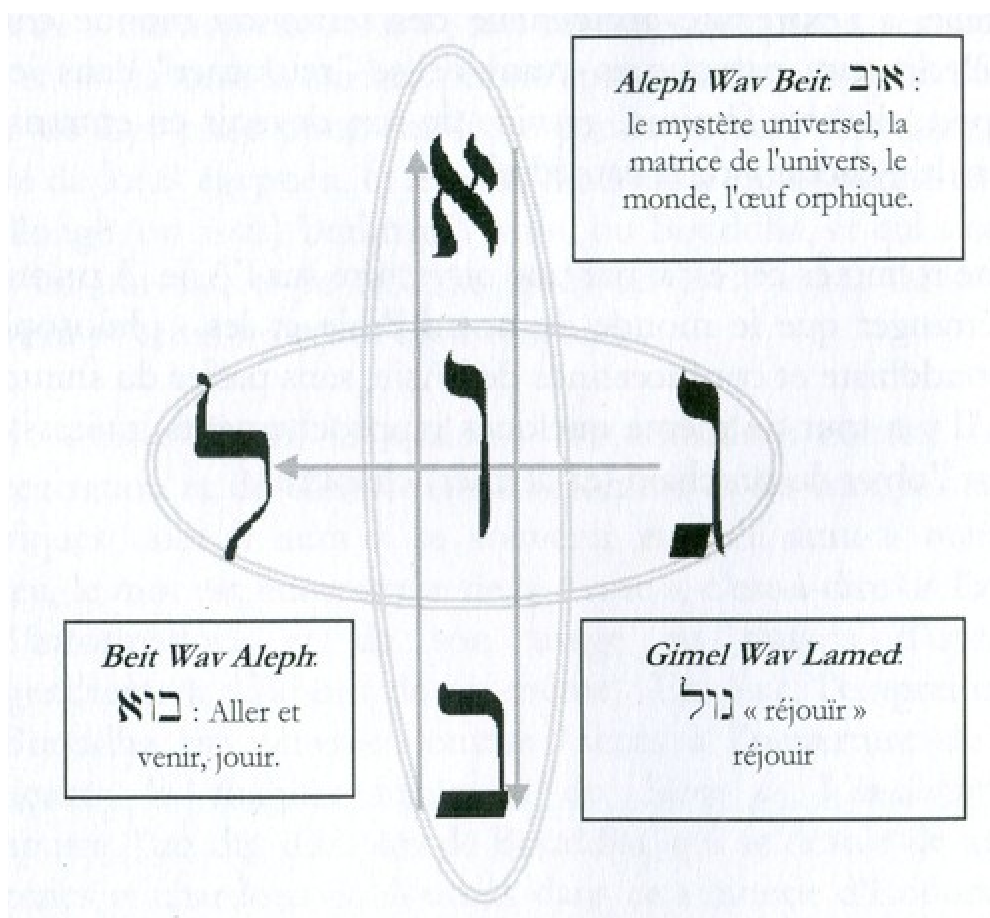

Figura 117: A veni și a pleca: a se bucura în valuri

Gimel ג "uscat" care, asociat prin aceeași undă sau prin **Yod** "a face", formează cu **Lamed** ל "umed" **GOL** "a se bucura", sau **GYL** (același sens).

Pe verticală : **BO'** "a se bucura". Pe orizontală: **GOL** "a se bucura".

Am menționat de mai multe ori termenul **GaL** "val", care se rostogolește (**GaLL**), transportă, se extinde într-o mișcare revoluționară, până la exilul **GaLaH**, care asociază această rădăcină **G-L** cu respirația **He**. Nu este vorba neapărat de un exil fizic, ci de o imagine a căutării spirituale care constă în a părăsi lumea realității tangibile, cea a lumii fizice și a luminii sale naturale (masculinul 'uscat'), pentru a deveni sensibil la energiile lumii ascunse - de natură feminină și Lunară (umedă). În acest sens, sfinții creștini precum Sfântul Denis, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Iacob, Sfântul Pavel, Sfântul Elaphe, Sfântul Francisc Xavier, Sfânta Valerie și mulți alții, până la Hristos cu coroana sa de spini, au capetele tăiate. Aceasta este și semnificația stâlpului din catedrala din Santiago de Compostela, la extremitatea vestică a ținuturilor lumii creștine pe care pelerinul le va fi parcurs înainte de a se "transforma" în peștele cel mare pentru a deveni feminin, gravitând spre viitorul său în momentul în care intră în naos, spre "corul" catedralei.
Aș dori să închei acest eseu cu o privire asupra Asiei. La prima vedere, nu există nimic mai străin decât lumea Bibliei noastre și "filosofiile" taoiste, budiste și confucianiste din Asia, ca să nu mai vorbim de shintoismul japonez. Cu toate acestea, se pot face unele comparații interesante: acesta este subiectul următorului (și ultimului) capitol.

CAPITOLUL 20: LEGĂTURA CU ASIA

*În care încerc să evidențiez anumite legături între noțiunile dezvoltate în acest eseu și fundamentele religiilor sau filozofiilor asiatice, în special metafizica taoistă dezvoltată în **I King**.*

Pe parcursul acestei călătorii prin narațiunea Genezei, m-am referit uneori la concepte ilustrate prin imagini preluate din lumea asiatică. De exemplu, pot fi identificate analogii puternice între strămoșul sumerian al lui **Tsade ץ**, "*trestia*" care prinde rădăcini în apă și traversează suprafața acesteia pentru a înflori în sfera eterică, floarea de Lys luată ca emblemă de regalitatea franceză, o floare derivată din lotusul egiptean, și lotusul hindus sau budist, pe care se întinde (sau stă) Brahma, Vishnu sau Buddha și care se deschide pentru a crea un univers, închizându-se din nou după un ciclu înainte de a se redeschide pentru un nou ciclu temporal.

În același mod, "*călcâiul*" este considerat a fi locul de concentrare și de contact între om și energiile animale și telurice pe care omul va trebui să le rețină și să le stăpânească. În ebraică, cuvântul este omonim cu "viclenie", cu alte cuvinte dobândirea de informații și utilizarea lor prin dorința de a se naște (în primul rând pe sine). Capitolul inaugural al *Sutrei Vimalakirti* îl înfățișează pe Shâriputra, unul dintre discipolii lui Buddha, care se plânge de faptul că tot ceea ce simte în această "lume a rezistenței" sunt spini și ciulini dureroși. Ca răspuns, Shakyamuni Buddha a lovit pământul cu o lovitură fulgerătoare a *călcâiului* său. Dintr-o dată, Pământul devine imaculat și împodobit cu cele mai frumoase bijuterii ale sale. După ce Shâriputra a contemplat acest spectacol de basm, Buddha își întoarce piciorul și universul revine la forma sa inițială[66].

Să ne uităm la ideograma **Tao** în caligrafie și la derivatul acesteia în tipar (Figura 119 și Figura 118): cuvântul *taoism* este derivat din ea.

Figura 118: Caracterul chinezesc al lui Tao

În partea dreaptă a ideogramei putem vedea un cap (dreptunghiul vertical) cu o față pe trei niveluri. Acest cap gândește, construiește, formează și transformă gânduri: el emite o dublă "radiație" care poate fi identificată ca fiind manifestarea acestor gânduri duale, împreună cu esența sa **Tsing**: calitatea lucrurilor, ceea ce nu poate fi măsurat și nu persistă în timp; și substanța sa **Hshig**: forma lucrurilor, ceea ce lasă urme vizibile și care poate fi măsurată în timp.

Figura 119: Ideograma Tao

66 Le Bouddhisme engagé, Eric Rommeïuère, Le Seuil, 2013.

Primul capitol din *Tao Te Qing* menționează aceste două aspecte:

> *Tao care poate fi spus nu este Tao-ul real.*
> *Numele care este numit nu este numele real.*
> *Cel fără nume este originea ambelor și a Pământului.*
> *Cel numit este vederea celor mulți.*
> *Astfel, fără dorință, în perenitate, cel unul își observă esența.*
> *Iar cu dorința în perenitate, cel ce observă manifestările sale.*
> *Acestea două apar împreună, dar diferă prin nume*
> *Se spune că unitatea este un mister*
> *Misterul misterelor: poarta de acces către toate minunile.*

Mi se pare că putem asocia destul de ușor aceste două noțiuni cu litera **Tav**, care desemnează forme: ceea ce am numit și "haine", valori "etnice" în schimbare sau manifestări ale unor noțiuni invariante mai profunde care, la rândul lor, intră sub incidența "principiului". Acest principiu care înglobează toate formele, în acest context, este "forma formelor"; este rădăcina '**eT** (*'Aleph-Tav*), pe care am menționat-o la pagina 55. În studiul nostru asupra mozaicului din Cartagina, am văzut că deschiderea formelor spre accesul la acest principiu este materializată prin "nodul" din centrul scutului, care este stadiul râului **PeRaT**: **Pé** "deschiderea" lui **Resh** "principiul" al "formelor" **Tav**(s). **Tav** este ultima literă a alfabetului ebraic: a deschide formele, adică a nu se opri la manifestări, ci a le transcende pentru a se îndrepta spre principiul (sau principiile) de bază. Aceasta este "ascensiunea" literelor-energii din **Alfa-Bet** spre "inimă", **Beit**, despre care am spus că reprezintă, singură, întreaga călătorie în lumina lui YHVH-Adonai (**Beit** se scrie *Beit-Yod-Tav*). "Pământul" de la începutul Creației este T**oWou Wa BoWou**: *tohu-bohu* "formă goală" - deoarece nu există încă un 'Adam care să-l populeze cu "forme". Iar atunci când 'Adam și '**iShaH** a sa vor deschide ochii, vor îmbrăca "tunici de piei", despre care am spus că corespund unei morți.

Acum pot să descriu această moarte: este moartea față de "principiile" eterne și neschimbătoare în lumina UNICĂ a unui principiu divin "YHVH-Adonaï 'Elohim", pentru a se acoperi cu "piei" etnice, detalii ale formelor ca manifestări ale acestor principii pe pământ și în temporalitate. Manifestările acestor dualități de gândire sunt cele două "radiații" care emană din cap în ideogramă, și este tentant să se facă legătura cu părul. Și în acest caz, accesul la principiu este o chestiune de "transcendere a părului", ceea ce explică de ce Dalila îl rade în cap pe Samson, care orbește și găsește puterea de a sparge stâlpii templului. În același mod, călugării, fie ei budiști sau creștini, se rad în cap. Evreii nu se rad în cap, dar **kippa**[67] joacă același rol. Însă călugării taoiști au părul lung...

Acest lucru explică și motivul progresiei divine din primele 4 capitole ale Genezei: crearea de către 'Elohim **singur**, apoi crearea lui Adam, care duce la apariția lui YHVH-Adonai: divinitatea poartă cele două nume împreună: 'Elohim-'*Aleph*, care este o literă tăcută și, prin urmare, de nedescris, apoi YHVH-Adonai, care este manifestarea sa în timp, apoi vine "moartea principiilor" cu tunicile de piele la deschiderea ochilor, apoi expulzarea în temporalitate (Eden) și, în cele din urmă, YHVH-Adonai **singur** ca *manifestare a lui Elohim*, care rămâne singurul maestru la bord pentru a-l ghida pe Adam pe drumul său rătăcitor pe acest pământ și în temporalitate.

Deși ideograma **Tao** nu relevă noțiunea de "dorință", trebuie remarcat faptul că primul capitol din *Tao Te Qing* o menționează explicit și că stăpânirea "dorinței" va sta chiar la baza întregii filosofii taoiste. Am abordat această dorință din două unghiuri: litera **Shin** **ש**, imagine a mișcării curbe, relative (deci "opusă" principiului **Resh**, a cărui hieroglifă reprezintă "capul"), și a cărei rădăcină principală este *'Aleph-Shin*: "focul" care arde fără substanță. "Dorința-foc" este

67 Cuvântul **KiYPaH** **כיפה** nu se regăsește în Biblie, dar ortografia este construită ca "luând în mână dimensiunea de" (litera Kaf) "deschizând pe respirație" (literele Pe și Hé).

personificată și de '**iShaH**, care este extrasă din "partea" lui Adam, și despre care am arătat că este slabă și pervertită atâta timp cât nu este ghidată de un "Soț" '**YSh** în lumina lui YHVH-Adonai. Pentru budiști și taoiști, dorința este sursa tuturor suferințelor și trebuie eliminată - adică stăpânită în așa fel încât, după o lungă ucenicie (analogă cu rătăcirea Soțului Cain), să ne putem apropia de Axa Lumii, reprezentată de Arborele la picioarele căruia stă Buddha.

Acum să ne uităm la partea stângă a ideogramei chinezești pentru **Tao**. În partea de jos, ea arată un picior din profil, lăsând "amprenta" trecerii sale în partea de sus (văzut de sus). Această combinație face aluzie la semnele vizibile pe care **Tao** le dă omului, care poate și trebuie să le identifice și să le recunoască. În Asia, acest picior (**Re-GeL** în ebraică, care poate fi citit ca **Resh** "principiul" al **GaL** "val", adică o dinamică a mișcării) reprezintă "calea" (**Ma'aGaL** în ebraică) Omului care urmează învățăturile "căii" **Tao** (cuvântul **Tao** poate fi tradus prin "cale"). Pentru René Guenon, prezența capului și a piciorului în aceeași ideogramă este analogă cu "*alfa și omega*".

Noțiunea de "cale" este în mod evident centrală și stă la baza întregii evoluții spirituale - în toate mitologiile lumii și în toate sistemele de gândire. Am dezvoltat această noțiune *ad nauseam* prin intermediul "valului" **GaL** din calea rătăcitoare, care materializează calea în lumea temporalității. Asia, cu **Tao** (sau Dao, sau **Do** în japoneză și coreeană, care descrie toate artele, inclusiv artele marțiale și arta caligrafiei), ne prezintă o cale inițiatică ale cărei rădăcini își trag seva din *I Ching*. *I Ching* este "cartea transformărilor" sau, mai bine zis, "legea transformărilor". Transformarea" sau "mutația" este simbolizată în ebraică prin litera **Wav ו** (valoarea 6), care "transformă" ceea ce este realizat în ceea ce nu este realizat și viceversa. **Wav** este "coloana vertebrală" care formează cadrul gramaticii și al gândirii. Gândirea este centrată pe manifestarea lui **Yod י**, care se lungește și "coboară" pentru a deveni **Wav**. Hexagrama *I Ching* numărul 6 reprezintă "căderea Apelor Cerului" (Apa de jos, Cerul de sus). *I Ching* transformă o linie "fermă" (Yang) într-o linie "maleabilă" (Yin) și viceversa. Dar anticipez...

În cele ce urmează, mă bazez pe cartea lui Jean-Louis Brun: *Yi King, un chemin initiatique*[68].

I Ching încearcă să "ia în mână dimensiunea" "legii" schimbării (sau a "căii" cuvântul nu poate fi redus la un singur concept): **Tao**. El prezintă 8 trigrame, care sunt structurile elementare ("semne", "forme") care deschid calea spre cunoaștere. Aceste 8 trigrame sunt aranjate în grupuri de câte două în hexagrame, formând o succesiune de 64 de hexagrame (fiecare trăsătură poate lua două forme, deci există $\mathbf{2^6}$ de posibilități de aranjare a 6 trăsături). Secvența acestor 64 de hexagrame este fixă: ea respectă o ordine imuabilă, dar a cărei logică a rămas necunoscută timp de 24 de secole[69]. În același mod în care, în Geneză, un principiu creator universal sădește semințele unicității pentru a dezvolta dualitățile infinite ale universului, *I Ching* prezintă legea (cuvântul **King**) schimbărilor sau mutațiilor (cuvântul **Yi**): cele 64 de fațete ale legii unice a "mutației" inițiatice: "*Sfinții înțelepți din vechime . ... examinând cu atenție ordinea lumii până la capăt și explorând legea propriei lor naturi interioare până în centrul ei cel mai secret... au ajuns la înțelegerea destinului*".

Trigramele sunt alcătuite din linii Yin și Yang, care sunt imagini ale maleabilității și, respectiv, ale fermității (a se vedea figura 120). "Marele Yin", care evocă *Pământul-receptiv și hrănitor*, este format din trei linii Yin suprapuse, iar "Marele Yang", care evocă reciproc *Cerul-fertilizator*, din trei linii Yang suprapuse. Între aceste două "extreme", trigramele sunt alcătuite din aceleași trăsături dispuse în combinații diferite, iar fiecare combinație poartă o semnificație diferită: Vânt, Apă, Munte, Tunet, Foc (sau Fulger) și Lac, acesta din urmă înțeles ca o "cupă" capabilă să primească apă din cer. Trigramele sunt alcătuite din linii Yin și Yang, care sunt imagini ale

68 Yi *King : un chemin initiatique* Jean-Louis Brun, éditions Trédaniel, 2009.

69 Sursa: Edward Shaughnessy, comunicare personală către J-L Brun. Data exactă a *I Ching* face obiectul unor dezbateri. Cu toate acestea, trebuie remarcat faptul că asocierea elementelor "Vânt" și "Apă": *Feng Shui* datează între 4000 și 4500 î.Hr. și era legată de riturile funerare (arta *Kwan Yu*).

maleabilității și, respectiv, ale fermității (a se vedea figura 120).

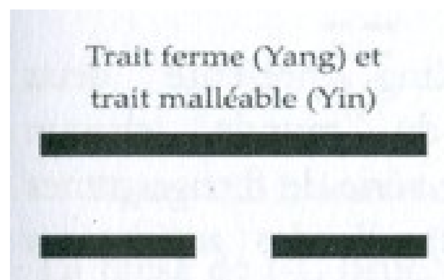

Figura 120: Trăsăturile Yang și Yin la baza trigramelor I Ching
(sursa: www.legendes-et-mythes.fr)

"Marele Yin", care evocă *Pământul-receptiv și hrănitor*, este format din trei linii Yin suprapuse, iar "Marele Yang", care evocă reciproc *Cerul-fertilizator*, din trei linii Yang suprapuse. Între aceste două "extreme", trigramele sunt alcătuite din aceleași trăsături dispuse în combinații diferite, iar fiecare combinație poartă o semnificație diferită: Vânt, Apă, Munte, Tunet, Foc (sau Fulger) și Lac, acesta din urmă înțeles ca o "cupă" capabilă să primească apă din cer.

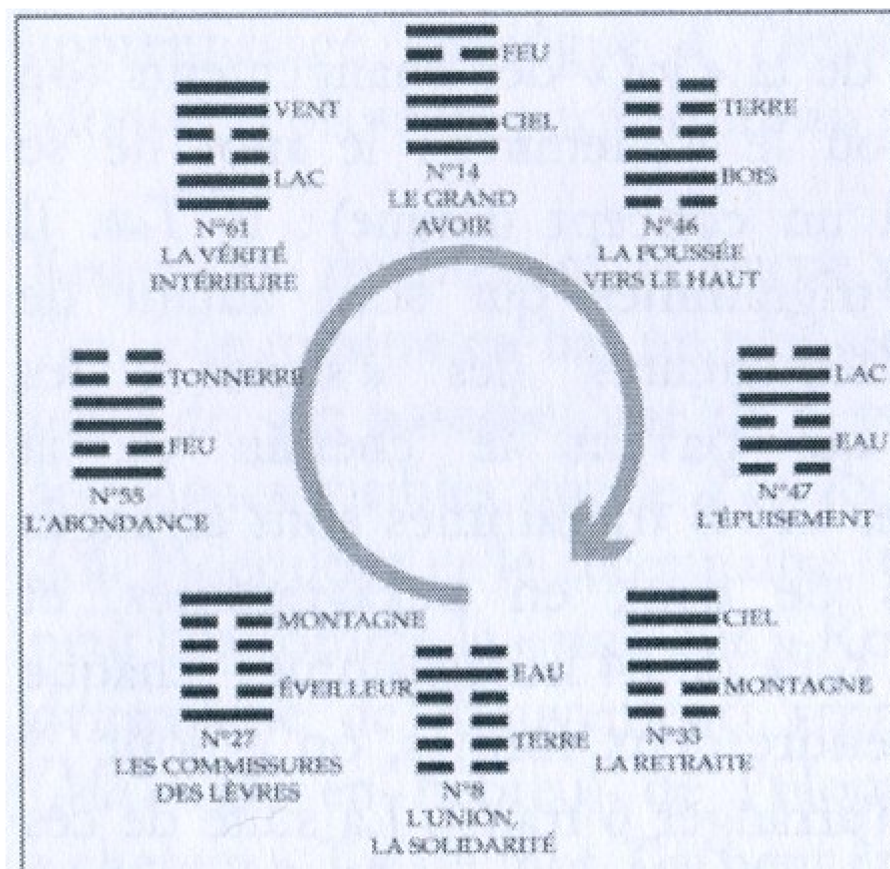

Figura 121: Ordinea lumii formată din 8 hexagrame rezultate din suprapunerea lumii anterioare și a lumii interioare (sursa: J-L Brun, 2009)

I Ching prezintă două "ordini" ale lumii, fiecare alcătuită dintr-o serie de 8 trigrame (Figura 122): ordinea anterioară lumii, bazată în esență pe ciclurile cosmice și sezoniere. Cealaltă serie de 8 trigrame, ordinea din interiorul lumii, a cauzalității și a generării, nu pare să se bazeze pe nicio secvență logică anume, alta decât cea calificată de "o propoziție enigmatică de mare vechime".

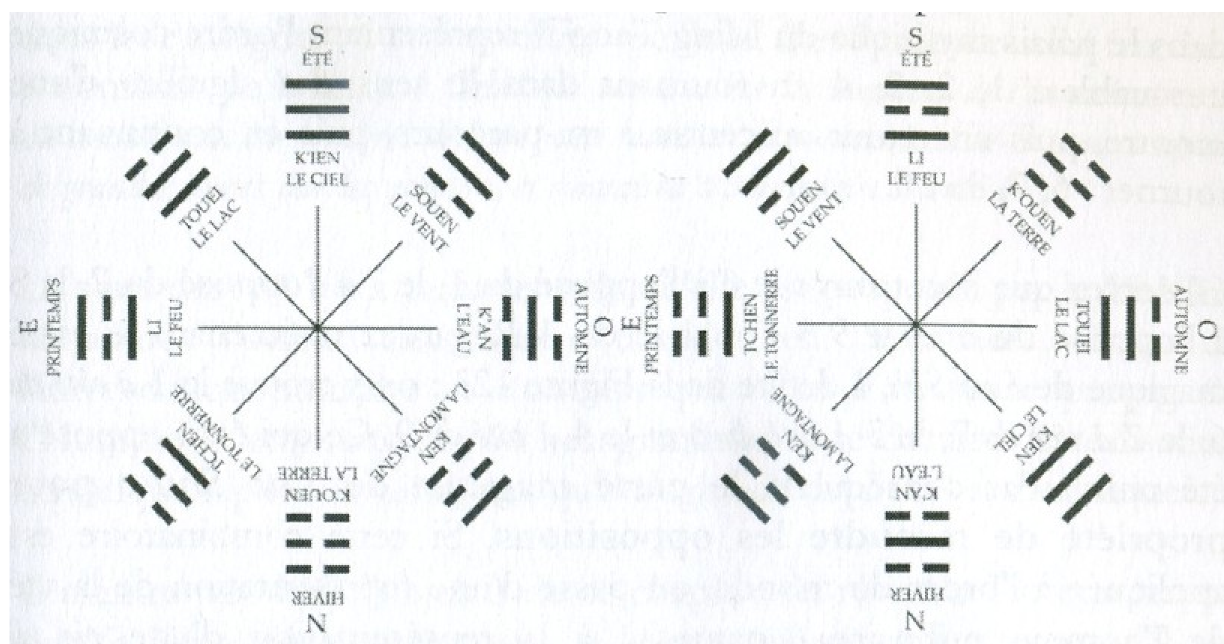

Figura 122: Ordinea cerului anterior (stânga) și ordinea cerului interior.

Aceste două ordine ar corespunde la ceea ce am numit "natura" în acest eseu[70]. Interesul lucrării lui Jean-Louis Brun constă în a propune o lectură "logică" pentru înțelegerea acestei "enigmatice propoziții", care nu-și găsise până atunci o explicație.

Teza lui J-L Brun este aceea de a propune o lectură a ordinii lumii, adică a suprapunerii ordinelor anterioare și interioare lumii, descriind "viața unui om care, treptat, atinge împlinirea și cea mai înaltă poziție socială, apoi, împins de bătrânețe și adversitate, se retrage plin de înțelepciune. Este o succesiune de ascensiune și decădere care se înscrie în ordinea lucrurilor și care ne amintește de ordinea care a precedat lumea - și pe bună dreptate: această succesiune este construită pe ordinea care a precedat lumea".

A doua etapă: J-L Brun se îndreaptă acum spre cel mai vechi pătrat magic din lume, *Piața celor nouă săli* sau *Piața Luo Shu*: "râul Luo", care este "cartea timpului curgător

洛书

***luo shû*.**

În Geneză, asocierea timpului (= '**eDeN**) cu râul este materializată prin "râul" care iese din Eden și se împarte în 4 "ramuri", pe care le-am studiat în detaliu.

Acest pătrat are reputația de a fi "magic", deoarece suma coloanelor, rândurilor și diagonalelor sale este întotdeauna egală cu 15, suma formelor Yin par și Yang impar (Yin tânăr și Yang tânăr: 8 și 7, Yang bătrân și Yin bătrân 9 și 6). Dar magia pe care J-L Brun o găsește în el este cu totul alta. În ilustrația de mai jos, priviți pătratul din stânga, care, dacă urmăriți numerele, simbolizează o călătorie în jurul centrului, cu o întoarcere în centru la jumătatea drumului. Acest pelerinaj simbolic este legat de mitologia chineză: era vorba de circumambularea împăratului în

70 Trebuie să precizez că ceea ce numesc "cultură" nu trebuie înțeles în sensul "levi-straussian". Lévi-Strauss consideră că ceea ce este "natural" la om este ceea ce este universal, iar ceea ce este "cultural" este ceea ce intră sub incidența regulii. În acest eseu, cuvântul "natură" este considerat a fi ceea ce rezultă din principiile care reglementează "ordinea lucrurilor", iar ceea ce este "cultură" corespunde acțiunilor omului care vizează modificarea acestei ordini a lucrurilor. De exemplu, "pământul" este natural, dar "câmpul" și apoi "grădina" sunt "culturale". Forța motrice care stă la baza acestor modificări efectuate de om este voința sa.

palatul mitic din Ming Tang[71], reprezentând ordinea cosmică imuabilă: 1, 2, 3, 3, 4 care se învârte în sensul acelor de ceasornic, apoi se întoarce la centru la jumătatea drumului, continuând apoi să se învârtă: 6, 7, 8 și 9.

4	6	7
3	5	8
2	1	9

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Figura 123: Pătratul magic al circumambulării palatului de către împărat (stânga) și pătratul magic al celor nouă săli Luo Shu (dreapta).

Observați că 6 este opus lui 1, 7 opus lui 2, 8 opus lui 3 și 9 opus lui 4. Priviți acum pătratul magic al lui Luo Shu din dreapta figurii 123: 1 este alături de 6, 2 este alături de 7, 3 este alături de 8 și 4 este alături de 9). Opusele au fost aduse împreună. Ca urmare, pătratul magic Luo Shu are proprietatea de a rezolva opozițiile. Dacă această combinație este aplicată la ordinea lumii, trecem de la o reprezentare a vieții umane obișnuite ("natura") la o reprezentare a unei vieți de realizare ("cultura" Figura 124), în care opozițiile sunt depășite sau transcendate. În acest fel, J-L Brun creează o "ordine a lumii recombinată", care este paradigma pe care se bazează opera sa (și site-ul său web: www.legendes-et-mythes.fr).

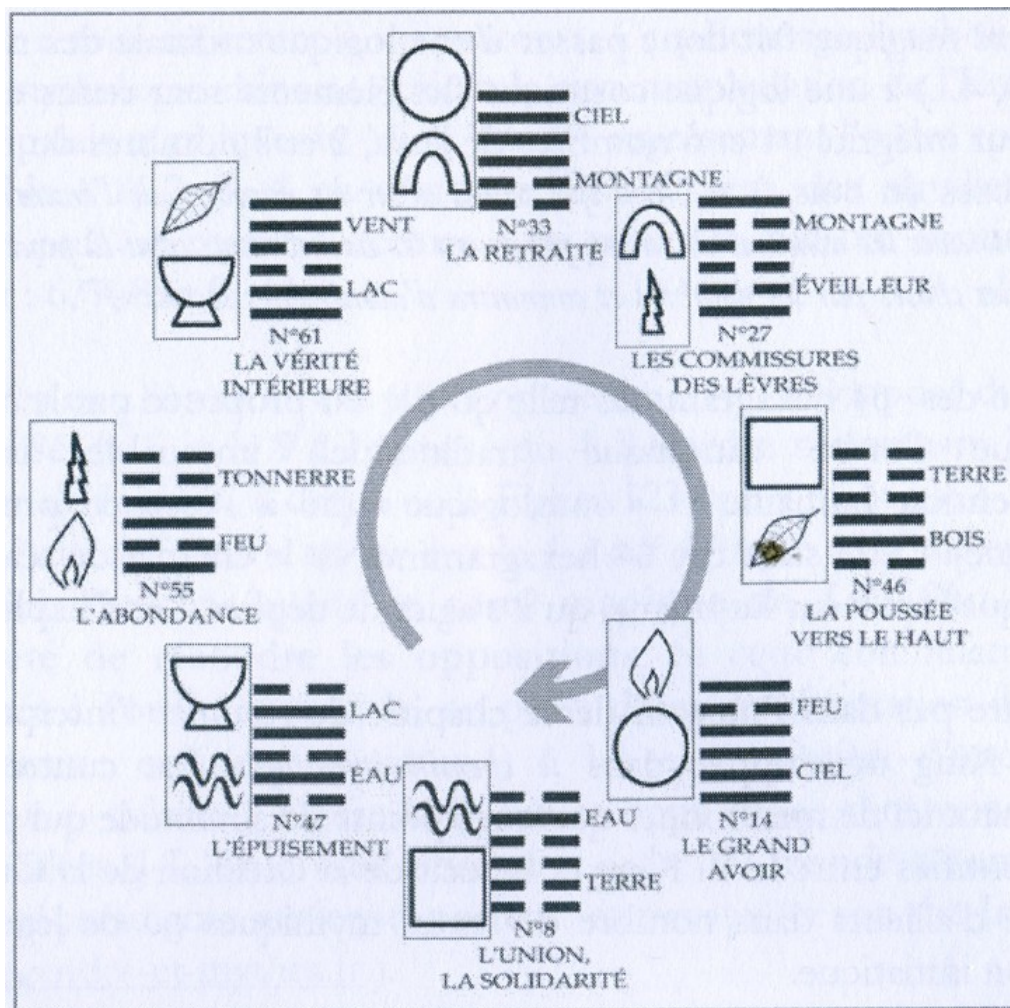

Figura 124: Ordinea lumii recombinată prin intermediul pătratului magic din Cartea râului Luo Shu. (sursa: www.legendes-et-mythes.fr)

71 Ming Tang: "Palatul" (Tang) al "iluminării". Ideograma "Ming" este formată din soare și lună: 明

Astfel, pătratul magic trece de la o logică ordinală a numerelor (1, 2, 3, 4 etc.) la o logică cosmică (elementele sunt așezate în ordinea integrității lor: numerele 1 și 6 pentru apă, numerele 2 și 7 pentru foc, numerele 3 și 8 pentru lemn etc.). "Cel care știe să îmbine numerele de remunerare și de numărare cu numerele divine și care știe să le armonizeze, va putea să lucreze lucruri mari prin numere și va cunoaște secrete admirabile"[72].

Continuarea celor 64 de hexagrame, așa cum este propusă de *I Ching*, constituie ordinea canonică (tradițională) imuabilă, rezultată în urma intervenției umane și "ontologică" (legată de esența proprie a Omului). Această secvență de 64 de hexagrame este calea inițiatică de realizare, pliată pe ea însăși, pe care o vom desfășura - și explica.

Nu este scopul acestui capitol de a rezuma interpretarea *I Ching* dezvoltată în calea inițiatică. Cu toate acestea, merită să menționăm aici câteva puncte de similitudine care pot fi identificate între *I Ching* și relatarea Genezei despre Creație - ca de altfel în multe texte mitice sau legende cu vocație inițiatică.

"Calea interzisă" este prezentă în *I Ching*, sub forma unei uniuni nepotrivite care duce la o gândire dualistă și rațională (este vorba de hexagrama 53 Figura 125: *Vântul de pe munte*[73] care simbolizează cuvântul primit de minte, de capul rațional).

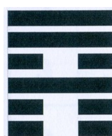

Figura 125: Nr. 53: Muntele de sub Vânt

Unirea nepotrivită din Geneză constă în a lega "fructul-ales" de 'Elohim, fără a ține cont de "lucrarea" ghidată și dirijată de YHVH-Adonai, la fel de mult ca și în a lega Mireasa '**iShaH** de un șarpe seducător care a înlocuit Soțul absent[74]. Acest scurtcircuit spre "rațiunea mentală" îl precipită pe om în cădere și în eroare; îl rătăcește periculos, făcându-l să ia o "scurtătură" care "deviază" inteligența inimii în favoarea minții, împiedicându-l pe om să treacă prin etapele "cunoașterii" (cele trei hexagrame 57-59-61 din continuarea *I Ching*) și "asimilării" (hexagramele 60 și 58). Această "scurtătură" ar fi omologă "Ispitei solare" care nu se scufundă în apele sale de jos, cu, de altfel, poziția destul de strategică a "capului" reprezentând raționalitatea, "principiul", dar și mintea de care este necesar să se distanțeze pentru că ea sterilizează. Muntele este astfel semnul imobilizării: Vântul este lipsit de dinamica sa de mutație, o moarte spirituală asemănătoare cu cea a uitării lui YHVH-Adonai în fața șarpelui. În secvența de hexagrame din *I Ching*, această scurtătură îl aduce prematur pe omul inconștient în vecinătatea axei lumii (reprezentată de hexagrama 33 (figura 126): "meditație și imobilizare în axa lumii: *Muntele sub cer*". Jean-Louis Brun ne reamintește că, în procesul de împlinire personală, este extrem de periculos să sari peste etape.

Figura 126: Nr. 33: Muntele de sub cer

Inițierea este strâns legată de victoria asupra dualismului, care este ceea ce omul consideră a

72 Heinrich Cornélius Agrippa von Nettesheim, medic și alchimist considerat unul dintre geniile Renașterii, 1486-1535.

73 În ebraică, "muntele" este **HaR**: literă cu literă, "capul".

74 Identificarea șarpelui cu soțul absent a fost propusă de Annick de Souzenelle în cadrul unui seminar la care a participat Jean-Louis Brun și a fost menționată în cartea acestuia.

fi modul "natural" de gândire, dar care îl închide într-o cămașă de forță sterilă. Inițierea constă în trezirea "timpurilor inițiale", iar această trezire, care în ebraică corespunde inversării (de către **Wav**) a neîndeplinirii (**R'a** devine **a'R**), este, de asemenea, în primul rând o "resetare", care în *I Ching* corespunde *Fulgerului de sub lac* (figura 127).

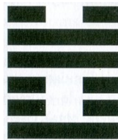

Figura 127: Fulgerul de sub lac

Acest "Fulger în Ape", care se mai numește și "Trezirea", nu ar putea fi văzut ca o ilustrare a **MaYiM**-ului din care trebuie extras Germenul **Yod** atunci când Apele sunt "tăiate"?

Urmând *I Ching*, omul informat (inițiat) va evita să se apropie de centrul lumii pentru a-și continua drumul spre hexagramele "superioare" (în continuare), printre care și hexagrama 61 (figura 128): "Inima" (reprezentată de *Vântul de deasupra lacului*), pe care aș fi tentat să o asociez mai întâi cu "briza" lui Elohim care planează deasupra Apelor: Duhul Sfânt **ROu'aH**, dar care corespunde mai precis, în dinamica sa generativă, "inteligenței inimii" **BYNaH** ("înțelepciunea", de asemenea "concepția").

Figura 128: Nr. 61: Lacul de sub vânt: inima

S-ar putea regăsi în această hexagramă noțiunea de facultate volitivă feminină '**iShaH** (tendința **Yin** a centrului) complet dirijată de dublele principii **Yang** de jos și de sus. Această secvență de hexagrame superioare care poate fi scurtcircuitată de inconștientul Adam este cea a "primirii cuvântului divin simbolizat prin vânt și ploaie în inimă (Lacul) și nu în cap (Muntele)" [Figura 129].

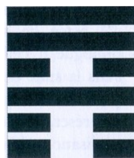

Figura 129: Vânt sub munte sau imobilizare: moarte spirituală

Un alt element comparabil între *I Ching* și Geneză este referirea la căsătoria dintre apă și foc, scopul final al inițierii, pe care Jean-Louis Brun îl reprezintă prin "Dragonul de apă" și "Dragonul de foc". Calea de inițiere, realizarea totală, vizează căsătoria (uniunea) apei și a focului. În Geneză, "focul" '**eSh** aplicat la **MaYiM** "Apele" formează capătul căii (începutul atunci când 'Elohim este la lucru): **ShaMaYiM** "Cerurile", dar și "**SheM**": adevărul ultim al NUMELUI fiecărui 'Adam în sfârșit reconstituit, sublimul, orbitorul - iar **HaSheM** "NUMELE" îl desemnează și pe YHVH-Adonai.

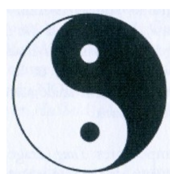
În cele 8 etape de realizare a ordinii recompuse a lumii, hexagrama 55 prezintă *fulgerul pe foc*, care reprezintă orientarea (prin dorința de foc) a fulgerului, care este focul spre cer. Acest foc ascendent este omologul "soției" noastre '**iShaH**-dorință, care trebuie "orientată" de un soț în lumina lui YHVH-Adonai.

Un alt element este influența zodiacului, care ilustrează ideea că "ceea ce este deasupra este asemănător [= analog cu] ceea ce este dedesubt". Este extraordinar faptul că, în toate civilizațiile,

zodiacul a fost decupat cam în același mod și cu simboluri ale constelațiilor care sunt remarcabil de echivalente între popoare și epoci. *I Ching* nu face excepție de la regulă, iar multe hexagrame repetă aceste simboluri cosmice.

În al doilea rând, și nu în ultimul rând, principiul "inversării" este foarte prezent în *I Ching*, cu hexagrame care se succed prin inversarea liniilor lor. Există un efect de "oglindă" între Cer și Pământ, astfel încât hexagramele de pe partea "Cerului" sunt reflecții ale celor de pe partea "Pământului". Jocul hexagramelor care se leagă între ele prin inversarea trăsăturilor (6 ia locul lui 1 și viceversa, 2 ia locul lui 5 etc.) are ceva în comun cu inversările literelor ebraice care, din când în când, ne-au călăuzit pașii.

În sfârșit, sunt foarte tentat să fac o legătură între litera **Gimel**, masculinul, solar "ghidul uscăciunii", pe de o parte, și **Lamed**, femininul, lunarul "ghidul umezelii", pe de altă parte, și cele două mari constituente de bază ale *I Ching*, "**Yin**", imaginea femininului maleabil, obscur și ascuns, și "**Yang**", imaginea masculinului ferm și luminos, care sunt combinate în simbolul **Tai Ji** al lui *Tao* sub forma unui "val" care se întrepătrunde și care ilustrează mersul pe "calea" spirituală (sensul cuvântului *Tao*), așa cum *Gimel* și *Lamed* formează "valul" **GaL**, de asemenea o imagine a rătăcirii pe calea cunoașterii (**Ma'aGaL** este "calea"). Punctul negru **Yin** din componenta **Yang** a semnului devine analog cu cocoașa din Ape a cămilei "*Gamal*" care îi permite să traverseze deșertul, iar punctul negru **Yang** din componenta **Yin** a valului devine analog cu "Fiul" care germinează, "bobul de grâu" în gestație în Ape.

Aceste componente **Yang** (dragon) și **Yin** (tigru) pot fi observate în *Marele val din Kanagawa* al artistului japonez Hokusai, unde pe creasta albă a valului se disting ghearele dragonului, care se împletesc cu dungile întunecate ale tigrului **Yin** pentru a forma masa apoasă a "golului valului". Cele două bărci umane se află în centru, una în depresiunea valului și cealaltă pe creastă. Direcția de deplasare a bărcilor este spre stânga gravurii: ele "urcă" pe val. În depărtare, Fuji-Yama, "axa lumii", este acoperită de un nor care amintește vag de o siluetă umană. Aceasta amintește de temele dezvoltate în mozaicul din Cartagina, unde cuplul uman ține frâiele cailor de spumă.

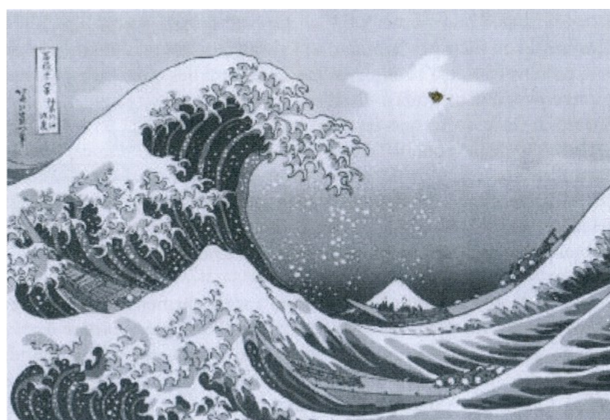

Figura 130: Marele val din Kanagawa, Hokusai, 1830 (Metroplitan Museum of Art, New York).

CONCLUZII

În cursul acestei călătorii prin relatarea Genezei despre Creație, am încercat să arăt că exilul lui Adam corespunde căutării spirituale a acestuia în lumea temporală. La această căutare se va face referire după izgonirea din Grădină, în îndemnul "Mergi pe drumul tău" dat lui Avram de YHVH-Adonai (Gen. 12:5), care trebuie să părăsească '**OuR**, cetatea "luminii" a caldeenilor[75]. Dar Avram este avertizat: urmașii săi vor fi "străini într-o țară care nu este a lor" (vor fi în exil), sclavi și asupriți timp de 400 de ani, adică până când vor ajunge la următoarea "poartă", trecând Apele. Acest pământ de sclavie este Egiptul **MYTsRaYiM**: un pământ al puterii, al instituțiilor, al opulenței și al bogăției materiale (și al bogăției spirituale, de asemenea, în realitate, dar acest lucru nu se potrivește cu narațiunea ebraică); o mare armată, mari faraoni: aceasta este "suferința" sau "tăietura" exprimată de rădăcina *Tsade-Resh* din centrul **MaYiM** al Apei.

Lectura mea a mitului lui Adam implică astfel dualitatea Adam creatura creată în umbra Principiului Creator, la fel ca toate animalele și plantele, și Adam format, sculptat, cizelat pentru a deveni posesorul "suflului" spiritual, **NePheSh <u>H</u>aYaH**, suflul "vieții" (**<u>H</u>aY**), bazat pe noțiunea de rezistență, care poate merge până la "rebeliune" atunci când Avraam îl conduce pe fiul său Isaac pe Muntele Rebeliunii. Rebeliune împotriva ordinii lucrurilor, rebeliune împotriva vocii Principiului care cere sângele fiului, împotriva celui care distruge fără grijă, fără compasiune, fără considerație, fără dreptate umană (cf. întreaga carte a lui Iov). Iacob iese victorios din lupta împotriva unei entități fără nume și, cu un șold dislocat care îl face să șchiopăteze (adică nu mai poate "merge drept"), este redenumit Israel: "cel care "așează" '**eL** (de la verbul **YaShaR**: a așeza, a îndrepta).

Am scris că mandatul lui Adam, "Omul Universal", a fost de a valorifica la maximum cele trei funcții pe care le are la dispoziție pentru a avansa pe calea "cunoașterii", devenind astfel "omul intelectual", liber să-și facă propriile alegeri de conștiință în temporalitate și în lumea tangibilă: funcția "Mireasă" '**iShaH**, care reprezintă voința de cunoaștere, funcția "Mire" '**YSh**, care transmite direcția acestei voințe, și funcția generatoare de mamă a celor vii, Eve **<u>H</u>aWaH**, care transformă dificultățile drumului în forțe motrice, pentru a permite gestația și apoi (re)nașterea sau mutația către un nivel superior de "cunoaștere".

Cuvântul "intelectual" se referă aici mai degrabă la "intelect" decât la "inteligență", la fel cum "cunoaștere" nu implică neapărat "înțelepciune". Diferența este subtilă, dar vreau să o subliniez. Intelectul este aici o formă de inteligență care ar putea fi descrisă ca fiind "a inimii", nu este inteligența aridă a rațiunii sau a logicii raționale, iar intelectul corespunde capacității de a înțelege, de a pătrunde, de a discerne ceea ce nu este scris, ceea ce nu este spus, ceea ce este "acoperit de un văl", urmând în mod voluntar, conștient, o direcție aleasă care implică "înțelepciune" și chiar "viclenie", în maniera lui Prometeu sau a lui Iacob. Shabatul lui 'Elohim presupune retragerea *de facto* a legilor naturale în favoarea legilor umane pe care Adam le va pune în aplicare pentru a organiza civilizația atunci când va deveni "constructor de orașe". Aceasta a fost apariția moralității și a eticii. Autorii tragici greci Eschil, Sofocle și Euripide au prelucrat această evoluție și gradație (sau degradare) prin mitul Antigonei (Anti-Gunè)[76]. Lucrul prin analogie este o lovitură de maestru în acest domeniu; motivul este că analogia face apel direct la principiu. Am putea spune chiar că analogia este principiul imaginației. Analogia este o imagine care este deturnată, răsturnată, transformată, dar care păstrează o relație de principiu adevărată - chiar dacă nerezonabilă - între lucrurile pe care le leagă. Este vorba de a exprima legăturile dintre aceste lucruri, legături care au rămas "ascunse" celor care nu le pot vedea, pentru a le înțelege sensul, pentru a le "pune în vedere".

Din acest punct de vedere, utilizarea combinată a funcției '**YSh** și a funcției '**iShaH** face

75 '**OuR** (cu 'Aleph) în ebraică înseamnă "lumină".

76 A se vedea capitolul foarte interesant al lui Patrick Guyomard: *Le Mythe d'Atitigoue în Mythes grecs, mythes bibliques*, 2007, Le Cerf.

posibilă influențarea cursului "firescului" prin discernământ și viclenie, care sunt unul și același lucru cu înțelepciunea, inima și jocul, așa cum este ilustrat în Psalmul 8 (preluat aici din versiunea Chouraqui):

1. Nu-i așa, înțelepciunea strigă, discernământul își dă glas?
[...]
5. Discerneți viclenia, nebunilor, discerneți inima.
[...]
12. Eu, înțelepciunea, locuiesc în viclenie și găsesc pătrunderea, premeditarea.
[...]
30. Eu sunt aproape de el, infanta, eu sunt desfătarea, de la o zi la alta, jucând în fața lui în orice moment,
31. jucând o lume din pământul lui; desfătarea mea cu fiii omului.
[...]
34. Înainte, umanul care mă ascultă, să fie vigilent la porțile mele, din zi în zi, să păzească stâlpii deschiderilor mele.
35. Cine mă găsește pe mine, găsește viața și răspândește voința lui YHVH-Adonai.
36. Cel care mă nedreptățește își încalcă ființa; toți cei care mă urăsc iubesc moartea.

'**iShaH** confruntat cu șarpele (el însuși cel mai viclean dintre animalele de pe câmp) pierde lupta. Ea a fost înșelată pentru că nu este conștientă de dualitatea 'Elohim / YHVH-Adonai. Ea nu a fost "cunoscută" de un Adam care se află încă în stare de toropeală și care nu a fost capabil să o numească. Ea este o soție fără soț. Până când Adam nu poate auzi vocea lui 'Elohim-YHVH-Adonai cu înțelegerea sa, ea rămâne "aceea". Ea este o funcție care funcționează în gol, incapabilă să atace șarpele "în cap".

'**iShaH** devine **<u>H</u>aWaH** Eva "mama celor vii" atunci când "ochii" lui Adam (de asemenea, cuvântul "sursă" de cunoaștere) se deschid pentru "amândoi". Iar cei doi sunt "goi", adică "vicleni"! Eva va îndeplini funcția genitală spirituală care va duce la nașterea noii ființe în "Copac". Din acest punct de vedere, Eva nu este afectată de expulzarea din grădină: Adam, care este acum un "om intelectual", este încă și întotdeauna dual, masculin și feminin, cu dubla sa funcție de fecundare (soț care fecundează, discerne, discriminează, imprimă direcția voinței lui '**iShaH**) și de gestație (mamă a unui fiu care va fecunda la rândul său propria sa parte feminină), permițându-i să discearnă cu înțelepciune, sau "să asculte cu inteligență" pentru a da naștere unui nivel superior de spiritualitate. El este lansat prin Cain în căutarea sa rătăcitoare, care începe cu eliminarea avatarului său Abel, "nimicul, inconsistentul". **HaBeL** este articolul **He** + rădăcina **BeL**, care, atunci când este întoarsă pe dos, este **Ha-LeB**: "inima". Ucigându-l, Cain începe exilul căii sale de rătăcire, în Copac, dar această "rătăcire" **NoD** în "temporalitatea" '**eDeN** este condiția creșterii sale în temporalitate, ca individ "atomic" separat de multiplu, de grupul fără formă, de universalitate. Cain, fiul lui Adam, este omul intelectual care s-a debarasat de avatarul său - de toți *frații-avatari* ai lui.

Arborele materializează astfel procesul de muncă și de dezvoltare spirituală care, dintr-o sămânță de conștiință YHVH-Adonai, va da *fructul-fiu* al cărui consum nu va fi interzis. Textul se joacă cu mai multe interpretări și poate fi înțeles, fără îndoială, pe mai multe planuri, de la cel mai imediat, materialist și istoric, permițând un amalgam între Copac și fruct, până la cel mai dezvoltat, bazat pe o transpunere deopotrivă spirituală, psihică, cosmică, senzuală și simbolică, adică transcendând noțiunile care sunt prehensibile prin gândire și limbaj.

Îmi propun să reiau, într-un mod schematic, dar ceva mai sintetic, destinul lui Adam cu ajutorul ciclurilor descrise de-a lungul acestui eseu. Creația, în Principiu, se naște dintr-o "suflare" **ROua<u>H</u>** רוח care combină "capul" **Resh** cu "obstacolul" **<u>H</u>eit**. Aceasta este lumea "naturii", ghidată

de ordinea lucrurilor, de legile imuabile ale naturii care guvernează toate procesele supuse puterii infinite a lui 'Elohim ('Aleph). Dinamica lumii create este structurată de "timpul" **'eDeN**[77] care poate fi citit ca **'aD** + **DeN** "până la împărțire[78] (sau "judecată")", care este întâlnirea dintre ceea ce este împlinit (**ToB**) și ceea ce nu este împlinit (**Ra'**), și în interiorul căreia se află o "incintă" **GaN** (Grădina), pe care o consider axa roții, butucul imobil și etern.

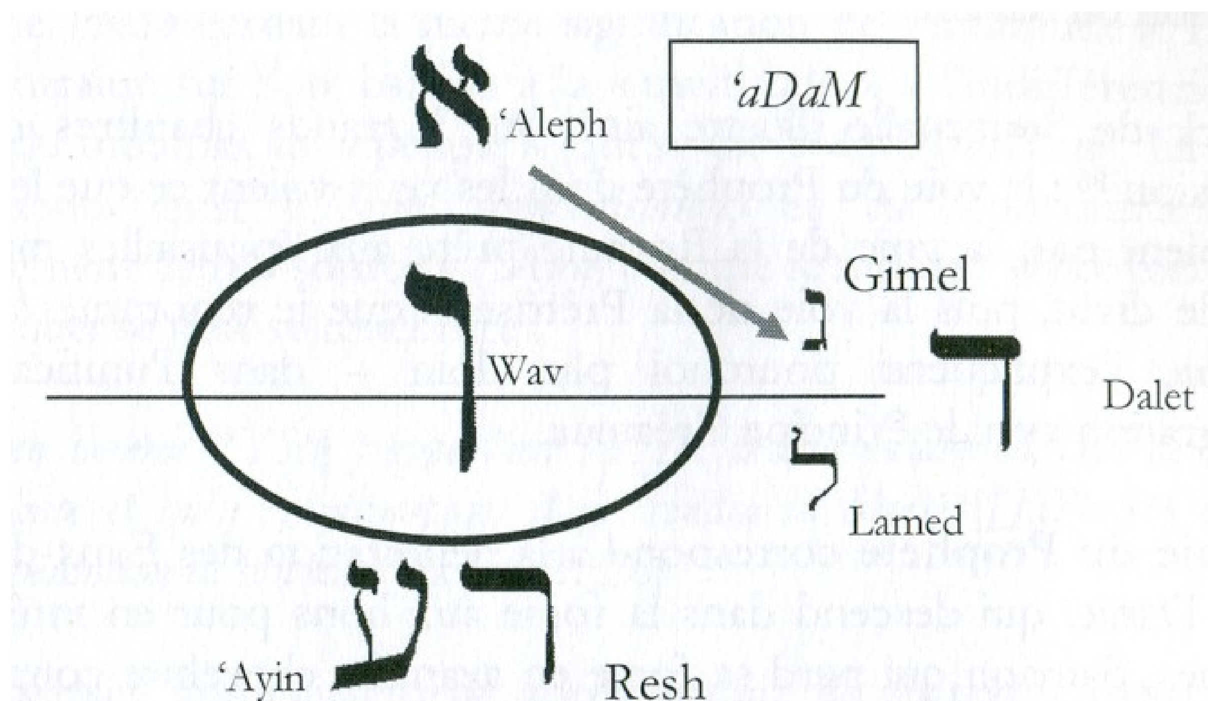

Figura 131: Traseul lui "Adam cel creat": "căderea" în lumea temporalității

Timpul este împărțit de 4 râuri care înfățișează etapele căutării: de la deschiderea **PeRaT**; **RaT** este o rădăcină care înfățișează ceea ce înlănțuie, ceea ce reține[79]; este vorba, așadar, de a urca pe cursul râurilor în sens invers față de evocarea lor inițială, de a-l elibera pe Adam de lanțurile care îl rețin în lumea raționalității și a temporalității (după exil), până la unitatea **PiShoN**: deschiderea lui **Pe** de **Shin** "dintele", de asemenea tridentul lui Neptun, care dilată și permite integrarea tuturor energiilor "pescuite" și uscate, adică stăpânite într-o nouă unitate. Adam, alungat din această incintă pentru că nu a sesizat prezența lui YHVH-Adonai, se vede prins în dinamica temporalității, pornind în căutarea sa spirituală prin muncă. Prima etapă este cea a urcării pe râul **PeRaT**, odată ce ochii au fost deschiși și funcția de *soție* a fost numită și a devenit mamă pentru a permite gestația "Celui viu".

Annick de Souzenelle ilustrează cele 3 mari capitole ale acestei ascensiuni[80]: calea Profetului, ai cărui ochi văd ceea ce alții nu văd, calea Regalității, pregătită pentru o căsătorie mistică cu divinul, și apoi calea Preoției - pe care eu am redenumit-o calea Șamanului, voi explica mai târziu de ce - în unificare și integrare cu Principiul Creator.

Calea Profetului corespunde pătrunderii în apele de jos. Este vorba de Daniel care coboară

77 A se vedea Daniel 7:12 și 7:25, unde cuvântul '**eDeN** este tradus prin 'epocă' și 'timp'.

78 Vă reamintesc că această rădăcină **DeN** "împărțire, judecată" se regăsește în numele marilor fluvii central-europene Don, Dniepr, Dunăre, Dniestr... și "Yareden": Iordania. În limba turcă, Marea Egee este *Ege Dénizi*: "mare" este *dalga* sau *denizi*...

79 Această rădăcină formează numele lui **ROuT** (Rut), care a devenit soția lui **Boaz** și despre care se spune: "Fie ca YHVH-Adonai să facă pe femeia care va intra în casa ta asemenea lui Rahela și Leah, care între ele au zidit casa lui Israel" (Rut 4:11).

80 *Nous sommes coupés en deux : Jonas, le prophète qui intègre son ombre* (Noi suntem tăiați în două : Jonas, profetul care își integrează umbra) ; Annick de Souzenelle, 2008, Les Editions du Relié, pl3.

în groapa cu lei pentru a le absorbi energiile, de Samson care își pierde forțele prin tăierea părului și apoi orbește, este vorba și de Sfântul Paul care cade la pământ și orbește (adică nu mai vede ceea ce văd ceilalți și vede ceea ce nu văd ceilalți), și am putea vorbi și despre Iosif abandonat de frații săi pe fundul unei fântâni în mijlocul deșertului. Aceasta este și semnificația luptei lui Perceval cu Cavalerul Vermeil, la poarta castelului regelui Arthur. Puterile binevoitoare care păzesc această poartă sunt **BeŠ**-ul egiptenilor, Baubo, care îi permite lui Demeter, aflată la marginea fântânii, să coboare în adâncurile lumii subterane pentru a-și salva fiica, și Dalila, "Poarta nopții", care îl face pe Samson neputincios. Această poartă vestică prin care trebuie să treacă este cea a "adevărului", ilustrată de oamenii din tribul lui **GaD** (unul dintre fiii lui Iacob) care s-au stabilit la est de Iordan și au fost uciși pentru că au mințit când au încercat să treacă râul: ar fi trebuit să se stabilească la vest, nu la est. Această cale a adevărului este, așadar, pentru "omul intelectual", calea justiției, a dreptății și a libertății.

Nu am vorbit prea mult despre libertate în acest eseu - ca și cum ar fi un aspect secundar. Libertatea nu este numită în mod explicit în Cartea Genezei; ea apare în Cartea Exodului (21:26). Ea este numită **HaPheSh** **חפש** *Heit, Pé, Shin*. Este construită pe aceeași rădăcină ca și **NePheSh**, despre care am spus că corespunde eliberării lui **Shin**, dar aici **Heit** "obstacol" înlocuiește **Nun** "individ mutant"; rădăcina **PheSh** păstrează același sens de "mulțime". Cuvântul ne conduce la opoziția față de "mulțime", față de masa nediferențiată a multiplului, "poporul" (care se spune '**aM**: *'Ayin-Mem*). Libertatea corespunde astfel singularizării și este concomitentă cu detașarea de "sursă" ('**Ayin**), după cum arată primul verset în care apare acest cuvânt:

*Dacă un om ['**YSh**] lovește ochiul ['**aYiN**] sclavului său sau ochiul servitoarei sale și acesta se strică, îi va da libertate [**HaPheSh**] ca o compensație pentru ochiul său* (Exod 21:26).

Iar versetul imediat următor stabilește corespondența dintre individualizarea "izvorului" ('**Ayin**, același cuvânt ca și ochiul) și a "dintelui" **Shin**, confirmând sensul care stă la baza **NePheSh** (eliberarea de **Shin**): libertatea se aplică în egală măsură ochiului și dintelui:

*Dacă un om [' **YSh**] face să cadă dintele [**SheN**] sclavului său sau dintele servitoarei sale, îi va da libertatea [**HaPheSh**] în compensație pentru dintele său* (Exodul 21:27).

Verbul "a elibera" este aici în *Piel*, un sens intensiv folosit în general când divinitatea se exprimă: îi va reda libertatea... cu mare fast și va dispune publicarea edictului corespunzător în Monitorul Oficial! - În realitate, motivul utilizării acestui mod intensiv este, cred eu, acela de a sublinia caracterul foarte puternic al celor două litere-termeni '**Ayin** și **Shin** pe calea creșterii. Ele corespund, nici mai mult nici mai puțin, condiției *sine qua non* a diferențierii de multiplu, de grup, de popor. Acesta este unul dintre motivele pentru care am redenumit "*Calea preotului*" în "*Calea șamanului*" în paragrafele următoare.

Viața" este **HaYaH**: *Heit Yod Hé* (figura 132); aceste trei litere exprimă "facerea" spirituală: lucrarea a cărei călăuză este YHVH-Adonai prins în cleștele obstacolului **Heit** și al suflării **Hé**.

Figura 132: "Viața" Heit Yod Hé ***HaYaH***

Funcția feminină a "mamei întregii vieți", Eva, este **HaWaH**, al cărei rol este de a produce mutația (litera centrală **Wav**) obstacolului **Heit** în respirația **Hé**. Fac o paralelă cu "înțelepciunea" **HoKMaH** care, prin **Kaf** central al analogiei, transformă, de asemenea, punctul de obstacol **Heit** în

MaH, în "substanță principală" (gândiți-vă la **La-MaH** a lui Hristos pe cruce). Reprezint această funcție feminină, care și-a găsit un Soț în Adam provenit dintr-o esență curată-infinit-dezvoltată-de la-YHVH-Adonaï (**Yod**-ul din figura 133), prin următoarea diagramă:

*Figura 133: **<u>H</u>aWaH** Eva "mama întregii vieți" (**<u>H</u>aYaH**)*

<u>H</u>aWaH se află în centrul tuturor ciclurilor de mutație prin care trece Adam în căutarea vieții. Coborârea în Apele de jos corespunde etapei de urcare a râului **<u>H</u>iDeQeL**, "plimbărețul", la întâlnirea cu monstrul abisurilor, peștele cel mare, Leviatanul, **Bé-HéMoT** "în hohote", șarpele care pervertește limbajul și care trebuie atacat în cap, Faraonul... - toate imagini ale lui **Ra**' neîmplinit care trebuie confruntat pentru a se împlini. Din punct de vedere individual, destinul fiecărui Om în căutarea sa este într-adevăr acela de a-și ucide avatarul său tăcut **HeBeL** și de a se scufunda în Țara Rătăcirii (Țara lui **NoD**). Din punct de vedere colectiv, este și povestea lui Moise care se confruntă cu **Pha-Ra'oH** și cu cele 10 plăgi ale Egiptului. Din punct de vedere astronomic, toamna corespunde Marilor Ape, lucrării pământului și semănatului acestuia - munca masculină. Noaptea are întâietate față de zi. Pământul asociat cu **<u>H</u>iDeQeL** este cel al lui **AShOuR**, Asiria din nord.

Această *Cale a Profetului* corespunde trecerii în Apele de jos, printr-o răsturnare a lui **Ra**' neîmplinit în "trezirea" **'aR** care precede imediat reluarea creșterii zilei. Este, de asemenea, cea a poporului evreu care se eliberează de sub jugul egiptean (Egiptul **MiTsRaYiM** este **TsoR** "tăietor" al **MaYiM** al Apelor) și împarte Apele într-un botez grandios prin "agățarea" poporului evreu în Apele de jos - gândiți-vă la capsa care îi atârnă lui Hristos *hlamyda* pe umărul drept și la cea a tinerei din fotografia de la pagina 296; dar rolul lui Moise[81] se încheie aici: o altă generație va trece Iordanul.

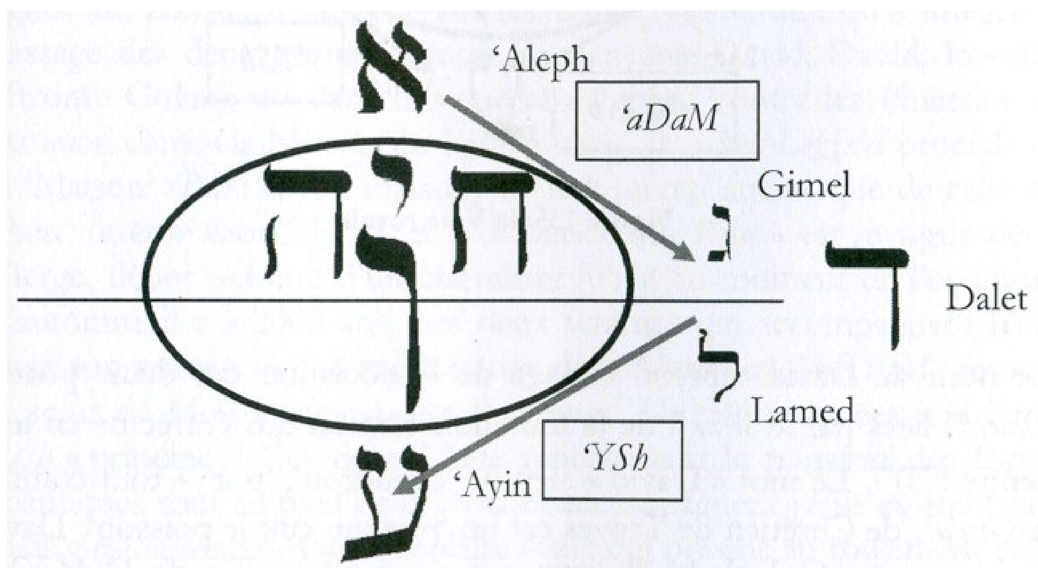

Figura 134: Calea Profetului

81 Aș vrea să vă reamintesc că numele Moise (**MoSheH**) este inversarea lui **HaSheM**, care înseamnă "Numele" și care este unul dintre numele lui YHYH-Adonai. Moise este personificarea coborârii și întoarcerii în Ape.

Poporul nediferențiat cedează locul Soțului '**YSh** individualizat și conștient: cel care își orientează '**iShaH** a sa în lumina lui YHVH-Adonai. Acest Om nou este reînnoit prin eliminarea generației precedente prin cei 40 de ani de rătăcire în deșert.

Calea regală este simbolizată de regalitatea lui David, fiul lui Isai **, care reprezintă puterea lui **Shin** (tri-dent) în dubla strângere a lui YHVH-Adonai.

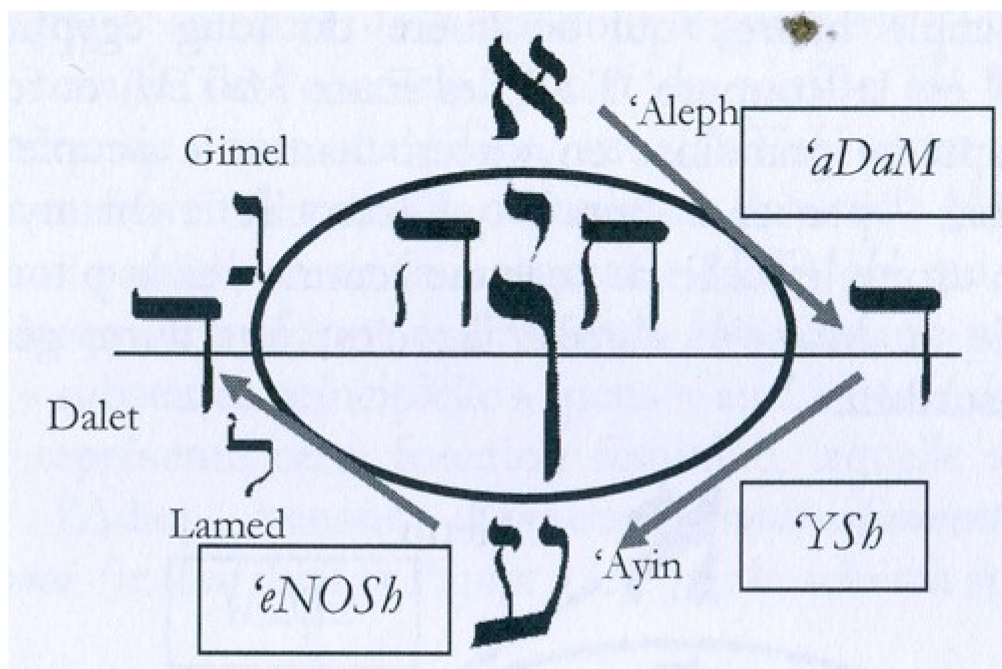

Figura 135: Calea regală

Numele lui David preia imaginea asocierii celor două "uși" **Dalet ד** legate prin **Wav ו** de procesul de mutație care are loc în centrul lor: **דוד** . Cuvântul "David" înseamnă "cazan", "oală" - așa cum **Gra'aL** de Chrétien de Troyes este un "vas care gătește pește". David se luptă cu filisteanul Goliat, care ocupă valea **DaMiYM**: "poarta" "apelor" **MaYiM**[82] (1 Samuel 17:1), în timp ce David provine din valea "stejarului" **Ha'eLaH** (tradusă ca "Terebinte" de Biblia de la Ierusalim). Goliat are un coif de bronz și un pieptar de bronz cu solzi; bronzul este **Ne<u>H</u>aSheT**, construit pe 'șarpele' **NaHaSh**. Iar această armură de șarpe nu va rezista celor cinci "pietre lustruite de torentul iernii"[83] pe care David i le aruncă în cap...

Este și Iona, amețit, aruncat în mare, înghițit de peștele cel mare și eliberat pe țărmul Ninivei; aventura lui Perceval în castelul lui Arthur contemplând **Gra'aL** (dar care nu va deveni rege pentru că nu s-a eliberat de învățătura "de a nu pune întrebări inutile"). Această etapă este urcușul râului **Gi<u>H</u>ON** (obstacolul **<u>H</u>eit** din centrul Grădinii **GaN**), "buricul" abisului, intestinul în care are loc fermentarea Noii Ființe, pădurea labirintică în care se aventurează Cavalerul, labirintul Catedralei din Chartres. Este o etapă de gestație în adâncul nopții de iarnă. Este vocea "muritorului" '**eNOSh** care își croiește drum spre Occident.

Iisus s-a născut în toiul nopții, la solstițiul de iarnă, când luna guvernează timpul, dar soarele își reia ascensiunea. Fiind din "neamul lui David", el "a umblat pe Ape", adică a integrat trecerea celor două porți, ca și strămoșul său David. Când David l-a înfruntat pe Goliat, el se afla în

82 Am putea spune "Ape roșii ca sângele", deoarece primul **Mem** din **DaMiYM** ia un *dagesh* de dublare, ceea ce implică asocierea dintre **DaM** (roșu, sânge) și **MaYiM** (ape).

83 Cuvântul **NaHaL** se referă la un torent de iarnă. Un detaliu din text specifică faptul că David își pune și el o "platoșă" **NeHoSheT**, dar după ce declară că "nu putea umbla în ea" (ceea ce este scris ca "nu putea umbla în '**eL**"), aceasta îi este luată. În cele din urmă, prin urmare, David îl înfruntă pe Goliat fără "șarpe" sau sabie și cu YHYH-Adonai ca unică protecție.

"războiul" **LeHeM** împotriva filistenilor: el se afla și în "Casa Pâinii". Isus, născut în **Beit-LeHeM**, provine din "Casa" (**Beit**: vatră, casă) "Războiului" la fel de mult ca și din cea a "Pâinii" (același cuvânt, **LHM**), iar "Casa Pâinii" este semnul Fecioarei, la începutul lunii octombrie în calendarul iulian, la momentul echinocțiului de toamnă, acum 2000 de ani. Cele două femei care îl însoțesc pe Iisus în călătoria sa se numesc amândouă Maria, sau **MiRYaM** (ca sora lui Moise), adică **MaYiM** "Apele" asociate cu litera **Resh** "principiu". Aceste două Marii, care reprezintă transferul forțelor cosmice, se află la piciorul crucii și îl însoțesc pe Iisus până la mormânt, dar numai solara Maria Magdalena prezidează rostogolirea pietrei care deschide mormântul - deschizând *Calea Șamanului*.

Am spus că am redenumit "*Calea Preoției*" în *Calea Șamanului*, deoarece preotul face parte dintr-o instituție (Biserica) și nu posedă neapărat calitatea individuală cerută de această cale. Să mă explic: un preot este și rămâne sub ordinele ierarhiei sale, este un fel de funcționar public lunar constrâns și limitat de un sistem instituțional cu o administrație, reguli stricte, dogme de respectat și un mandat oficial. Cu alte cuvinte, preotul este redundant: un preot poate fi înlocuit cu altul, iar relația instituțională cu credincioșii nu este modificată. *Șamanul* este exact invers: el este un individ care nu aparține niciunei organizații, niciunei "biserici" și care a trecut prin "*Poarta Călugăriei*" nu datorită unor examene de seminar sau cooptării de către un "Părinte spiritual director de conștiință", ci datorită unui zbor al spiritualității sale individuale, adesea în momentul unei crize personale grave. El este irevocabil singularizat. Puterile șamanului sunt imaginea, *mutatis mutandis*, a puterilor mele și a puterilor voastre: sunt ale mele, sunt ale voastre, sunt ale lui, iar ale voastre nu sunt ale mele sau ale lui; iar un intelectual care vine să vadă un *șaman* nu vine să vadă un alt *șaman*, și nu vine să mă vadă pe mine sau pe voi. *Șamanul* este mai apropiat de călugărul ascet sau de budistul Theravada decât de preot. Și nu mă pot abține să nu fac o legătură între *Șaman* și "uleiul parfumat" **SheMeN**, individualizat într-o fază supranaturală, care poate fi citit ca fiind bazat pe NUMELE (**SheM**) stăpânit în cele din urmă și cu care este unsă fruntea sa.

Calea șamanului reprezintă, așadar, accesul la Unitate, la "UNUL" în principiu, dincolo de lumea dualităților, a materialității și a temporalității. Este "asemănarea" cu 'Elohim, după călătoria în chipul său - sau mai degrabă, așa cum am spus la începutul acestui eseu, în "umbra" sa. Cuvântul "asemănare" este **DeMaH**, care preia rădăcina **DaM** "sânge" din '**aDaM**, care procedează din funcția de asimilare: cercul este complet. Aceasta este vocea eroului **GiBoR**.

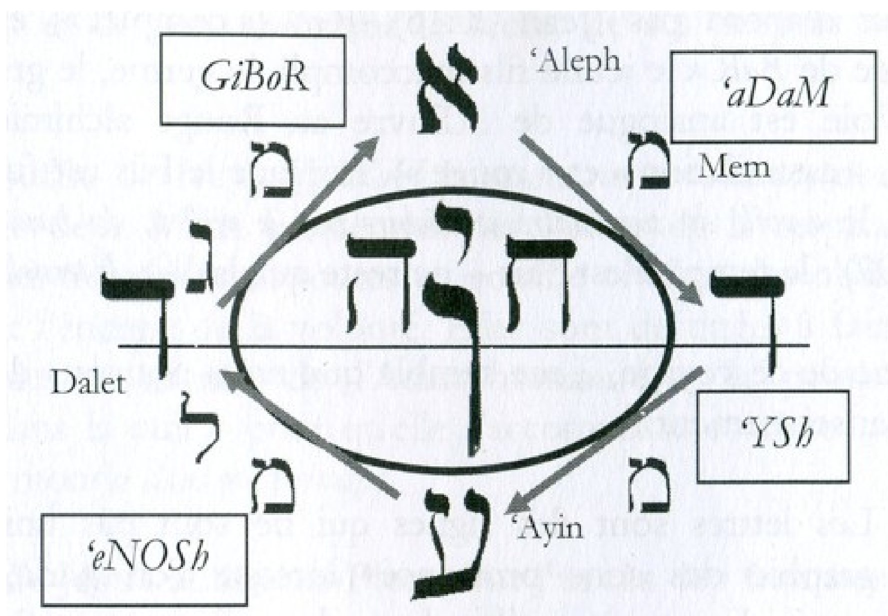

Figura 136: Calea șamanului-erou: fuziunea cu Tatăl

Spre deosebire de Evangheliile creștine, *Tora* nu prezintă această călătorie pe râul **PiShoN** "deschiderea **Shin**" (tridentul lui Neptun). După Paștele echinocțiului de primăvară, momentul Noii

Ființe, poporul evreu trebuie să moară și să se reînnoiască în deșert (domeniul lui **Gimel**, "ghidul uscăților") înainte de a trece Iordanul (**YaRDeN** înseamnă "a fi coborât"), noile Ape corespunzând unui nou ciclu de discernământ. Mitul lui Prometeu preia această noțiune: pentru că a vrut să se integreze prea devreme în focul divin (acesta este principiul "furtului" pentru a se bucura de fruct fără munca corespunzătoare maturizării sale, ceea ce am numit "Ispita solară"), Prometeu se trezește înlănțuit de piatră și ficatul său (organul care "gătește" sângele, deci organul de asemănare) devorat de Vulturul solar, iar și iar, nu pentru eternitate, ci pentru perpetuitate - în perpetuitate în zile.

Aceasta este, fără îndoială, marea diferență față de creștinism, care îi permite lui Iisus să întruchipeze nu numai promisiunea asemănării, ci și împlinirea ei prin fuziunea cu Tatăl, Principiul Creator. Isus Domnul (Adonai) a anunțat el însuși acest lucru atunci când a spus: "*Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe acest pământ; nu am venit să aduc pacea, ci sabia*" (Matei 10:34). Spunând acest lucru, El întruchipează aceeași funcție ca YHVH-Adonai, **ShaDDaY** "distrugătorul" ordinii stabilite. Această sabie fulger **HeReB-BaRiaH** este sabia - care-și dă singur tonul - care păzește intrarea estică în Grădină, *Poarta Șamanului* care dă acces la râul **PiShoN** (cf. capitolul 18). Deschiderea lui **Shin** în fuziune cu principiul creator 'Elohim unitate ('**Aleph**) îl face să devină '**eSh** *'Aleph-Shin*: "foc", adică energie pură. Hercule se înflăcărează în afara timpului (Muntele *Œta*) pentru a avea acces în Olimp.

Shin are o valoare de 300: stăpânind **Shin**-ul după călătoria sa în exilul **GeLaH**, Adam-erou, prin activarea funcțiilor sale '**YSh** și '**iShaH**, finalizează transcenderea dualităților prin "facerea" lui YHVH-Adonai (factorul 10) care transformă **Gimel**-ul de valoare 3 în **Lamed**-ul de valoare 30, apoi **Lamed**-ul în **Shin**. Cuvântul **LaYiSh** (*Lamed Yod Shin*) este 'leul', despre care se spune (Proverbe 30:30) că 'nu se întoarce'. Ființa pur-energetică este totalizată în forma **RaBBouNY** 'complet, totalizat', așa cum îl numește Maria din Magdala pe Iisus înviat, pe care la început nu-l recunoaște (Ioan 20:16). **RaB** ("complet") este forma inversată a lui **BaR** "fiul tânăr neîmplinit, germenul, bobul de grâu". Această Cale este analogă cu *Opera Roșie* alchimică (**DaM**: "sânge", "asimilare" și "roșu"). Când Fiul se contopește cu Tatăl, "vălul sanctuarului se rupe pe la mijloc, de sus până jos" (pagina 292): timpul nu mai există - rămâne doar Viața Veșnică.

La finalul acestui parcurs, mi se pare că putem extrage două tipuri de învățături:

1) Literele sunt semne care nu sunt doar reprezentarea grafică a sunetelor pe care le emitem atunci când vorbim, ci și materializează și transmit elementele unui parcurs inițiatic: "eroul" pe care fiecare dintre noi îl devine în căutarea sa spirituală, în interogarea și în dobândirea libertății prin alegerile pe care le face;
2) Relatarea Genezei despre Creație este îmbogățită de acest parcurs inițiatic, iar mai multe dintre elementele studiate aici sunt foarte departe de lectura tradițională (istorică și materialistă) a acesteia. În special, putem răstălmăci imaginea femeii-soție așa cum este ea prezentată în general prin interpretarea personajului Evei: departe de a fi responsabilă de nenorocirea Omului, ea este funcția-cheie a întregii mutații spirituale a lui Adam-omul.

Biserica poartă o mare responsabilitate pentru demonizarea femeilor în inconștientul social colectiv care a prevalat timp de 15 secole și care, fără îndoială, rămâne în ceea ce aș numi societăți retrograde bazate pe un sistem coercitiv. Dacă vălul feminin poate fi considerat din punct de vedere social ca fiind retrograd, el este, de asemenea, un simbol al acestei energii feminine de creștere care este "ascunsă" în fundul Apelor și pe care este necesar să fie "dezvelită" pentru a o pune "la vedere" în momentul nunții, în momentul în care mireasa își recunoaște soțul care, atunci și numai atunci, va ști că are o soție "*Se va numi Mireasă! Căci de la Mire a fost luată*": Mirele există doar în măsura în care este recunoscut de Mireasă. *Tentația solară* este tentația de a veni la lumină fără a fi trecut prin noaptea Lunară feminină, fără a fi luat dimensiunea femininului său interior, fără a fi efectuat munca necesară de fecundare și gestație în secretul propriilor mutații interioare.

'IShaH "suflarea de foc", **HaWaH** mutantul recunoscut, numit și căsătorit, cele două Marii păzitoare ale Porților suflării lui **MaYiM**, toate transformă obstacolele din cale în suflare dătătoare de viață prin energia voinței. Ei sunt destinați să facă să crească scânteia de conștiință a lui Adam-umanitate - mica lumină pâlpâitoare în noapte - pentru ca ea să se împlinească în fiecare dintre noi, lumina lumii în Principiu.

Dialogul dintre Iisus și Simon Petru despre accesul femeilor

De-a lungul acestui eseu, am vorbit despre necesitatea ca Adam să caute și să găsească ceea ce Annick de Souzenelle numește "*femininul interior*". Este complet nerezonabil pentru majoritatea bărbaților să se gândească la dorința de a deveni "feminin", dar mă gândesc că pentru femei trebuie să fie relativ ușor. Mama Natură le ajută în acest pas strategic. M-am întrebat dacă femeile trebuie să apeleze la "*masculinul interior*" și să devină "masculine" pentru a-și activa funcția de penetrare, inseminare și orientare a propriei facultăți volitive **'iShaH** a soțului lor '**YSh**-Soție. Și dacă da, unde aș putea găsi în text cel puțin o aluzie la acest aspect puțin documentat al mutației lui Adam?

Nu am găsit niciunul în textul relatării Genezei despre Creație, dar supun cititorilor mei acest pasaj din Evanghelia apocrifă a lui Toma[84]; este vorba de ultimul verset:

Simon Petru le-a spus: Lăsați-o pe Maria să iasă din mijlocul nostru, căci femeile nu sunt vrednice de viață! Isus a spus: "Iată, o voi atrage și o voi face bărbat, ca să devină un spirit viu ca voi, bărbații! Căci orice femeie care se va face bărbat va intra în împărăția cerurilor".

Observ că, în această traducere din coptă a lui J.M. Sevrin "*Evanghelia Sfântului Toma, o învățătură gnostică*", termenul "femeie" este folosit în opoziție cu "bărbat" și nu cu "mascul". Nu este vorba ca femeia să devină "mascul", ci "bărbat", adică să devină "conștientă" de energiile lui **Ha'AdamaH** care o constituie, astfel încât să poată folosi funcția de '**YSh**-Soț pentru a-și dirija facultatea volitivă ca "*Mireasă Intelectuală*".

Un pic de alchimie

Calea inițiatică din povestea Creației poate fi transpusă în lumea alchimiei, așa cum am menționat pe scurt (figura 137).

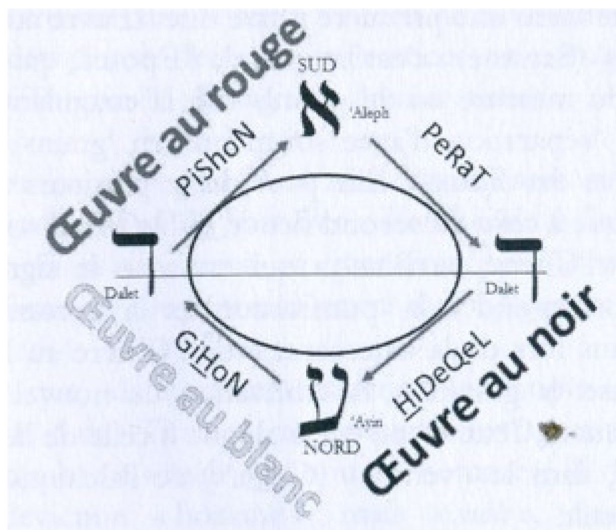

Figura 137: Geneza și alchimia

Cele două abordări, mistică și fizică, coexistă, iar adeptul *Ars Magna* le practică în paralel.

---

84 *Apocrife evanghelice*, culese și prezentate de France Quéré, éditions du Seuil, colecția Points Sagesse, 1983. Evanghelia Sfântului Toma este preluată din Cahiers Bibliques 21, 1982, pp. 62-80.

Aici găsim "*generalizarea principiului fundamental al filozofiei hermetice, potrivit căruia toate obiectele și toate ființele din univers se află într-o relație de simpatie unele cu altele, deoarece toate emană din aceeași Ființă și sunt legate printr-un fir misterios de aceeași Providență*"[85]. Într-un mod foarte simplist, și conștient că există tot atâtea sisteme alchimice câți alchimiști există, "*Marea Operă*" urmărește în general să separe sulful (solar și masculin, asociat cu umanul) de mercur (lunar și feminin, asociat cu intelectul). Există mai întâi o fază de pregătire, de deschidere a alchimistului față de lucrarea pe care urmează să o întreprindă: acesta este primul râu **PeRaT**, cel al deschiderii ciclului **Tav**: formele se deschid pentru a dezvălui *principiile* care stau la baza lor. Aceasta este "*Calea Mirelui*", care corespunde dizolvării mercurului sau a plumbului și coagulării sulfului, analog cu "separarea de sine" în "boabe de praf" în "matricea apelor". Aceasta poate dura mai mulți ani. Acest stadiu este analog cu cel al celui de-al doilea râu **HiDeQeL**, "plimbărețul". Urmează "*Lucrarea Albă*", care se află sub semnul Lunii feminine și corespunde "purificării" și "recombinării" elementelor obținute în timpul "coborârii", a *Lucrării Negre*. Acesta este drumul Miresei, perioada de gestație, de făurire a noii Ființe în "pântecele inimii". Această etapă este analogă celei de urcare a râului **GiHON**, în "pântecul" (**GeHoN**) al alchimistului, gravitând spre propria sa devenire.

În cele din urmă vine "**Lucrul în roșu**" și râul **PiShoN** sub semnul soarelui, cu unificarea mercurului și a sulfului pentru a obține "piatra filozofală" corespunzătoare lui **TiPhe'eReT** "gloria", "mărul de aur", atunci când materia și spiritul devin una. Aceasta este asimilarea totală, "*Marea Operă*": rădăcina **DaM** care înseamnă "sânge", "roșu", și care formează **DeMoT**, "asemănarea" cu 'Elohim: asimilarea cu Principiul Creator pe care alchimistul a devenit în acest stadiu în "*matricea craniului*" său: "Adam-erou" pe deplin împlinit.

De asemenea, este posibil să se distingă munca alchimică ca fiind realizată în 7 culori (cele 7 culori ale curcubeului), care corespund la rândul lor celor 7 metale, celor 7 "planete" și celor 7 note muzicale ale scalei cromatice. Această cale de inițiere este în mod hotărât individuală: fiecare persoană își va urma propria cale, propria chimie, propria căutare. Lucrurile devin mai complicate și mult mai incerte atunci când vine vorba de asocierea principiilor de creștere spirituală individuală cu societățile și grupurile, mai ales într-o lume globalizată, în care globalizarea duce la pierderea reperelor și în care aspectele etnice (în sensul de particularități locale, geografice, culturale și istorice) au întâietate față de ideile-cheie pe care am încercat să le identificăm împreună de-a lungul acestei călătorii.

Există o legătură între "asimilare", ca transcendere reușită a dualităților lumii tangibile, și "globalizarea" culturilor? Sau, dimpotrivă, este "globalizarea" doar o versiune modernă a Turnului Babel, unde domnește doar "limba unică", împiedicându-ne să ne îndreptăm spre separarea de noi înșine? Ce ochi, ce dinte trebuie să piardă *multiplul* pentru a-și regăsi libertatea pe drumul spre împlinirea ca *popor*? Este acest lucru măcar posibil? Și dacă da, ar trebui să spere sau să se teamă de un nou "potop"?

Colectivul și individul

În forma sa de existență pe fața pământului[86], Joseph Campbell ne amintește că individul nu este decât o fracțiune și o deformare a imaginii Omului în totalitatea sa. El este limitat ca bărbat sau femeie și, în fiecare perioadă a vieții sale, este din nou limitat ca copil, adolescent, tânăr adult sau bătrân. În plus, datorită rolului său în comunitate, el este în mod necesar meșteșugar, comerciant, fermier, hoț, preot, pescar sau miner; nu poate fi totul în același timp. Astfel, totalitatea, împlinirea umanității, nu poate fi realizată într-un singur individ care este un membru unic al societății umane, ci în corpul societății ca întreg, individul fiind un organ. Din grup își trage tehnicile de viață, limbajul în care gândește, ideile pe care le dezvoltă, ca și genele acelei societăți care formează

85 *L'Alchimie,* Serge hutin, p.98.

86 Adaptat parțial din *The Hero with a Thousand Faces*, Joseph Campbell, Bollingen Series, 1968, pp. 382 și următoarele.

substratul pe care crește. Dacă părăsește această societate, în acțiunile sau în gândurile sale, el taie legătura cu sursele existenței sale. Iată de ce eroul cărții *Exodului* este *poporul* evreu, '**aM** (*'Ayin Mem*): '**Ayin** exprimă materialitatea și temporalitatea totală, nivelul "zero" al spiritualității, asociat cu terminalul colectiv **Mem**, "matricea" care exprimă ceea ce este fertil și formativ. Realizarea individuală necesită astfel *exilul* pentru a se diferenția de colectiv, în același timp cu "rememorarea" energiilor de care dispune.

Ritualurile și ceremoniile de naștere, inițiere, căsătorie, înmormântare, colonizare etc. servesc atât pentru a exprima crizele individuale și personale în forme clasice și impersonale, cât și pentru a le reaminti oamenilor atașamentul lor față de colectivitatea socială, mai degrabă ca un *memento*. Ele dezvăluie individul față de el însuși, nu în termenii acestei sau acelei personalități, ci ca războinic, preot, soție, văduvă sau văduv, repetând în același timp pentru restul comunității vechile lecții ale etapelor arhicunoscute. Fiecare participă la rit în funcție de funcția și rangul său. Societatea devine vizibilă pentru ea însăși ca o celulă nepieritoare. Generațiile de indivizi trec, ca și celulele anonime ale unui corp viu, dar forma vie rămâne și transcende timpul, deoarece fiecare celulă își "amintește" prin genele sale moștenirea comună a întregului organism. Lărgindu-ne viziunea asupra acestui "*super-individ*", ne descoperim cu toții îmbogățiți, îmbunătățiți, întăriți și măriți. Propriul rol, oricât de insignifiant ar părea, devine atunci intrinsec și parte din marea imagine a festivalului uman înzestrat cu sens și coeziune armonioasă într-o dinamică a cunoașterii, inteligenței și înțelepciunii, care transcende, de asemenea, timpul. Inima Omului Viu bate pe aceeași frecvență cu cea a Universului.

Datoriile sociale sunt continuarea acestui festival în viața cotidiană "normală" și validează individul în acest context temporal. Prin construcție, indiferența, revolta sau exilul distrug aceste legături de coeziune. Din punctul de vedere al grupului social, oricine a rupt aceste legături nu este altceva decât un "*rebut*", un deșeu. Pe de altă parte, bărbatul sau femeia care poate spune cu onestitate că și-a trăit rolul social - fie că este hoț, preot, regină sau sclav - *este* ceva în sensul deplin al verbului *a fi*.

Există însă o altă cale, radical opusă celei a ritualurilor sociale și a cultelor populare, a căror frecvență urmează anotimpurile. Dacă, din punct de vedere social, separarea de grup este considerată un *deșeu*, această separare, trăită ca exil, este și prima etapă a căutării. Aceasta este povestea povestită în "crima" lui Cain, care îl ucide pe fratele său nediferențiat Abel, "corpul colectivității", și este condiția *sine qua non* pentru a porni pe calea spre regalitate. Fiecare dintre noi poartă în sine "întregul" și se hrănește cu acest "întreg" ("totul este hrană", vezi pagina 143); acest "întreg" poate fi, prin urmare, căutat și descoperit în noi înșine. În viața modernă din secolul XXI, acest lucru ar putea însemna eliminarea vanității de a exista doar prin intermediul obiectelor de marcă ale unei societăți globalizate bazate în esență pe *consumism*: "Exist pentru că am un telefon mobil de așa și așa marcă, pantofi de așa și așa marcă, etc., ca și prietenii mei! - exact ca prietenii mei! Diferențele de sex, de vârstă, de ocupație sau de funcție socială sunt doar haine exterioare și nu sunt esențiale pentru caracterul sau identitatea individului. Ele sunt costumele pe care le purtăm atunci când apărem pe scena lumii și de care trebuie să știm să ne desprindem, omorându-ne Abel-ul interior. Imaginea interioară "ontologică" a omului nu trebuie confundată cu hainele sale. Dacă ne considerăm occidentali, copii ai secolului XX, creștini, civilizați etc., acești termeni nu spun nimic despre ceea ce este Omul; ei se referă la accidente istorice și geografice, la date de naștere și la niveluri de venit. Din ce este făcut miezul uman? Care este caracterul de bază al umanității și al ființei noastre? Și cum ajungem acolo? Aceasta este calea *eroului*. Este calea exilului.

Ascetismul sfinților medievali, al yoghinilor indieni, al misterelor inițiatice grecești și al vechilor filosofii orientale și occidentale sunt toate tehnici și practici care au ca scop deconectarea *ego*-ului și a conștiinței individuale de costumele sale contextuale. Meditațiile îl încurajează pe practicant să își detașeze mintea și conștiința de contingențe pentru a se apropia de inima "acasă",

centrul energiilor atemporale, inima umanității doar îmbrăcată cu ocazia unei vieți individuale, de veșmintele sale temporale. "*Eu nu sunt mama mea sau fiul ei, nu sunt corpul meu, care este bine sau rău, nici brațul meu, nici ochiul meu, nici dintele meu, nici capul meu, nici creierul meu, nici măcar inima mea; nici suma tuturor organelor mele. Eu nu sunt nici sentimentele mele, nici mintea mea, nici puterea mea intuitivă"*. Astfel de meditații conduc la transcenderea dualităților spre realizări insondabile. Nimeni nu iese nevătămat din această călătorie, în sensul că este o stradă cu sens unic, fără întoarcere - iar individul, în contextul său social, geografic și istoric, nu este decât un costum de haine, un costum care nu se ia prea în serios. Această călătorie, această căutare, devine atunci dinamica eliberării.

Aceasta este etapa care corespunde lui Narcis care se reflectă în oglinda Apelor sau lui Buddha care stă la poalele copacului axei lumii în jurul căruia totul se află în revoluție, dar care rămâne el însuși nemișcat. Dar această etapă nu este sfârșitul: este o etapă necesară, dar nu un scop în sine. Sfârșitul nu este de a vedea, ci de a realiza că toată lumea este această esență și că, prin urmare, toată lumea poate merge prin lume ca parte a acestei esențe.

Esența fiecărei persoane în creșterea sa spirituală (pe care am identificat-o cu ghidul său YHVH-Adonai) și esența lumii și a universului ('Elohim): aceste două esențe sunt identice și formează una singură. În acest punct, dualitatea generată de termenii 'Elohim și YHVH-Adonai formează ultimul obstacol care trebuie transcendat pentru a ajunge la unitate - universalitatea împlinirii totale. Cu alte cuvinte, ideea de Dumnezeu[87] este ultimul obstacol în calea realizării împlinirii, a unificării conștiinței omului cu cea a lumii și a cosmosului la care el participă din eternitate. Dumnezeu sub forma lui Elohim, YHVH-Adonai, Iisus și "Tatăl", Vishnu, Allah, Brama, Zeus, Dionisos, Lug, Osiris, oricare ar fi NUMELE său, "El" devine atunci costum. "Adevărul este unul singur", spun *Vedele*, "*înțeleptul îl numește în multe feluri*".

Astfel, la fel cum calea participării sociale poate duce în cele din urmă la realizarea întregului în sinele individual, calea exilului îl conduce pe erou la realizarea sinelui în întreg[88].

Provocarea societății moderne provine din gradul înalt de asimilare atins de explorările Omului la suprafața Pământului, în adâncurile sale abisale și în spațiu; și aceasta în toate domeniile (biologie, geologie, istorie, genetică, matematică, fizică, chimie etc.): zeii nu mai au prea multe de demonstrat, iar miturile antice sunt considerate minciuni sau fabule copilărești fără relevanță pentru viața modernă. Nu mai are rost să celebrăm aceste rituri religioase dacă ciclurile cosmice sunt de natură fizică și matematică, dacă evoluția umană devine genetică, istorică, climatică și așa mai departe. Funcția de dizolvare a *ego*-ului individual în favoarea coeziunii sociale, funcție asociată cu mitul, și-a pierdut credibilitatea - iar individul domnește suprem în societățile noastre moderne. Este chiar șocant să vezi în ce măsură, din când în când, un grup mic de indivizi poate manipula corpul social și genera războaie sau conflicte economice care implică sute de mii sau milioane de morți, pentru propriul lor câștig personal. Cu toate acestea, punctul central al minunatului și al divinului nu mai este natura și acțiunile sale de forță, nici cerul și planetele sale rătăcitoare, ci se concentrează în om. Omul este acea prezență străină cu care trebuie să se lupte forțele egoismului, al cărui **ego** trebuie răstignit și renăscut, și a cărui imagine trebuie să servească drept model pentru reînnoirea societății. În acest context, Omul nu este "Eu", ci "Tu" (de politețe), deoarece nici o forță instituțională ideală sau temporală de trib, rasă, continent, clasă socială sau secol nu poate pretinde să devină măsura conștiinței întregii umanități în creșterea ei inextingibilă în armonie într-o lume înțeleasă acum ca fiind fragilă și delicată. Fiecare dintre noi nu este doar dependent de această conștiință lărgită, ci participă la ea într-o unitate esențială (adică a cărei esență este de aceeași natură): în aceasta constă divinul.

Se cuvine să ne întrebăm ce se va întâmpla cu "religia" în lumea de mâine. Povestea

87 Permiteți-mi să vă reamintesc că cuvântul "dumnezeu" provine din latinescul **dies**. "lumina zilei" (soare).
88 Joseph Campbell, *The hero with a thousand faces, op.cite.*

inițiatică din Geneza indică necesitatea de a extrage individul din colectivitate - și aceasta este o întrebare crucială, deoarece "religia" este, prin definiție, un sistem de credință(e) care "leagă" oamenii între ei într-un cadru temporal, politic, social, economic sau de altă natură. În timp, cadrele se schimbă, iar "religiile" sunt, prin definiție, în mod constant în dezacord cu modelele culturale în care evoluează. Nu cred că vreun '*sistem religios*' poate rezista dincolo de o limită conceptuală în care omul de pe stradă nu mai poate identifica energiile care îl locuiesc cu detaliile 'etnice' prezentate de '*gardienii Templului*' instituțional religios. Pe măsură ce ne apropiem de punctul de ruptură, vom asista la o proliferare a mișcărilor extremiste de fanatici înclinați spre dogme depășite - acest lucru se întâmplă deja. Rămâne însă abordarea mistică, artistică, care rămâne atemporală și care este împărtășită de toate ființele care au transcendat aceste *piei* etnice. Cuvintele sunt diferite, dar limba este aceeași. Este limbajul inimii, limbajul cercetării, limbajul înțelegerii - iar cei care îl vorbesc sunt amenințați cu moartea chiar de către cei pe care i-au ales la putere. Într-un moment în care *Tentația solară* ar putea nimici toate creaturile universului într-un potop de foc nuclear prin voința de putere a câtorva, este poate liniștitor să citim că sediul internațional de cercetare care lucrează pentru a furniza energie nelimitată prin motorul de fuziune nucleară al stelelor se numește *Cadarache* - a se citi **Ka-DaRaSh**: "luarea în mână" (litera **Kaf**) a "cercetării" (verbul **DaRaSh**: a căuta)! Să fie acesta un semn?

Cu toate acestea, eroul modern, omul individual care răspunde acestei chemări venite din partea unei prezențe cu care destinul nostru este de a vibra la unison sau de a risca să dispară ca "creatură", nu poate și nici nu trebuie să se aștepte ca comunitatea sa socială să renunțe la accentele sale de aroganță, de frică organizată și întreținută, de avariție rațională și de neînțelegere sanctificată: nu societății i se mai cere să îl ghideze și să îl salveze pe eroul creator, ci exact invers. Astfel, fiecare dintre noi împărtășește încercarea supremă de a purta povara acestei "răscumpărări", a acestei reîntoarceri la Ape, și de a participa, în funcție de specia sa, la nașterea umanității de mâine - și nu în momentele de lumină ale marilor victorii ale tribului nostru, ci în tăcerea glacială a gestației noastre de iarnă.

*
*   *

Traducere realizată cu

DeepL Translator + Neural Writer